Sanctuarul

Nora Roberts

EDITURA MIRON

Capitolul 1

Visa Sanctuarul. Casa cea mare lucea albă ca o mireasă în lumina lunii, o forţă luînd în piept panta care domnea peste dunele de la răsărit şi mlaştinile de la apus, maiestuoasă ca o regină pe tron. Casa se înălţa aşa cum stătuse timp de peste un secol, un măreţ tribut adus vanităţii şi strălucirii omeneşti, lîngă umbrele întunecate ale pădurii de stejari, unde rîul curgea într-o tăcere tenebroasă.

La adăpostul copacilor, licuricii sclipeau aurii, iar făpturile nopţii fremătau, încordate să vîneze sau să fie vînate. Sălbăticiuni se împreunau în umbre, în secret.

Nu ardea nici o lumină care să însufleţească ferestrele înalte şi înguste ale Sanctuarului. Nici o lumină nu îşi întindea braţele în semn de bun venit pe verandele graţioase, pe uşile distinse. Noaptea era adîncă, avînd respiraţia umezită de mare. Singurul sunet care s-o tulbure era al vîntului foşnind prin coroanele marilor stejari şi trosnetele uscate – ca de degete osoase – ale frunzelor de palmieri. Coloanele albe se înălţau asemenea unor soldaţi străjuind veranda largă, dar nimeni nu deschidea enorma uşă din faţă în calea ei.

Apropiindu-se, auzi scrîşnetul nisipului şi al scoicilor de pe drum, sub picioare. Clopoţeii de vînt zăngăneau, cu mici note muzicale. Balansoarul de pe verandă scîrţîia în lanţuri, însă nimeni nu stătea tolănit pe el pentru a

se bucura de lună şi noapte.

În aer plutea mirosul iasomiei şi al trandafirilor moscaţi, pe sub cel mai puternic şi sărat al mării. Începu să audă tunetele joase şi statornice ale apei prelingîndu-se peste nisip şi retrăgîndu-se spre propria-i inimă.

Bătăile sale, acel puls constant şi răbdător, le aminteau tuturor celor ce locuiau pe insula *Lost Desire* că marea îşi putea însuşi din nou pămîntul, la cea mai mică toană.

Totuşi, starea de spirit i se lumină la auzul ei, muzica de-acasă şi din copilărie. Cîndva, alergase prin pădurea aceea liberă şi sălbatică precum o căprioară, îi cutreierase mlaştinile, gonise de-a lungul plajelor nisipoase, cu privilegiul lipsit de griji al tinereţii.

Iar acum, nemaifiind copilă, revenise acasă.

Merse repede, grăbind paşii, traversînd veranda, apucînd mînerul mare de alamă care lucea ca o comoară pierdută.

Uşa era încuiată.

Îl răsuci la stînga, apoi la dreapta, împinse în panoul gros de mahon. *Lăsaţi-mă să intru,* spuse ea în gînd, cu inima începînd să-i bată în piept. *Am venit acasă. M-am întors.*

Dar uşa rămase închisă, încuiată. Cînd îşi lipi faţa de geamul uneia dintre ferestrele înalte care o încadrau, nu văzu înăuntru nimic altceva decît întuneric.

Şi o cuprinse frica.

O luă la fugă, pe lîngă peretele casei, peste terasă, unde florile se revărsau din jardiniere şi crinii dansau în formaţii de culori vii. Melodia clopoţeilor de vînt devenise aspră şi discordantă, freamătul frunzelor părea un şuierat prevenitor. Trase de uşa următoare, plîngînd, bătînd cu pumnii.

Vă rog, vă rog, nu mă închideţi afară. Vreau să vin acasă.

Suspinînd, porni cu paşi poticniţi pe cărarea din grădină. Avea să se ducă în spate, să intre prin veranda cu geamlîc. Nu era încuiată niciodată – mama spunea că o

bucătărie trebuie să le fie întotdeauna deschisă musafirilor.

Dar n-o mai găsea. Copacii creşteau deşi şi apropiaţi, tăindu-i calea cu ramurile pline de muşchi.

Rătăcită, derutată, se împiedica de rădăcini, chinuindu-se să vadă prin întuneric, căci coroanele copacilor acopereau luna. Vîntul se înteţise, urlînd, plesnind-o cu izbituri aspre. Frunzele prelungi şi zimţate ale palmierilor o loveau ca nişte spade. Se întoarse, dar în locul potecii se afla acum rîul, oprindu-i drumul spre Sanctuar. Ierburile înalte de pe malurile alunecoase se legănau înnebunite.

Şi atunci se văzu pe ea însăşi, stînd singură, plîngînd, pe malul celălalt.

Şi ştiu că era moartă.

Jo se chinui să se trezească din vis, aproape simţindu-i marginile tăioase cum îi zgîriau pielea, în timp ce se tîra spre ieşirea din tunelul somnului. Picioarele o ardeau, iar faţa îi era udă de sudoare şi lacrimi. Cu o mînă tremurătoare, bîjbîi după lampa de pe noptieră, răsturnînd pe jos o carte şi o scrumieră plină, în graba de a se smulge din întuneric.

Cînd se aprinse lumina, îşi strînse genunchii la piept, cuprinzîndu-şi-i cu braţele, şi începu să se legene pentru a se calma.

Nu fusese decît un vis, îşi spuse ea. Un simplu coşmar.

Era acasă, în patul ei, în apartament, la kilometri întregi de insula unde se înălţa Sanctuarul. O femeie în toată firea, de douăzeci şi şapte de ani, nu putea să se sperie de un vis aiurit.

Dar încă mai tremura cînd întinse mîna după o ţigară. Trebui să încerce de trei ori pentru a reuşi să aprindă un chibrit.

Trei şi un sfert, observă ea, la ceasul de pe noptieră. Devenea un obicei. Nimic nu era mai rău decît nevricalele de la trei dimineaţa. Îşi aruncă picioarele peste

marginea patului şi se aplecă să ridice scrumiera răsturnată. Îşi spuse că avea să cureţe mizeria mîine dimineaţă. Şi rămase aşezată astfel, cu tricoul prea larg adunat peste coapse, impunîndu-şi să-şi vină în fire.

Nu ştia de ce visele o aduceau înapoi pe insula Dorinţei Pierdute, spre casa de unde scăpase la optsprezece ani. Dar Jo bănuia că restul simbolisticii onirice ar fi putut să fie interpretat de orice student în anul întîi la psihologie. Casa era încuiată fiindcă se îndoia că ar fi primit-o cineva cu bucurie, dacă se întorcea acasă.

În ultima vreme, se gîndise întrucîtva, întrebîndu-se dacă nu cumva uitase drumul de înapoiere.

Şi se apropia de vîrsta mamei sale cînd părăsise insula. Dispărută, abandonîndu-şi soţul şi cei trei copii, fără o singură privire în urmă.

Oare Annabelle visa vreodată că se întorcea acasă? se întrebă Jo. Visa şi ea că o aştepta o uşă încuiată?

Nu voia să se gîndească la asta, nu voia să şi-o amintească pe femeia care-i frînsese inima cu douăzeci de ani în urmă. Jo îşi reaminti că deja ar fi trebuit să depăşească asemenea lucruri. Trăise fără mama ei, fără Sanctuar şi fără familie. Ba chiar prosperase – cel puţin, pe plan profesional.

Scuturînd absentă scrumul ţigării, privi prin dormitor. Şi-l ţinea aranjat simplu, practic. Deşi călătorea în lung şi-n lat, avea foarte puţine amintiri. Cu excepţia fotografiilor. Decupase şi înrămase imaginile alb-negru, alegîndu-le pe acelea dintre lucrările ei pe care le găsea cele mai odihnitoare, pentru a decora pereţii camerei unde dormea.

Ici, o bancă goală în parc, numai curbe fluide din fier forjat. Colo, o salcie singuratică lăsîndu-şi frunzele dantelate spre un mic iaz de sticlă. O grădină luminată de lună era un studiu în umbre, texturi şi forme contrastante. Plaja pustie cu soarele tocmai apărînd la orizont ispitea privitorul să păşească în fotografie şi să simtă nisipul aspru sub picioare.

Afişase acea fotografie marină doar cu o săptămînă în urmă, după ce revenise dintr-o deplasare pe Outer Banks, în North Carolina. Poate că acesta era unul dintre motivele pentru care începuse să se gîndească acasă, hotărî Jo. Fusese foarte aproape. Ar mai fi putut merge încă puţin spre sud, în Georgia, luînd bacul de pe continent pe insulă.

Nu existau drumuri spre Desire, nici un pod netraversînd strîmtoarea.

Dar nu se dusese spre sud. Îşi terminase misiunea şi revenise la Charlotte, să se îngroape în muncă.

Şi în coşmaruri.

Strivi ţigara şi se ridică. Ştia că n-avea să adoarmă, aşa că îşi trase un pantalon de trening. Urma să lucreze puţin în camera obscură, să-şi mai alunge gîndurile din minte.

Probabil afacerea cu albumul o neliniştea, conchise Jo, ieşind din dormitor. Era un pas gigantic în cariera ei. Deşi ştia că opera ei era de valoare, oferta unei edituri importante de a-i publica în volum o colecţie de fotografii fusese neaşteptată şi fascinantă.

„Studii după natură", de Jo Ellen Hathaway, îşi zise, în timp ce cotea în mica bucătărie ca o cambuză pentru a-şi face cafeaua. Nu, suna ca un proiect didactic. „Crîmpeie de viaţă"? Prea pompos.

Zîmbi puţin, împingîndu-şi înapoi părul roşcat-fumuriu şi căscînd. Avea să facă doar fotografiile, lăsînd alegerea titlului în seama experţilor.

În fond, ştia cînd să stea în banca ei şi cînd să insiste. Toată viaţa făcuse cînd una, cînd alta. Poate avea să trimită un exemplar din album acasă. Ce părere ar fi avut familia ei? Oare urmau să-l lase pe una dintre mesele pentru cafea, unde un oaspete rămas peste noapte să-l răsfoiască, întrebîndu-se dacă Jo Ellen Hathaway era înrudită cumva cu familia Hathaway care ţinea Hanul Sanctuarului?

Oare tatăl ei avea să-l deschidă, măcar, ca să vadă ce învăţase să facă? Sau avea să ridice din umeri, lăsîndu-l neatins şi ieşind să se plimbe pe insula lui, insula

lui Annabelle?

Se îndoia că fiica lui cea mai mare l-ar fi interesat cu ceva. Şi era o neghiobie ca acelei fiice să-i pese.

Jo izgoni gîndul cu o ridicare din umeri, luînd o cană albastră, simplă, dintr-un cîrlig. În timp ce aştepta să fiarbă cafeaua, se rezemă de tejghea, privind afară pe ferestruică.

Conchise că existau unele avantaje în a sta trează la ora trei dimineaţa. Nu suna telefonul. Nimeni n-o căuta, nu-i trimitea faxuri, nu aştepta ceva de la ea. Timp de cîteva ore, nu trebuia să fie nimeni, nici să facă vreun lucru. Dacă avea nervi şi dureri de cap, numai ea îşi cunoştea slăbiciunea.

Sub fereastra bucătăriei, străzile erau întunecate şi pustii, ude de ploaia sfîrşitului de iarnă. Un felinar răspîndea un mic cerc de lumină – lumină singuratică, meditä Jo. Nu exista nimeni care să se desfete în ea. Cît de misterioasă era singurătatea. Cîte posibilităţi fără capăt.

O atrăgea, aşa cum făceau adeseori asemenea imagini, şi se pomeni abandonînd aroma cafelei, luîndu-şi aparatul Nikon şi ieşind desculţă în noaptea friguroasă pentru a fotografia strada pustie.

O liniştea ca nimic altceva. Cu o cameră în mînă şi o imagine în minte, putea uita de toate celelalte. Picioarele ei lungi plescăiau prin băltoacele reci, în timp ce încerca diverse unghiuri. Cu o nervozitate absentă, îşi aruncă părul din faţă. Nu i-ar fi căzut în ochi, dacă-l tundea. Dar nu avusese timp, aşa că i se revărsa bogat în valuri ondulate, făcînd-o să-şi dorească o panglică elastică.

Făcu aproape o duzină de fotografii, înainte de a fi mulţumită. Cînd se întoarse, privirea îi fu atrasă în sus. Lăsase luminile aprinse, reflectă ea. Nici măcar nu-şi dăduse seama că aprinsese atîtea lămpi, în drumul din dormitor spre bucătărie.

Traversă strada şi reglă din nou aparatul. Calculînd, se lăsă pe vine şi luă un instantaneu în contraplongé,

cu ferestrele luminate ale clădirii întunecoase. „Cuibul insomniacului", hotărî ea. Apoi, cu un mic hohot de rîs care reverberă destul de lugubru pentru a o face să se înfioare, coborî din nou camera.

Dumnezeule, poate că-şi pierdea minţile. Oare o femeie întreagă la cap stătea trează la ora trei dimineaţa, îmbrăcată doar pe jumătate şi dîrdîind, în timp ce-şi fotografia propriile ferestre?

Îşi apăsă degetele peste ochi, dorindu-şi mai mult ca orice singurul lucru care întotdeauna păruse să fugă de ea. Normalitatea.

„Ca să fii normală, ai nevoie de somn," îşi spuse ea. Nu mai dormise o noapte întreagă de peste o lună. „Ai nevoie de mese regulate." Pierduse aproape cinci kilograme în ultimele săptămîni, privind cum silueta ei prelungă şi zveltă devenea tot mai slăbănoagă. „Ai nevoie de linişte sufletească." Nu-şi amintea să şi-o fi revendicat vreodată. Prieteni? Cu siguranţă, avea prieteni, dar nici unul atît de apropiat, încît s-o viziteze în toiul nopţii pentru a o consola.

Familia. Ei bine, avea şi un fel de familie. Un frate şi o soră ale căror vieţi nu mai mergeau în pas cu a ei. Un tată care era aproape un străin. O mamă pe care n-o mai văzuse sau auzise de douăzeci de ani.

„Nu din vina mea," îşi reaminti Jo, pornind înapoi de-a latul străzii. Annabelle era vinovată. Toate se schimbaseră cînd Annabelle fugise de la Sanctuar, lăsîndu-şi în urmă familia zdrobită şi năucită. Problema, după cum vedea Jo lucrurile, era că toţi ceilalţi nu reuşiseră să treacă peste incident. Numai ea.

Nu rămăsese pe insulă, să păzească fiecare fir de nisip, aşa cum făcea tatăl ei. Nu-şi dedicase viaţa alergînd pentru Sanctuar şi îngrijindu-l, ca fratele ei, Brian. Şi nu evadase în fantezii nebuneşti cum făcuse Lexy, sora ei.

În schimb, studiase, lucrase şi-şi făurise o viaţă proprie. Dacă acum era puţin cam zguduită, se întîmpla numai fiindcă exagerase, lăsînd presiunile să-şi facă

efectul asupra ei. Era puţin cam extenuată, atîta tot. Avea să-şi adauge în regim cîteva vitamine şi să-şi refacă forma.

Era posibil chiar să-şi ia o vacanţă, medită Jo în timp ce-şi scotea cheile din buzunar. Trecuseră trei ani – nu, patru – de cînd nu mai călătorise nicăieri fără o însărcinare anume. Eventual în Mexic sau în Indiile de Vest. Undeva unde ritmul vieţii era lent, iar soarele fierbinte. Să încetinească şi să-şi limpezească minţile. Era calea cea mai bună de a trece peste acest mic impas din viaţa ei.

Cînd reveni în apartament, lovi cu piciorul un mic plic de manila, pătrat, care zăcea pe jos. Un moment, stătu locului, cu o mînă pe uşă şi camera foto în cealaltă, privindu-l.

Fusese acolo la plecare? În primul rînd, de ce se afla în acel loc? Primul sosise în urmă cu o lună şi o aşteptase la un loc cu restul corespondenţei, avînd numele ei imprimat cu grijă pe el.

Mîinile începură să-i tremure din nou, cînd îşi impuse să închidă uşa şi s-o încuie. Respiraţia i se precipită, dar se aplecă şi îl ridică. Cu grijă, puse camera deoparte, apoi dezlipi plicul.

Cînd scutură conţinutul, singurul sunet pe care-l scoase fu un geamăt prelung şi gros. Fotografia era lucrată profesionist, cu marginile tăiate perfect. La fel cum fuseseră şi primele trei. Ochii unei femei, migdalaţi, cu pleoape grele, gene dese şi sprîncene delicat arcuite. Jo ştia că erau albaştri, de un albastru intens, fiindcă erau propriii ei ochi. Se citea în ei o groază nudă.

Cînd fusese făcută? Cum şi de ce? Îşi apăsă o mînă peste gură, privind fix fotografia, ştiind că ochii ei reflectau perfect imaginea. Teroarea o cuprinse, făcînd-o s-o ia la goană prin apartament, pînă într-un al doilea dormitor, mic, pe care îl transformase în cameră obscură. Trase înnebunită un sertar, cotrobăi prin el şi găsi plicurile pe care le îndesase acolo. În fiecare se afla cîte

o altă fotografie alb-negru, tăiată la dimensiunile de cinci ori cincisprezece centimetri.

Inima îi bubuia în urechi, cînd alinie fotografiile în şir. În prima ochii erau închişi, ca şi cum ar fi fost fotografiată în somn. Celelalte urmăreau procesul de trezire. Genele abia ridicate, dezvăluind doar o mică parte din iris. În cea de-a treia, ochii erau deschişi, dar lipsiţi de privire, înceţoşaţi doar de nedumerire.

O deranjaseră, da, o neliniştiseră, cu siguranţă, cînd le găsise puse la cutia poştală. Dar n-o speriaseră.

Iar acum, ultima imagine se focaliza asupra ochilor ei, complet lucizi şi strălucind de spaimă.

Jo păşi înapoi, cu un fior, străduindu-se să-şi păstreze calmul. De ce numai ochii? se întreba. Cum reuşise cineva să se apropie atît de mult, încît să facă acele fotografii fără ca ea să-şi dea seama? Iar acum, autorul ajunsese nu mai departe de uşa ei din faţă.

Activată de un nou val de panică, alergă în living, controlînd înnebunită încuietorile. Inima îi bătea între coaste, cînd se rezemă cu spatele de uşă. Apoi, începu furia.

Ticălosul. Voia s-o terorizeze. Voia s-o facă să se ascundă în încăperile acelea, să tresară la cea mai mică umbră, să se teamă să iasă, ca nu cumva el să fie afară, pîndind-o. Ea, care niciodată nu cunoscuse frica, îi făcea perfect jocul.

Hoinărise de una singură prin oraşe străine, umblase pe străzi insalubre şi pustii, escaladase munţi şi-şi croise drum prin junglă. Cu camera în chip de pavăză, nu învrednicise nici c-un gînd frica. Iar acum, din cauza cîtorva fotografii, i se înmuiau genunchii.

Recunoscu faptul că teama se acumulase. Crescuse, tot mai intensă de-a lungul săptămînilor, pas cu pas. O făcea să se simtă neajutorată, expusă, brutal de singură.

Jo se desprinse de uşă. Nu putea şi nu voia să trăiască astfel. Avea s-o ignore, s-o dea deoparte. S-o îngroape adînc. Dumnezeu îi era martor cît talent avea

să înăbuşe traumele, mari şi mici. Nu era decît încă una şi atît.

Avea să-şi bea cafeaua şi să se apuce de lucru.

Pe la ora opt, străbătuse cercul complet – lunecînd prin oboseală, arcuindu-se prin energie nervoasă, prin calm creator, apoi din nou prin oboseală.

Nu putea lucra mecanic, nici măcar la cele mai simple aspecte ale procesului din camera obscură. Insista să acorde deplină atenţie fiecărei etape. Pentru a o face, trebuia să se calmeze, să lepede atît furia, cît şi spaima. La prima ceaşcă de cafea, se convinsese că ştia motivul de la baza fotografiilor primite. Cineva îi admira opera şi încerca să-i atragă atenţia, să-i obţină influenţa în sprijinul propriilor sale lucrări.

Avea sens.

Ocazional, ţinea conferinţe sau organiza ateliere de lucru. În plus, avusese trei expoziţii importante în ultimii trei ani. Nu era deloc dificil sau ieşit din comun ca o persoană s-o fi fotografiat – de mai multe ori, chiar.

Cu siguranţă, putea fi o explicaţie.

Pe autor îl apucase creativitatea, atîta tot. Mărise zona ochilor, o tăiase şi-i trimitea fotografiile în serie. Deşi păreau să fi fost copiate recent, nu avea de unde şti cînd sau unde fuseseră imortalizate. Negativele puteau fi vechi de un an. Sau de doi. Sau de cinci.

Cu siguranţă, îi captaseră atenţia, dar exagerase, le luase la un nivel prea personal.

În ultimii doi ani, primise mostre de la admiratori de-ai ei. De obicei, erau însoţite de cîte o scrisoare, lăudîndu-i propriile lucrări înainte ca expeditorul să-i ceară sfatul sau ajutorul ori, în cîteva cazuri, să-i propună colaborarea la un proiect.

Succesul de care se bucura pe plan profesional era încă relativ recent. Nu se obişnuise cu presiunile care însoţeau reuşita comercială, nici cu aşteptările din partea ei, ce puteau deveni împovărătoare.

Şi, recunoscu Jo în timp ce-şi ignora stomacul neliniştit şi sorbea din cafeaua complet răcită, nu făcea faţă acestui succes atît de bine pe cît ar fi putut.

S-ar fi descurcat mai bine, îşi spuse ea, răsucindu-şi capul care o durea pe umerii crispaţi, dacă toţi ar fi lăsat-o în pace să facă doar ceea ce ştia cel mai bine.

Copiile terminate atîrnau la uscat în partea pentru lucrări cu lichide a camerei obscure. Negativele din ultima serie fuseseră developate şi, stînd aşezată pe un taburet la masa de lucru, Jo puse o foaie de contact pe planşeta luminoasă, după care începu să le studieze prin lupă, cadru cu cadru.

Un moment, simţi un junghi de panică şi disperare. Toate fotografiile erau unsharff, neclare. Fir-ar al dracului să fie, cum era posibil? Aşa ieşise tot filmul? Îşi schimbă poziţia, clipi din ochi şi văzu imaginea mărită a dunelor înalte şi a firelor de ovăz limpezindu-se.

Cu un sunet aflat undeva între mormăit şi rîs, se trase înapoi, rulîndu-şi umerii încordaţi.

– Nu pozele sînt ceţoase şi unsharff, idioato, bombăni ea cu voce tare. Tu eşti.

Puse lupa deoparte şi închise ochii ca să şi-i odihnească. Îi lipsea energia de a se scula pentru a-şi mai face cafea. Ştia că trebuia să mănînce, să-şi introducă în organism ceva solid. Şi ştia că trebuia să doarmă. Să se întindă pe pat, să se desprindă de toate şi să se prăbuşească în uitare.

Dar îi era teamă. În somn, şi-ar fi pierdut pînă şi acea urmă firavă de stăpînire.

Începea să-şi spună că ar fi trebuit să consulte un medic, să ia ceva pentru nervi, înainte de a i se destrăma iremediabil. Dar o asemenea idee o ducea cu gîndul la psihiatri. Fără îndoială, ar fi vrut să-i deschidă creierul şi să scormonească prin el, dezgropînd lucruri pe care era hotărîtă să le uite.

Avea să se descurce. Ştia să se descurce singură. Sau, cum spusese întotdeauna Brian, se pricepea să-i înlăture pe toţi la o parte din drum, pentru a le putea rezolva ea pe toate.

Avea de ales – avusese vreunul dintre ei de ales, cînd fuseseră lăsaţi singuri să vegeteze pe limba aia nenorocită de pămînt, la kilometri întregi de cea mai apropiată aşezare omenească?

Furia care erupse în ea o zgudui, atît de bruscă şi de puternică era. O făcea să tremure, să-şi încleşteze pumnii în poală, şi fu nevoită să-şi înghită cuvintele arzătoare pe care îi venea să le scuipe spre fratele ce nici măcar nu se afla lîngă ea.

Oboseala, îşi spuse Jo. Nu era decît oboseala, atîta tot. Avea nevoie să lase munca deoparte, să ia unul dintre somniferele pe care şi le cumpărase pe sub mînă şi încă nu le încercase, să închidă telefonul şi să doarmă. Atunci avea să fie mai calmă, mai rezistentă.

Cînd pe umăr i se lăsă o mînă, scoase un ţipăt şi-şi azvîrli cît colo cana cu cafea.

– Iisuse! Iisuse, Jo!

Bobby Banes se repezi înapoi, împrăştiind pe jos corespondenţa pe care o adusese.

– Ce cauţi aici? Ce naiba faci? sări Jo de pe taburet, răsturnîndu-l, în timp ce Bobby se holba la ea cu gura căscată.

– Am... ai zis că vrei să începem la opt. N-am întîrziat decît cîteva minute.

Jo făcu un efort să-şi recapete respiraţia, agăţîndu-se de marginea bancului de lucru pentru a se ţine pe picioare.

– La opt?

Studentul care-i era asistent dădu din cap, nesigur. Înghiţi un nod, păstrînd distanţa. În ochii lui, încă mai arăta sălbatică, gata de atac. Era al doilea semestru de cînd lucra cu ea şi credea că învăţase să-i anticipeze ordinele, să-i evalueze stările de spirit şi să-i evite enervările. Dar habar n-avea cum să reacţioneze la spaima fierbinte din ochii ei.

– De ce naiba n-ai bătut? se răsti Jo.

– Am bătut. Cum nu mi-ai răspuns, am bănuit că eşti aici, aşa că am intrat cu cheia pe care mi-ai dat-o ultima oară cînd ai fost plecată.

– Dă-mi-o-napoi. Acum.

– Sigur. O.K., Jo.

Continuînd s-o privească, îşi vîrî mîna în buzunarul din faţă al blugilor albiţi după ultima modă.

– N-am vrut să te sperii.

Jo făcu un efort să se controleze şi luă cheia. Acum, pe lîngă frică, se mai adăugase şi jena. Pentru a-şi acorda un moment de răgaz, se aplecă şi ridică taburetul.

– Iartă-mă, Bobby. M-ai speriat, da. Nu te-am auzit ciocănind.

– Nu-i nimic. Vrei să-ţi mai aduc o cafea?

Jo clătină din cap, cu genunchii tremurători cedîndu-i. În timp ce se aşeza pe taburet, făcu un efort să-i zîmbească. Bobby era un student bun, după părerea ei, puţin cam încrezut, încă, dar nu avea decît douăzeci şi unu de ani.

Bănuia că urmărea înfăţişarea artistului-ca-student, cu părul blond-închis legat într-o coadă de cal pînă la umeri şi un cercel de aur accentuîndu-i chipul prelung şi îngust. Avea o dantură perfectă. Părinţii lui crezuseră în protezele dentare, îşi spuse Jo, trecîndu-şi limba peste uşorul prognatism.

Şi avea ochi bun. Potenţial cît cuprinde. De-asta se afla acolo, în fond. Jo era oricînd dispusă să-i achite ceea ce-i dăruise el.

Întrucît ochii lui mari continuau s-o studieze cu prudenţă, făcu un efort să zîmbească şi mai vizibil.

– Am avut o noapte grea.

– Se cam vede, încercă şi el un surîs, cînd Jo îşi arcui o sprînceană. Toată arta noastră constă în a vedea ceea ce nu se observă, nu? Şi arăţi cam răvăşită. N-ai putut dormi, nu?

Vanitatea nu se număra printre defectele lui Jo. Ridică din umeri, frecîndu-şi ochii obosiţi.

– Nu prea.

– Ar trebui să încerci melatonina aia. Mama mea jură că face minuni, se lăsă Bobby pe vine, pentru a aduna

cioburile cănii sparte. Şi poate s-o laşi mai moale cu cafeaua.

Ridicîndu-şi privirea, văzu că nu-l asculta. Iarăşi o luase pe arătură, îşi spuse Bobby. Un nou obicei de-al ei. Era gata să renunţe la insistenţele pentru un stil de viaţă mai sănătos, dar se hotărî să facă încă o încercare.

– Iarăşi ai trăit numai cu cafea şi ţigări.

– Mda.

Moţăia, aproape adormită, pe scaun.

– Or să te-omoare chestiile-astea. Şi ai nevoie de un program de exerciţii fizice. În ultimele cîteva săptămîni, ai slăbit cu vreo zece livre. La înălţimea ta, ar trebui să ai mai multă carne pe tine. Şi ai oase mici – cauţi osteoporoza cu lumînarea. Tre' să mai lucrezi oasele şi muşchii ăştia.

– M-hmm.

– Şi să consulţi un doctor. Dacă vrei părerea mea, eşti anemică. N-ai pic de culoare în obraji şi ţi-ai putea împacheta jumate din echipamente în pungile de sub ochi.

– Ce drăguţ că ai observat.

Bobby culese cele mai mari cioburi şi le aruncă în coşul de gunoi. Sigur că observase. Avea o faţă care atrăgea atenţia. Nu conta că făcea atîtea eforturi să treacă neremarcată. Niciodată n-o văzuse machiată şi îşi ţinea părul strîns la spate, dar orice om cu ochi normal putea să vadă cum ar fi încadrat faţa aceea ovală, cu oase delicate, ochi exotici şi gură senzuală.

Bobby se opri, simţind că i se înfierbîntau obrajii. Ar fi rîs de el dacă ar fi ştiut că făcuse o uşoară slăbiciune pentru ea, cînd îl luase să colaboreze. Bănuia că fusese atît admiraţie profesională, cît şi atracţie fizică. Iar peste partea cu atracţia reuşise să treacă. Aproape.

Dar nu încăpea nici o îndoială că, dacă făcea cît de puţin pentru a-şi accentua pielea aia de magnolie, aplicînd puţină culoare pe buzele pline şi fardîndu-şi ochii prelungi, ar fi arătat trăsnet.

– Ţi-aş putea face micul dejun, începu el. Dacă mai ai şi altceva pe lîngă dulciuri şi pîine mucegăită.

Inspirînd prelung, Jo se dezmetici.

– Nu, e-n regulă. Poate ne oprim şi luăm ceva în drum. Sînt deja în întîrziere.

Coborî de pe taburet şi se aplecă să strîngă corespondenţa.

– Ştii, n-ar fi rău să-ţi iei cîteva zile libere, să te concentrezi şi asupra ta. Maică-mea se duce la băi, în Miami.

Cuvintele 'ui nu se mai auzeau decît ca un zumzet în urechi. Luă plicul de manila ce purta numele ei înscris cu litere groase. Fu nevoită să-şi şteargă o peliculă de sudoare de pe frunte. Simţea în stomac un ghem greţos, nu numai de frică ci de-a dreptul de groază.

Plicul era mai gros decît fuseseră celelalte, mai greu. *Aruncă-l,* urlă mintea ei. *Nu-l deschide. Nu te uita înăuntru.*

Dar degetele zgîriau deja clapeta. Îi scăpară cîteva scîncete scăzute, cînd smulse mica agrafă metalică. De astă dată, pe podea se revărsă o avalanşă de fotografii. Înhăţă una. Era o imagine alb-negru, 12/17, bine prelucrată.

Nu numai ochii, de data asta, ci ea în întregime. Recunoscu fundalul – un parc de lîngă casă, pe unde se plimba adesea. Alta o reprezenta în centrul oraşului Charlotte, stînd pe marginea trotuarului, cu tocul camerei pe umăr.

– Ei, te-a prins drăguţ aici.

Cînd Bobby se aplecă să aleagă una dintre fotografii, îl plesni peste mînă, răstindu-se:

– la mîna. Dă-te mai încolo. Nu m-atinge.

– Jo, nu...

– Stai naibii mai încolo.

Gîfîind, se lăsă în patru labe, să caute înnebunită printre fotografii. Imagini şi imagini cu ea în ipostaze banale, cotidiene. Venind de la piaţă cu o sacoşă de tîrguieli, intrînd sau ieşind din maşină.

„E pretutindeni, mă urmăreşte. Oriunde m-aş duce, orice-aş face. Mă pîndeşte," îşi spuse Jo, cu dinţii începînd să-i clănţăne. „Mă vînează şi nu pot face nimic. Nimic, pînă..."

Şi atunci, toate se limpeziră. Fotografia din mîna ei începu să tremure, ca şi cum în cameră ar fi început să bată o briză vioaie. Nu putu să urle. Nu mai avea aer în piept.

Pur şi simplu nu-şi mai simţea trupul.

Fotografia era lucrată admirabil, cu eclerajul, umbrele şi texturile folosite cu măiestrie. Era goală, cu pielea lucind ireal. Trupul stătea aranjat într-o poziţie relaxată, cu bărbia fragilă coborîtă şi capul uşor înclinat. Un braţ era petrecut peste mijloc, celălalt se îndoia deasupra capului, ca într-un somn legănat de vise.

Dar ochii erau deschişi, cu privirea în gol. Ochi de păpuşă. Ochi fără viaţă.

Un moment, fu azvîrlită înapoi în coşmar, neputincioasă, privindu-se pe ea însăşi şi incapabilă să găsească drumul de ieşire din întuneric.

Însă chiar şi cu toată groaza, putea distinge deosebirile. Femeia din fotografie avea o masă unduitoare de păr răsfirat în jurul feţei. Iar faţa era mai gingaşă şi trupul mai copt decît al ei.

– Mama? şopti ea, apucînd fotografia cu ambele mîini. Mama?

– Ce este, Jo?

Zguduit, Bobby îşi auzi propriul glas întretărindu-se, scăzut, în timp ce privea ochii sticloşi ai lui Jo.

– Ce naiba-i asta?

– Unde-i sînt hainele?

Jo înclină capul şi începu să se legene. Avea ţeasta plină de sunete, vuiete năvalnice, tunătoare.

– Unde se află?

– Stai uşor, făcu Bobby un pas înainte, dînd să-i ia fotografia din mîini.

Capul lui Jo zvîcni în sus.

– Lasă-mă.

În obraji îi reveni roşeaţa, intensă ca focul. Ceva nu tocmai normal îi scînteia în ochi.

– Nu te-atinge de mine. Nu pune mîna pe ea.

Speriat, nedumerit, Bobby se retrase, ridicînd ambele mîini cu palmele înainte:

– O.K., O.K., Jo.

– Nu vreau s-o atingi.

Îi era frig, un frig năprasnic. Privi din nou fotografia. Era Annabelle. Tînără, imposibil de frumoasă şi rece ca moartea.

– Nu trebuia să ne părăsească. Nu trebuia să plece. De ce s-a dus?

– Poate n-a avut încotro, spuse încet Bobby.

– Ba nu, locul ei era lîngă noi. Aveam nevoie de ea, însă ea nu ne-a dorit. Ce frumoasă e!

Pe obraji se rostogoleau lacrimi, iar fotografia îi tremura în mînă.

– E aşa de frumoasă. Ca o zînă de poveste. Eu credeam că era o prinţesă. Şi ne-a părăsit. Ne-a părăsit şi s-a dus. Şi acum a murit.

Vederea i se împăienjenea, pielea o ardea încinsă. Apăsîndu-şi fotografia la piept, Jo se ghemui şi începu să plîngă.

– Haide, Jo, se aplecă blînd Bobby spre ea. Hai cu mine acum. Chemăm pe cineva.

– Sînt aşa de obosită, murmură ea, lăsîndu-l s-o ridice în braţe ca pe un copil. Vreau să mă duc acasă.

– Bine. Acum închide doar ochii.

Fotografia pluti fără sunet spre podea, căzînd cu faţa în jos peste toate celelalte. Jo văzu scrisul de pe spate. Litere mari şi groase.

MOARTEA UNUI ÎNGER

Ultimul ei gînd, înainte de a o cuprinde întunericul, fu: Sanctuar.

Capitolul 2

La început, aerul fu ceţos, ca un vis pe cale să se risipească. Raze de lumină străpungeau coroanele stejarilor, făcînd roua să sclipească. Mierlele şi presurile cuibărite în pîlcurile de muşchi se trezeau, ciripind un cîntec de dimineaţă. Un bărbătuş de cardinal, ca o ghiulea roşie, o zbughi printre copaci fără zgomot.

Era momentul lui favorit din zi. În zori, cînd încă nu-i solicita nimeni şi nimic timpul şi energia, putea fi singur, singur cu gîndurile lui. Sau singur şi atît.

Brian Hathaway nu locuise niciodată într-un alt loc decît Desire. Nici nu dorise. Văzuse continentul şi vizitase marile oraşe. Odată, pradă unui impuls, chiar îşi luase o vacanţă în Mexic, putîndu-se spune aşadar că vizitase şi o ţară străină.

Dar Desire, cu toate virtuţile şi defectele ei, era a lui. Acolo se născuse, într-o noapte de septembrie, în urmă cu treizeci de ani. Născut în marele pat de stejar cu baldachin unde dormea acum, moşit de propriul lui tată şi o negresă bătrînă care fuma pipă din cocean de porumb şi ai cărei părinţi fuseseră sclavi ai casei, proprietatea strămoşilor lui.

Numele bătrînei era Miss Effie şi, cînd Brian fusese mic, îi spusese adesea povestea naşterii lui. Cum urlase vîntul şi se agitase marea, iar în casa cea mare, în marele pat, mama lui se prăbuşise ca un războinic în luptă şi îl expediase din pîntec, drept în braţele tatălui său, cu un hohot de rîs.

Era o poveste frumoasă. Cîndva, Brian şi-i putuse imagina pe mama rîzînd şi pe tata aşteptînd, gata să-l prindă.

Acum, mama lui se dusese, iar bătrîna Miss Effie era moartă de mult. Trecuse mult, mult timp de cînd tatăl lui

aşteptase să-l prindă.

Brian mergea prin ceţurile ce se subţiau, printre copacii uriaşi, cu licheni în culori roşii şi roz vii pe trunchiuri, prin lumina răcoroasă şi umbroasă unde creşteau ferigile şi palmierii pitici.

Era un bărbat înalt şi slab, clădit foarte asemănător cu tatăl lui. Avea părul brun şi lăţos, pielea bronzată şi ochii de un albastru rece. Un chip prelung, pe care femeile îl găseau melancolic şi atrăgător. Gura îi era fermă, tinzînd mai mult să se strîngă meditativ decît să surîdă.

Iar femeile mai găseau atrăgător şi altceva – provocarea de a face acele buze să se arcuiască.

Uşoara schimbare a luminii îi dădu se înţeles că era timpul să pornească înapoi spre Sanctuar. Trebuia să pregătească masa de dimineaţă pentru clienţi.

Brian se simţea la fel de mulţumit în bucătărie ca şi în pădure. Acesta era un alt lucru pe care tatăl său îl găsise ciudat la el. Iar Brian ştia – cu oarecare amuzament – că Sam Hathaway se întreba dacă nu cumva fiul lui o fi fost homosexual. În fond, dacă unui bărbat îi plăcea să-şi cîştige existenţa gătind la bucătărie, trebuia să fie ceva în neregulă cu el.

Dacă ar fi fost genul care să discute deschis asemenea probleme, Brian i-ar fi putut spune că îi putea face plăcere să prepare un mereng perfect şi totuşi să prefere femeile pentru sex. Pur şi simplu nu avea înclinaţii spre intimitate.

Şi oare nu era această tendinţă de a se distanţa de ceilalţi o trăsătură a familiei Hathaway?

Brian se mişca prin pădure la fel de tăcut precum cerbul care trecea pe-acolo. Făcîndu-şi hatîrul, se întoarse pe drumul cel mai lung, ocolind pe la Half Moon Creek, unde ceţurile se ridicau din apă ca un fum alb şi trei căprioare sorbeau mulţumite în tăcerea desăvîrşită, scînteietoare.

Încă mai era timp, îşi spuse Brian. Pe Desire, întotdeauna era timp. Fără grabă, se aşeză pe un buştean

căzut, pentru a privi florile desfăcîndu-se dimineaţa.

Insula acea doar trei kilometri în locul cel mai lat, şi nici cincisprezece de la un capăt la altul. Brian îi cunoştea fiecare palmă de loc, nisipul albit de soare al plajelor, mlaştinile umbrite cu aligatorii lor bătrîni şi răbdători. Îndrăgea întinderile cu dune, minunatele pajişti cu iarbă umedă, unduitoare, mărginite de brazi tineri şi stejari maiestuoşi.

Dar, mai presus de orice, iubea pădurea, cu misterele şi ascunzişurile sale întunecoase.

Cunoştea istoria casei, faptul că într-o vreme acolo se cultivase bumbac şi indigo, lucrate de sclavi. Roadele le culeseseră strămoşii lui. În acel mic paradis izolat veniseră să se joace bogătaşii, la vînătoare de cerbi şi mistreţi feroce, la strîns de scoici, la pescuit în rîu şi în ocean.

Organizaseră baluri pline de viaţă în marea sală, sub lumina lumînărilor din candelabrele de cristal, jucaseră cu nepăsare cărţi în camera de jocuri, bînd bourbon sudist de soi ales şi fumînd havane groase. Leneviseră pe verandă, în după-amiezele fierbinţi de vară, în timp ce sclavii le aduceau pahare cu limonadă rece.

Sanctuarul fusese o enclavă a privilegiaţilor şi o mărturie despre un mod de viaţă osîndit să piară.

Alte averi trecuseră prin mîinile mangatului oţelurilor şi al vapoarelor care făcuse din Sanctuar refugiul său personal.

Deşi banii nu mai erau ceea ce fuseseră odată, Sanctuarul continua să reziste. Iar insula încă se mai afla în mîinile urmaşilor acelor regi ai bumbacului şi împăraţi ai oţelului. Pe toată insula erau risipite căsuţe, înălţîndu-se de după dune, cuibărite la umbra copacilor, privind spre întinderea albastră a Strîmtorii Pelicanului, trecînd din generaţie în generaţie, asigurînd dreptul cîtorva familii, doar, de a afirma că pe Desire erau acasă.

Şi aşa avea să rămînă.

Tatăl lui îi înfruntase pe constructori şi pe ecologişti cu egală fervoare. Pe Desire nu aveau să se amenajeze

staţiuni turistice şi nici un guvern bine intenţionat nu-l putea convinge pe Sam Hathaway să facă din acea insulă o rezervaţie naţională.

După părerea lui Brian, era monumentul închinat de tatăl său unei soţii necredincioase. Binecuvîntarea şi blestemul lui.

Mai veneau vizitatori, în pofida solitudinii, sau poate tocmai datorită ei. Pentru a-şi întreţine casa, insula, trustul, familia Hathaway transformase o parte din locuinţă în han.

Brian ştia că Sam detesta acest lucru, ura fiecare pas al unui străin pe insulă. Era singurul subiect de ceartă între părinţii lui pe care şi-l amintea. Annabelle dorise să deschidă insula mai multor turişti, să atragă oameni pe ea, să refacă acel gen de iureş monden de care se bucuraseră cîndva înaintaşii ei. Sam insistase s-o păstreze neschimbată, neatinsă, controlînd numărul vizitatorilor şi al clienţilor care înnoptau ca un sărac numărîndu-şi gologanii. În cele din urmă, bănuia Brian, acest lucru o alungase pe mama lui – nevoia de oameni, de chipuri, de voci.

Dar, oricît de mult încercase, tatăl său nu putuse ţine în loc schimbarea, cum nici insula nu putea ţine în loc marea.

Adaptări, îşi spuse Brian, în timp ce căprioarele se întorceau ca trase de aceeaşi sfoară şi se repezeau în ascunzişul copacilor. El, unul, nu ţinea la adaptări, dar în cazul hanului fuseseră necesare. Şi rămînea faptul că-i plăcea să-l gospodărească, îi plăceau planificările, aplicările proiectelor, activităţile de rutină. Îi plăceau vizitatorii, glasurile străinilor, îi plăcea să le observe diversele obiceiuri şi speranţe, să le asculte povestirile ocazionale despre lumile lor.

Nu-l deranja prezenţa altor oameni în viaţa lui – atîta timp cît nu intenţionau să rămînă. În orice caz, nu credea că oamenii rămîneau mult timp.

Annabelle nu rămăsese.

Brian se ridică, vag iritat că o cicatrice veche de

douăzeci de ani începuse pe neaşteptate să-l doară. Neluînd-o în seamă, se răsuci şi porni pe cărarea şerpuitoare, în sus spre Sanctuar.

Cînd ieşi dintre copaci, lumina îl orbi. Atingea jetul unei fîntîni arteziene, transformînd fiecare strop de apă în cîte un mic curcubeu aparte. Privi spre fundul grădinii. Lalelele creşteau năvalnic. Garoafele arătau puţin cam pîrlite, iar... cum naiba se numea de fapt ciudăţenia aia purpurie? se întrebă Brian. Era un grădinar mediocru în cel mai bun caz, luptîndu-se încontinuu să întreţină rondurile. Clienţii plătitori doreau grădini îngrijite, la fel cum se aşteptau să găsească neapărat antichităţi lustruite şi mese fine.

Sanctuarul trebuia să fie menţinut în cea mai bună formă, ca să-i atragă, iar asta însemna ceasuri nesfîrşite de muncă. Fără clientelă, Sanctuarul nici nu s-ar mai fi putut ţine pe picioare. Astfel că, meditä Brian, privind încruntat florile, era un ciclu nesfîrşit, un şarpe înghiţindu-şi propria coadă. O capcană fără cheie.

– Ageratum.

Capul lui Brian se ridică. Fu nevoit să mijească ochii în lumina soarelui, pentru a vedea femeia clar. Recunoscuse, însă, vocea. Îl irita faptul că putuse veni astfel în spatele lui. Dar, în fond, întotdeauna o considerase pe doctoriţa Kirby Fitzsimmons o iritaţie minoră.

– Ageratum, repetă ea, zîmbind.

Ştia că îl enervase şi considera că era un progres. Fusese nevoie de aproape un an înainte a a-i putea smulge o reacţie măcar atît de mică.

– Floarea la care te uiţi. Grădinile tale au nevoie de puţină muncă, Brian.

– Mă ocup eu, spuse Brian, revenind la arma lui cea mai bună. Liniştea.

Niciodată nu se simţea la largul lui în preajma lui Kirby. Nu era vorba numai de modul cum arăta, deşi era destul de atrăgătoare pentru cei ce preferau genul blond delicat. Brian bănuia că din cauza stilului ei de a se purta, adică exact opusul delicateţii. Era eficientă, competentă şi părea să ştie cîte puţin cam despre orice.

Din vocea ei se simţea un ton pe care Brian îl credea a aparţine înaltei societăţi din New England. Sau, cînd se simţea mai puţin binevoitor, o yankee afurisită. Şi avea şi nişte obraji yankei tipici. Îi scoteau în evidenţă ochii verzi ca marea şi nasul puţin în vînt. Gura îi era senzuală – nu prea mare, nici prea mică. Nu era decît încă o mică trăsătură a ei iritant de perfectă.

Se aştepta încontinuu s-o audă spunînd că revenise pe continent, închisese căsuţa pe care o moştenise de la bunica ei şi renunţase la ideea de a ţine o clinică pe insulă. Dar doctoriţa rămînea, lună după lună, împletindu-se încet prin urzeala locului.

Şi vîrîndu-i-se lui pe sub piele.

Îi tot zîmbea, cu acea expresie batjocoritoare în ochi, în timp ce-şi dădea la o parte o ondulaţie fină a părului de culoarea grîului care-i cobora lin pînă pe umeri.

– Frumoasă dimineaţă.

– E devreme, îşi vîrî Brian mîinile în buzunare. Niciodată nu prea ştia ce să facă, în faţa ei, cu mîinile.

– Nu e prea devreme pentru tine, înclină ea capul.

Doamne, nostim mai era la vedere. De luni de zile sperase să facă mai mult decît să privească doar, însă Brian Hathaway era unul dintre localnicii acelei mici fişii de pămînt pe care îi era cam greu să-l cucerească.

– Cred că micul dejun încă nu e gata.

– Nu servim pînă la opt.

Bănuia că o ştia la fel de bine ca el. Trecea destul de des pe la han.

– Cred că pot aştepta. Care-i specialitatea din dimineaţa asta?

– Nu m-am hotărît.

Întrucît nu avea cum să scape de ea, se resemnă cînd Kirby îşi potrivi pasul după al lui.

– Eu votez pentru pişcoturi cu scorţişoară. Aş putea mînca o duzină.

Şi se întinse, cu braţele ridicate deasupra capului şi

degetele înlănţuite.

Brian se strădui să nu observe cum i se întindea bluza de bumbac peste sînii mici şi tari. A nu o observa pe Kirby Fitzsimmons devenise o sarcină permanentă. Ocoli pe lîngă casă, prin bobocii de primăvară care mărgineau cărarea de scoici zdrobite.

– Poţi aştepta în salonul de oaspeţi sau în sufragerie.

– Prefer să stau în bucătărie. Îmi place să mă uit cum găteşti.

Înainte ca Brian să fi găsit o cale de scăpare, doctoriţa intră în veranda cu geamlîc din spate şi pe uşa bucătăriei.

Ca de obicei, era curată-pahar. Kirby aprecia ordinea la un bărbat, în acelaşi fel cum aprecia tonusul muscular şi creierul bine exersat. Brian avea toate cele trei calităţi, motiv pentru care o interesa cam ce fel de amant ar fi fost.

Bănuia că avea să afle în cele din urmă. Kirby ştia întotdeauna să-şi atingă ţelurile. Nu trebuia decît să-i ciobească încet şi cu răbdare armura.

Nu dezinteresul era cauza. Văzuse cum o privea cu rarele ocazii cînd cobora garda. Era pură încăpăţînare. Şi pe aceea o aprecia. Iar contrastele lui erau atît de distractive.

Ştiu, cînd se aşeză pe un taburet la barul pentru micul dejun, că n-avea să-i spună mare lucru dacă nu-l iscodea. Şi ştia că avea să-i toarne o ceaşcă din cafeaua lui cu adevărat remarcabilă, neuitînd că o bea slabă. Ospitalitatea lui înnăscută.

Kirby îl lăsă liniştit un moment, în timp ce sorbea cafea din cana aburindă pe care Brian i-o pusese în faţă. Nu-l tachinase cînd îi spusese că-i plăcea să-l vadă gătind.

Bucătăria putea fi un domeniu feminin prin tradiţie, dar această bucătărie era complet masculină. La fel ca stăpînul ei, cu mîinile lui mari, părul încîlcit şi chipul aspru.

Ştia – fiindcă puţine erau lucrurile pe care oamenii de pe insulă nu le ştiau unii despre ceilalţi – că Brian renovase bucătăria în urmă cu vreo opt ani. El crease proiectul, el alesese culorile şi materialele. Făcuse din ea un atelier bărbătesc, cu dulapuri lungi de culoarea granitului şi oţeluri inoxidabile sclipitoare.

Avea trei ferestre largi, încadrate doar cu rame de lemn curbe şi încrustate. Sub ele era pusă o banchetă gri-fumurie pentru mesele în familie, deşi, din cîte ştia ea, familia Hathaway rareori mînca laolaltă. Pardoseala era din dale crem, pereţii albi, neîmpodobiţi. Lui Brian nu-i plăceau fanteziile.

Totuşi, existau accente casnice în luciul vaselor de cupru agăţate pe cîrlige, în mănunchiurile de usturoi şi ardei uscaţi, în raftul care susţinea ustensilele de bucătărie străvechi. Kirby îşi imagină că Brian le considera mai degrabă practice decît familiare, dar încălzeau atmosfera.

Lăsase neatinsă vechea vatră de cărămizi, care amintea de un timp cînd bucătăria fusese inima casei, un loc pentru întruniri şi zăboviri îndelungate. Lui Kirby îi plăcea vatra în timpul iernii, cînd Brian aprindea focul şi mirosul de lemn ars se amesteca plăcut cu cel al tocanelor condimentate sau al supelor clocotind la foc scăzut.

Pentru ea, enormul bufet comercial părea să necesite o diplomă de inginer pentru a fi folosit. În fond, concepţia lui Kirby asupra gătitului consta în a scoate un pachet din congelator şi a-l pune în cuptorul cu microunde.

– Mor după bucătăria asta, spuse.

Brian, care bătea ceva cu telul într-un castron albastru mare, se mulţumi să mormăie.

Luînd-o ca pe un răspuns, Kirby coborî de pe taburetul înalt pentru a se mai servi cu o ceaşcă de cafea. Se aplecă, abia atingîndu-i braţul, şi zîmbi la vederea amestecului din vas.

– Pişcoturi?

Brian se retrase puţin. Mirosul ei îi stătea în cale.

– Asta ai vrut, nu?

– Mda.

Ridicînd ceaşca, îi zîmbi peste buza acesteia:

– E plăcut să obţii ceea ce vrei. Nu crezi?

Avea cei mai afurisiţi ochi din lume, îşi spuse el. Copil fiind, crezuse în sirene. Toate aveau ochi ca ai lui Kirby.

– Este destul de uşor, cînd nu vrei altceva decît pişcoturi.

Făcu un pas înapoi, ocolind-o, şi luă o formă de pişcoturi dintr-un dulăpior de jos. După ce o băgă în priză, se întoarse şi se ciocni de Kirby. Instinctiv, ridică o mînă ca s-o ţină de braţ. Şi aşa rămase.

– Mă împiedici.

Doctoriţa se trase puţin mai înainte, infim, încîntată de scurta palpitaţie pe care o simţise în abdomen.

– Credeam că te-aş putea ajuta.

– Cu ce?

Zîmbind, îşi lăsă privirea să rătăcească spre gura lui, apoi reveni.

– Cu orice.

„La naiba", îşi spuse ea şi-şi lăsă cealaltă mînă pe pieptul lui.

– Ai nevoie de ceva?

Sîngele lui Brian începu să circule mai repede. Degetele i se strînseră pe braţul ei înainte de a se putea stăpîni. Se gîndi un moment, ba bine că nu. Cum ar fi fost s-o înghesuie lîngă bufet şi să ia ceea ce ea tot insista să-i vîre sub nas?

Cu asta, i-ar fi şters zîmbetul ăla afectat de pe faţă.

– Îmi stai în drum, Kirby.

Încă nu-i dăduse drumul. Un progres clar, reflectă ea. Sub mîna ei, bătăile inimii i se acceleraseră.

– Îţi stau în drum de aproape un an, Brian. Cînd ai de gînd să faci ceva în sensul ăsta?

Îi văzu ochii tresărind înainte de a se îngusta. Respiraţia ei se precipită de nerăbdare. *În sfîrşit,* îşi spuse,

aplecîndu-se spre Brian.

Acesta îşi lăsă braţul să cadă şi păşi înapoi, cu o mişcare atît de neaşteptată şi de bruscă, încît de astă dată Kirby aproape îşi pierdu echilibrul.

– Bea-ţi cafeaua. Eu am de lucru.

Avu satisfacţia să vadă că, în mod excepţional, o descumpănise. Zîmbetul dispăruse, nici vorbă. Sprîncenele delicate i se îmbinaseră şi, pe sub ele, ochii erau întunecaţi, aprinşi.

– Ei, fir-ar să fie, Brian. Care-i problema?

Cu agilitate, Brian începu să depună aluatul pe forma încălzită.

– N-am nici o problemă.

Îi aruncă o privire piezişă, în timp ce închidea capacul. Se înroşise în obraji, iar buzele i se subţiaseră. „Turbată de furie, îşi spuse el. Perfect."

– Ce trebuie să fac? trînti ea ceaşca pe bufet, stropind cu cafea fierbinte tăblia imaculată. Vrei să intru aici goală?

– Ei, asta ar fi o idee, nu? Pe urmă, aş putea mări preţurile.

Îşi înclină capul:

– Adică, dacă arăţi bine goală.

– Arăt *excelent* goală şi ţi-am dat nenumărate ocazii s-o afli personal.

– Cred că prefer ocaziile pe care mi le dau eu singur, zise el deschizînd frigiderul. Vrei şi ouă la pişcoturile astea?

Kirby strînse pumnii, îşi aminti că depusese un jurămînt să vindece, nu să producă vătămări corporale, şi se răsuci pe călcîie.

– Of, băga-ţi-ai pişcoturile-n... bomăni ea, ieşind cu paşi mari pe uşa din spate.

Brian aşteptă să audă uşa trîntindu-se, după care zîmbi. Bănuia că avusese cîştig de cauză în micul duel de voinţe şi se hotărî să se răsplătească mîncîndu-i pişcoturile. Tocmai le trecea pe o farfurie, cînd uşa se deschise.

Lexy stătu un moment ca în pozã, ştiind şi ea şi Brian cã era un obicei, nu o încercare de a-şi impresiona fratele. Părul îi era o claie de bucle în spirale care i se revărsau pe umeri în actuala ei nuanţă favoritã, roşu *Renaissance.*

Îi plăcea influenţa lui Tizian şi o considera o ameliorare faţă de blondul-bombă pe care-l purtase în ultimii ani. Descoperise cã menţinerea acelei culori era cea mai mare pacoste.

Culoarea era doar cu cîteva grade mai deschisă şi mai strălucitoare decît ceea ce-i dăruise Dumnezeu, potrivindu-se cu tenul ei alb, abia uşor trandafiriu. Moştenise ochii căprui-*changeant* ai tatălui ei. În dimineaţa aceea erau îngreunaţi, de culoarea mării sub nori, şi deja accentuaţi atent cu rimel şi contur de pleoape.

– Pişcoturi, constată ea; glasul îi era un tors felin pe care îl practicase cu religiozitate, însuşindu-şi-l complet. Miau-miau.

Neimpresionat, Brian tăie prima bucată, ridicîndu-se, şi şi-o vîrî în gură.

– 's-ale mele.

Lexy îşi aruncă pe spate coama, merse agale spre barul de micul dejun şi se îmbufnă drăgălaş. Bătu din gene, surîzînd, cînd Brian îi puse farfuria în faţă.

– Mulţumesc, scumpete.

Îi depuse o mînă pe un obraz şi i-l sărută pe celălalt.

Lexy avea obiceiul foarte impropriu familiei Hathaway de a atinge, a săruta, a îmbrăţişa. Brian îşi amintea cã, după plecarea mamei lor, Lexy devenise ca o căţeluşă, mereu sărind în braţele cuiva, căutînd un loc unde să se cuibărească. „Ce naiba, îşi spuse el, avusese numai patru ani." O trase uşor de păr şi-i dădu siropul.

– S-a mai sculat cineva?

– Mmm. Perechea din camera albastră se foieşte. Verişoara Kate a fost la duş.

– Credeam cã tu eşti la schimbul de micul dejun, azi-dimineaţă.

– Sînt, răspunse ea, cu gura plină.

Brian îşi înălţă o sprînceană, petrecîndu-i cu privirea halatul scurt, subţire, cu modele dezlănţuite.

– Asta ţi-e noua uniformă de chelneriţă?

Încrucişîndu-şi picioarele lungi, fata îşi mai strecură o bucată de pişcot între buze.

– Îţi place?

– Ai să poţi ieşi la pensie, numai cu bacşişurile.

– Mhm, rîse ea cu jumătate de gură, împingînd pişcoturile de pe farfurie. E visul meu de-o viaţă – să le servesc mîncare străinilor şi să le strîng vasele murdare, economisind banii de buzunar pe care mi-i dau ca să mă retrag în plină glorie.

– Toţi avem micile noastre fantezii, spuse cu nepăsare Brian punînd lîngă ea o ceaşcă de cafea, plină cu frişcă şi zahăr.

Îi înţelegea amărăciunea şi dezamăgirea, chiar dacă nu era de acord cu ele; o iubea, aşa cã întrebă, înclinîndu-şi capul:

– Pe-ale mele vrei să le-auzi?

– Probabil au ceva legături cu cîştigarea concursului de reţete Betty Crocker.

– Auzi, n-ar fi exclus.

– Eu voi fi cineva, Bri.

– Eşti cineva. Alexa Hathaway, Prinţesa de pe Insulă.

Lexy îşi dădu ochii peste cap, înainte de a-şi lua cafeaua.

– N-am rezistat nici un an la New York. Nici măcar un an nenorocit.

– Cine-ar vrea?

Simplul gînd îi dădea fiori. Străzi aglomerate, mirosuri de îmbulzeală, înghesuială pînă şi în atmosferă.

– E puţin cam greu să fii actriţă pe Desire.

– Iubito, dacă mă-ntrebi pe mine, faci o treabă excelentă. Iar dacă ai de gînd să stai bosumflată, ia-ţi pişcoturile în camera ta. Îmi strici tot cheful.

– Uşor ţi-e ţie.

Împinse farfuria într-o parte. Brian o apucă înainte de a aluneca de pe bufet.

– Tu ai tot ce vrei. Locuieşti în plină pustietate zi de zi, an de an. Faci aceleaşi lucruri la nesfîrşit. Tata practic ţi-a dat ţie casa, aşa că poate să bată toată ziua coclaurile insulei, ca să se asigure că nimeni nu mută din loc nici măcar un fir din preţiosul lui nisip.

Se ridică de pe scaun, aruncîndu-şi braţele în lături:

– Şi Jo are ce vrea. Mare sculă pe basculă de fotografă, umblînd prin toată lumea ca să-şi facă pozele. Dar eu ce am? Ce am eu, exact? Un *curriculum vitae* jalnic cu cîteva reclame, o mînă de figuraţii şi un rol principal într-o piesă în trei acte care s-a suspendat încă din seara premierei, la Pittsburgh. Şi-acum iarăşi m-am înfundat aici, să servesc la mese, să schimb aşternuturile altora. Şi nu pot să sufăr asta.

Brian aşteptă un moment, apoi aplaudă.

– Excelent monolog, Lex. Şi ştii precis ce cuvinte să accentuezi. Poate-ar fi mai bine totuşi să te întorci pe scenă. Gestica ta tinde spre grandoare.

Buzele fetei tremurară, apoi se strînseră:

– Fir-ai al dracu', Bri.

Şi-şi repezi bărbia în sus, înainte de a ieşi, hotărîtă.

Brian îi luă furculiţa. Se părea că avusese două victorii într-o singură dimineaţă şi se hotărî să-i termine şi ei micul dejun.

Peste o oră, Lexy era numai zîmbete şi farmec sudist mieros. Avea talent de chelneriţă – ceea ce o salvase de sărăcia totală în timpul stagiului ei la New York – şi servea la mese dînd perfect senzaţia de plăcere şi graţie lipsită de grabă.

Purta o fustă gofrată, scurtă, exact atîta cît să-l enerveze pe Brian, cum şi avusese intenţia, şi un pulover cu mîneci largi despre care bănuia că-i avantaja la maximum silueta. Avea o siluetă frumoasă şi se străduia din greu să şi-o păstreze astfel.

Era o unealtă a meseriei, fie că era chelneriţă, fie actriţă. La fel ca zîmbetul prompt şi strălucitor.

– Ce-ar fi să vă reîncălzesc cafeaua, domnule Benson? Cum vă place omleta? Brian e o minune absolută la bucătărie, nu-i aşa?

Întrucît domnul Benson părea să-i aprecieze atît de mult sînii, Lexy se aplecă puţin mai mult, ca să-l gratifice pe deplin pentru banul plătit, înainte de a trece la masa următoare.

– Ne părăsiţi azi, aşa e? le zîmbi ea radioasă tinerilor căsătoriţi care se giugiuleau în colţ. Sper să mai veniţi pe la noi.

Pluti prin cameră, observînd cînd cîte un client avea chef de vorbă şi cînd un altul voia să fie lăsat în pace. Ca de obicei în dimineţile din timpul săptămînii, treaba mergea uşor şi avea destule ocazii să-şi facă jocurile.

Jocul pe care-l dorea cel mai mult era de-a sălile pline, în marile teatre din New York. Şi cînd colo, îşi zicea Lexy, păstrîndu-şi pe faţă zîmbetul plin de soare, era distribuită în rol de chelneriţă, într-o casă care nu se schimba niciodată, pe o insulă care nu se schimba niciodată.

Totul mersese la fel de sute de ani, îşi spuse. Lexy nu era o femeie care să aprecieze istoria. În ce-o privea pe ea, trecutul era plicticos şi gravat cu trudă în piatră la fel ca Desire şi familiile ei împrăştiate.

Pendletonii se căsătoreau cu Fitzsimmonsii, sau cu cei din familia Brodie ori Verdon. Principalii „patru" ai insulei.

Ocazional, cîte un fiu sau fiică făcea un ocol şi se cununa cu cineva de pe continent. Unii chiar se mutau, dar în rest aproape invariabil rămîneau pe loc, locuind în aceleaşi case, generaţii după generaţii, adăugînd cîteva nume noi printre locatarii permanenţi.

Totul era atît de... previzibil, medită Lexy, în timp ce întorcea veselă foaia carnetului cu note de comandă şi zîmbea spre masa următoare.

Mama ei se măritase cu un continental, iar acum familia Hathaway domnea peste Sanctuar. Hathawayii erau cei care locuiseră aici, munciseră aici, consumaseră timp şi sînge ca să conserve casa şi insula timp de peste treizeci de ani.

Dar Sanctuarul încă mai era şi întotdeauna avea să fie casa Pendletonilor, sus pe colină.

Şi nu părea să existe nici o scăpare.

Îndesa bacşişurile în buzunar şi strîngea farfuriile folosite. În clipa cînd intra în bucătărie, ochii îi îngheţau. Îşi lepăda farmecul ca un şarpe pielea. Nu făcea decît s-o înfurie şi mai mult faptul că Brian era nepăsător faţă se răceala pe care o afişa în faţa lui.

Îngrămădi vasele în spălător, luă o cafetieră nouă şi reveni în sala de mese.

Timp de două ore servi, strînse şi rearanjă mese – şi visă la locul unde dorea să fie.

Pe Broadway. Fusese atît de sigură că va reuşi. Toţi îi spuseseră că avea un talent înnăscut. Desigur, asta fusese înainte de a se duce la New York şi a se pomeni alături de sute de alte tinere cărora li se spusese acelaşi lucru.

Voia să fie o actriţă serioasă, nu cine ştie ce paţachină aeriană care poza pentru reclame la lenjerie şi se autoeticheta ca actriţă-manechin. Se aşteptase din toată inima să înceapă direct pe cai mari. În fond, avea minte, frumuseţe şi talent.

Prima ei întîlnire cu Manhattan-ul o umpluse de hotărîre şi energie. Parcă ar fi aşteptat-o, îşi aminti ea, în timp ce socotea nota de plată pentru masa şase. Atîţia oameni, atîta zgomot şi vitalitate. Şi, da, magazinele cu toate acele haine senzaţionale, restaurantele sofisticate şi copleşitoarea senzaţie că toţi aveau ceva de făcut, toţi se grăbeau undeva.

Şi ea avea ceva de făcut şi o direcţie în care să se îndrepte.

Desigur, închiriase un apartament mult prea scump.

Dar nu se mulţumire cu cine ştie ce cămăruţă înghesuită. Îşi cumpărase haine noi de la *Bendel's* şi petrecuse o zi întreagă la *Elizabeth Arden*. Îşi tocase o mare parte din buget, dar o considerase o investiţie. Dorea să arate cît mai bine cînd răspundea la ofertele de distribuţie.

Prima lună constase în deşteptări dureroase, una după alta. Nici gînd să se fi aşteptat la o atît de strînsă concurenţă sau la o asemenea disperare pe chipurile celor ce stăteau la rînd împreună cu ea să dea probe, la roluri după roluri.

Şi primise cîteva oferte, dar majoritatea îi cereau să dea probă culcată pe spate. Era prea mîndră şi prea încrezătoare în ea însăşi pentru aşa ceva. Iar acum, acea mîndrie, încredere şi, era nevoită să recunoască, naivitate, o aduseseră înapoi la punctul de pornire.

Dar nu era decît temporar, îşi reaminti Lexy. În mai puţin de un an, avea să împlinească douăzeci şi cinci şi să-şi primească moştenirea. Cît mai rămăsese din ea. Urma să se întoarcă la New York cu banii şi, de astă dată, avea să fie mai inteligentă, mai prudentă şi mai abilă.

Nu era învinsă. Îşi îngăduia un sabat. Într-o bună zi, urma să stea pe scenă şi să se simtă năpădită de iubirea şi admiraţia spectatorilor. Şi atunci, avea să fie cineva.

Altcineva decît fiica mai mică a lui Annabelle.

Duse ultimele farfurii în bucătărie. Brian făcea ordine. Nici o cratiţă sau tigaie murdară nu se îngrămădea pe chiuvetă, nici o pată sau stropitură nu mînjea bufetul. Ştiind că o făcea din răutate, Lexy îşi răsuci încheietura mîinii astfel încît ceaşca de deasupra farfuriilor să se răstoarne, vărsînd zaţul de cafea înainte de a se sparge pe dalele de faianţă.

– Scuze! exclamă ea, zîmbind răutăcioasă cînd Brian întoarse capul.

– Văd că-ţi place să faci pe proasta, Lex, comentă el

rece. Te pricepi atît de bine.

– Zău?

Înainte de a se putea stăpîni, lăsă şi restul vaselor să cadă. Se prăvăliră cu zgomot, împrăştiind peste tot tacîmuri şi resturi de mîncare.

– Cum adică?

– La naiba, ce încerci să dovedeşti? Că eşti distructivă ca întotdeauna? Că oricînd va veni cineva după tine să-ţi cureţe resturile?

Merse nervos pînă la debara şi scoase o mătură.

– Ia curăţă tu, îi îndesă el mătura în mîini.

– N-am chef.

Deşi regreta deja impulsul, îi împinse mătura înapoi. Multicolorul serviciu *Fiestaware* zăcea la picioarele lor ca un carnaval ruinat.

– Sînt vasele tale nepreţuite. Mătură-ţi-le singur.

– Ai să le mături, că de nu, jur că-ţi pun mătura asta pe spate.

– Încearcă numai, Bri.

Se înfruntau piept în piept. Faptul de a şti că nu avea dreptate nu făcea decît s-o îndemne şi mai mult să reziste.

– Încearcă numai, şi-ţi scot naibii ochii. N-am săturat de moarte să-mi tot spui ce să fac. E şi casa mea, nu numai a ta.

– Ei, văd că pe-aici nu s-a schimbat mare lucru.

Cu feţele încă negre de furie, Brian şi Lexy se întoarseră, şi făcură ochii mari. În uşa din spate stătea Jo, cu două valize la picioare şi ochii grei de oboseală.

– Am ştiut că am ajuns acasă, cînd am auzit o bubuitură, urmată de voci vesele.

Cu o bruscă şi premeditată schimbare a stării de spirit, Lexy îl luă pe Brian de braţ, unindu-se amîndoi.

– Ia te uită, Brian, altă fiică rătăcitoare s-a întors. Sper că ne-a mai rămas ceva din viţelul ăla gras.

– Mă mulţumesc cu o cafea, replică Jo şi închise uşa după ea.

Capitolul 3

Jo stătea la fereastră, în dormitorul ei din copilărie. Peisajul era acelaşi. Grădini frumoase, aşteptînd cu răbdare să fie plivite de buruieni şi stropite. Pîlcurile de alyssum[1] erau deja aurite, iar clopoţeii se legănau. Violetele îşi soreau feţişoarele obraznice, păzite de lăncile înalte ale irişilor mov şi de veselele lalele galbene. Impatienele şi garoafele erau în plină înflorire.

Creşteau apoi palmierii, palmierii-varză şi ceaprazul, iar dincolo de aceştia stejarii umbroşi, sub care prosperau ferigile dantelate şi nenumăratele flori sălbatice.

Lumina era negrăit de fermecătoare, aurită şi perlată rînd pe rînd, după cum pluteau norii, întinzîndu-şi pe pămînt umbrele blînde. Imaginea inspira pace, singurătate şi o perfecţiune ca de carte cu poveşti. Dacă ar fi avut energie, Jo ar fi ieşit, s-o imortalizeze pe film şi să şi-o însuşească.

Îi dusese dorul. Ce ciudat, îşi spuse ea, să-şi dea seama abia acum că îi fusese dor de priveliştea văzută prin fereastra camerei unde îşi petrecuse fiecare noapte a primilor optsprezece ani din viaţă.

Umblase multe ore prin aer liber, grădinărind cu mama ei, învăţînd denumirile florilor, nevoile şi obiceiurile lor, bucurîndu-se de senzaţia pămîntului sub degete şi a soarelui în spate. Păsări şi fluturi, clinchetul clopoţeilor de vînt, plutirea norilor pufoşi pe deasupra, peste cerul albastru blînd, erau tot atîtea comori nepreţuite din copilăria ei.

---

1. Plantă ornamentală din estul Americii de Nord (fam. *Alyssum*), cu grupuri de flori galbene sau albe .

Se părea că uitase să rămînă legată de ele, conchise Jo, întorcîndu-se obosită de la fereastră. Toate fotografiile pe care le făcuse în acel decor, cu aparatul sau cu mintea, stăteau ascunse de foarte mult timp.

Nici camera ei nu se schimbase prea mult. Aripa familială a Sanctuarului continua să iradieze stilul şi gustul lui Annabelle. Pentru fiica ei cea mare, alesese un pat de alamă lucitoare, cu jumătate de baldachin, perdele de dantelă şi decoraţiuni fluide pe cornişe şi în colţuri. Cuvertura era din dantelă irlandeză antică, moştenire din familia Pendleton, pe care Jo o îndrăgise întotdeauna pentru modelul şi textura materialului. Şi fiindcă părea atît de solidă şi lipsită de vîrstă.

Pe tapet, clopoţei albaştri înfloreau năvalnic pe fundalul ivoire, iar brîul era pictat în tonuri calde, aurii ca mierea.

Annabelle alesese antichităţile – globurile de lampă şi mesele de arţar, scaunele delicate şi vazele în care se aflaseră dintotdeauna flori proaspăt culese. Dorise ca odraslele ei să înveţe cît mai de timpuriu convieţuirea cu obiectele de mare preţ şi să le îngrijească. Pe consola micului şemineu de marmură stăteau lumînări şi scoici. Pe rafturile peretelui opus nu se înşirau păpuşi, ci cărţi.

Încă de mică, Jo folosise foarte puţin păpuşile.

Annabelle murise. Oricît de mult din ea rămînea cu încăpăţînare în acea cameră, în aceă casă, pe insulă, era moartă. Cîndva, în ultimii douăzeci de ani, se prăpădise, făcîndu-şi dezertarea completă şi irevocabilă.

Doamne sfinte, de ce îi imortalizase cineva moartea pe film? se întrebă Jo, îngropîndu-şi faţa în mîini. Şi de ce îi trimiseseră imaginea fiicei lui Annabelle?

MOARTEA UNUI ÎNGER

Cuvintele fuseseră scrise pe dosul fotografiei. Jo şi le amintea cît se poate de clar. Îşi frecă apăsat pieptul cu podul palmei, încercînd să-şi calmeze bătăile inimii. Ce fel de boală mai era şi asta? Ce fel de ameninţare? Şi în ce măsură era îndreptată spre ea însăşi?

Fusese acolo, fusese reală. Nu conta că, atunci cînd ieşise din spital şi se întorsese în apartament, fotografia dispăruse. N-o putea lăsa să conteze. Dacă recunoştea că şi-o imaginase, că avusese halucinaţii, însemna să admită că-şi pierduse minţile.

Cum putea înfrunta acest lucru?

Dar, la întoarcere, nu mai găsise fotografia. Celelalte erau acolo, acele imagini cotidiene ale ei, împrăştiate pe duşumeaua camerei obscure, unde le scăpase din mîini, şocată şi cuprinsă de panică.

Dar, deşi căutase, parcurgînd ceasuri în şir fiecare palmă de loc din apartament, nu găsise fotografia care o dărîmase.

Dacă nici măcar nu existase... Închizînd ochii, îşi rezemă fruntea de geamul ferestrei. Dacă i se năzărise, dacă dorise cumva ca imaginea aceea cumplită să fie realitate, ca mama ei să fie expusă în acel fel, şi moartă – în ce o transforma aşa ceva?

Ce putea să accepte mai uşor? Propria ei instabilitate mintală sau moartea mamei?

„Nu te gîndi acum." Îşi apăsă o mînă pe gură, în timp ce respiraţia începea să i se oprească în gît. „Pune-o deoparte, la fel cum ai înlăturat şi fotografiile. Încui-o pînă te mai întremezi. Nu te frînge din nou, Jo Ellen," îşi impuse. „Vei ajunge iarăşi la spital, unde doctorii au să-ţi scormonească prin trup şi minte. Rezistă." Trase adînc aer în piept, pentru a se calma. „Rezistă pînă poţi pune întrebările necesare, pînă poţi găsi răspunsurile care sînt de găsit."

Avea să facă neapărat ceva practic, hotărî Jo, ceva banal, să încerce cel puţin să simuleze o vizită firească acasă.

Coborîse deja capacul biroului cu tăblie înclinată şi îşi pusese pe el unul dintre aparatele foto. Dar, privindu-l, îşi dădu seama că mai mult nu putea despacheta. Se uită la valizele puse pe frumoasa cuvertură. Gîndul de a le deschide, de a scoate din ele hainele şi a le agăţa în dulap, a le împături în sertare, era pur şi simplu insupor-

tabil. În schimb, se aşeză într-un fotoliu şi închise ochii.

Avea nevoie să judece şi să facă planuri. Cel mai bine lucra cînd avea o listă de sarcini şi scopuri, înşirate în ordinea cea mai practică şi mai eficientă. Întoarcerea acasă fusese singura soluţie, deci era practică şi eficientă. Avea să fie, îşi făgădui Jo, primul pas. Nu trebuia decît să-şi limpezească mintea, cumva – să şi-o limpezească şi să se concentreze asupra pasului următor.

Dar continua să plutească, aproape ca prin vis.

I se păru că nu trecuseră decît cîteva secunde, cînd cineva ciocăni la uşă, dar se pomeni dezmeticindu-se dezorientată, ca trezită din somn. Sări în picioare, simţindu-se ridicol de jenată că aproape fusese prinsă picotind în miezul zilei. Înainte de a ajunge la uşă, aceasta se deschise şi verişoara Kate vîrî capul înăuntru.

– Deci, aici erai. Dumnezeule, Jo, arăţi de parc-ai fi moartă de trei zile. Stai jos şi bea ceaiul ăsta, apoi spune-mi ce se întîmplă cu tine.

Era un lucru atît de tipic pentru Kate, îşi spuse Jo, acea atitudine francă, autoritară, fără echivocuri. Constată că zîmbea, în timp ce o privea pe Kate intrînd cu tava.

– Arăţi minunat.

– Mă îngrijesc, zise Kate punînd tava pe masa joasă din zona gen salon şi indicînd un scaun. Ceea ce, după cum arăţi, tu n-ai făcut. Eşti prea slabă, prea palidă, iar părul ţi-e un dezastru de proporţii mondiale. Dar o dregem noi şi pe asta.

Cu vioiciune, turnă ceaiul din ceainicul de porţelan decorat cu cîrcei de viţă, în două ceşti din acelaşi serviciu.

– Ia s-auzim, se rezemă ea de spătar, sorbind, cu capul înclinat într-o parte.

– Mi-am luat o mică vacanţă, o informă Jo; venise cu maşina de la Charlotte anume ca să aibă timp pentru a-şi repeta motivele şi pretextele de a se fi întors acasă.

– Cîteva săptămîni.

– Jo Ellen, pe mine nu mă duci.

Nu fuseseră în stare niciodată, şi spuse Jo, nici unul dintre ei, de cînd pusese Kate prima oară piciorul în Sanctuar. Venise la cîteva zile după dezertarea lui Annabelle, să stea o săptămînă, şi peste douăzeci de ani încă nu plecase.

Dumnezeu era martor că avuseseră nevoie de ea, recunoscu Jo, încercînd să calculeze cu cît de puţine dezvăluiri faţă de Katherine Pendleton putea să scape. Sorbi din ceai, trăgînd de timp.

Kate era verişoara lui Annabelle, iar asemănarea familială se observa mai ales la ochi, coloraţie şi constituţia fizică. Dar cîtă vreme Annabelle, după cîte îşi amintea Jo, păruse întotdeauna delicată şi de o feminitate înnăscută, Kate era tăioasă şi precisă.

Totuşi, Kate îşi purta de grijă, fu Jo de acord. Părul îi era tuns băieţeşte, ca o caschetă ruginie potrivită cu faţa ei de vulpe în alertă şi cu stilul practic. Garderoba tindea mai mult spre genul sport, dar nu era niciodată şleampătă. Avea pantalonii călcaţi întotdeauna şi bluzele de bumbac apretate. Unghiile-i erau tăiate scurt, nelipsite nicicînd de trei straturi de lac incolor. Deşi avea cincizeci de ani, îşi menţinea silueta şi, din spate, ar fi putut să fie luată drept un băieţandru.

Intrase în viaţa lor cînd se aflau în plină fundătură şi nu şovăise niciodată. Pur şi simplu le fusese alături, organizase detaliile, îl împinsese pe fiecare să facă tot ce trebuia făcut în continuare şi, în stilul ei categoric, îi bruscase şi-i iubise spre a le da cel puţin o iluzie de normalitate.

– Mi-a fost dor de tine, Kate, murmură Jo. Serios.

Kate o privi un moment, iar pe faţă îi tresări ceva.

– Să nu crezi c-ai să mă îmblînzeşti, Jo Ellen. Ai necazuri şi poţi să mi le spui sau să aştepţi să ţi le smulg eu – cum preferi. Oricum, tot am să le aflu.

– Am avut nevoie de puţin timp liber.

Fără îndoială, aşa era, meditä Kate; îşi dădea seama după cum arăta. Cunoscînd-o pe Jo, se îndoia foarte mult că un bărbat îi adusese în ochi expresia aceea

rănită. Deci, mai rămînea munca. Munca aceea care o ducea pe Jo în locuri străine şi îndepărtate. Adeseori periculoase, cu războaie şi catastrofe. O muncă pe care ştia că tînăra ei verişoară o pusese cu deliberare mai presus de viaţa personală şi familială.

Fetiţo, spuse Kate în sinea ei, *biata mea fetiţă mică şi dulce. Ce-ai făcut cu tine?*

Strînse degetele pe toarta ceştii, ca să nu-i tremure.

– Ai fost lovită?

– Nu. Nu, repetă Jo, lăsînd tava jos, pentru a-şi apăsa cu degetele ochii îndureraţi. Doar suprasolicitată, stresată... Cred că mi-am depăşit limitele, în ultimele cîteva luni. Presiunile, atîta tot.

Fotografiile. Mama.

Kate se încruntă. Cuta ce i se formă între sprîncene era denumită, nu tocmai afectuos, „falia Pendleton".

– Ce fel de presiuni devorează carnea de pe tine, Jo Ellen, şi-ţi fac mîinile să tremure?

Dezarmată, Jo îşi încleştă în poală mîinile acelea nesigure.

– Cred că s-ar putea spune că n-am prea avut grijă de mine, zîmbi ea puţin. Am să mă străduiesc mai mult.

Bătînd cu degetele în braţul fotoliului, Kate îi studie faţa. Tulburarea citită acolo era prea profundă pentru a aparţine doar grijilor profesionale.

– Ai fost bolnavă?

– Nu.

Minciuna i se desprinse de pe buze aproape atît de lin pe cît plănuise. Cu multă deliberare, îşi alungă din minte imaginea salonului de spital, aproape convinsă că verişoara ei îi putea citi gîndurile.

– Doar puţin extenuată. N-am dormit prea bine, în ultima vreme.

Iritată de privirea fermă a lui Kate, Jo se ridică să-şi scoată ţigările din buzunarul jachetei pe care şi-o aruncase pe spătarul unui scaun.

– Am tranzacţia aia cu albumul – ţi-am scris. Cred că m-a stresat.

Aprinse bricheta.

– E un teritoriu nou pentru mine.

– Ar trebui să fii mîndră de tine însăţi, nu să te îmbolnăveşti din cauza asta.

– Ai absolută dreptate, suflă Jo fumul, alungîndu-şi din gînd imaginea lui Annabelle, a fotografiilor. Deci, mi-am luat o vacanţă.

Nu era totul, socoti Kate, dar pentru moment ajungea.

– E bine că ai venit acasă. Două săptămîni de mîncăruri gătite de Brian vor pune din nou puţină greutate pe tine. Şi martor mi-e Dumnezeu că ne-ar prinde bine un ajutor pe-aici. Majoritatea camerelor, şi căsuţele, sînt rezervate pe toată vara.

– Deci afacerile merg bine? întrebă Jo, fără prea mult interes.

– Oamenii trebuie să-şi iasă din propriile ritmuri şi să intre într-ale altora. Majoritatea celor care vin aici caută liniştea şi singurătatea, altfel i-ai găsi în Hilton Head sau pe Jekyll. Totuşi, vor aşternuturi curate şi prosoape noi.

Kate bătu din degete, gîndindu-se un moment la treburile care o aşteptau în acea după-amiază.

– Lexy a dat şi ea o mînă de ajutor, continuă, dar nu e mai serioasă decît o ştii. Oricînd există riscul să dea bir cu fugiţii, lăsînd treaba nefăcută. Şi ea are de înfruntat unele decepţii şi dureri de-ale creşterii.

– Lexy are douăzeci şi patru de ani, Kate. A crescut de mult.

– La unele durează mai mult decît la altele. Nu e un defect, ci o realitate.

Kate se ridică, gata oricînd să-şi apere unul dintre pui, fie şi doar împotriva ciugulelilor altuia în cap.

– Iar unele nu învaţă niciodată să privească realitatea în faţă, sublinie Jo. Şi-şi trăiesc viaţa învinuindu-i pe toţi ceilalţi pentru propriile lor dezamăgiri şi ratări.

– Alexa nu e o ratată. Niciodată n-ai avut destulă răbdare cu ea – nu mai multă decît a avut şi ea cu tine. Şi asta e o realitate.

– Nu i-am cerut niciodată să aibă răbdare cu mine.

Vechile resentimente ieşeau la suprafaţă ca uleiul încins pe o apă murdară.

– Nu i-am cerut nimic, nici ei, nici altcuiva.

– Aşa e, nu ai cerut, Jo, spuse calmă Kate. Dacă ai cere, s-ar putea să fii nevoită să ai şi ceva de dat în schimb. S-ar putea să trebuiască să recunoşti că ai nevoie de ei, dacă-i laşi să aibă nevoie de tine. Ei bine, e timpul să priviţi cu toţii în faţă cîteva adevăruri. Au trecut doi ani de cînd n-aţi mai fost împreună toţi trei în casa asta.

– Ştiu şi eu cît timp a trecut, replică Jo cu amărăciune. Şi nici Brian, nici Lexy nu m-au primit cu mai multă bucurie decît mă aşteptasem.

– Poate aveai parte de mai multă bucurie, dacă te aşteptai la mai multă, strînse Kate fălcile. Nici măcar n-ai întrebat de tatăl tău.

Enervată, Jo îşi strivi ţigara.

– Şi ce-ai vrea să-ntreb?

– Nu mă lua pe tonul ăsta arţăgos, domnişorico. Dacă ai de gînd să stai sub acoperişul nostru, arată-le puţin respect celor care ţi-l oferă. Şi, cît timp eşti aici, îţi vei juca rolul. Fratele tău a ţinut prea mult povara hanului pe umeri, în ultimii ani. E timpul ca familia să se adune la un loc. E timpul să fiţi din nou o familie.

– Nu sînt hangiţă, Kate, şi nu-mi pot imagina că Brian ar vrea să-mi bag nasul în treburile lui.

– Nu e nevoie să fii hangiţă ca să speli rufele, să lustruieşti mobila sau să mături nisipul de pe verandă.

La auzul tonului ei îngheţat, Jo răspunse cu o voce defensivă şi sfidătoare:

– N-am spus că nu-mi voi juca rolul, am vrut doar...

– Ştiu exact ce-ai vrut să spui şi te anunţ, domnişoară, că m-am săturat pînă-n gît de atitudinile de genul ăsta. Fiecare dintre voi s-ar arunca mai degrabă în mlaştină, decît să-i ceară o mînă de ajutor unui frate sau soră de-a sa. Şi ţi-ai înghiţi limba înainte de a întreba de tatăl tău. Nu ştiu dacă v-aţi luat la întrecere sau

sînteţi doar încăpăţînaţi, dar cît timp te afli aici vreau să laşi totul deoparte. Aici eşti acasă. Pe toţi sfinţii, e timpul să te simţi ca la tine acasă.

– Kate, începu Jo, în timp ce verişoara ei pornea spre uşă.

– Lasă-mă, m-am înfuriat prea tare ca să-ţi mai vorbesc.

– Voiam doar...

Cînd uşa se trînti cu putere, Jo suflă aerul din plămîni într-un oftat prelung.

O durea capul, avea noduri în stomac, iar vinovăţia o înăbuşea ca o pătură udă.

Kate se înşela, conchise ea. Se simţea exact ca acasă.

De la marginea mlaştinii, Sam Hathaway urmărea un uliu plutind peste teritoriul său de vînătoare. În dimineaţa aceea, Sam mersese pe jos pînă în partea dinspre continent a insulei, plecînd de-acasă cu noaptea în cap. Ştia că Brian ieşise cam la aceeaşi oră, dar nu-şi vorbiseră. Fiecare avea drumurile şi apucăturile lui.

Uneori, Sam lua un jeep, dar cel mai des mergea pe jos. În unele zile, pornea spre dune şi privea soarele răsărind peste ape, înroşindu-le ca sîngele, pentru ca apoi să devină aurii şi albastre. Cînd toată plaja nu mai era decît spaţiu, lumină şi strălucire, se putea plimba kilometri în şir, observînd cu ochi ageri eroziunile, căutînd orice acumulare recentă de nisip.

Lăsa scoicile acolo unde le aruncaseră valurile.

Rareori se aventura pe pajiştile dintre dune. Erau fragile şi fiecare pas provoca vătămări şi schimbări. Sam lupta amarnic împotriva schimbărilor.

Existau zile cînd prefera să se plimbe pe la marginea pădurii, prin spatele dunelor, unde lacurile şi bălţile erau pline de viaţă şi muzică. În unele dimineţi, avea nevoie de nemişcarea şi de lumina difuză de-acolo, nu de tunetul valurilor şi de răsăritul soarelui. Putea sta nemişcat, la fel ca bîtlanul aşteptînd cu răbdare un peşte

imprudent, minute de-a rîndul.

Cîteodată, printre iazuri, pîlcuri de sălcii şi straturi groase de mătasea-broaştei, putea să uite că exista şi o altă lume în afară de aceasta, a lui. Aici, aligatorul ascuns în stufăriş să-şi digere ultima masă şi ţestoasa ce se sorea pe buştean, riscînd să devină ea însăşi momeală pentru crocodil, erau pentru Sam mai reale decît oamenii.

Dar numai rareori, foarte rar, se întîmpla ca Sam să ajungă dincolo de eleştee, în umbrele pădurii. Lui Annabelle îi plăcuse cel mai mult pădurea.

În alte zile, era atras aici, la mlaştina cu misterele ei. Aici se desfăşura un ciclu pe care-l putea înţelege – creştere şi descompunere, viaţă şi moarte. Aceasta era natura şi putea fi acceptată. Nici un om nu provoca acele fenomene şi nici – atîta vreme cînd Sam rămînea stăpîn – nu putea interveni asupra lor.

La margini, putea privi cum se tîrau crabii-scripcari, atît de harnici, prin mîl, încît scoteau mici pocnete, ca ale clăbucilor de săpun. Sam ştia că, după plecarea lui, raccoonii şi alte animale de pradă aveau să se furişeze pe lîngă mîl, să dezgroape crabii şi să se ospăteze.

Toate făceau parte din acelaşi ciclu.

Acum, cînd primăvara îşi intra strălucitoare în drepturi, iarba unduitoare devenea din bej-aurie verde, iar turba începea să înflorească în pete colorate de levănţică marină şi ochiul-boului. Văzuse mai mult de treizeci de primăveri sosind pe Desire şi niciodată nu se plictisise.

Pămîntul fusese al soţiei lui, moştenit în familia ei din generaţie în generaţie. Dar devenise al lui, în momentul cînd pusese piciorul pe insulă. La fel cum şi Annabelle fusese a lui din clipa cînd îi apăruse înaintea ochilor.

Nu păstrase femeia, dar prin fuga ei rămăsese cu pămîntul.

Sam era fatalist – sau aşa devenise. Nu aveai cum să eviţi destinul.

Pămîntul îi revenise de la Annabelle şi îl îngrijea cu

drag, îl apăra feroce şi nu-l părăsea niciodată.

Deşi trecuseră ani de zile de cînd renunţase la căutările nocturne după stafia soţiei sale, o găsea oriunde se uita pe Desire.

Era chinul şi mîngîierea lui.

Sam vedea rădăcinile dezgropate ale copacilor, în locurile unde rîul rodea marginea mlaştinii. Unii spuneau că ar fi fost bine să ia măsuri pentru a proteja acele eroziuni. Dar Sam considera că natura ştia mai bine ce avea de făcut. Dacă omul, cu gînd bun sau rău, încerca să schimbe cursul rîului, ce consecinţe putea avea acest lucru în alte zone?

Nu, avea să-l lasă în pace, cu pămîntul şi marea, vîntul şi ploaia, luptîndu-se între ele.

De la cîţiva paşi distanţă, Kate îl studia. Era un bărbat înalt şi vînjos, cu pielea bronzată, rumenă, şi părul brun argintat. Gura sa fermă era înceată la zîmbet, şi încă mai înceţi erau ochii aceia căprui cu nuanţe schimbătoare. Din colţurile lor se răsfirau încreţituri, gravate adînc şi, cu acea ciudăţenie a masculinităţii, înfrumuseţîndu-i şi mai mult chipul.

Avea mîini şi picioare mari, pe care le moştenise şi fiul său. Totuşi, Kate ştia că Sam putea să se mişte cu o graţie tăcută şi agilă pe care nici un orăşean n-ar fi putut-o stăpîni vreodată.

În douăzeci de ani, niciodată nu fusese bucuros de prezenţa ei, dar nici nu se aşteptase să plece. Kate nu făcuse decît să vină, să rămînă şi să îndeplinească un scop. În momentele de slăbiciune, îşi îngăduia să se întrebe ce-ar fi crezut Sam, ce-ar fi făcut sau ar fi spus, dacă îşi strîngea dintr-o dată bagajele şi pleca.

Dar nu pleca şi se îndoia că avea s-o facă vreodată.

Fusese îndrăgostită de Sam Hathaway în aproape fiece clipă din acei douăzeci de ani.

Kate îşi îndreptă umerii şi ridică bărbia. Deşi bănuia că Sam îi descoperise deja prezenţa, ştia că nu i-ar fi vorbit dacă nu începea ea.

– A venit Jo Ellen, cu bacul de dimineaţă.

Sam continuă să privească uliul zburînd în cercuri. Da, ştiuse că era Kate acolo, la fel cum ştiuse şi că avea cine ştie ce motive socotite de ea importante pentru a fi venit în mlaştină. Lui Kate nu-i plăceau mîlul şi aligatorii.

– De ce? se rezumă el să întrebe, smulgîndu-i lui Kate un oftat exasperat.

– E casa ei, nu?

Glasul lui Sam se rostogoli greoi, ca şi cum cuvintele ar fi fost pronunţate fără tragere de inimă:

– Să nu crezi că şi ea gîndeşte aşa. De mult n-a mai făcut-o.

– Orice ar gîndi, *este* casa ei. Iar tu eşti tatăl ei şi ar fi cazul să-i urezi bun venit.

În minte i se ivi o imagine a fiicei lui. Şi-şi văzu soţia cu o claritate care-i provocă atît deznădejdea, cît şi indignarea. În glas, însă, i se simţi numai dezinteres.

– Trec eu pe-acasă mai tîrziu.

– Sînt aproape doi ani de cînd n-a mai venit acasă, Sam. Pentru numele lui Dumnezeu, du-te să-ţi vezi fata.

Sam se foi în loc, nemulţumit şi stînjenit. Kate avea un mod al ei anume de a-i provoca asemenea reacţii.

– Avem timp, doar dacă nu cumva plănuieşte să ia bacul de după-amiază înapoi. Niciodată n-a putut sta mult timp într-un singur loc, din cîte-mi amintesc. Şi abia a aşteptat să se descotorosească de Desire.

– Faptul că s-a dus la colegiu şi şi-a făcut o carieră şi o viaţă a ei nu înseamnă dezertare.

Deşi Sam nu se mişcă şi nu scoase nici un sunet, Kate ştiu că lovise drept la ţintă şi-i păru rău că fusese necesar s-o facă.

– Acum s-a întors, Sam. Nu cred că va pleca nicăieri, un timp, şi nu de asta e vorba.

Se apropie, îl apucă strîns de braţ şi îl întoarse cu faţa spre ea. Existau momente cînd trebuia să-i împingă lui Sam cîte un argument drept sub ochi, pentru a-l face să înţeleagă. Şi exact asta intenţiona acum.

– Suferă. Nu arată deloc bine, Sam. A slăbit şi e palidă ca un cearceaf. Zice că n-a fost bolnavă, dar minte. Cînd o vezi, zici că ai putea-o doborî doar cu un gînd mai aspru.

Pentru prima oară, în ochii lui se ivi o umbră de îngrijorare.

– A avut de suferit la slujbă?

„În sfîrşit ", îşi spuse Kate, dar avu grijă să nu-şi trădeze satisfacţia.

– Nu e genul acela de suferinţă, răspunse ea, mai îmblînzită. E o durere lăuntrică. N-o pot indica precis, dar există. Are nevoie de căminul ei, de familie. Are nevoie de tatăl ei.

– Dacă Jo are o problemă, o s-o rezolve ea. Întotdeauna a putut.

– Vrei să spui că întotdeauna a fost nevoită s-o facă, ripostă Kate; îi venea să-l zgîlţîie pînă-i slăbea zăvorul pe care şi-l trăsese peste inimă. La naiba, Sam, fii alături de ea.

Sam privi dincolo de Kate, spre mlaştini.

– A trecut de punctul în care avea nevoie de mine ca să-i oblojesc cucuiele şi zgîrieturile.

– Ba n-a trecut deloc, îşi lăsă Kate mîna să cadă de pe braţul lui. Încă mai e fiica ta. Şi va fi întotdeauna. Belle n-a fost singura care a plecat, Sam.

Îi privi chipul întunecîndu-se la aceste cuvinte şi scutură aprig din cap:

– Au pierdut-o şi Brian, şi Jo, şi Lexy. Însă n-ar fi trebuit să te piardă şi pe tine.

Lui Sam i se crispase pieptul şi se întoarse să privească lung peste mlaştini, ştiind că apăsarea lăuntrică avea să scadă iarăşi dacă era lăsat în pace.

– Am spus că trec pe-acasă mai tîrziu. Dacă Jo Ellen are să-mi spună ceva, îmi va putea vorbi atunci.

– Azi-mîine ai să-ţi dai seama că tu ai să-i spui ceva ei, şi tuturor celorlalţi.

Şi îl lăsă singur, sperînd că avea s-o înţeleagă cît mai curînd.

Capitolul 4

Brian stătea în uşa terasei de la apus, studiindu-şi sora. Părea cam firavă, observă el, şi nervoasă. Pierdută, cumva, printre flori şi raze de soare. Continua să poarte pantalonii largi şi puloverul subţire şi lăbărţat cu care sosise, şi-şi adăugase o pereche de ochelari negri cu rame de sîrmă. Brian îşi imagina că Jo purta o uniformă asemănătoare şi cînd căuta subiecte fotografice, dar pe moment nu făcea decît să accentueze impresia generală de invalidă.

Şi, totuşi, fusese întotdeauna cea mai dură, îşi aminti el. Încă din copilărie, insistase să facă totul singură, să găsească răspunsurile, să rezolve rebusurile, să-şi asume luptele.

Fusese neînfricată, căţărîndu-se cel mai sus în fiecare copac, înotînd departe în larg, peste valuri, alergînd cel mai repede prin pădure. Numai pentru a dovedi că putea, reflectă Brian. I se părea că Jo Ellen avusese întotdeauna ceva de dovedit.

Iar după dispariţia mamei lor, Jo păruse hotărîtă să le dovedească tuturor că nu avea nevoie de nimeni şi de nimic în afară de ea însăşi.

Ei bine, conchise Brian, acum avea nevoie de ceva. Ieşi, fără să spună nimic cînd Jo întoarse capul, privindu-l prin lentilele ochelarilor de soare. Se aşeză pe balansoar, lîngă ea, şi-i puse pe genunchi farfuria pe care i-o adusese.

– Mănîncă, fu singurul lui cuvînt.

Jo privi puiul fript, salata de varză proaspătă, biscuitul auriu.

– Asta-i specialitatea zilei?

– Majoritatea clienţilor au ales azi masa la pachet. E o vreme prea frumoasă ca să mănînce înăuntru.

– Verişoara Kate a spus că sînteţi ocupaţi.

– Destul de ocupaţi.

Din obişnuinţă, Brian împinse cu piciorul, punînd leagănul în mişcare.

– Ce cauţi aici, Jo?

– Mi s-a părut lucrul cel mai potrivit, pe moment.

Ridică un picior de pui şi muşcă. Stomacul îi făcu o mică tumbă, parcă întrebîndu-se dacă să accepte sau nu mîncarea. Jo insistă şi înghiţi.

– Am să-mi fac raţia de treburi şi nu-ţi voi sta în drum.

Brian ascultă un moment scîrţîitul balansoarului şi se gîndi să-i ungă balamalele.

– N-am spus că-mi stai în drum, din cîte ţin minte, spuse el moale.

– Într-al lui Lexy, atunci.

Jo mai luă o bucăţică de pui, încruntîndu-se spre geraniile roz-pal care se revărsau peste marginile unei jardiniere de beton cu amoraşi bucălaţi.

– Îi poţi spune că n-am venit aici ca s-o încurc.

– Spune-i-o tu, deschise Brian termosul pe care-l adusese, turnînd în capac limonadă din fructe proaspăt stoarse. N-am de gînd să mă bag la mijloc între voi, ca să m-aleg cu şuturi în fund din ambele părţi.

– Perfect, atunci nici să nu te bagi.

Începea s-o doară capul, dar luă paharul şi sorbi.

– Nu ştiu de ce naiba mă duşmăneşte atît de mult.

– N-am idee, răspunse tărăgănat Brian, înainte de a ridica termosul, pentru a bea direct din el. Ai succes, eşti celebră, independentă financiar, o stea în ascensiune în domeniul tău.

Luă biscuitul şi îl rupse în două, dîndu-i lui Jo o jumătate care aburea.

– Nu-mi dau seama de ce ar scoate-o asta din pepeni.

– Am făcut totul prin forţele mele proprii. Nu m-am apetit cu munca pînă să ajung aici, doar pentru a face paradă în faţa ei.

Pe negîndite, îndesă în gură o bucată de biscuit.

– Nu e vina mea că şi-a făcut cine ştie ce fantezii copilăreşti despre numele ei strălucind în lumina rampei, cu lumea aruncîndu-i trandafiri la picioare.

– Faptul că ţie ţi se pare o copilărie nu face ca dorinţa să fie mai puţin reală pentru ea, replică Brian, ridicînd apoi o mînă, înainte ca Jo să poată răspunde. Şi nu mă bag la mijloc. Voi două n-aveţi decît să vă luaţi de păr cînd şi cum aveţi chef. Dar prefer să-ţi spun încă de-acum că te-ar putea doborî cu un singur deget.

– Nu vreau să mă cert cu ea, spuse Jo obosită; simţea mirosul glicinei ce năpădea arcada de dantelărie metalică din apropiere – încă o amintire vie din copilăria ei. N-am venit aici ca să mă cert cu nimeni.

– Mare minune.

Aceste cuvinte îi aduseră pe buze o umbră de zîmbet.

– Poate m-oi mai fi îmblînzit.

– Se mai întîmplă şi miracole. Mănîncă-ţi salata.

– Nu te ştiam aşa de autoritar.

– Am lăsat-o mai moale cu blîndeţea.

Cu un fel de chicotit, Jo luă furculiţa şi o înfipse în salată.

– Spune-mi ce-i nou pe-aici, Bri, şi ce nu s-a schimbat.

„Readu-mă acasă," continuă ea în gînd, dar n-o putu spune. „Adu-mă înapoi."

– la să vedem, Giff Verdon a construit încă o cameră la vila Verdon.

– Nu mă-nnebuni, se încruntă Jo. Tînărul Giff, puştiul ăla slăbănog cu părul lins, de vacă? Ăla care ofta mereu după Lex?

– Unul şi acelaşi. S-a mai împlinit, Giff al nostru, şi e foarte dibaci cu ciocanul şi fierăstrăul. El ne face acum toate reparaţiile. Şi încă mai plînge după Lexy, dar aş zice că acum ştie ce să facă.

Jo pufni şi, fără să se gîndească, mai înghiţi puţină salată.

– O să-l mănînce de viu.

Brian ridică din umeri:

– Poate, dar cred că-l va găsi mai greu de digerat decît se aşteaptă. Fiica Sandersilor, Rachel, s-a logodit cu un student de colegiu din Atlanta. O să se mute acolo în septembrie.

– Rachel Sanders, încercă Jo să-şi readucă în minte chipul ei. Asta-i aia sîsîită sau cea care se tot hlizea?

– Aia care se hlizea – destul de ascuţit ca să-ţi spargă timpanele.

Mulţumit că Jo mînca, Brian întinse un braţ peste spătarul leagănului, relaxîndu-se.

– Bătrîna doamnă Fitzsimmons a răposat acum un an şi ceva.

– Bătrîna doamnă Fitzsimmons, murmură Jo. Obişnuia să cureţe stridii pe verandă, cu cîinele ăla leneş al ei dormindu-i la picioare, lîngă balansoar.

– A murit şi cîinele, după scurt timp. Cred că n-a prea găsit de folos să mai trăiască, fără ea.

– Mă lăsa s-o fotografiez, îşi aminti Jo. Cînd eram mică şi abia începusem să învăţ. Mai am şi-acum pozele. Vreo cîteva nu erau rele deloc. Domnul David m-a ajutat să le developez. Mare pacoste cred că mai eram, dar ea nu făcea decît să stea în balansoar, lăsîndu-mă să exersez.

Rezemîndu-se de spătar, Jo intră în ritmul leagănului, la fel de lent şi de monoton ca al insulei.

– Sper că a scăpat repede şi fără dureri.

– A murit în somn, la venerabila vîrstă de nouăzeci şi şase de ani. Ce-ţi poţi dori mai mult?

– Nimic, închise Jo ochii, uitînd de mîncare. Cu casa ce s-a făcut?

– A fost moştenită. Pendletonii cumpăraseră toate pămînturile Fitzsimmonsilor, în 1923, dar casa era proprietatea ei, cu mica limbă de pămînt unde e construită. I-a revenit unei nepoate.

Brian ridică din nou termosul, bînd de astă dată cu sete.

– Doctoriţă. S-a apucat să-şi practice meseria aici, pe insulă.

– Avem o doctoriţă pe Desire? deschise Jo ochii, înălţîndu-şi sprîncenele. Ei, ei. Ce civilizat! Şi oamenii chiar o consultă?

– Se pare că da, puţin cîte puţin, măcar. Şi-a înfipt bine rădăcinile.

– Probabil că e prima nouă locatară permanentă aici de, cît, zece ani?

– Cam pe-acolo.

– Nu-mi dau seama de ce...

Jo lăsă fraza neterminată, cînd îi veni ideea.

– Doar n-o fi Kirby, nu? Kirby Fitzsimmons? Şi-a petrecut aici vreo două veri la rînd, în copilărie.

– Cred că i-a plăcut destul de mult ca să se întoarcă.

– Ei, fir-aş a dracului. Kirby Fitzsimmons – medic, nici mai mult, nici mai puţin.

O cuprinsese încîntarea, senzaţie surprinzătoare, pe care aproape că n-o recunoştea.

– Am fost destul de prietene. Ţin minte vara cînd domnul David a venit să facă fotografii pe insulă şi şi-a adus şi familia.

O înveselea să-şi amintească de tînăra ei prietenă cu vorbă iute, nordistă, de aventurile prin care trecuseră sau şi le imaginaseră împreună.

– Tu alergai cu băieţii şi nu mă învredniceai nici cu o privire, continuă Jo. Cînd nu-l pisam pe domnul David să mă lase să fac fotografii cu aparatul lui, plecam cu Kirby să căutăm belele cu lumînarea. Christoase, au trecut douăzeci de ani şi parc-ar fi fost ieri. Era în vara cînd...

Brian dădu din cap, după care duse el gîndul pînă la capăt:

– În vara cînd a plecat mama.

– Totul este tulbure, murmură Jo, cu încîntarea stingîndu-i-se din voce. Soare arzător, zile lungi, nopţi calde pline de sunet. Şi atîtea feţe...

Îşi strecură degetele pe sub ochelari, pentru a-şi

freca ochii.

– Mă sculam la răsăritul soarelui ca să-l pot însoţi pe domnul David peste tot. Băgam în mine sandvişuri reci cu şuncă şi mă răcoream în rîu. Mama mi-a găsit aparatul ăla vechi – un *Brownie* ca o cutie – şi alergam la vila Fitzsimmonsilor să fac fotografii, pînă cînd doamna Fitzsimmons ne spunea mie şi lui Kirby s-o-ntindem. Treceau ore nesfîrşite, ore şi ore în şir, pînă cînd apunea soarele şi ne chema mama acasă, la cină.

Închise strîns ochii.

– Atît de multe, atîtea imagini, şi totuşi nu mi-o pot aminti pe nici una clar. Şi pe urmă, s-a dus. M-am trezit într-o dimineaţă, gata să fac toate lucrurile normale pentru o zi de vară, iar ea nu mai era. Şi nu puteam face nimic.

– Vara se terminase, comentă încet Brian. Pentru noi toţi.

– Mda.

Mîinile începuseră iarăşi să-i tremure. Îşi căută ţigările în buzunare.

– Te gîndeşti vreodată la ea?

– De ce m-aş gîndi?

– Nu te întrebi niciodată unde s-a dus? Ce-a făcut?

Jo trase un fum, spasmodic. În minte, revăzu ochii aceia cu pleoape prelungi, lipsiţi de viaţă.

– Sau de ce?

– N-are nici o legătură cu mine, se ridică Brian, luînd tava. Nici cu tine. Nici cu oricare dintre noi. Anul ăsta s-au împlinit douăzeci de ani, Jo Ellen, iar acum e puţin cam tîrziu ca să ne mai batem capul.

Jo deschise gura, apoi o închise la loc, cînd Brian se întoarse şi reveni în casă. Dar nu putea să nu se gîndească, îşi spuse ea. Şi era îngrozită.

Lexy continua să gîfîie, în timp ce escalada dunele, spre plajă. Jo se întorsese, era convinsă, pentru a se făli cu succesele şi viaţa ei ţipătoare. Iar faptul că sosise la Sanctuar imediat după eşecul lui Lexy nu i se părea

deloc o coincidenţă.

Jo avea să bată din aripi, cotcodăcind triumfal, în timp ce lui Lexy nu-i rămînea decît să ciugulească resturile. Acest gînd îi făcea sîngele să fiarbă în vene, pe cînd alerga peste nisipul răscolit de paşi dintre dune, împroşcîndu-l în jur cu sandalele.

De data asta, nu, îşi făgădui ea. De data asta, avea să ţină capul sus, refuzînd să fie pusă în inferioritate de cel mai recent triumf al lui Jo, cea mai recentă călătorie, cea mai recentă minune. N-avea să mai joace rolul de surioară a marii vedete. Îl lăsase în urmă, se încredinţă Lexy. Şi era timpul să observe şi alţii.

Pe semiluna largă a plajei erau risipiţi cîţiva oameni. Îşi delimitaseră terenul cu pături şi umbrele colorate. Zări la cîţiva cutiile cu dungi multicolore, pentru mîncare, de la Sanctuar.

Mirosurile mării, ale loţiunilor şi ale puilor fripţi îi asaltară nările. Un ţînc punea nisip cu lopăţica într-o căldăruşă roşie, pe cînd maică-sa citea un roman de buzunar la umbra unei copertine portabile. Un bărbat se transforma încet în rac fiert, sub soarele nemilos. Două perechi pe care le servise în aceeaşi dimineaţă luau un picnic în comun, rîzînd peste vocea cultivată a lui Annie Lennox ce răsuna din casetofonul stereo.

Nu-i voia acolo – pe nici unii. Pe plaja ei, în criza ei personală. Pentru a scăpa de imaginea lor, coti şi se îndepărtă de amenajarea temporară, pe curba plajei.

Văzu silueta din apă, luciul umerilor bronzaţi, uzi, licărul părului decolorat de soare. Giff era un sclav al obişnuinţei, îşi spuse ea, exact ceea ce-i trebuia doctoriţei. Invariabil, trăgea o partidă de înot în timpul pauzei de după-amiază. Şi, după cum ştia, îi ardeau călcîiele după ea.

Nu făcuse un secret din asta, reflectă Lexy, care nu era genul ostil faţă de atenţiile unui bărbat atrăgător. Mai ales cînd avea nevoie să-i fie consolat amorul propriu. Poate că un mic flirt şi, eventual, o partidă de sex fără probleme aveau să-i ridice moralul.

Oamenii spuneau că mama ei obişnuise să flirteze. Pe-atunci, Lexy nu fusese destul de mare pentru a-şi aminti despre Annabelle mai mult decît imagini vagi şi uşoare mirosuri, dar bănuia că ajunsese la flirturi în mod firesc, prin talentul ei înnăscut. Mamei sale îi plăcuse să arate cît mai bine cînd le zîmbea bărbaţilor. Iar dacă teoria amantului secret era reală, Annabelle făcuse mai mult decît să zîmbească, cel puţin cu un bărbat.

În orice caz, la această concluzie ajunsese poliţia, după luni întregi de anchetă.

Lexy se considera pricepută la sex; i se spusese îndeajuns de des pentru a-l considera un talent personal de soi. În ce-o privea pe ea, puţine erau comparabile cu sexul ca să alunge tensiunile şi să atragă complet atenţia cuiva.

Şi-i plăcea şi ei, cu toate senzaţiile fierbinţi şi lunecoase care-l însoţeau. Nu prea conta că majoritatea bărbaţilor habar n-aveau dacă, în timpul actului, femeia se gîndea la ei sau la cel mai recent băiat chipeş de la Hollywood. Cu condiţia să-şi joace bine rolul şi să nu uite textul.

Lexy se considera născută pentru a juca roluri.

Şi hotărîse că era momentul să ridice acea cortină de catifea în faţa lui Giff Verdon.

Lăsă să cadă pe nisipul bătătorit prosopul pe care-l adusese. Nu se îndoia că o privea. Toţi bărbaţii o priveau. Ca şi cum s-ar fi aflat pe scenă, Lexy punea suflet în reprezentaţie. Stînd în picioare la marginea apei, îşi scoase ochelarii de soare, lăsîndu-i cu nepăsare să cadă pe prosop. Încet, se descălţă de sandale, după care, apucîndu-şi în mîini poala rochiei scurte de vară, şi-o ridică, mişcîndu-se ca într-un striptease leneş. Slipul bikini de dedesubt nu acoperea mult mai mult decît bareta şi fîşiuţa unei stripteuse.

Lăsînd să cadă materialul subţire, îşi scuturã capul, îşi împinse părul înapoi cu ambele mîini şi intră în mare, legănîndu-şi şoldurile ca o sirenă.

Giff lăsă următorul val să se rostogolească peste el. Ştia că fiecare mişcare, fiecare gest al lui Lexy era calculat. Nu părea să conteze cu ceva. Era incapabil să-şi ia ochii de la ea, să-şi împiedice trupul să se întărească, încordat de dorinţă, văzînd-o cum stătea în apă, numai curbe planturoase şi piele aurie palidă, cu părul revărsîndu-i-se în spirale ca nişte flăcări sărutate de soare.

În timp ce intra în valuri, iar acestea îi scăldau trupul, Giff se întrebă cum ar fi fost să se legene înlăuntrul ei în ritmul valurilor. Observă că îl privea şi ea, cu ochii reflectînd verdele mării şi rîzînd.

Se cufundă, apoi se ridică din nou, cu părul lucindu-i ud şi apa prelingîndu-i-se pe piele. Şi rîse sonor.

– Azi e rece apa, strigă ea. Şi cam agitată.

– De obicei nu vii pînă în iunie.

– Poate că azi o doream rece, lăsă Lexy valul s-o poarte mai aproape de el. Şi furtunoasă.

– Mîine va fi şi mai rece, şi mai furtunoasă. Se anunţă ploaie.

– Mmm, pluti ea un moment pe spate, studiind cerul albastru pal. Poate-am să vin şi mîine.

Lăsîndu-şi picioarele să se scufunde, începu să calce apa, cu privirea spre el.

Se obişnuise cu ochii aceia căprui-închişi privind-o ca ai unui căţeluşi încă de cînd erau adolescenţi. Aveau aceeaşi vîrstă, crecuseră aproape cot la cot, dar observă că Giff se schimbase întrucîtva în timpul anului petrecut de ea la New York.

Chipul îi devenise mai rafinat, iar gura părea mai fermă şi mai încrezătoare. Genele lungi care mai demult îi făcuseră pe băieţi să-l tachineze fără milă nu mai păreau feminine. Părul şaten-deschis avea firele drepte, cu dungi decolorate de soare. Cînd îi zîmbi, în obraji i se adînciră gropiţe – altă pacoste a tinereţii lui.

– Vezi ceva interesant? o întrebă.

– Poate.

Glasul se potrivea cu faţa, conchise Lexy. Matur şi bărbătesc. Palpitaţia pe care o simţi în stomac era

mulţumitoare şi neaşteptat de puternică.

– Cine ştie...

– Cred că ai avut un motiv ca să înoţi pînă aici aproape goală. Nu zic că nu mi-ar plăcea ceea ce văd, dar vrei să-mi spui şi mie ce e? Sau mă laşi să ghicesc?

Lexy rîse, bătînd din picioare împotriva curentului pentru a păstra între ei o distanţă aţîţătoare.

– Poate că voiam doar să mă răcoresc.

– Bănuiam eu, zîmbi Giff, convins că o înţelegea mai bine decît ar fi putut bănui chiar ea. Am auzit că Jo a venit cu bacul de dimineaţă.

Surîsul i se şterse de pe faţă, lăsînd-o cu o expresie rece.

– Şi ce?

– Deci, vrei să te descarci? Cu ajutorul meu?

Cînd Lexy pufni dispreţuitoare, începînd să înoate înapoi spre mal, Giff nu făcu decît s-o apuce de mijloc.

– Am să-ţi fac hatîrul, spuse, în timp ce fata se zbătea să scape. Oricum o doream.

– Ia-ţi mîinile...

Sfîrşitul ordinului se pierdu într-un geamăt surprins, sub gura lui. Niciodată nu se aşteptase ca Giff Verdon cel cuminte să se mişte atît de rapid şi de decis.

Nu-şi dăduse seama că avea mîinile atît de mari şi de aspre, nici că gura lui era aşa de... sexy, în timp ce i-o strivea pe a ei, cu aroma răcoroasă a mării stăruind pe buze. De formă, încercă să-l împingă, dar distruse tot efectul cu un mic geamăt din gîtlej, cînd buzele i se despărţiră, invitîndu-l la mai mult.

Lexy avea exact gustul la care se aşteptase Giff – fierbinte şi pregătită, ca un pisoi sexual alunecos şi umed. Fanteziile pe care şi le ţesuse timp de peste zece ani se destrămară într-o clipă, pentru a se reface în culori noi, mai vii, împletite cu dragoste disperată şi nevoie deznădăjduită.

Cînd îl cuprinse cu picioarele de mijloc, legănîndu-şi corpul peste al lui, Giff se pierdu cu totul.

– Te doresc, îşi smulse el buzele de pe ale ei, pentru

a-i cutreiera cu ele gîtul, în timp ce valurile îi azvîrleau încoace şi-ncolo într-o încîlceală de braţe şi picioare. Fir-ai să fii, Lex, ştii că dintotdeauna te-am dorit.

Apa i se revărsă peste cap, umplîndu-i-l cu vuiet. Marea o absorbea în jos, ameţitor. Apoi ieşi din nou în lumina orbitoare a soarelui, cînd gura lui se contopi cu a ei.

– Atunci, hai acum. Chiar acum, gîfîi Lexy, uimită cît de reală era nevoia, acel mic ghem strîns şi fierbinte. Aici pe loc.

O dorea în felul acela de cînd se ştia. Pregătită, dispusă şi dornică. Trupul îi pulsa spre durere, în nevoia de a intra, de a ieşi din ea. Şi ştia că, dacă se lăsa dominat de acea nevoie, avea s-o posede şi s-o piardă cît ai clipi din ochi.

În schimb, îşi coborî mîinile de pe talia ei, pentru a-i cuprinde şi frămînta fesele, chinuind-o cu degetele mari pînă cînd ochii i se întunecară, orbi.

– Eu am aşteptat, Lex.

Şi-i dădu drumul.

– Poţi să aştepţi şi tu.

Lexy se chinui să rămînă la suprafaţa valurilor, scuipînd apă şi holbîndu-se la el.

– Ce naiba vrei să spui?

– Nu mă interesează să te scarpin unde te mănîncă şi pe urmă să mă uit la tine cum pleci torcînd, zise el dîndu-şi la o parte din ochi părul ud. Cînd vei fi gata pentru mai mult decît atît, ştii unde să mă găseşti.

– Canalie.

– Du-te să-ţi potoleşti furia, iubito. O să stăm de vorbă cînd vei fi avut timp să te gîndeşti cu calm.

Mîna i se repezi, apucînd-o de braţ.

– Cînd fac dragoste cu tine, bucuria va fi a amîndurora. Fă bine şi gîndeşte-te şi la asta.

Lexy îi împinse mîna în lături.

– Să nu te mai atingi de mine, Giff Verdon.

– Voi face mai mult decît să te ating, replică el, în timp ce Lexy se avînta în apă să înoate spre mal. Am să te iau de soţie, mai adăugă, destul de tare numai pentru propriile lui urechi; expiră prelung, privind-o cum ieşea din apă. Numai dacă nu-mi scurtez zilele mai întîi.

Pentru a-şi linişti palpitaţiile din tot organismul, se cufundă sub apă. Dar, cum gustul ei continua să-i stăruie pe buze, trase concluzia că era fie cel mai isteţ bărbat de pe Desire, fie cel mai mare nătărău.

Jo tocmai îşi adunase energia pentru a face o plimbare şi ajunsese la marginea grădinii, cînd Lexy apăru pe cărare, ca o furtună. Nu se deranjase să se şteargă, aşa că mica rochie subţire îi stătea lipită pe trup ca o a doua piele. Jo îşi îndreptă umerii şi îşi arcui o sprînceană.

– Ei, cum e apa?

– Du-te dracului, îşi înfipse Lexy picioarele în pămînt, gîfîind greu, cu umilinţa continuînd s-o usture. Direct la dracu' să te duci.

– Încep să-mi spun că am şi ajuns acolo. Şi, pînă acum, am fost primită cam aşa cum mă aşteptasem.

– Şi de ce mă rog te-ai aşteptat la ceva? Locul ăsta nu înseamnă nimic pentru tine, şi nici pentru noi.

– De unde ştii ce înseamnă ceva pentru mine şi ce nu, Lexy?

– Nu te văd schimbînd aşternuturi şi strîngînd de pe mese. Cînd ai frecat ultima oară o toaletă, sau să fi spălat naibii pe jos?

– Asta ai făcut în după-amiaza de azi? îşi petrecu Jo privirea peste picioarele ude şi pline de nisip ale lui Lexy, urcînd pînă la părul leoarcă. O toaletă trebuie să fi fost.

– Nu-s obligată să-ţi dau ţie explicaţii.

– E valabil şi pentru mine, Lex.

Cînd Jo dădu să treacă pe-alături, Lexy o înhăţă de braţ, smucind-o:

– De ce te-ai întors aici?

Dintr-o dată o răpuse oboseala şi-i veni să plîngă.

– Nu ştiu. Dar nu ca să te lovesc pe tine. Nu vreau

să lovesc pe nimeni. Şi sînt prea obosită ca să mă cert cu tine acum.

Nedumerită, Lexy o privi. Sora pe care o cunoştea ea ar fi jonglat cu cuvintele, ar fi zgîriat carnea cu sarcasme. Niciodată n-o văzuse pe Jo tremurînd şi bătînd în retragere.

– Ce ţi s-a întîmplat?

– Am să te-anunţ cînd voi înţelege, dădu Jo la o parte mîna care o ţinea în loc. Lasă-mă-n pace, şi te las şi eu pe tine.

Porni grăbită pe cărare, cotind spre mare. Abia dacă aruncă o privire spre dunele pline de ierburi sclipitoare şi nici nu se uită să urmărească zborul pescăruşului care ţipa ascuţit. Avea nevoie să judece, îşi spuse ea. Doar o oră, două, de gîndire în linişte. Urma să găsească o soluţie, cum să le spună. Dacă era cazul să le spună cît de cît.

Le putea explica despre prăbuşirea nervoasă pe care o avusese? Putea spune cuiva că zăcuse două săptămîni în spital din cauză că-i cedaseră nervii şi i se strîmbase ceva în cap? Ar fi fost înţelegători, echivoci sau ostili?

Şi conta cu ceva?

Cum le-ar fi putut spune despre fotografie? Indiferent cît de des fuseseră cu toţii la cuţite, erau familia ei. Cum i-ar fi putut obliga să treacă prin aşa ceva, să dezgroape durerile şi trecutul? Iar dacă vreunul dintre ei cerea să vadă fotografia, trebuia să spună că dispăruse.

La fel ca Annabelle.

Sau poate nici măcar nu existase.

Ar fi crezut-o nebună. Biata Jo Ellen, ţicnită de legat.

Le putea spune că stătuse zile întregi tremurînd în apartamentul ei, cu uşile închiate, după ieşirea din spital? Că se pomenea căutînd pe negîndite, înnebunită, imaginea care ar fi dovedit că nu era cu adevărat bolnavă?

Şi că venise acasă fiindcă în sfîrşit trebuise să accepte că era bolnavă. Că dacă ar fi rămas încuiată în apartamentul acela, singură, încă o zi doar, niciodată nu şi-ar mai fi găsit curajul de a-l părăsi.

Totuşi, fotografia îi era atît de clară în minte. Textura, tonurile, compoziţia. Mama ei fusese tînără, în fotografie. Şi nu aşa şi-o amintea Jo – tînără? Părul lung şi ondulat, pielea netedă? Dacă ar fi avut halucinaţii cu mama ei, n-ar fi trebuit să-i apară exact la acea vîrstă?

Aproape vîrsta pe care o avea ea acum, îşi spuse Jo. Probabil că acesta era un alt motiv pentru toate visurile, spaimele, nervii. Oare şi Annabelle fusese la fel de neliniştită şi de iritabilă ca fiica ei? Existase vreun amant, la urma urmei? Se şuşotise despre aşa ceva, pînă şi un copil putuse auzi. Nu existase nici o indicaţie precisă, nici o suspiciune de infidelitate înaintea dezertării. După aceea, însă, zvonurile circulaseră peste tot, iar limbile se desferecaseră, ţistuind dojenitor.

Dar, în fond, Annabelle trebuia să fi fost discretă şi abilă. Nu-şi trădase prin nimic planurile de a pleca şi totuşi, plecase.

„N-ar fi trebuit ca tata să ştie?" se întrebă Jo.

Cu siguranţă, un bărbat ştia dacă soţia lui era agitată, nemulţumită şi nefericită. Ştia că se certaseră pentru insulă. Oare atîta fusese de ajuns, pentru a o amărî pe Annabelle aşa de tare, încît să întoarcă spatele casei, soţului, copiilor? Sam nu observase, sau încă de pe atunci fusese nepăsător faţă de sentimentele celor din jurul lui?

Îi era greu să-şi amintească dacă fusese vreodată altfel. Dar, cu siguranţă, cîndva în casa aceea răsunaseră rîsete. Ecourile lor încă îi mai dăinuiau în minte. Imagini fulgerătoare ale părinţilor ei îmbrăţişîndu-se în bucătărie, mama ei rîzînd sau plimbîndu-se pe plajă cu Sam, de mînă.

Erau imagini vagi, şterse de vreme ca nişte fotografii fixate imperfect, dar existau. Şi erau reale. Dacă reuşise să-şi alunge din minte atîtea amintiri despre mama ei, atunci putea să le şi redeştepte. Şi poate că avea să

începă să înţeleagă.

Şi, atunci, avea să decidă ce avea de făcut.

Scrîşnetul unui pas o făcu să-şi ridice grăbită privirea. Soarele îl lumina din spate, lăsîndu-i chipul în umbră. O şapcă îi ascundea ochii. Mergea cu paşi mari şi lejeri.

Încă o imagine demult uitată îi reapăru în minte. Se văzu pe ea însăşi, în copilărie, fugind pe cărare cu părul în vînt, chicotind, strigînd, apoi sărind la înălţime. Iar braţele lui se întindeau s-o prindă, s-o azvîrle spre cer şi-apoi s-o strîngă la piept.

Jo clipi din ochi, pentru a alunga imaginea şi lacrimile care voiau s-o însoţească. Sam nu zîmbea, iar ea ştia că, oricît de mult s-ar fi străduit să-l împiedice, o vedea în ea pe Annabelle.

Îşi înălţă bărbia şi-l privi în ochi:

– Bună, tati.

– Jo Ellen.

Se opri la un pas distanţă, măsurînd-o. Kate avusese dreptate, observă el. Fata arăta bolnavă, palidă, tensionată. Neştiind cum s-o atingă şi, oricum, bănuind că n-ar fi bucurat-o o atingere din partea lui, îşi înfundă mîinile în buzunare.

– Kate mi-a spus că eşti aici.

– Am venit cu bacul de dimineaţă, răspunse ea, ştiind că informaţia nu era necesară.

Preţ de-un dificil moment, stătură astfel, mai stînjeniţi decît doi străini. Sam se foi pe picioare.

– Ai necazuri?

– Mi-am luat doar o vacanţă.

– Pari să nu te simţi bine.

– Am muncit prea mult.

Încruntat, Sam privi cu deliberare camera pe care o avea agăţată cu cureaua de gît.

– Mie nu mi se pare că ţi-ai luat vacanţă.

Cu un gest absent, Jo cuprinse camera într-o mînă.

– E greu să te dezbari de vechile obiceiuri.

– Bine zici, pufni greu Sam. Azi este o lumină interesantă peste apă şi sînt valuri mari. Cred că ar ieşi o fotografie bună.

– Am să mă uit. Mulţumesc.

– Data viitoare să-ţi iei şi o pălărie. Poţi să te arzi.

– Da, ai dreptate. N-am să uit.

Nu mai găsi nimic de spus, aşa că dădu din cap şi porni pe cărare, trecînd pe lîngă ea:

– Fii atentă cu soarele.

– Voi fi.

Jo se răsuci repede, pornind orbeşte, căci simţise dinspre el mirosul insulei, aroma ei densă şi întunecată, care-i frîngea inima.

La cîţiva kilometri distanţă, în penumbra roşie-fierbinte a camerei obscure, hîrtia fotografică fu pusă cu emulsia în sus într-o tasă cu revelator.

Îi plăcea să reconstituie momentul din urmă cu atîţia ani, să-l privească formîndu-se pe hîrtie, umbră cu umbră şi linie cu linie. Aproape terminase etapa aceea şi voia să stăruie, să savureze toată plăcerea, înainte de a merge mai departe.

O atrăsese înapoi la Sanctuar. Gîndul îl făcu să chicotească, mîndru. Nimic n-ar fi putut să fie mai perfect. Acolo o dorise. Altfel, ar fi avut-o înainte, de-o jumătate de duzină de ori înainte.

Dar trebuia să fie perfect. Cunoştea frumuseţea perfecţiunii şi satisfacţia de a munci pentru a o crea.

Nu Annabelle, ci fiica lui Annabelle. Un cerc perfect închizîndu-se. Avea să fie victoria lui, capodopera lui.

Să şi-o însuşească, s-o posede, s-o omoare.

Şi fiecare fază a procesului avea să fie imortalizată pe film. O, cît ar mai fi apreciat Jo acest lucru. Abia aştepta să-i explice totul, ei, singurei persoane despre care era sigur că i-ar fi înţeles ambiţia şi arta.

Opera ei îl atrăgea, iar înţelegerea acesteia îl făcea să se simtă deja intim cu Jo. Şi aveau să devină şi mai intimi.

Zîmbind, mută fotografia din revelator în stopaj,

plimbînd-o prin tasă înainte de a o pune în fixator. Cu atenţie, verifică temperatura lichidului, aşteptînd cu răbdare pînă cînd ceasul sună şi putu aprinde lumina albă, pentru a examina imaginea.

Superbă, absolut superbă. O compoziţie splendidă. Ecleraj dramatic – un halou atît de perfect în jurul părului, umbrele acelea fermecătoare care conturau trupul şi evidenţiau tonurile pielii. Şi subiectul, îşi spuse. Perfecţiunea întruchipată.

Cînd fotografia fu fixată complet, o ridică din tasă, punînd-o la spălat sub jetul de apă. Acum îşi putea permite să viseze la ceea ce urma.

Era mai aproape de ea ca oricînd, legat de ea prin fotografiile care reflectau vieţile amîndurora. Ardea de nerăbdare să i-o trimită pe următoarea. Dar ştia că trebuia să aleagă momentul cu mare grijă.

Pe masa de lucru de lîngă el zăcea deschis un jurnal personal ferfeniţit, cu cuvintele scrise migălos, decolorate de vreme.

Momentul decisiv este scopul suprem al muncii mele. Capturarea acelui scurt eveniment trecător în care toate elementele, întreaga dinamică a unui subiect ating punctul culminant. Ce moment poate fi mai decisiv decît moartea? Şi cum ar putea stăpîni fotograful cît mai mult acest moment, imortalizarea lui pe film, altfel decît plănuind, pregătind şi provocînd respectiva moarte? Acest unic act reuneşte subiectul şi artistul, îl face să se integreze în artă şi în imaginea creată.

Întrucît voi ucide doar o singură femeie, voi manipula doar un unic moment decisiv. Am ales-o cu mare grijă. Se numeşte Annabelle.

Cu un oftat scăzut, agăţă fotografia la uscat şi aprinse lumina s-o studieze mai bine.

– Annabelle, murmură el. Atît de frumoasă. Iar fiica ta îţi seamănă leit.

O lăsă pe Annabelle acolo, privind, privind în gol, şi merse să-şi termine planurile pentru şederea pe Desire.

Capitolul 5

Ferry-boat-ul traversa Pelican Sound, îndreptîndu-se spre est, către Lost Desire. Nathan Delaney stătea la tribord, lîngă parapet, la fel cum mai stătuse odată, cînd era un băiat de zece ani. Nu era acelaşi bac, şi nici el nu mai era copil, dar dorea să reconstituie momentul cît mai exact posibil.

Briza mării sufla răcoroasă, cu un miros crud şi misterios. Data trecută fusese mai caldă, dar atunci era sfîrşitul lunii mai, nu jumătatea lui aprilie.

Destul de exact, îşi spuse el, amintindu-şi cum, împreună cu părinţii şi fratele său mai mic, stătuseră îngrămădiţi cu toţii la tribordul altui ferry, nerăbdători să vadă pentru prima oară insula Desire şi începutul verii lor insulare.

Nu găsea multe deosebiri. Din pămînt se înălţau stejarii maiestuoşi cu dantelăriile lor de muşchi, palmierii-varză şi magnoliile cu frunze lucioase, încă neînflorite.

Pe-atunci fuseseră înflorite? Un băieţel dornic de aventuri nu prea dădea atenţie florilor.

Ridică binoclul agăţat la gît. Tatăl lui îl ajutase să găsească ţinta şi să focalizeze, în acea dimineaţă de demult, pentru a putea prinde decolarea rapidă a unei ciocănitori. Urmase previzibila îmbulzeală, căci Kyle ceruse şi el binoclul, iar Nathan nu voise să i-l dea.

Îşi amintea cum rîsese mama de ei, iar tata se aplecase să-l gîdile pe Kyle pentru a-i distrage atenţia. În minte, Nathan revedea tabloul pe care-l alcătuiseră. Femeia drăguţă cu părul suflat de vînt şi ochii negri scînteind de amuzament şi emoţie. Cei doi băieţi, voinici şi spălaţi, ciorovăindu-se. Şi bărbatul înalt, brunet, lung în picioare şi ciolănos în constituţie.

Acum, îşi spuse Nathan, nu mai rămăsese decît el.

Într-un fel, moştenise trupul tatălui său, băiatul robust crescînd spre a deveni un bărbat cu picioare lungi şi şolduri înguste. Se putea privi în oglindă, pentru a vedea imaginea tatălui său reflectată în obrajii supţi şi ochii de culoare cenuşiu-închisă. Dar gura era a mamei sale, întipărită ferm, iar părul şaten închis îi preluase nuanţele roşcate şi aurii. Tatăl lui spusese că era ca mahonul patinat.

Nathan se întreba dacă într-adevăr copiii nu erau decît montaje ale părinţilor lor. Şi se cutremură.

Privi, fără binoclu, cum insula lua formă. Vedea baia de culori a florilor sălbatice – rozul şi violetul lupinelor şi al măcrişelor de pădure. Se zăreau cîteva case răzleţe, drumuri drepte sau şerpuitoare, licărirea unui pîrîu care dispărea printre copaci. Misterul era sporit de umbrele negre ale pădurii unde trăiseră cîndva mistreţi şi cai, de luciul mlaştinilor şi firele de iarbă verzi şi aurii care se unduiau în potopul de lumină a dimineţii.

Toate se vedeau prin ceaţa depărtărilor, ca un vis.

Apoi văzu o sclipire albă pe un dîmb, fulgerul iute al soarelui reflectat în sticlă. Sanctuarul, îşi spuse el, păstrîndu-l sub ochi pînă cînd bacul coti spre debarcader şi casa de pierdu din vedere.

Nathan se desprinse de copastie, revenind la jeep-ul său. Aşezat înăuntru, cu doar duduitul motoarelor bacului pentru a-i ţine companie, se întrebă dacă nu cumva înnebunise, întorcîndu-se acolo să exploreze trecutul şi, în unele privinţe, să-l repete.

Plecase de la New York, împachetînd în jeep tot ce avea importanţă. Erau surprinzător de puţine lucruri. Dar, în fond, niciodată nu nutrise o nevoie adînc înrădăcinată de obiecte. Aceasta îi simplificase viaţa în timpul divorţului, cu doi ani în urmă. Maureen luase totul şi îi scutise pe amîndoi de mulţi nervi şi timp pierdut, cînd el îi permisese să golească apartamentul din West Side.

Dumnezeu îi era martor că fosta lui soţie îi respectase sfatul ca la carte, lăsîndu-l doar cu puţin mai mult

decît hainele de pe el şi o saltea.

Acel capitol al vieţii sale se sfîrşise şi, de aproape doi ani, Nathan era devotat muncii. Proiectarea de clădiri era pentru el atît o pasiune, cît şi o carieră, şi avînd New York-ul ca bază călătorise, studiind locuri, întrebîndu-se unde îşi putea instala planşeta de proiectare şi computerul. Îşi acordase luxul timpului de a studia alte clădiri, de a le cerceta arta, de la marile catedrale din Italia şi Franţa pînă la aerodinamicele locuinţe din deşerturile sud-vestice americane.

Fusese liber, munca lui ocupîndu-i singură timpul şi inima.

Apoi îşi pierduse părinţii, subit, irevocabil. Şi se pierduse pe el însuşi. Se întreba de ce simţea că avea să regăsească cioburile pe Desire.

Dar era hotărît să rămînă cel puţin şase luni. Nathan considera un semn bun că putuse rezerva aceeaşi căsuţă unde locuise cu familia, în vara aceea. Ştia că avea să asculte ecourile glasurilor şi să le audă cu o ureche de om în toată firea. Avea să le vadă duhurile cu ochi de bărbat.

Şi avea să se întoarcă la Sanctuar cu un scop bărbătesc.

Urmau să-şi amintească de el? Copiii lui Annabelle?

Nu mai era mult pînă să afle, conchise Nathan, cînd ferry-boat-ul se ciocni de chei.

Îşi aşteptă rîndul, privind cum erau desprinse calele de la roţile camionetei din faţa lui. O familie de cinci membri, observă, iar după echipament se vedea că aveau să se instaleze în campingul insulei. Nathan clătină din cap, întrebîndu-se de ce-or fi preferat unii să doarmă în cort, pe pămîntul gol, şi să se creadă în vacanţă.

Lumina scăzu, cînd soarele fu acoperit de nori. Încruntîndu-se, Nathan văzu că soseau cu viteză, plutind dinspre apus. Ştia că ploile veneau repede pe insulele barierei. Îşi amintea trei zile de averse continue, data trecută cînd fusese acolo. Prin ziua a doua, el şi Kyle îşi

săriseră unul altuia în beregată ca doi pui de lup.

Zîmbi, întrebîndu-se cum, pentru numele lui Dumnezeu, îngăduise mama lor aşa ceva.

Debarcă încet de pe ferry, pornind apoi în susul drumului desfundat, cu făgaşuri, care se îndepărta de port. Prin ferestrele deschise, auzea muzica rock and roll urlînd veselă din radioul camionetei. Familia campingiştilor, îşi spuse, se distra deja grozav, cu sau fără perspectiva ploii. Era hotărît să le urmeze exemplul, savurînd dimineaţa.

Trebuia să se confrunte cu Sanctuarul, desigur, dar avea să-l abordeze ca un arhitect. Îşi amintea că inima sa era un splendid exemplu de stil colonial – verande largi, coloane maiestuoase, ferestre înalte şi înguste. Încă din copilărie, îl interesase destul de mult pentru a remarca unele detalii.

Jgheaburi de scurgere în formă de gargui, îşi aminti el, care personalizau stilul grandios, în loc să-l denatureze. Îl speriase de moarte pe Kyle, spunîndu-i că noaptea prindeau viaţă şi porneau la pradă.

Un turnuleţ era încercuit de o pasarelă închisă cu geamuri. Balcoanele ieşite în afară aveau balustrade ornamentale, din piatră sau fier forjat. Hornurile erau construite din pietre de pe continent, în nuanţe blînde, iar casa propriu-zisă era din lemn de chiparoşi şi stejari locali.

Încă se mai folosea o afumătoare, iar atenansele sclavilor, unde Nathan şi Kyle găsiseră un crotal încolăcit într-un colţ întunecos, zăceau în ruine.

În pădure trăiau cerbi, iar în mlaştini, aligatori. Prin aer pluteau şoapte despre piraţi şi fantome. Era un loc minunat pentru băieţi şi aventuri. Şi pentru secrete întunecate, primejdioase.

Trecu de mlaştinile din apus, cu mîlul lor forfotind de viaţă şi ostrovurile cu copaci. Vîntul se înteţise, unduind iarba. Pe margine patrulau două egrete, cu picioarele lungi ca nişte catalige, în apa mică.

Apoi pădurea puse stăpînire pe toată regiunea, luxuriantă şi exotică. Nathan încetini, lăsînd camioneta din faţa lui să se îndepărteze, zdrăngănind, pînă nu se mai văzu. Aici domnea nemişcarea şi secretele acelea tenebroase. Inima începu să-i bată incomod, iar mîinile i se încleştară pe volan. Era un lucru pe care venise să-l privească în faţă, să-l disece şi, în cele din urmă, să-l înţeleagă.

Umbrele erau dense, iar muşchiul atîrna din copaci ca plasele unor păianjeni monstruoşi. Pentru a se pune singur la încercare, opri motorul. Nu mai auzi nimic, numai bătăile propriei sale inimi şi glasul vîntului.

Stafii, îşi spuse. Aici trebuia să le caute. Şi, cînd le găsea, atunci ce-avea să facă? Urma să le lase în locurile unde pluteau, noapte de noapte, sau aveau să-l bîntuie şi pe el, şuşotindu-i în somn?

Avea să vadă faţa mamei lui sau pe a lui Annabelle? Şi care avea să ţipe cel mai tare?

Expiră prelung şi se pomeni căutînd ţigările la care renunţase de un an de zile. Nemulţumit, răsuci cheia de contact, dar nu se alese ca răspuns decît cu un duduit încordat. Apăsă repetat pe accelerator şi încercă din nou, cu acelaşi rezultat.

– Ei, căca-m-aş, bombăni el. E de-a dreptul perfect.

Rezemîndu-se de spătar, bătu nervos cu degetele în volan. Desigur, nu avea altceva de făcut decît să coboare şi să se uite sub capotă. Ştia ce avea să vadă. Un motor. Sîrme, furtunuri şi curele de transmisie. Nathan bănuia că se pricepea la motoare, sîrme şi tuburi cam la fel de mult ca la chirurgia pe creier. Iar faptul de a fi rămas în pană pe un drum pustiu era exact ceea ce merita pentru că se lăsase convins să cumpere la mîna a doua jeep-ul unui prieten.

Resemnat, coborî şi săltă capota. Mda, îşi spuse, exact aşa cum bănuise. Un motor. Se aplecă, îl împinse şi simţi prima picătură de ploaie lovindu-l pe spate.

– Acum e şi mai perfect.

Îşi înfundă mîinile în buzunarele din faţă ale blugilor şi se încruntă, continuînd să se încrunte cînd ploaia

începu să-i răpăie în cap.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că se cocea ceva, cînd prietenul lui îi împinsese vesel o trusă de scule împreună cu jeep-ul. Nathan se gîndi să le scoată şi să dea în motor cu o rangă. Nu prea avea şanse să reuşească mare lucru, dar cel puţin i-ar fi dat satisfacţie.

Păşi înapoi şi imediat încremeni, cînd din umbrele pădurii ieşi o fantomă, privindu-l.

Annabelle.

Numele îi înotă prin minte şi abdomenul i se comprimă de spaimă. Stătea în ploaie, nemişcată ca o căprioară, cu părul roşcat-fumuriu umed şi încurcat şi cu ochii aceia mari şi albaştri calmi, trişti. Genunchii aminţau să i se înmoaie şi se rezemă cu o mînă de aripa maşinii.

Apoi apariţia se mişcă, împingîndu-şi înapoi părul umed. Şi porni spre el. Abia atunci văzu că nu era o stafie, ci o femeie. Nu era Annabelle, ci, cu siguranţă, fiica lui Annabelle.

Slobozi aerul pe care şi-l ţinuse în piept, în timp ce inima îşi relua ritmul normal.

– O pană? încercă Jo să vorbească firesc; felul cum se holba la ea o făcea să-şi dorească să fi rămas între copaci, lăsîndu-l să se descurce singur. Presupun că nu stai aici în ploaie ca să admiri peisajul.

– Nu.

Se bucură că glasul îi era normal; posibila iritaţie se explica perfect prin situaţia în care se afla.

– Nu vrea să pornească.

– Ei, asta e o problemă.

I se părea vag cunoscut, îşi spuse Jo. Un chip armonios, puternic, osos şi masculin. Ochii la fel de interesanţi, meditä ea, de un cenuşiu pur şi foarte direcţi. Dacă ar fi avut înclinaţie spre fotoportrete, nici n-ar fi putut găsi un subiect mai generos.

– Ai găsit cauza?

Vocea îi era numai frişcă şi miere, seducător de sudistă. Îl ajuta să se relaxeze.

– Am găsit motorul, zîmbi el. Era exact acolo unde bănuisem.

– M-hm. Şi acum?

– Încerc să mă hotărăsc cît timp voi căsca ochii la el, închipuindu-mi că ştiu la ce mă uit, pînă să mă întorc în maşină, la adăpost de ploaie.

– Nu ştii să-ţi repari maşina? întrebă ea, cu o mirare atît de vizibilă, încît Nathan se burzului:

– Nu, nu ştiu. Mai folosesc şi pantofi şi habar n-am cum se argăseşte pielea.

Dădu să trîntească la loc capota, dar tînăra ridică o mînă pentru a o menţine deschisă.

– Arunc şi eu o privire.

– Eşti mecanic?

– Nu, dar cunosc principiile de bază.

Înghiontindu-l în lături, verifică mai întîi contactele bateriei.

– Astea par să fie în regulă, dar va trebui să fii atent la ele să nu se corodeze, dacă stai mai mult timp pe Desire.

– Vreo şase luni, se aplecă Nathan lîngă ea. La ce ziceai să fiu atent?

– La astea. Umezeala de pe-aici poate face praştie motoarele. Vezi că mă înghesui.

– Scuză-mă.

Îşi schimbă poziţia. Era clar că nu-l ţinea minte şi hotărî să se prefacă şi el că nu şi-o amintea.

– Locuieşti pe insulă?

– Acum, nu.

Pentru a nu i se mai lovi de jeep, Jo îşi mută la spate aparatul agăţat de gît.

Nate îl privi lung, simţind un uşor şoc. Era un *Nikon* de înaltă clasă. Compact, mai comod şi mai aspru decît alte modele, adeseori era ales de profesionişti. Şi tatăl lui avusese unul. Şi el însuşi.

– Ai făcut fotografii pe ploaie?

– Cînd am plecat eu, nu ploua, răspunse ea absentă. Nu peste mult va trebui să-ţi înlocuieşti cureaua

ventilatorului, dar acum nu asta e problema.

Se ridică, părînd nepăsătoare faţă de ploaie, deşi baierele cerurilor se desfăcuseră larg.

– Urcă şi fă-i o probă, ca să aud cum sună.

– Tu ordoni.

Buzele lui Jo tresăriră, cînd bărbatul se întoarse şi urcă la volanul jeep-ului. Fără-ndoială că i se ciobise orgoliul masculin, conchise ea. Îşi înclină capul, cînd motorul duduí. Cu buzele ţuguiate, se aplecă din nou sub capotă.

– Încă odată! îi strigă, murmurînd pentru sine: Carburatorul.

– Cum?

– Carburatorul, repetă Jo, deschizînd uşiţa metalică. la mai ambaleaz-o o dată.

Acum, motorul se însufleţi. Dînd mulţumită din cap, închise capota şi ocoli pînă la fereastra de lîngă volan.

– Se înţepeneşte cînd e închis, atîta tot. Va trebui să-l dai la revizie. După cum sună, oricum ai nevoie de un reglaj. Cînd i-ai făcut ultima dată unul?

– Am cumpărat-o abia acum două săptămîni. De la un fost prieten.

– Aha. Eterna greşeală. Ei, ar trebui să te ţină pînă unde vrei să ajungi acum.

Cînd dădu să se retragă, Nate întinse mîna pe fereastră, spre a ei. Observă că era îngustă, prelungă, elegantă şi competentă totodată.

– Ascultă, te pot lua cu mine. Toarnă cu găleata şi măcar atîta să fac...

– Nu e necesar. Pot să...

– Ar putea să se strice din nou, îi adresă el un zîmbet, fermecător, deschis, insistent. Cine-o să-mi repare carburatorul?

Jo ştia că ar fi fost o nesocotinţă să-l refuze. Şi mai nesocotită era că se simţea imobilizată, numai fiindcă o prinsese de mînă. Ridică din umeri:

– Bine, cum vrei.

Îşi trase mîna, fiind uşurată cînd el i-o eliberă imediat. Ocoli în fugă jeep-ul şi urcă pe locul din dreapta, udă leoarcă.

– Ei, interiorul e în stare bună.

– Fostul meu prieten mă cunoaşte foarte bine, zise Nathan dînd drumul ştergătoarelor de parbriz şi privind-o. Încotro?

– Pe drumul ăsta, apoi în dreapta, la prima bifurcaţie. Sanctuarul nu e departe – dar, în fond, pe Desire nimic nu e departe.

– Cu atît mai bine. Şi eu mergeam la Sanctuar.

– Aşa?

Aerul din maşină era dens şi apăsător. Ploaia torenţială părea să-i izoleze de tot restul lumii, înceţoşînd copacii, înăbuşind orice sunet. Motive suficiente ca să se simtă incomod, îşi spuse Jo, dar era destul de nemulţumită de propria-i reacţie pentru a întoarce capul, privindu-l drept în ochi:

– Locuieşti la casa cea mare?

– Nu, trec doar să iau cheile pentru vilişoara pe care am închiriat-o.

– Pentru şase luni, spuneai?

Fu mai uşurată cînd noul sosit porni maşina, întorcîndu-şi dinspre faţa ei ochii aceia cenuşii şi intenşi, atent la drum.

– Cam lungă vacanţă.

– Mi-am adus de lucru cu mine. Voiam să schimb pentru un timp decorul.

– Desire e departe de casă, comentă Jo, după care zîmbi puţin, cînd el îi aruncă o privire. Orice om originar din Georgia poate recunoaşte un yankeu. Chiar şi dacă îţi ţii gura, tot te mişti altfel.

Îşi împinse înapoi părul ud. Dacă mergea pe jos, îşi spuse, ar fi fost scutită de a face conversaţie. Dar vorbele erau mai comode decît tăcerea grea, brăzdată de ploaie.

– Ai primit vila Little Desire, pe malul rîului.

– De unde ştii?

– A, pe-aici toată lumea ştie totul. Dar familia mea

închiriază vilele şi le administrează, odată cu hanul şi restaurantul. Întîmplător, mie mi-a fost atribuită Little Desire, abia ieri, ca să pregătesc aşternuturile şi toate celelalte, pentru yankeul care vine să stea şase luni.

– Deci eşti mecanicul meu, proprietarul şi îngrijitoarea. Am mare noroc. Pe cine să chem, exact, dacă mi se înfundă chiuveta?

– Deschizi debaraua şi iei pompa de desfundat. Dacă-ţi trebuie instrucţiuni de folosinţă, ţi le scriu. Uite bifurcaţia.

Nathan coti la dreapta, începînd să urce.

– Hai să mai încercăm o dată. Dacă vreau să frig două fleici, să pun o sticlă de vin la rece şi să te invit la cină, pe cine să chem?

Jo întoarse capul, privindu-l cu răceală:

– Ai avea mai mult noroc cu sora mea. Se numeşte Alexa.

– Ştie să repare carburatoare?

Rîzînd uşor, Jo clătină din cap:

– Nu, dar e foarte decorativă şi-i plac invitaţiile de la bărbaţi.

– Şi ţie nu?

– Să zicem că eu sînt mai selectivă decît Lexy.

– Au, îşi frecă Nathan inima cu o mînă, începînd să fluiere a pagubă. Drept la ţintă.

– Fac economie de timp pentru amîndoi. Iată şi Sanctuarul, murmură ea.

Nathan îl privi apărînd prin perdeaua ploii, plutitor pe ceţurile care i se încolăceau la bază. Era vechi şi măreţ, elegant ca o frumoasă sudistă gătită pentru musafiri. De o feminitate categorică, îşi spuse Nate, cu liniile acelea fluide, toate de un alb feciorelnic. Ferestrele înalte erau îndulcite de arcadele din jur, iar feroneria elegantă împodobea balcoanele cu flori în ghivece de argilă roşii-stinse.

Grădinile străluceau, cu bobocii îngreunaţi de picăturile de ploaie, făcînd plecăciuni ca nişte mici zîne la picioarele lor.

– Uluitor, spuse Nathan, în parte pentru sine. Adaosurile mai recente se combină perfect cu construcţia originală. O accentuează, în loc s-o modernizeze. E o armonie măiastră de stiluri, sudist-clasic fără a fi tipic. N-ar fi putut să fie mai perfectă nici dacă insula era concepută pentru han, nu hanul pentru insulă.

Opri în capătul aleii, înainte de a observa că Jo îl privea lung. Pentru prima oară, în ochi i se citea curiozitatea.

– Sînt arhitect, îi explică el. Clădirile ca asta mă apucă de beregată.

– A, atunci probabil că vrei să vizitezi şi interiorul.

– Mi-ar face mare plăcere şi ţi-aş rămîne dator cel puţin cu o friptură la cină.

– Va fi mai bine să te conducă verişoara mea Kate. E o Pendleton, adăugă Jo, deschizînd portiera. Sanctuarul s-a moştenit în familia Pendleton. Ea îl cunoaşte cel mai bine. Hai înăuntru. Să te usuci şi să iei cheile.

Urcă grăbită treptele, oprindu-se pe verandă pentru a-şi scutura capul, risipindu-şi stropii de ploaie din păr. Aşteptă pînă veni şi Nathan lîngă ea.

– Iisuse, ia uită-te la uşa asta.

Cu respect, Nathan îşi plimbă degetele peste lemnul cu încrustaţii bogate. Ciudat că uitase, meditä el. Dar, în fond, pe-atunci obişnuia să năvălească prin veranda închisă şi prin bucătărie.

– Mahon din Honduras, îi explică Jo. Importat la începutul secolului trecut, cu mult timp înainte de a-şi fi făcut cineva griji cu defrişarea pădurilor tropicale. Dar e frumos.

Răsuci mînerul masiv de alamă şi intră împreună cu el în Sanctuar.

– Podelele sînt din lemn de brad, începu ea, alungîndu-şi din minte o imagine nestăpînită a mamei sale, ceruindu-le cu răbdare. La fel ca şi scara principală, iar balustrada e din stejar sculptat, construită aici, pe Desire, în perioada plantaţiei şi a comerţului cu bumbac. Candelabrul este mai recent, un adaos cumpărat din

Franţa de către soţia lui Stewart Pendleton, magnatul navelor care a reconstruit casa principală şi i-a adăugat aripile. O mare parte din mobilă s-a pierdut în timpul războiului dintre state, dar Stewart şi soţia lui au făcut multe călătorii şi au ales antichităţi potrivite pentru ei şi pentru Sanctuar.

– Avea ochi bun, comentă Nathan, studiind antreul larg, cu plafon înalt, scări lustruite arcuindu-se fluid şi fîntîna de lumini scînteietoare a candelabrului de cristal.

– Şi un buzunar fără fund, adăugă Jo.

Impunîndu-şi să aibă răbdare, rămase pe loc, lăsîndu-l să se plimbe.

Pereţii erau zugrăviţi într-un galben pal, blînd, care dădea iluzia de răcoare în timpul după-amiezelor de vară monstruos de fierbinţi. Aveau un brîu de lemn închis la culoare, care îmbogăţea decorul cu mulaje sculptate încadrînd tavanul de ipsos.

Mobilierul era masiv şi de proporţii mari, pe măsura unei intrări grandioase. O pereche de fotolii *George II* cu spătare armonios conturate încadrau o credenţă hexagonală pe care stătea o urnă înaltă de alamă, plină cu crini parfumaţi şi ierburi de cîmp.

Deşi nu colecta el însuşi antichităţi – şi nici altceva, de fapt – Nathan era un om care studia toate aspectele clădirilor, inclusiv obiectele dinăuntrul acestora. Recunoscu dulapul-pe-stativ flamand, de stejar sculptat, oglinda cu ramă din lemn aurit de deasupra unui suport pentru lumînări cu marchetărie, delicateţea stilului *Queen Anne* şi strălucirea celui *Louis XIV*. Şi găsea inspirat amestecul de curente şi perioade.

– Incredibil, se răsuci el spre Jo, cu mîinile îndesate în buzunarele dinapoi ale pantalonilor. O locuinţă dată dracului, aş spune.

– Şi nu doar într-un singur sens, replică ea sec şi cu o undă de înverşunare; văzu că ridicase întrebător o sprînceană, dar nu mai adăugă nimic. Cazările le înregistrăm în salonul din faţă.

Coti pe culoar, intrînd în prima cameră pe dreapta.

Observă că cineva aprinsese focul, probabil în aşteptarea yankeului şi pentru a înveseli clienţii de la han într-o zi ploioasă, dacă treceau pe-acolo.

Se duse la enormul birou *Chippendale* şi deschise sertarul lateral de sus, unde frunzări hîrtiile pentru vilele de închiriat. La etaj, în aripa familiei, se afla un cabinet cu acte arhivate pe zile şi un computer la care Kate încă se mai chinuia să înveţe să lucreze. Dar clienţii nu erau niciodată supuşi unor detalii atît de prozaice.

– Vila Little Desire, anunţă Jo, desprinzînd contractul. Constată că fusese ştampilat deja, indicînd încasarea avansului, şi semnat de Kate şi un anume Nathan Delaney.

Jo puse documentele deoparte şi deschise un alt sertar pentru a lua cheile care zornăiau pe o carabină cu breloc purtînd numele casei.

– Asta e pentru uşa din faţă şi cea din spate, iar cea mică este pentru magazia de la subsol. În locul tău, n-aş depozita nimic important acolo. Există riscuri de inundaţie, atît de aproape de rîu.

– Am să ţin minte.

– Am avut grijă să instalez ieri telefonul. Toate convorbirile vor fi facturate direct la vilă şi trecute lunar pe nota de plată.

Deschise încă un sertar, de unde scoase o mapă subţire.

– În pachetul ăsta găseşti informaţiile şi lămuririle obişnuite. Programul bacurilor, date despre maree, cum se închiriază o barcă sau echipament de pescuit, dacă doreşti. Mai e şi o broşură care descrie insula – istoricul, flora şi fauna... De ce te uiţi aşa la mine?

– Ai nişte ochi extraordinari. Mi-e foarte greu să nu-i privesc.

Jo îi îndesă dosarul în mîini.

– Mai bine uită-te la ce-i aici.

– În regulă, îl deschise Nathan, începînd să-l răsfoiască. Mereu eşti aşa de arţăgoasă sau este din cauza mea?

– Nu sînt arţăgoasă, sînt nerăbdătoare. Nu toţi cei de-aici sîntem în vacanţă. Ai vreo întrebare – cu privire la vilă sau la insulă?

– Am să te-anunţ.

– Îndrumările ca să ajungi sînt în mapă. Dacă îmi contrasemnezi aici contractul, ca să confirmi de primirea cheilor şi a informaţiilor, poţi pleca.

Nate zîmbi din nou, intrigat de repeziciunea cu care i se destrăma ospitalitatea sudistă.

– N-aş vrea să abuzez, spuse el, luînd stiloul oferit de Jo. Din moment ce intenţionez să mă întorc.

– Micul dejun, prînzul şi cina se servesc în sala de mese a hanului. Orele de servit sînt trecute şi ele în mapă. Avem pachete cu hrană rece pentru picnicuri.

Cu cît vorbea mai mult, cu atît mai mult îi plăcea lui Nate vocea ei. Mirosea a ploaie şi a nimic altceva şi arăta – cînd îi priveai acei fermecători ochi albaştri – tristă ca o pasăre cu o aripă ruptă.

– Îţi plac picnicurile? o întrebă.

Jo oftă prelung, îi smulse stiloul din mînă şi-şi mîzgăli iniţialele sub ale lui.

– Îţi pierzi vremea făcîndu-mi curte, domnule Delaney. Nu mă interesează, şi gata.

– Orice femeie cu cap ştie că o asemenea declaraţie nu face decît să prezinte o provocare, se aplecă el să-i citească iniţialele. J.E.H.

– Jo Ellen Hathaway, explică ea, în speranţa de a-i grăbi plecarea.

– A fost o plăcere să fiu salvat de tine, Jo Ellen, îi întinse Nathan mîna, amuzat s-o vadă ezitînd înainte de a i-o strînge într-a ei.

– Pentru reglajul ăla, încearcă la Zeke Fitzsimmons. Îţi va face jeep-ul să meargă uns. Şedere plăcută pe Desire.

– Deja a început mult mai bine decît mă aşteptasem.

– Înseamnă că-ţi făcuseşi speranţe foarte modeste.

Îşi desprinse mîna, conducîndu-l înapoi spre uşa din faţă.

– Ploaia a încetat, comentă ea, deschizînd uşa spre ceaţa umedă de afară. Nu-ţi va fi greu să găseşti vila.

– Întocmai.

Îşi amintea perfect drumul.

– Sînt convins că nu-mi va fi. Ne mai vedem, Jo Ellen.

„Nu vom avea încotro," îşi mai spuse el, din mai multe motive.

Jo înclină din cap, închise fără zgomot uşa şi-l lăsă pe verandă întrebîndu-se ce să facă în continuare.

Capitolul 6

În cea de-a treia zi după sosirea pe Desire, Nathan se trezi cuprins de panică. Inima îi bubuia în piept, respiraţia îi era sacadată şi sugrumată şi avea pielea scăldată în sudori reci. Sări în capul oaselor, cu pumnii încleştaţi, căutînd din ochi prin colţurile întunecoase ale camerei.

Lumina slabă a soarelui se infiltra printre jaluzele, alcătuind o cuşcă pe covorul gri subţire.

Mintea îi rămase goală de orice gînd, preţ de un moment chinuitor, prinsă dincolo de imaginile care se înghesuiau prin ea. Copaci luminaţi de lună, cîrcei de ceaţă, trupul gol al unei femei, părul ei brunet răsfirat, ochii mari, sticloşi.

Fantome, îşi spuse, în timp ce-şi freca apăsat faţa cu mîinile. Se aşteptase să apară şi nu-l dezamăgiseră. Se ţineau agăţate de Desire ca muşchiul pe stejari.

Coborî din pat şi, cu deliberare – ca un copil urmărind crăpăturile trotuarului – porni peste zăbrelele de soare. Ajuns în baia strîmtă, intră în cadă, trase perdeaua cu dungi viu colorate şi dădu drumul apei fierbinţi la duş. Se spălă de transpiraţie, imaginîndu-şi panica sub forma unei pîcle roşii-închis care făcea

rotocoale scurgîndu-se la canal.

Cînd se şterse, încăperea era plină de aburi. Mintea, însă, i se limpezise din nou.

Îmbrăcă o bluză de corp zdrenţuită, cu mîneci scurte, şi un şort vechi de sport, după care, neras şi cu părul umed, intră în bucătărie să-şi încălzească apa pentru ness. Privi în jur, încruntîndu-se din nou spre carafa şi conul transparent pe care i le puseseră la dispoziţie proprietarii. Chiar dacă ar fi putut calcula reţeta exactă, nu se gîndise să-şi aducă filtre de cafea.

În acel moment, ar fi dat o mie de dolari pentru un filtru electric. Puse ibricul pe ochiul mare al unui aragaz mai bătrîn decît el, apoi trecu în zona de living a spaţioasei camere multifuncţionale, pentru a urmări ştirile de dimineaţă. Recepţia era mizerabilă şi se prindeau foarte puţine posturi.

Filtru de cafea nu, televizor ca lumea nu, reflectă Nathan, în timp ce alegea unul dintre cele trei canale. Îşi amintea cum se smiorcăiseră el şi Kyle din cauza lipsei de distracţii televizate.

Cum o să vedem noi „Omul de şase milioane de dolari?" *pe imbecilitatea asta? E o şarlatanie.*

N-aţi venit aici ca să staţi cu nasurile lipite de ecranul televizorului.

Ei, haide, mami...

I se părea că schema coloristică era acum alta. Îşi amintea vag pasteluri blînde pe fotoliile late şi adînci şi canapeaua cu spătar drept. Acum erau acoperite cu imprimeuri geometrice ţipătoare, verde şi albastru intens şi galben ca soarele.

Ventilatorul agăţat în mijlocul tavanului scîrţîise. Ştia, fiindcă se simţise îndemnat să tragă de şnur, că acum se învîrtea doar cu un foşnet silenţios al palelor.

Dar camerele erau despărţite prin aceeaşi masă lungă din lemn galben de brad – masa în jurul căreia se adunaseră el şi familia lui, în vara aceea, ca să mănînce, să practice jocuri de societate, să rezolve împreună rebusuri complicate de te uitai cruciş.

Aceeaşi masă pe care el şi Kyle aveau misiunea de a o elibera după cină. Masa unde tatăl lui zăbovise în unele dimineţi la cafea.

Îşi amintea seara cînd tatăl le arătase, lui şi lui Kyle, cum să facă găuri în capacul unui borcan pentru a prinde licurici. Fusese o seară caldă şi blîndă, iar vînătoarea, ameţitoare. Nate ţinea minte cum privise borcanul pus lîngă pat licărind şi lucind, licărind şi lucind, adormindu-l încet.

Dar, dimineaţa, toţi licuricii din borcan muriseră, sufocaţi, cartea pusă deasupra capacului astupînd toate găurile. Nici acum nu-şi amintea cînd o aşezase acolo, exemplarul acela tîrnosit din *Johnny Tremaine*. Micile leşuri negre de pe fundul borcanului îl lăsaseră cu o senzaţie de silă şi vinovăţie. Se furişase afară din casă şi le aruncase în rîu.

Nu mai vînase licurici în vara aceea.

Iriat de această amintire, Nathan se întoarse dinspre televizor, revenind la aragaz pentru a turna apa aburindă peste o linguriţă de cafea. Ieşi cu cana pe veranda închisă, pentru a privi spre rîu.

Acum, că se afla aici, amintirile aveau toate şansele să revină la suprafaţă. De-asta venise. Ca să-şi amintească vara aceea, pas cu pas, zi cu zi. Şi să descopere ce avea de făcut cu familia Hathaway.

Sorbi din cafea, strîmbîndu-se puţin cînd îi simţi gustul fals şi amar. Constatase că o mare parte din viaţă era falsă şi amară, aşa că bău din nou.

Jo Ellen Hathaway. Şi-o amintea ca pe o puştoaică slăbănoagă şi cu coate ascuţite, coadă-de-cal şleampătă şi temperament exploziv. Nu-l prea interesaseră fetele, la zece ani, aşa că îi dăduse puţină atenţie. Nu fusase decît una dintre surorile mai mici ale lui Brian.

Şi încă mai era, meditä Nathan. Şi tot slăbănoagă rămăsese. Se părea că nici temperamentul nu i se schimbase. Coada ca o cascadă dispăruse. Tunsoarea scurtă, băieţească, se potrivea cu personalitatea ei, dacă nu şi cu faţa, conchise Nate. Neglijenţa, concesia

făcută modei. Avea culoarea blănii unui cerb sălbatic.

Se întrebă de ce arăta atît de palidă şi obosită. Nu părea genul care să se tînguiască după o aventură sau relaţie spulberată, dar o durea ceva. Avea ochii plini de tristeţe şi secrete.

Şi asta era problema, îşi spuse Nathan, aproape rîzînd. Avea el o slăbiciune pentru femeile cu ochii trişti.

Mai bine să i se împotrivească. Întrebîndu-se ce se întîmpla înapoia acelor ochi mari, trişti şi albaştri precum clopoţeii, risca să-şi perturbe scopurile. Ceea ce-i trebuia era timp şi obiectivitate, înainte de a face pasul următor.

Mai luă o înghiţitură de cafea, spunîndu-şi că în curînd avea să se îmbrace şi să meargă pe jos pînă la Sanctuar pentru o ceaşcă civilizată şi un mic dejun. Era timpul să se întoarcă, să observe şi să plănuiască. Timpul să mai răscolească nişte stafii.

Deocamdată, însă, nu voia decît să stea acolo, să privească prin plasa subţire de sîrmă, să simtă aerul umed, să vadă soarele topind încet ceţurile perlate care se ţineau lipite de pămînt şi pluteau ca nişte aripi de zînă peste rîu.

Putea auzi oceanul, dacă-l asculta, un murmur constant la est. Mai aproape, putea recunoaşte ciripiturile păsărilor, bocănitul monoton al unei ciocănitori vînînd insecte undeva în umbrele pădurii.

Roua sclipea ca nişte cioburi de sticlă pe frunzele palmierilor-varză şi ale palmierilor pitici şi nici o adiere de vînt nu fremăta prin frunzele lor, făcîndu-le să trosnească.

Locul vilei fusese bine ales. Inspira solitudine, oferea intimitate şi privelişti frumoase. Construcţia în sine era simplă şi funcţională. O casă din lemn de cedru pe popi, bătută de vînturi şi ploi, cu o generoasă verandă închisă la vest şi o terasă deschisă la est. Înăuntru, camera mare avea tavanul înclinat, sporind spaţiul şi senzaţia de deschidere. La fiecare capăt avea cîte două dormitoare şi o baie.

Nathan şi Kyle avuseseră fiecare cîte o cameră din aceeaşi jumătate. În calitate de frate dintîi, şi-o revendicase pe cea mai mare. Pusese pe uşă un anunţ: VĂ ROG CIOCĂNIŢI ÎNAINTE DE A INTRA.

Îi plăcea să stea treaz pînă tîrziu, citindu-şi cărţile, rumegîndu-şi gîndurile, ascultînd murmurul de voci al părinţilor lui sau sunetul monoton al televizorului. Îi plăcea să-i audă rîzînd de programele la care se uitau.

Chicotitul iute al mamei, rîsul profund, visceral, al tatălui. Auzise des acele sunete, în toată copilăria lui. Îl întrista faptul că nu avea să le mai audă niciodată.

O mişcare îi atrase atenţia. Nathan întoarse capul şi, în locul unde se aşteptase la un cerb, văzu un bărbat, lunecînd de-a lungul malului precum ceaţa. Era înalt şi slab, cu părul negru ca funinginea.

Întrucît i se uscase gîtul, Nathan făcu un efort să ridice cana şi să mai bea. Continuă să privească, în timp ce bărbatul se apropia, cu chipul luminat pieziş de soarele tot mai puternic.

Nu era Sam Hathaway, îşi dădu seama Nathan, în timp ce buzele începeau să i se arcuiască într-un început de surîs. Brian. Cei douăzeci de ani trecuţi îi transformaseră pe amîndoi în bărbaţi.

Brian îşi ridică privirea, miji ochii şi se concentră asupra siluetei din spatele plasei de ţînţari. Uitase că vila era ocupată şi reţinu ca pe viitor să-şi facă plimbările pe celălalt mal al rîului. Acum, bănuia, trebuia să încerce o conversaţie.

Ridică o mînă:

– 'neaţa. N-am vrut să vă deranjez.

– Nu m-ai deranjat. Beam doar o cafea proastă şi priveam rîul.

Yankeul, îşi aminti Brian, chiriaşul pe şase luni. O auzea clar pe Kate spunîndu-i să fie politicos, sociabil.

– E un loc frumos, îşi îndesă el mîinile în buzunare, nemulţumit că, din neatenţie, îşi sabotase propria solitudine. Vă convine cum v-aţi instalat?

– Mda, m-am instalat.

Nathan ezită, apoi făcu pasul următor:

– Mai vînezi Armăsarul Fantomă?

Brian clipi din ochi, înclinîndu-şi capul. Armăsarul Fantomă era o legendă care data de pe vremea cînd insula fusese cutreierată de cai sălbatici. Se spunea că un uriaş armăsar negru, cel mai mare dintre aceştia, cu o iuţeală fără egal, alerga prin păduri. Celui care-l prindea, îi sărea în spinare şi-l călărea, i se împlineau toate dorinţele.

În toată copilăria, cea mai profundă ambiţie a lui Brian fusese aceea de a-l prinde şi a călări el pe Armăsarul Fantomă.

– Stau cu ochii după el, murmură Brian, apropiindu-se. Te cunosc de undeva?

– Ne-am făcut tabără într-o noapte, peste rîu, într-un cortuleţ peticit. Aveam un hamac de frînghie, două lanterne şi o pungă de *Fritos*. O dată, ni s-a părut că am auzit tropot de copite şi un nechezat ascuţit, sălbatic.

Nathan zîmbi:

– Poate l-am auzit.

Ochii lui Brian se dilatară, limpezindu-se de umbre:

– Nate? Nate Delaney? Pramatie ce eşti!

Uşa cu plasă scîrţîi în semn de bun venit, cînd Nathan o deschise:

– Vino sus, Bri. Îţi fac o ceaşcă de cafea proastă.

Zîmbind, Brian urcă treptele.

– Trebuia să mă anunţi că vii, că eşti aici.

Îi întinse mîna, strîngîndu-i-o cu putere.

– Verişoara mea Kate se ocupă de vile. Iisuse, Nate, arăţi ca un vagabond.

Cu un surîs jalnic, Nathan îşi frecă ţepii de pe bărbie.

– Sînt în vacanţă.

– Ei, nu că asta le întrece pe toate. Nate Delaney, clătină Brian din cap. Ce naiba ai făcut atîţia ani? Ce mai face Kyle, părinţii tăi?

Zîmbetul se stinse.

– Am să-ţi povestesc.

Mici fragmente, adăugă el în gînd.

– Să-ţi fac mai întîi poşirca aia.

– Pe naiba. Vino acasă. Îţi dau eu o cafea omenească. Şi un mic dejun.

– Bine. Să-mi iau nişte pantaloni şi pantofi.

– Nu-mi vine să cred că tu eşti yankeul nostru, comentă Brian, în timp ce Nate intra în vilă. La naiba, chestia asta m-a lăsat afiş.

Nathan întoarse un moment capul:

– Mda, şi pe mine.

Nu peste mult, Nathan stătea aşezat la bufetul din bucătăria Sanctuarului, inspirînd aromele îmbătătoare de cafea prăjită şi şuncă prăjită. Îl privea pe Brian tocînd cu dibăcie ciuperci şi ardei iuţi pentru o omletă.

– Se pare că te pricepi.

– N-ai citit pamfletul? Bucătăria mea are calificativ de cinci stele, răspunse el, punîndu-i sub nas o cană cu cafea. Bea, şi pe urmă fă o plecăciune.

Nathan sorbi, închizînd ochii de plăcere.

– De două zile beau surogate şi s-ar putea să mă influenţeze, dar aş zice că asta-i cea mai bună cafea fiartă cîndva în lumea civilizată.

– Pe bune. De ce n-ai venit pînă acum?

– M-am adunat, am lenevit.

„Şi am făcut cunoştinţă cu duhurile," adăugă el în sinea lui.

– Acum, cînd am gustat-o pe asta, voi fi musafir regulat.

Brian aruncă tocătura în tigaie, să se prăjească sauté, şi începu să radă brînza.

– Stai numai să încarci o porţie de omletă. Deci, ce-ai ajuns, de ai independenţa financiară ca să-ţi permiţi şase luni de stat la plajă?

– Mi-am adus cu mine de lucru. Sînt arhitect. Cît timp am la dispoziţie computerul şi planşeta, pot lucra oriunde.

– Arhitect, se rezemă Brian de bufet, bătînd ouăle.

Eşti bun la ceva?

– Sînt gata oricînd să-mi pun construcţiile lîngă cafeaua ta.

– Atunci e bine.

Chicotind, Brian reveni spre aragaz. Cu gesturi experimentate, turnă ouăle bătute, puse şunca la scurs şi verifică biscuiţii pe care-i lăsase să se rumenească în cuptor.

– Şi Kyle ce face? A ajuns celebru şi bogat, cum voia?

Era o lovitură directă, scurtă şi dureroasă, drept în inimă. Nathan puse cana jos şi aşteptă ca mîinile şi glasul să i se calmeze.

– Nu mai avea mult. A murit, Brian. A murit acum două luni.

– Iisuse, Nathan, se răsuci Brian, şocat. Doamne, cît de rău îmi pare!

– Era în Europa. În ultimii doi ani, a locuit acolo, mai mult sau mai puţin. Se afla pe un iaht, la o petrecere. Lui Kyle îi plăceau petrecerile, murmură Nathan, masîndu-şi tîmpla. Navigau într-o croazieră pe Mediterana. Verdictul a fost că probabil băuse prea mult şi a căzut peste bord. S-o fi lovit la cap. Oricum, s-a dus.

– Foarte trist. Îmi pare rău, reveni Brian spre tigaie. Pierderea familiei trebuie să te fi afectat mult.

– Mda, cam aşa ceva, trase Nathan aer în piept, făcîndu-şi curaj. S-a întîmplat la doar cîteva săptămîni după ce muriseră şi părinţii mei. O catastrofă feroviară, în America de Sud. Tata era în deplasare şi, de cînd ajunseserăm Kyle şi cu mine la vîrsta studenţiei, mama obişnuia să-l însoţească. Spunea că se simţeau tot timpul ca nişte tineri căsătoriţi.

– Christoase, Nate, nici nu ştiu ce să spun.

– Nimic, ridică Nathan din umeri. O scoţi la capăt. M-am gîndit că mama a fi fost pierdută fără tata şi nu ştiu cum ar fi suportat oricare dintre ei pierderea lui Kyle. Trebuie să-ţi spui că toate se întîmplă din anumite motive, şi reuşeşti să rezişti.

– Uneori, motivele sînt cam împuţite, replică Brian încet.

– De cele mai mult ori motivele sînt împuţite. Asta nu schimbă nimic. Mă bucur că m-am întors aici. Şi mă bucur că te văd.

– Am avut cîteva momente frumoase, în vara aia.

– Unele dintre cele mai frumoase din viaţa mea, se strădui Nathan să zîmbească. Îmi dai odată omleta aia, sau aştepţi să ţi-o cerşesc în genunchi?

– Nu mai e nevoie, aranjă Brian mîncarea pe farfurie. Dar se încurajează o plecăciune la sfîrşit.

Nathan luă o furculiţă, atacînd omleta.

– Deci, pune-mă la curent cu ultimele două decenii din aventurile lui Brian Hathaway.

– N-au fost prea aventuroase. Gospodărirea hanului ocupă o grămadă de timp. Acum primim clienţi tot anul. Se pare că, cu cît devine mai aglomerată şi mai agitată viaţa din restul lumii, cu atît mai mulţi oameni vor să scape naibii de ea. În weekend-uri, cel puţin. Şi cînd vin, îi cazăm, îi hrănim, îi întreţinem.

– Pare o formulă de douăzeci şi patru de ore din zi, şapte zile pe săptămînă.

– În linii mari, cam asta e. Viaţa încă mai e destul de înceată pe-aici.

– Nevastă, copii?

– N-n. Tu?

– Am fost căsătorit, răspunse scurt Nathan. Am renunţat unul la celălalt. Fără copii. Ştii, sora ta m-a cazat. Jo Ellen.

– Serios? aduse Brian cafetiera ca să umple ceaşca lui Nathan. Şi ea abia a sosit, acum o săptămînă. E aici şi Lex. Sîntem o familie mare şi fericită.

În timp ce Brian se întorcea din nou, Nathan înălţă din sprîncene, auzindu-i tonul:

– Tatăl vostru?

– Nici cu dinamită nu l-ai putea urni de pe Desire. Nici măcar după provizii nu se mai duce pe continent. Ai să-l vezi hoinărind prin jur.

Aruncă o privire spre uşă, pe unde intră Lexy:

– Avem două păsărele matinale care ţipă după cafea.

Văzîndu-l pe Nathan, se opri. Îşi aruncă părul pe spate, înclină capul şi-i adresă un zîmbet cochet:

– Ei, avem companie la bucătărie.

Se apropie să pozeze rezemată de bufet, gratificîndu-l cu un iz de *Eternity* dintr-o mostră de revistă, cu care îşi parfumase gîtul în aceeaşi dimineaţă.

– Probabil eşti un om aparte, dacă Brian te-a primit pe domeniul lui.

Hormonii lui Nathan începură rapidul dans instinctiv, făcîndu-l să se amuze pe socoteala amîndurora. O bucăţică grozavă, fu prima lui impresie, dar şi-o revizui cînd o privi mai bine în ochi. Erau pătrunzători şi foarte stînjeniţi.

– I s-a făcut milă de un vechi prieten, îi spuse el.

– Nu zău.

O încînta aspectul lui colţuros şi-şi făcu plăcerea de a se delecta cu dezinvolta admiraţie masculină de pe chipul său.

– Păi atunci, Brian, prezintă-mă vechiului tău prieten. Nu ştiam că ai aşa ceva.

– Nathan Delaney, spuse scurt Brian, ducîndu-se să aducă al doilea vas cu cafea proaspătă. Sora mea mai mică, Lexy.

– Nathan, îi întinse Lexy o mînă manichiurizată cu *Flame Red*. Brian încă mă mai vede cu codiţe.

– Privilegiul fratelui mai mare.

Nathan fu surprins să simtă mîna sirenei fermă şi capabilă.

– De fapt, şi eu te ţin minte tot cu codiţe.

– Serios? îşi rezemă Lexy coatele pe bar, cam dezamăgită că nu-i ţinuse mai mult mîna într-a lui, aplecîndu-se spre el. Nu pot să cred că te-am uitat. Îmi fac o politică din a-i ţine minte pe toţi bărbaţii atractivi care apar în viaţa mea. Oricît de scurt.

– Abia ieşiseşi din scutece, interveni Brian, cu glasul

plin de sarcasm, şi încă nu-ţi cizelaseşi apucăturile de femeie fatală. Specialitatea zilei e omleta cu brînză şi ciuperci, adăugă el, neluîndu-i în seamă privirea veninoasă.

Lexy se stăpîni înainte de a-şi dezveli colţii, silindu-şi buzele să se arcuiască.

– Mulţumesc, dulceaţă, toarse ea, luînd cafetiera pe care i-o împinsese Brian, după care îşi flutură genele spre Nathan. Nu te purta ca un străin. Ne vin atît de puţini oameni interesanţi pe Desire.

Întrucît i se părea o naivitate să reziste avansurilor, iar fata se aştepta atît de vizibil să i le accepte, Nathan o privi în timp ce ieşea cu mişcări unduitoare, după care se întoarse spre Brian cu un zîmbet complice:

– Grozavă surioară ai aici, Bri.

– Are nevoie de-o mamă bună de bătaie. Să se ia de străini în halul ăsta...!

– A fost o garnitură drăguţă la omletă.

Cînd ochii lui Brian se aprinseră, Nathan ridică o mînă.

– Nu-ţi face griji pentru mine, amice. Durerile de inimă de genul ăsta duc la bătăi îngrozitoare de cap. Am destule probleme. Poţi fi sigur c-am să mă uit, dar nu intenţionez să pun mîna.

– Nu mă priveşte, bombăni Brian. E hotărîtă nu doar să caute necazul cu lumînarea, ci chiar să-l găsească.

– Femeile care arată ca ea, de obicei ştiu şi să iasă din el fluierînd.

Se răsuci, cînd uşa se deschise din nou. De astă dată, intră Jo.

„Iar femeile care arată aşa," medită Nathan, „nu ies din necaz fluierînd. Ies dînd cu pumnii."

Se întreba de ce prefera acest gen de femeie şi de metodă. Cînd îl văzu, Jo se opri în loc. Sprîncenele i se îmbinară, înainte de a-şi reînsenina deliberat fruntea.

– Pari să te simţi ca acasă, domnule Delaney.

– Chiar aşa mă simt, domnişoară Hathaway.

– Ei, te porţi cam formal, comentă Brian, întinzînd

mîna după o cană curată, pentru un tip care a îmbrîncit-o în rîu şi a fost răsplătit cu o buză spartă, cînd a încercat s-o scoată la mal.

– N-am împins-o eu, zîmbi încet Nathan, văzînd-o pe Jo că se încrunta din nou. Singură a alunecat. Dar mi-a spart într-adevăr buza şi m-a făcut porc de yankeu, din cîte-mi amintesc.

Amintirea i se învîrtea prin minte, aproape scăpînd, după care se limpezi deodată. O după-amiază caldă de vară, şocul apei reci, capul scufundîndu-i-se dedesubt. Şi ieşind iarăşi, agitat.

– Eşti fiul domnului David.

Căldura i se răspîndi în stomac, înălţîndu-se să-i cuprindă inima. Un moment, se reflectă şi în ochi, făcînd pulsul lui Nathan să se accelereze.

– Care dintre ei?

– Nathan, cel mare.

– Desigur, îşi împinse ea părul pe spate, nu cu mişcările seducătoare studiate ale surorii ei, ci cu o nervozitate absentă. Şi să ştii că m-ai împins. Niciodată n-am căzut în rîu, altfel decît de bună voie sau cu ajutorul cuiva.

– Ai alunecat, o corectă Nathan, iar apoi te-am ajutat şi eu.

Jo rîse, scurt şi savuros, luînd cana oferită de Brian.

– Cred că pot lăsa trecutul în pace, din moment ce tot ţi-am umflat buza – iar tatăl tău mi-a făcut capul mare.

Capul lui Nathan începu să vîjîie, intens, dureros.

– Tatăl meu?

– Mă ţineam după el ca o umbră, pisîndu-l să-mi explice cum făcea fotografiile, de ce îşi alegea anumite subiecte, cum funcţiona camera. Avea atîta răbdare cu mine. Probabil că-l scoteam din minţi, deranjîndu-l aşa de la lucru, dar niciodată nu m-a alungat. M-a învăţat atît de multe, nu numai elementele de bază, ci şi cum să privesc şi ce să văd. Cred că-i sînt datoare pentru fiecare fotografie pe care am făcut-o în viaţa mea.

Micul dejun pe care tocmai îl mîncase i se închega greţos în stomac.

– Eşti fotograf profesionist?

– Jo e o fotografă de prima mînă, spuse Lexy pe un ton otrăvit, revenind. Umblăreaţa J.E. Hathaway, care imortalizează din mers vieţile altora. Două omlete, Brian, două garnituri de piure de castane, o şuncă, un cîrnat. Camera 201 ia micul dejun, Hoinărimea Voastră. Ai de acoo aşternuturile.

– Ieşire, stînga scenei, murmură Jo, după ce Lexy dispăru din nou. Da, reveni ea spre Nathan. Graţie în mare măsură lui David Delaney, sînt fotograf. Dacă nu era domnul David, poate că acum aş fi fost la fel de frustrată şi ofticată pe lume ca Lexy. Ce mai face tatăl tău?

– A murit, răspunse scurt Nathan, ridicîndu-se de pe taburet. Trebuie să mă întorc. Îţi mulţumesc pentru micul dejun, Brian.

Şi ieşi grăbit, lăsînd uşa cu plasă să se trîntească în urma lui.

– A murit? Bri?

– Într-un accident, îi spuse Brian. Cam acum trei luni. Ambii părinţi. Iar fratele şi l-a pierdut peste vreo lună.

– O, Doamne, îşi trecu Jo o mînă peste faţă. Iar eu m-am băgat cu picioarele în sufletul lui. Vin imediat.

Lăsă cana jos şi ieşi în fugă, pentru a-l ajunge din urmă pe Nathan.

– Nathan! Nate, stai o clipă.

Îl prinse pe cărarea de scoici care şerpuia prin grădină, spre copaci.

– Îmi pare rău, îi puse ea o mînă pe braţ, oprindu-l. Îmi pare atît de rău că s-a întîmplat aşa.

Nathan se reculese, încercînd să gîndească limpede peste bubuitul din tîmple.

– Nu face nimic. Sînt cam sensibil încă.

– Dac-aş fi ştiut...

Se întrerupse, ridicînd din umeri neputincioasă. Pro-

babil că oricum ar fi făcut gafa, bănui Jo. Dintotdeaun fusese stîngace în societate.

– N-ai ştiut.

Stăpînindu-şi nervii, Nathan îi strînse uşor mîna p care încă i-o mai ţinea pe braţ. Arăta atît de zdruncina îşi spuse Jo. Iar ea nu făcuse decît să zgîrie întîmplăto o rană deschisă.

– Nu-ţi face griji.

– Aş vrea să fi putut păstra legătura cu el, dever nostalgică vocea lui Jo. Aş vrea să fi făcut mai mult eforturi ca să-i mulţumesc pentru tot ce-a făcut pentru mine.

– Nu e cazul, se răsti Nathan, răsucindu-se spre ea cu ochi reci şi feroci. A-i mulţumi cuiva pentru ceea c s-a ales de viaţa ta e totuna cu a-l acuza pentru asta Toţi sîntem răspunzători pentru noi înşine.

Stînjenită, Jo făcu un pas înapoi.

– Destul de adevărat, dar unii oameni influenţează drumurile pe care o apucăm.

– Deci, e cam curios că amîndoi sîntem aici, nu? privi Nate dincolo de ea, spre Sanctuar, unde ferestrele luceau în soare. De ce te-ai întors aici, Jo?

– E casa mea.

O privi, observîndu-i obraiji palizi, ochii învineţiţi.

– Şi aici vii cînd te simţi învinsă şi nefericită?

Jo îşi încrucişă braţele pe piept, ca şi cum ar fi luat-o cu frig. Nu-i plăcea să fie observată atît de clar, cînd de obicei ea era observatoarea.

– Contează să ai un loc unde să mergi.

– Se pare că amîndoi am hotărît să revenim aproape în acelaşi timp. Soarta? Mă întreb... sau norocul, zîmbi el vag, preferînd să mizeze pe cel din urmă.

– Coincidenţă.

Era preferinţa lui Jo.

– De ce te-ai înapoiat?

– Al naibii să fiu dacă ştiu.

Expiră printre dinţi, apoi o privi din nou. Ar fi vrut să-i alunge din ochi tristeţea şi îngrijorarea, să audă iarăşi

rîsul acela. Dintr-o dată, era foarte sigur că i-ar fi uşurat sufletul la fel de mult ca şi pe-al ei.

– Dar, de vreme ce am venit, ce-ar fi să mă conduci pînă la vilă?

– Ştii drumul.

– Ar fi o plimbare mai frumoasă, în compania cuiva. A ta.

– Ţi-am spus că nu mă interesează.

– Iar eu îţi spun că pe mine, da, zîmbi el şi mai accentuat, potrivindu-i după ureche o şuviţă de păr răzleaţă. Va fi amuzant să vedem care pe care îl îmbrînceşte în lături.

Bărbaţii nu flirtau cu Jo. Niciodată. Sau, nu observase ea. Faptul că Nathan făcea tocmai acest lucru, iar ea observa, o irita şi mai mult. Inevitabila Falie Pendleton i se adînci între sprîncene.

– Am treabă.

– Exact. Aşternuturile de la 201. Mai vorbim, Jo Ellen.

Întrucît Nathan se întoarse primul, Jo avu posibilitatea să-l observe îndepărtîndu-se printre copaci. Îşi scutură intenţionat părul pentru a-i cădea iarăşi peste urechi. Apoi îşi îndreptă umerii, ca dezbărîndu-se de urma unei atingeri nedorite.

Dar era obligată să admită că deja o interesa mai mult decît ar fi dorit.

Capitolul 7

Nathan luă cu el un aparat foto. Se simţea îndemnat să păşească pe urmele unora dintre paşii tatălui său pe Desire – sau, poate, să le şteargă. Alese vechea cameră *Pentax* cu posibilităţi medii, una dintre favoritele tatălui său şi cu siguranţă, îşi spuse el, pe care David Delaney o adusese cu el pe insulă în vara aceea.

Adusese fără îndoială şi masivul aparat *Hasselblad,*

şi capabilul *Nikon,* împreună cu o colecţie de obiective şi filtre şi un munte întreg de peliculă. Nathan le luase la el pe toate şi stăteau dispuse în ordine, la vilă, aşa cum îl învăţase tatăl său.

Dar, cînd mergea în excursie sau în căutare de subiecte, David îşi lua de cele mai multe ori *Pentax*-ul.

Nathan alese plaja, cu valurile ei înspumate şi nisipul diamantin. Îşi puse ochelarii negri, împotriva strălucirii orbitoare a soarelui, şi urcă pe cărarea marcată printre dunele unduitoare, cu grădina lor de ovăz marin şi încîlceala de iederă. Vîntul bătea dinspre ocean, în rafale, fluturîndu-i părul. Se opri pe creasta unei dune, ascultînd freamătul apei şi ţipetele fudule ale pescăruşilor care dădeau tîrcoale pe deasupra şi se repezeau în picaj.

Scoicile aduse de flux zăceau risipite ca nişte jucării colorate pe nisip. În spatele lor se formau deja mici dune măturate de vînt. Răcuşori vioi alergau încoace şi-ncolo prin spumă, ca nişte oameni de afaceri grăbindu-se să ajungă la următoarea întîlnire. Iar mai departe, dincolo de linia brizanţilor, trei pelicani zburau în formaţie militară, urcînd şi cotind toţi odată. Cîte unul cobora brusc, prăvălindu-se ameţitor în mare cu capul înainte, urmat apoi de ceilalţi. Trei plescăituri şi iarăşi decolau, cu gustarea în ciocuri.

Cu o uşurinţă născută din experienţă, Nathan ridică aparatul, lărgi diafragma, micşoră timpul de expunere pentru a prinde detaliile subiectului în mişcare şi luă în obiectiv pelicanii, începînd să-i urmărească în timp ce pluteau peste crestele valurilor, să urce odată cu ascensiunea lor. Şi prinzîndu-i în următorul picaj.

Coborî camera, cu un mic zîmbet. De-a lungul anilor, trecuse prin lungi perioade de timp fără a se complace în acest hobby. Plănuia ca acum să recupereze, petrecînd cîte o oră zilnic cel puţin pentru a se redeprinde cu plăcerea şi a-şi antrena ochiul.

Nici nu şi-ar fi putut dori un început mai perfect. Plaja era populată numai de păsări şi de scoici. Urmele

paşilor săi erau singurele care marcau nisipul. Era un miracol în sine, îşi spuse el. În care alt loc ar mai fi putut un om să fie atît de complet singur, să împrumute pentru o vreme acea frumuseţe, împreună cu pacea şi solitudinea care o însoţeau?

Avea nevoie de aceste lucruri. Miracole, frumuseţe, linişte. Acoperind obiectivul camerei cu o mînă, Nate coborî panta spre nisipul moale şi umed al plăjii. Se lăsă pe vine, începînd să examineze o scoică, să urmărească forma unei stele de mare cu degetul.

Dar le lăsă acolo unde le găsise, culegîndu-le numai pe film.

Aerul şi mişcarea îl ajutau să-şi calmeze nervii care i se încordaseră înainte de a fi plecat de la Sanctuar. Era fotografă, îşi spuse Nathan, în timp ce studia o frumoasă căsuţă argintată de vreme, care privea pe furiş de dincolo de dune. Oare tatăl lui ştiuse că fetiţa aceea cărora îi fusese mentor avea să-i urmeze paşii? I-ar fi păsat? Ar fi fost mîndru, sau amuzat?

Îşi amintea cînd îi arătase prima oară cum funcţionează un aparat fotografic. Mîinile sale mari le acoperiseră pe cele mici ale lui Nate, călăuzindu-i-le cu blîndeţe şi răbdare. Mirosul de aftershave pe obrajii tatălui său, cu un iz pătrunzător. *Brut.* Da, *Brut.* Acela îi plăcea cel mai mult mamei. Obrazul tatei era bărbierit proaspăt, lipit de al lui. Părul său brunet era pieptănat cu grijă, unduindu-se înapoi de pe frunte, iar ochii cenuşii-deschis erau blînzi şi serioşi.

Întotdeauna să-ţi respecţi echipamentul, Nate. Poate că, într-o bună zi, vei dori să-ţi cîştigi existenţa cu ajutorul camerei. Să călătoreşti prin lume şi să vezi tot ce e de văzut. Să înveţi cum să priveşti şi să vezi mai mult decît toţi ceilalţi. Sau vei fi altceva, vei face altceva, şi o vei folosi doar pentru a lua cu tine anumite momente. Vacanţe, familie. Vor fi momentele tale, aşa că vor avea importanţă. Respectă-ţi echipamentul, învaţă să-l foloseşti cum se cuvine, şi niciodată nu vei pierde acele momente.

– Cîte am pierdut, în fond? se întrebă Nathan cu voce tare. Şi cîte am pus deoparte, deşi ar fi fost mai bine să le pierdem?

– Poftim?

Nathan îşi smuci capul cînd vocea îi străpunse amintirile şi o mînă i se lăsă pe braţ.

– Cum?

Făcu repede un pas înapoi, aproape aşteptîndu-se să fi apărut iarăşi una dintre fantomele lui. Dar nu văzu decît o blondă drăguţă, delicată, privindu-l prin nişte lentile de culoarea chihlimbarului.

– Scuză-mă. Te-am speriat, îşi înclină ea capul, rămînînd cu ochii aţintiţi, fără să clipească, spre faţa lui. Ai păţit ceva?

– Nu.

Nathan îşi împinse o mînă prin păr, neluînd în seamă moleşeala incomodă a genunchilor. Mai greu de ignorat fu jena acută, cînd femeia continuă să-l studieze ca şi cum ar fi fost un microb extraterestru pe o lamelă de microscop.

– Nu ştiam că mai e şi altcineva pe-aici.

– Tocmai mi-am terminat alergarea de dimineaţă, răspunse femeia, iar Nathan observă pentru prima oară că avea un tricou gri umezit de sudoare, peste un şort roşu strîns pe trup. A mea e casa la care te uitai. Sau prin care te uitai.

– Aha.

Nathan îşi ordonă să se concentreze din nou asupra casei, cu şiţele de cedru argintii, acoperişul cafeniu în pantă şi terasa pentru plajă, ieşită în afară.

– Ai un peisaj extraordinar.

– Cele mai frumoase sînt răsăriturile de soare. Eşti sigur că te simţi bine? întrebă ea din nou. Îmi cer scuze că mă bag, dar cînd văd un tip stînd de unul singur pe o plajă, arătînd de parcă tocmai ar fi fost pocnit c-un par în cap şi vorbind în gol, ajung să mă întreb. E meseria mea.

– Poliţia plăjii? întrebă el sec.

– Nu, zîmbi femeia, întinzînd o mînă prietenoasă. Medic. Doctor Fitzsimmons. Kirby. Am în casă şi o clinică.

– Nathan Delaney. Sănătos pe plan medical. Aici nu trăia o bătrînă? O femeie micuţă, cu părul alb, strîns într-un coc.

– Bunica mea. Ai cunoscut-o? Nu eşti localnic.

– Nu, nu, îmi amintesc, sau am rămas cu o impresie. Am stat o vară aici, în copilărie. Îmi tot revin amintiri. Ai intrat în mijlocul uneia dintre ele.

– Aha.

Ochii dinapoia lentilelor chihlimbarii îşi pierdură agerimea clinică, încălzindu-se.

– Asta explică totul. Ştiu ce vrei să spui. Şi eu am petrecut cîteva veri aici în copilărie, iar amintirile mă agresează tot timpul. De-asta m-am hotărît să mă stabilesc aici, la moartea bunicii. Întotdeauna mi-au fost dragi locurile astea.

Absentă, îşi apucă în mînă vîrful piciorului, trăgîndu-şi-l înapoi, pînă la şezut, pentru a şi-l destinde.

– Probabil eşti yankeul care a luat vila Little Desire pentru o jumătate de an.

– Repede se duce vorba.

– Nu-i aşa? Mai ales cînd nu are mult de mers. Nu ni se întîmplă des ca bărbaţi celibatari să închirieze case pentru şase luni. Cîteva dintre doamne sînt intrigate.

Kirby repetă procesul şi cu celălalt picior.

– Ştii, cred că s-ar putea să te ţin minte. Nu tu şi fratele tău vă împrieteniserăţi cu Brian Hathaway? Îmi amintesc că bunica spunea că băieţii lui Delaney şi micul Brian s-au lipit laolaltă ca un cocoloş de noroi.

– Ce memorie bună! Ai fost aici în vara aceea?

– Da, a fost prima mea vară pe Desire. Cred că de-asta mi-o amintesc cel mai bine. Pe Brian l-ai văzut? întrebă ea nepăsătoare.

– Tocmai m-a servit cu micul dejun.

– Magie într-un ou.

Fu rîndul lui Kirby să privească pe lîngă casă, din-

colo de ea.

– Am auzit că s-a întors şi Jo. Voi încerca să trec p la ei, după ce închid clinica pe ziua de azi.

Se uită la ceas.

– Şi, întrucît se deschide peste douăzeci de minu mai bine m– aş duce să mă spăl. Mi-a făcut plăcere te revăd, Nathan.

– Şi mie, domnişoară doctor, răspunse el, în timp Kirby o lua la trap spre dune.

Cu un hohot de rîs, se răsuci în loc, continuîndu fuga de-a– ndăratelea.

– Medicină generală, strigă ea. De toate, de la na tere pînă-n groapă. Vino cu orice te supără.

– Am să ţin minte, zîmbi el, privindu-i coada ca sălta ştrengăreşte în timp ce Kirby alerga printre dune.

Peste nouăsprezece minute, Kirby îşi trase un hal alb de laborator peste blugi. Considera halatul un fel costum, conceput spre a-l asigura pe pacientul neh tărît că era într-adevăr doctoriţă. Acela şi stetoscop vîrît în buzunar le dădeau insularilor impulsul vizual care mulţi aveau nevoie pentru a o lăsa pe nepoat bunicuţei Fitzsimmons să le sondeze diversele orificii.

Intră în cabinet, fosta cămară bine garnisită a bunic sale. Kirby lăsase rafturile unui perete intacte, pentr a-şi înşira pe ele cărţile, hîrtiile, micul fax şi copiatoru prin care menţinea legătura cu lumea. Scosese celelalt rafturi, întrucît nu intenţiona să urmeze exemplul bă trînei, punînd la păstrare de toate, de la pătlăgele bulion pînă la pepeni muraţi.

Împinsese cu mîinile ei în încăpere micul birou di lemn de cireş, frumos lustruit. Venise cu ea din Con necticut, una dintre puţinele piese de mobilier pe care l adusese în sud. Era dotat cu o mapă înrămată în piel şi o agendă pe care i-o dăruiseră la despărţire părinţi ei, rămaşi nedumeriţi.

Tatăl său crescuse pe Desire şi se considera no rocos că scăpase.

Ştia că amîndoi fuseseră încîntaţi cînd se hotărîse

să-şi urmeze tatăl, făcînd medicina. Şi presupuseseră că avea să-i preia şi specialitatea de chirurgie cardiologică, prospera lui practică, pînă la stilul de viaţă platinat de care se bucurau amîndoi atît de mult.

Cînd colo, ea alesese practica familială, cabana dărăpănată a bunicii şi simplitatea vieţii insulare.

Şi nici n-ar fi putut să fie mai fericită.

Lîngă agenda gravată cu iniţialele ei din foiţă aurie erau aranjate în ordine un telefon fantezist, cu intercom – în improbabila eventualitate că ar fi avut vreodată nevoie de un asistent – şi un vas de lucită cu creioane *Ticonderoga* bine ascuţite.

Kirby îşi petrecuse primele cîteva săptămîni de practică nefăcînd aproape nimic altceva decît să ascută creioane şi să le tocească iarăşi mîzgălind pe mapă.

Dar se fixase şi, treptat, începuse să folosească acele creioane la notarea programărilor. Un sugar cu icter, o bătrînă cu artrită, un copil cu rujeolă şi febră.

Primii cărora le cîştigase încrederea fuseseră cei foarte mici sau foarte bătrîni. Apoi veniseră şi alţii, să le coasă tăieturile, să le trateze durerile, să le liniştească stomacurile. Acum era doctoriţa Kirby, iar clinica rezista prin forţe proprii.

Kirby îşi parcurse agenda de vizite. Un control ginecologic anual, urmările unei sinuzite păcătoase, pe bălatul soţilor Matthews îl durea iarăşi urechea, iar b beluşul familiei Simmons urma să-şi facă următoare vaccinuri. Ei bine, sala ei de aşteptare n-avea să se aglomereze, dar cel puţin urma să fie ocupată toată dimineaţa. Şi, cine ştie, îşi spuse ea cu un chicoti, puteau să apară şi vreo două urgenţe ca să-i însufleţească ziua.

Întrucît Ginny Pendleton era programată la ginecologie pentru ora zece, Kirby socoti că mai avea cel puţin zece minute. Ginny întîrzia aproape invariabil, cu orice ocazie. Scoţînd fişa medicală, reveni în bucătărie, turnă din ibric ultimele picături de cafea făcută în acea dimineaţă şi o luă cu ea în sala de examinare.

Camera unde, cîndva, visase în nopţile de vară, era acum curată şi aerisită. Pusese pe pereţii albi postere cu flori de cîmp, în locul imaginilor sistemului nervos şi ale canalelor urechii cu care îşi decorau unii medici cabinetele. Kirby considera că acestea nelinişteau pacienţii.

După ce introduse fişa în suportul de pe partea interioară a uşii, scoase una dintre cămăşile de bumbac fără spate – găsea umilitoare cămăşile de hîrtie – şi o puse la picioarele mesei de examen. Începu să fredoneze în ton cu sonata calmă de Mozart din stereo pe care o pusese să cînte. Îi relaxa invariabil, după cum descoperise, chiar şi pe cei care ocoleau muzica clasică.

Aranjase tot ce-i trebuia pentru examenul anual de rutină şi-şi terminase cafeaua, cînd auzi clopoţelul care anunţa că uşa clinicii se deschisese.

– Scuze, scuze, năvăli înăuntru Ginny, în timp ce Kirby trecea în livingul ce servea drept sală de aşteptare. A sunat telefonul tocmai cînd plecam.

Avea vreo douăzeci şi cinci de ani, iar Kirby îi spunea mereu că pasiunea ei pentru soare avea s-o coste, peste zece ani. Părul îi era blond-albicios, lung pînă la umeri, tapat fără milă şi ţipînd după o revopsire a rădăcinilor.

Ginny provenea dintr-o familie de pescari şi, cu toate că ştia să piloteze o barcă precum un pirat cu zîmbetul pe buze, să cureţe peştele ca un chirurg şi să sugă stridii cu o iuţeală şi precizie uluitoare, prefera să lucreze la campingul Heron, ajutîndu-i pe începători să-şi înalţe cortul, atribuind locuri şi ţinînd registrele.

Pentru vizita medicală, se gătise într-una din cămăşile ei western favorite, vînătă ca pruna sălbatică şi cu franjuri albe. Kirby se întrebă alene cîte organe interne gîfîiau după oxigen sub blugii strînşi ca un portjartier.

– Mereu întîrzii, îi adresă Ginny un zîmbet spăşit şi vesel, care o făcu pe Kirby să rîdă.

– Şi-o ştie toată lumea. Du-te mai întîi şi fă pipi în sticlă. Dezbracă-te complet şi pune-ţi cămaşa cu deschizătura în faţă. Cînd eşti gata, dă un chiot.

– O.K. Lexy era la telefon, mai strigă Ginny, în timp ce o zbughea pe culoar, cu cizmele ei de cowboy, închizînd uşa. E neliniştită.

– Ca de obicei.

Ginny continuă să sporovăiască, în timp ce ieşea din baie, trecînd în sala de consultaţii.

– Oricum, Lexy va veni la camping diseară pe la nouă.

Se auzi o bufnitură, cînd prima cizmă căzu pe podea.

– Numărul doişpe e liber. E unul din favoritele mele. Ne-am gîndit să aprindem un foc frumos şi să radem vreo două baxuri. Vii şi tu?

– Mulţumesc pentru invitaţie.

Încă o bufnitură.

– Am să mă mai gîndesc. Dacă mă hotărăsc să vin, aduc şi eu un bax.

– Voiam s-o chem şi pe Jo, dar ştii ce arţăgoasă poate deveni Lexy. Sper, totuşi, c-o s-o aducă.

Ginny vorbea cu sufletul la gură, dîndu-i lui Kirby de înţeles că îşi scotea blugii.

– Tu ai apucat s-o vezi? Pe Jo?

– Nu. Voi încerca s-o prind azi, văd eu cînd.

– Le-ar prinde bine să stea locului şi să se mai apropie. Nu ştiu de ce e Lexy aşa de ciufută cu Jo. Da' ea, de fapt, pare să fie şucărită pe toată lumea. Şi de Giff s-a luat. Dacă eu aveam un bărbat ca Giff care să se uite la mine în sus pe-o parte şi-n jos pe cealaltă ca el la ea, nimic în lume nu m-ar mai oftica. Şi n-o spun fiindcă sîntem veri. Fapt este că, dacă nu eram rude de sînge, îl încălecam cît ai zice peşte. Aici e totul gata.

– Sînt gata să pariez că Giff o s-o învingă, comentă Kirby, luînd fişa în timp ce intra. E la fel de încăpăţînat ca ea. Ia să-ţi vedem noi greutatea. Ceva probleme, Ginny?

– Nţ, m-am simţit bine, urcă Ginny pe cîntar, închi-

zînd strîns ochii. Nu-mi spune cît am.

Chicotind, Kirby trase greutatea pe tijă. Una treizeci. Una treizeci şi cinci. Hop-aşa, constată ea. Una patru-şdouă[1].

– Ai făcut regulat gimnastică, Ginny?

Cu ochii încă închişi, Ginny se foi dintr-o parte în alta.

– Oarecum.

– Aerobic, douăzeci de minute, de trei ori pe săptămînă. Şi las-o mai moale cu dulciurile.

Întrucît nu era numai medic, ci şi femeie, Kirby avu delicateţea de a readuce cîntarul la zero, înainte ca Ginny să deschidă ochii.

– Sus pe masă, să-ţi luăm tensiunea.

– Vreau mereu să mă uit la caseta aia cu Jane Fonda. Ce zici despre lipide?

Kirby îi potrivi manşonul tensiometrului.

– Zic că ar trebui să faci o plimbare cu pas vioi pe plajă, de cîteva ori pe săptămînă, şi să-ţi imaginezi o vreme că morcovii sînt acadele *Hershey*. Ai să dai jos livrele alea cinci în plus şi fără programul Hoover. Cînd ai avut ultimul ciclu?

– Acum două săptămîni. A întîrziat cu aproape o săptămînă. M-am căcat pe mine de frică.

– Foloseşti diafragma, da?

Ginny îşi împreună braţele peste mijloc, bătînd din deete.

– Ei, de cele mai multe ori. Nu întotdeauna e comodă, să ştii.

– Nici sarcina nu e.

– Mereu îi cer tipului să-şi pună prezervativ. Fără excepţie. Chiar acum stau doi cu cortul, foarte drăgălaşi, la numărul şase.

Oftînd, Kirby îşi puse mănuşile.

---

1. 142 *pounds* = 64 kg.

– Sexul sportiv duce la complicaţii periculoase.

– Mda, da-i mult mai distractiv, zîmbi Ginny spre poeticul afiş cu un tablou de Monet pe care Kirby îl lipise pe tavan. Şi întotdeauna mă îndrăgosesc puţintel de ei. Mai devreme sau mai tîrziu, am să dau peste ăla marele. Ăla sortit. Pînă atunci, pot foarte bine să sondez terenul.

– Teren minat, bombăni Kirby. Îţi vinzi prea ieftin pielea.

– Nu ştiu, încercă Ginny să se imagineze plimbîndu-se printre florile cetoase din pictură, pianotînd pe abdomen cu degetele încărcate de inele. Ţie nu ţi s-a întîmplat niciodată să vezi un tip şi să-l vrei atît de tare încît toate să-nceapă să ţi se zgîrcească şi să-ţi dîrdîie pe dinăuntru?

Cu gîndul la Brian, Kirby se stăpîni în ultima clipă înainte de a ofta din nou.

– Mda.

– Eu mor cînd mi se-ntîmplă asta, tu nu? Vreau să zic, e aşa de... primitiv, este?

– Probabil. Dar, lăsînd la o parte primitivismele şi comoditatea, vreau să foloseşti diafragma.

Ginny îşi dădu ochii peste cap.

– Da, domnişoară doctor. A, auzi, á propos de bărbaţi şi de sex, Lexy zice că i-a tras un ochi yankeului şi-i o marfă prima-ntîi.

– I-am tras şi eu un ochi, răspunse Kirby.

– Şi aşa e?

– E foarte atractiv.

Uşor, îi ridică lui Ginny un braţ peste cap, începînd examenul sînilor.

– Am aflat că e un vechi prieten de-al lui Bri – a fost într-o vară aici, cu părinţii. Tatăl lui era fotograful care-a făcut albumul ăla despre Sea Islands, demult. Mama mea mai are şi acum un exemplar.

– Fotograful. Bineînţeles. Uitasem. O fotografia pe bunica. A developat o copie şi a înrămat-o, trimiţîndu-i-o după ce plecase. O am în dormitor.

– Mama a scos albumul azi dimineaţă, cînd i-am spus. E foarte frumos, adăugă Ginny, în timp ce Kirby o ajuta să se ridice în capul oaselor. E o fotografie cu Annabelle Hathaway şi Jo, lucrînd în grădină, la Sanctuar. Mama şi-a amintit că făcuse fotografiile în vara cînd a fugit Annabelle. Aşa că eu am spus că poate o fi fugit cu fotograful, dar mama a zis că el cu soţia lui şi copiii încă mai erau pe insulă şi după ce plecase ea.

– Au trecut de-atunci douăzeci de ani. Ar fi de aşteptat ca oamenii să uite totul.

– Pendletonii sînt totuna cu Desire, îi atrase atenţia Ginny. Annabelle era o Pendleton. Iar pe insula asta nimeni nu uită nimic. Era foarte frumoasă, continuă ea, coborînd de pe masă. Nu o mai reţin foarte bine, dar cînd am văzut fotografia mi-am reamintit-o întrucîtva. La fel ar arăta şi Jo, dacă şi-ar da puţin silinţa.

– Cred că Jo preferă să arate ca Jo. Eşti sănătoasă, Ginny, du-te şi te-mbracă. Ne vedem afară, după ce termini.

– Mulţumesc. A, şi, Kirby, încearcă să ajungi şi tu la camping. O să ne facem de cap, între fete. La numărul doişpe.

– Mai vedem.

La ora patru, Kirby închise clinica. Singurul caz de urgenţă fusese insolaţia gravă a unui sezonist care adormise pe plajă. După ultimul pacient, mai stătuse cincisprezece minute să-şi retuşeze machiajul, să se pieptene şi să-şi reîmprospăteze parfumul.

Îşi spunea că era pentru plăcerea ei personală, dar în timp ce pornea spre Sanctuar, ştiu că minţea. Spera să arate destul de bine, să miroasă destul de frumos, încît să-l facă pe Brian Hathaway să sufere.

Ieşi pe uşa dinspre plajă. Lui Kirby îi plăcea acel scurt şi şocant fior de a vedea oceanul atît de aproape de casa ei. Privi o familie de patru membri jucîndu-se în apa mică de lîngă mal şi auzi rîsetele ascuţite şi melodioase ale copiilor peste murmurul mării.

Îşi puse ochelarii de soare şi coborî treptele. Podeţul îngust pe care îi ceruse lui Giff să-l construiască o duse prin jurul casei, în direcţia opusă dunelor. Din nisip se înălţa un şir de chiparoşi, aplecaţi şi îndoiţi de vîntul care şi acum încă le mai sufla nisip împrejurul trunchiurilor. În vîlcea creşteau tufe de dafin şi bozii de plajă. Kirby îşi adăugă urmele pe lîngă celelalte care se încrucişau pe nisip.

Ocoli marginile grupului de dune, destul de bună cunoscătoare a insulei pentru a le şti şi respecta fragilitatea. În cîteva momente, părăsise strălucirea fierbinte a nisipului şi a mării pentru bolta răcoroasă şi umbrită a pădurii.

Mergea repede, dar fără grabă, doar cu destinaţia fixată în minte. Era obişnuită cu foşnetele şi trosniturile pădurii, cu schimbările de sunet şi lumină. Astfel că fu nedumerită cînd se pomeni oprindu-se, ciulind urechile şi auzindu-şi propria inimă bătînd mai repede şi mai tare, ridicată în gît.

Încet, se învîrti în cerc, scrutînd umbrele. Auzise ceva, îşi spuse. Simţise ceva. O simţea şi acum, acea senzaţie sinistră de a fi urmărită.

– Alo? strigă ea, înfuriată la auzul tremurului din ecoul găunos al propriei sale voci. E cineva aici?

Foşnetul frunzelor, freamătul care putea aparţine unui cerb sau iepure, tăcerea grea a aerului cu umbre dense. „Idioato," îşi spuse. „Sigur că nu e nimeni. Şi dacă ar fi, ar conta cu ceva?" Se întoarse, reluîndu-şi drumul pe cărarea binecunoscută şi impunîndu-şi să meargă cu o viteză rezonabilă.

Prin mijlocul spinării i se prelingea o sudoare rece, iar respiraţia începea să-i fie întretăiată. Îşi înfruntă teama crescîndă şi se răsuci din nou, convinsă că avea să zărească o mişcare fulgerătoare în spatele ei. Nu văzu decît ramuri legănîndu-se pline de muşchi.

La naiba, îşi spuse, frecîndu-şi cu o mînă inima cu bătăile accelerate. *Era* cineva acolo. Ghemuit după un copac, ghemuit în umbră. Pîndind-o.

Nişte copii, se asigură Kirby. Doar nişte copii ştrengari, ţinîndu-se de farse.

Porni de-a-ndăratelea, cu ochii săgetînd dintr-o parte în alta. Îl auzi din nou, un sunet slab, furiş. Încercă să strige iarăşi, să facă vreun comentariu usturător despre copiii prost-crescuţi, dar groaza care-i venise în gît o amuţi. Mişcîndu-se instinctiv, se întoarse încă o dată, grăbind pasul.

Cînd sunetul se auzi şi mai aproape, abandonă orice mîndrie şi o luă la fugă.

Iar cel care o pîndea rîse afectat în pumni, apoi suflă o bezea în urma ei.

Cu respiraţia îngreunată, Kirby alergă printre copaci, bătînd un tamtam nebunesc cu tenişii pe cărare. Îşi înghiţi un suspin, cînd văzu lumina schimbîndu-se, mai puternică, apoi explodînd orbitoare la ieşirea dintre copaci. Privi înapoi peste umăr, pregătită să vadă cine ştie ce monstru repezindu-se pe urmele ei.

Şi urlă cînd nimeri în zidul solid al unui piept, fiind cuprinsă strîns de două braţe.

– Ce este? Ce s-a-ntîmplat?

Brian aproape o ridică în braţe, dar Kirby îl apucă strîns, ghemuindu-se la pieptul lui.

– Ai păţit ceva? la arată-mi.

– Nu, nu, n-am păţit nimic. Un moment. Lasă-mă doar o clipă.

– O.K. Bine.

O ţinu mai blînd, mîngîindu-i părul. Smulgea buruieni din marginea exterioară a grădinii, cînd îi auzise zgomotele goanei în panică, prin pădure. Tocmai făcuse primii paşi să vadă ce era, iar Kirby năvălise dintre copaci, drept peste el.

Acum inima îi bubuia lipită de a sa, iar a lui Brian bătea aproape în acelaşi ritm. Îl speriase îngrozitor – cu expresia aceea de animal hăituit, cînd îşi smucise capul înapoi ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie atacată de la spate.

– M-am speriat, îngăimă Kirby, agăţîndu-se de el ca

un scalete. Nu erau decît nişte copii. Sînt sigură că erau nişte copii. Mi s– a părut că eram pîndită, urmărită. Doar nişte copii erau. M-au speriat.

– Nu-i nimic. Trage-ţi respiraţia.

Era atît de măruntă, îşi spuse el. Spate delicat, talie îngustă, păr mătăsos. Aproape fără să-şi dea seama, o strînse mai aproape. Curios, că se potrivea atît de bine lîngă el şi în acelaşi timp părea destul de fragilă ca s-o ia şi s-o bage în buzunar, la adăpost.

Christoase, ce frumos mirosea! Brian îşi rezemă un moment obrazul de creştetul capului ei, complăcîndu-se în parfumul şi moliciunea părului ei, în timp ce-o mîngîia încet pe ceafă, risipindu-i tensiunea.

– Nu ştiu de ce m-a apucat aşa panica. Niciodată nu intru în panică.

Şi, fiindcă senzaţia ceda, deveni treptat conştientă de faptul că o ţinea în braţe. Foarte aproape. Mîinile lui se mişcau pe trupul ei. Foarte lin. Buzele îi erau îngropate în părul ei. Foarte uşor.

Bătăile încetinite ale inimii i se accelerară din nou, dar de astă dată fără a mai avea nici o legătură cu panica.

– Brian, îi murmură ea numele, ridicîndu-şi mîinile pe spatele lui, în timp ce-şi înălţa capul.

– Acum e-n regulă. N-ai păţit nimic.

Şi, pînă să ştie ce făcea, gura i se lăsă peste a ei.

Fu ca un pumn în pîntec, o lovitură care-i tăie respiraţia, îi azvîrli creierul de-a berbeleacul şi-i înmuie genunchii. Apoi buzele ei se despărţiră sub ale sale, atît de calde şi fine, cu un mic tors sexy strecurîndu-se printre ele, pînă în gura lui.

Brian pătrunse şi mai adînc, muşcîndu-i uşor limba, apoi mîngîindu-i-o, în timp ce mîinile îi lunecau peste docul strîns al pantalonilor, frămîntîndu-i fundul şi potrivind fierbinţeală pe fierbinţeală.

Kirby încetase să mai gîndească în momentul cînd gura lui i-o cotropise pe-a ei. Noutatea acelei experienţe îi producea un fior aparte, ameţitor. Întotdeauna îşi

putuse separa intelectul, putuse păşi oarecum afară din ea însăşi, pentru a dirija şi a controla faptele. Dar acum era absorbită, covîrşită de senzaţii succesive.

Gura lui era fierbinte şi flămîndă, trupul dur, mîinile mari şi poruncitoare. Pentru prima oară în viaţa ei, se simţi cu adevărat delicată, ca şi cum ar fi putut fi ruptă în două la o toană a lui.

Din motive pe care nu le putea înţelege, senzaţia era insuportabil de excitantă. Murmurîndu-i numele cu buzele lipite de gura lui ocupată, îl agăţă pe după umeri cu mîinile. Capul îi căzu pe spate, moale. Pentru prima oară în viaţa ei, ajunsese cu un bărbat în pragul capitulării absolute şi necondiţionate.

Schimbarea, neaşteptata docilitate, micul geamăt neputincios fură cele care-l readuseră la realitate. O ridicase de pe picioare, avea degetele înfipte în carnea ei şi singura imagine care-i mai stăruia în minte era aceea de a o poseda pe pămînt.

În grădina mamei lui, pentru Dumnezeu. În plină zi. La umbra casei sale. Dezgustat de amîndoi, Brian o împinse la o lungime de braţ.

– Asta voiai, nu? întrebă el furios. Ţi-ai dat multă bătaie de cap ca să dovedeşti că sînt la fel de slab ca oricare alt bărbat.

Prin cap încă mai continuau să i se învolbureze culori.

– Ce? clipi ea din ochi, pentru a-şi limpezi vederea. Cum?

– A ţinut figura cu domnişoara la ananghie. Unu-zero pentru tine.

Kirby reveni la realitate, cu un şoc. Ochii lui Brian erau la fel de duri şi de fierbinţi pe cît îi fusese gura, dar cu un alt soi de patimă. Cînd îi înţelese cuvintele şi sensul acestora, propriii ei ochi se dilatară, şocaţi de indignare.

– Chiar crezi sincer că am înscenat totul, că m-am făcut de rîs, numai pentru ca tu să mă săruţi? Nenorocitule, înfumuratule arogant şi încrezut ce eşti!

Jignită pînă-n măduva oaselor, îl împrînci în lături.

– Nu mă ţin de figuri şi nu voi fi nici un fel de domnişoară, nici acum nici altă dată. Şi, mai mult, nu mi-am făcut un scop în viaţă din a te săruta pe tine.

Îşi împinse înapoi părul răvăşit, îndreptîndu-şi umerii.

– Am venit la Jo, nu la tine. Tu n-ai făcut decît să-mi ieşi în cale întîmplător.

– Cred că de-asta te-ai repezit în braţele mele şi te-ai încolăcit ca un şarpe.

Kirby trase aer în piept, hotărîtă să se învăluiască în calm şi demnitate.

– Problema, Brian, e că tu ai vrut să mă săruţi, şi că ţi-a plăcut. Iar acum trebuie să dai vina pe mine, să mă auzi că aş fi încercat cine ştie ce vicleşug femeiesc ridicol, fiindcă vrei să mă mai săruţi. Vrei să mai pui mîinile pe mine la fel cum le-ai pus adineaori şi, din nu ştiu ce motiv, ideea asta te enervează îngrozitor. Dar te priveşte. Eu am venit s-o văd pe Jo.

– Nu-i aici, răspunse Brian printre dinţi. A plecat cu aparatele, nu ştiu unde.

– Ei, atunci, transmite-i un mesaj din partea mea. Campingul *Heron,* locul doişpe, la ora nouă. O seară între fete. Crezi că ţii minte, sau să-ţi dau în scris?

– Am să-i spun. Altceva?

– Nu, nimic.

Se întoarse, apoi ezită. Cu sau fără mîndrie, pur şi simplu încă nu era în stare să intre iarăşi singură în pădure. Schimbă direcţia, pornind pe cărarea cu scoici. Era un drum de două ori mai lung pînă acasă, dar efortul unei plimbări prelungite avea s-o ajute să se calmeze.

Brian privi încruntat în urma ei, apoi spre pădure. Deodată, avu certitudinea că nimic din cele întîmplate nu fusese prefăcătorie. Ceea ce, conchise el, îl făcea să pară nu doar prost, ci şi ticălos.

– Stai aşa, Kirby, te duc eu cu maşina.

– Nu, mulţumesc.

– La naiba, am zis să stai pe loc.

Ajungînd-o din urmă, o apucă de braţ şi, cînd Kate se răsuci, fu năucit de furia feroce de pe faţa ei.

– Am să te-anunţ cînd mai vreau să mă atingi, Brian, şi-am să te-anunţ şi cînd voi mai dori ceva de la tine. Pînă atunci...

Se smulse din strînsoare.

– Îmi port singură de grijă.

– Scuză-mă.

Se ocărî în sinea lui chiar în timp ce-o spunea. N-o intenţionase. Iar sprîncenele arcuite şi ochii mari cu care-l privi Kirby îl făcură să-şi dorească să-şi fi înghiţit mai întîi limba.

– Poftim, ai spus ceva?

Era prea tîrziu ca să mai dea înapoi, îşi zise el şi înghiţi pastila amară.

– Am spus că-mi pare foarte rău. Am fost deplasat. Lasă-mă să te duc cu maşina acasă.

Kirby înclină din cap, cu un gest regal, i se păru lui Brian, zîmbind afectată.

– Îţi mulţumesc. Ţi-aş fi recunoscătoare.

Capitolul 8

– Trebuia să aduci un bax de bere, nu vin pretenţios, deşteapto, îşi încărcă Lexy sacul de dormit şi echipamentul în *Land Rover*-ul lui Jo.

– Îmi place vinul, răspunse Jo, vorbind ponderată şi cu fraze scurte.

– Oricum, nu ştiu de ce ai chef să-ţi petreci noaptea în pădure, se încruntă Lexy spre sacul de dormit al lui Jo, de prima calitate, rulat cu grijă; pentru Jo Ellen, mereu tot ce era mai bun, îşi spuse ea acră, după care îşi împinse cele două baxuri de *Coors* în compartimentul de bagaje.

– N-ai bar cu pian, n-ai room service, n-ai *maître d'*

care să se gudure.

Jo se gîndi la nopţile pe care le petrecuse în cîte-un cort, în moteluri de mîna a doua, sau dîrdîind în cabina maşinii ei cu dublă tracţiune. Orice, numai ca să obţină cîte o fotografie. Îndesă cu forţa sacul de alimente pe care i le ceruse lui Brian şi-şi dădu părul pe spate.

– Am să supravieţuiesc eu, cumva.

– Eu am fost cu ideea, să ştii. Am organizat totul fiindcă voiam să scap naibii de-aici măcar pentru o noapte. Voiam să mă distrez cu prietenele. Cu prietenele mele.

Jo trînti portiera din spate, strîngînd din dinţi, cînd zgomotul răsună ca o împuşcătură. I-ar fi fost mai uşor să plece, îşi spuse. Să se răsucească pe călcîie, să reintre în casă i s-o lase pe Lexy să-şi găsească singură drumul pînă la camping.

A dracului s-o fie dacă avea să cedeze.

– Ginny e şi prietena mea, iar pe Kirby n-am văzut-o de ani de zile.

Mulţumindu-se cu atît, ocoli pînă în dreptul volanului, se aşeză pe fotoliu şi aşteptă.

Nerăbdarea plăcută din momentul cînd Brian îi transmisese invitaţia lui Kirby dispăruse, lăsînd-o cu un gol amar în stomac. Dar era hotărîtă să meargă pînă la capăt, nu să se lase alungată de arţagul surorii ei.

Acum era convinsă că urma să aibă o seară nenorocită dar, pe toţi sfinţii, avea să se ducă. Şi la fel, îşi spuse ea cînd sora ei se trînti pe fotoliul alăturat, avea să facă şi Lexy.

– Centura, ordonă Jo, făcînd-o pe Lexy să pufnească exasperată, în timp ce-şi lega centura de siguranţă. Ascultă, ce-ai zice să ne îmbătăm doar şi să ne închipuim că ne putem suporta una pe alta, timp de o noapte? Unei actriţe cu uluitoarea ta disponibilitate n-ar trebui să-i fie greu deloc.

Lexy înclină capul, ţintind-o cu un zîmbet luminos:

– Futu-te-n cur, surioară dragă.

– Poftim, porni Jo motorul, întinzînd mîna după o

ţigară, din obişnuinţă, în momentul cînd maşina se ambală.

– Doar nu fumezi în maşină?

Julia apăsă butonul brichetei.

– E maşina mea.

Porni spre nord, cu pneurile scrîşnind muzical pe scoicile drumului. Aerul care năvălea prin ferestre era un balsam delicios. Se folosea de el ca să-şi calmeze nervii întinşi la limită şi nu se plînse cînd Lexy dădu drumul la stereo pe volum maxim. Muzica zgomotoasă oprea orice conversaţie, iar lipsa conversaţiei excludea şi certurile. Cel puţin, în timpul drumului pînă la camping.

Conducea cu viteză, revenindu-i în minte amintirile tuturor curbelor drumului. Şi acest lucru o liniştea. Se schimbaseră atît de puţine. Întunericul continua să se lase repede pe insulă, iar noaptea aducea cu sine sunetele vîntului şi ale mării care îi dădeau senzaţia că insula era enormă. O lume pe care o stăpîneau, cu siguranţă, fluxul şi refluxul.

Îşi amintea cum mai condusese cu viteză pe acel drum, cu părul fluturîndu-i în vînt şi radioul urlînd. Lexy fusese lîngă ea şi atunci.

În primăvara dinainte ca Jo să fi plecat de pe insulă, o primăvară blîndă şi înmiresmată. Pe-atunci avea optsprezece ani, calculă ea, iar Lexy abia cincisprezece. Chicoteau şi avuseseră între ele aproape un sfert de *Ernest and Julio*, ca să le bine dispună. Verişoara Kate era plecată la sora ei din Atlanta, aşa că nu avusese cine să se întrebe încotro porniseră cele două adolescente.

Avuseseră parte de libertate şi nesăbuinţă şi de o legătură pe care, considera Jo, o pierduseră cîndva, între timp. Insula rămînea neschimbată, întotdeauna. Dar acele două fete nu mai existau.

– Ce face Giff? se pomeni Jo întrebînd.

– De unde să ştiu eu?

Jo ridică din umeri. Încă de-atunci, de demult, lui Giff îi afîriseră călcîile după Lexy. Şi chiar cu atîţia ani în urmă, Lexy ştiuse. Jo se întreba doar dacă şi acest lucru dăinuise.

– Nu l-am văzut, de cînd m-am întors. Am auzit că lucrează tîmplărie şi altele.

– E un bou. Nu-s atentă la ce face, privi Lexy încruntată pe fereastră, amintindu-şi cum o sărutase de-i luase minţile. Nu mă interesează puştii de pe insulă. Prefer bărbaţii.

Întoarse capul, aruncîndu-i o privire provocatoare:

– Bărbaţii cu stil şi bani.

– Cunoşti vreunul?

– Chiar mai mulţi, îşi propti Lexy un braţ pe fereastră, într-o poziţie relaxată, de sofisticare dezinvoltă. New York-ul forfoteşte de ei. Îmi place un tip care ştie ce vrea. Yankeul nostru, de exemplu.

Jo simţi că-i înţepenea şira spinării şi făcu un efort să se relaxeze.

– Yankeul?

– Nathan Delaney. Arată ca un om care ştie ce vrea... de la femei. Aş zice că e exact genul meu. Bogat.

– De ce crezi că e bogat?

– Îşi poate permite o vacanţă de şase luni. Un arhitect cu firmă proprie trebuie să aibă finanţe solide. A călătorit. Bărbaţii care au călătorit ştiu cum să-i arate unei femei fragmente interesante ale lumii. E divorţat. Bărbaţii divorţaţi apreciază femeile amiabile.

– Ai scormonit serios, văd, Lex.

– Te cred, se întinse fata, cu desfătare. Da, într-adevăr, aş spune că Nathan Delaney e exact genul meu. Ar trebui să-mi mai alunge plictiseala asta de moarte, pentru cîtva timp.

– Pînă te vei putea întoarce la New York, sublinie Jo. Ca să schimbi terenul de vînătoare.

– Exact.

– Interesant.

Farurile maşinii luminară firma discretă a campingului *Heron*. Jo încetini şi coti de pe Drumul Scoicilor,

printr-o zonă cu mlaştini şi ierburi de baltă.

– Întotdeauna am bănuit că aveai o părere mai bună despre tine.

– Habar n-am ce păreri am, nici măcar despre mine.

– Aşa se pare.

Se cufundară într-o tăcere tulburată numai de orăcăielile ascuţite ale broaştelor. La auzul unui trosnet puternic, Jo se cutremură involuntar. Era zgomotul inconfundabil al unui aligator sfărîmînd o ţestoasă în fălci. Bănuia că înţelegea exact ce simţea ţestoasa în acele ultime secunde de viaţă. Senzaţia de a fi neputincioasă, prinsă de o fiară enormă, feroce şi flămîndă.

Întrucît degetele îi tremurau, strînse mai tare volanul. Ea nu fusese devorată, îşi aminti. Scăpase, cîştigase timp. Încă mai era stăpînă pe viaţa ei.

Dar accesul de anxietate o rodea insistent cu dinţii săi mici şi ascuţiţi. Îşi impuse să inspire, să expire, încet, normal. „Dumnezeule, doar normală să fiu." Închise radioul.

Trecu de ghereta recepţiei, acum pustie, după apusul soarelui, concentrîndu-se să conducă în zig-zag printre lăculeţele ce se înlănţuiau. Ici şi colo pîlpîiau luminile focurilor de tabără. Muzici spectrale se înălţau din radiouri, pentru a dispărea apoi. În locurile unde colinele cu iarbă se despărţeau, vedea lucirea albă şi delicată a nuferilor în lumina lunii.

Avea să se întoarcă, îşi spuse ea, să facă fotografii, să se concentreze asupra tăcerii şi a pustietăţii. Asupra singurătăţii. A siguranţei.

– Uite maşina lui Kirby.

Vîjîitul din urechi era prea puternic, îşi spuse Jo, făcînd încă un efort să respire.

– Poftim?

– Decapotabila aia mică şi cochetă. E a lui Kirby. Parchează în spatele ei.

– Perfect.

Jo manevră *Land Rover*-ul în poziţie şi, cînd opri motorul, constată că văzduhul era plin de sunete. Murmurele, ciripiturile şi fonşetele micii lumi ascunse între dune şi dincolo de marginea pădurii. Şi era plin de mirosuri, de apă, de peşte şi de vegetaţie umedă.

Coborî din maşină, uşurată să păşească în mijlocul acelei bogăţii de viaţă.

– Jo Ellen!

Kirby năvăli din întuneric, înşfăcînd-o pe Jo într-o îmbrăţişare strînsă. Îmbrăţişările repezi şi spontane o luau întotdeauna pe nepregătite. Înainte de a apuca să-şi revină, Kirby se retrase, continuînd s-o ţină cu mîinile strîns de braţe şi privind-o cu un enorm zîmbet de încîntare.

– Cît mă bucur că ai venit! Îmi pare aşa de bine că te văd! O, avem de deşertat sacii pe-un milion de ani. Salut, Lexy. Hai să-ţi luăm lucrurile şi să scoatem vreo două capace.

– A adus vin, anunţă Lexy, deschizînd portiera portbagajului.

– Excelent, atunci o să scoatem şi nişte dopuri. Avem un munte de haleală alături. Pînă la miezul nopţii, o să ni se facă un rău ca toţi dracii.

Sporovăind tot timpul, Kirby o trase pe Jo în spatele *Land Rover*-ului.

– Noroc că-s doctoriţă. Asta ce mai e? se avîntă ea în sacoşă. Pâté. Ai adus pâté?

– L-am bătut la cap pe Brian, reuşi Jo să răspundă.

– Bine gîndit, săltă Kirby punga cu mîncare, agăţînd apoi şi baxul lui Lexy. Pe-astea le-am luat. Ginny aprinde focul. În rest, mai aveţi nevoie de vreun ajutor?

– Ne descurcăm noi.

Jo îşi luă pe umăr aparatul, îndesă sub un braţ aşternutul făcut sul şi lovi una de alta sticlele cu vin.

– Îmi pare rău pentru bunica ta, Kirby.

– Mulţumesc. A avut o viaţă lungă, exact aşa cum voia. Ar trebui să fim toate la fel de deştepte. Stai, Lexy, să iau eu geanta aia.

Kirby le zîmbi radioasă amîndurora, convinsă că risipise tensiunea care plutea prin aer la sosirea lor.

– Christoase, mor de foame. Am sărit peste cină.

Lexy trînti portiera maşinii.

– Atunci, să mergem. Am chef de-o bere.

– Rahat, mi-am lăsat lanterna în buzunarul de la spate, se răsuci Kirby, scoţînd în afară un şold. Poţi să mi-o scoţi tu? o întrebă pe Jo.

Foindu-se puţin şi folosindu-şi degetele flexibile, Jo o scoase şi reuşi s-o aprindă. Porniră în şir indian pe cărarea îngustă.

Locul doisprezece era deja aranjat şi organizat, cu un foc vesel arzînd într-un cerc de nisip greblat. Ginny avea un felinar *Coleman* aprins pe fază mică şi un răcitor plin cu gheaţă. Stătea aşezată deasupra, mîncînd cartofi prăjiţi dintr-o pungă şi bînd o bere.

– Uite-o, închină Giff cu cutia de bere. Salut, Jo Ellen Hathaway. Bine ai venit acasă.

Jo trînti pe jos sulul aşternutului, zîmbind. Pentru prima oară, se simţea acasă. Binevenită.

– Mulţumesc.

– Doctoriţă...

Jo stătea turceşte lîngă focul de tabără, sorbind *Chardonnay* dintr-un pahar de plastic. O sticlă stătea deja înfiptă cu gura în nisip.

– Nu-mi vine să cred. Cînd eram mici, spuneai mereu că vrei să te faci arheolog, sau aşa ceva, o Indiana Jones femeie, care să exploreze lumea.

– M-am hotărît să explorez în schimb anatomia.

Cherchelită plăcut, Kirby mai întinse puţin din excelentul paté de raţă al lui Brian pe o crochetă *Ritz*.

– Şi-mi place.

Apoi încercă să îndrepte discuţia înspre Jo:

– Despre munca ta ştim cu toţii, Jo, dar ai în viaţă pe cineva deosebit?

– Nu. Tu?

– Îmi dau toată silinţa, cu fratele tău, dar nu cooperează.

– Brian, se înecă Jo cu vinul, apoi trase aer în piept. Cu Brian? repetă ea.

– Este burlac, atrăgător, inteligent, îşi linse Kirby degetul mare. Şi face un pâté delicios. De ce nu Brian?

– Nu ştiu. E... gesticulă larg Jo: Brian.

– Cică n-o bagă-n seamă, se ridică Lexy în capul oaselor, întinzînd şi ea mîna după pâté. Aiurea.

– Aiurea? îngustă Kirby ochii. De unde ştii?

– O actriţă trebuie să studieze oamenii, să observe cum îşi joacă rolurile, gesticulă cu nepăsare Lexy. Îl neliniştesti, ceea ce-l irită. Şi înseamnă că îl iriţi fiindcă te bagă în seamă.

– Serios?

Deşi i se învîrtea capul, Kirby îşi termină vinul şi-şi mai turnă un pahar.

– A spus ceva despre mine? A... Stai, ridică ea o mînă, dîndu-şi ochii peste cap. Parc-aş fi o liceeancă. Uită c-am întrebat.

– Cu cît spune mai puţin Brian despre ceva, cu atît îl frămîntă mai mult, îi explică Lexy. Numele tău abia dacă-l menţionează.

– Serios? exclamă iarăşi Kirby, începînd să se mîndrească. Chiar aşa? I-auzi, i-auzi. Poate-am să-i mai acord o şansă, în fond.

Clipi din ochi, cînd o orbi un fulger.

– Asta pentru ce-a fost? întrebă, cînd Jo îşi coborî camera.

– Arătai teribil de plină de tine. Treci mai aproape de Lex, Ginny. Să vă iau pe toate trei.

– Na că-ncepe, bombăni Lexy, dar îşi aruncă totuşi părul pe spate, pozînd.

Rareori i se întîmpla să facă portrete, chiar şi la întîmplare. Jo îşi făcu hatîrul, lăsîndu-le să se strîmbe sau să se îmbăţoşeze în faţa obiectivului, încadrîndu-le, potrivind unghiul, lăsînd explozia fulgerătoare a blitzului să le lumineze.

Erau frumoase, îşi dădu ea seama, fiecare în felul ei.

Ginny, cu părul ei blond-artificial încreţit şi zîmbetul larg; Lexy, atît de controlată şi îmbufnată; Kirby, distinsă şi de o neglijenţă încrezătoare.

Erau ale ei, îşi zise Jo. Fiecare dintre ele, din motive diferite, făcea parte din ea. Uitase de prea mult timp acest lucru.

Vederea i se împăienjeni şi abia apoi observă că ochii i se umpluseră de lacrimi.

– Mi-a fost dor de voi. Mi-a fost atît de dor.

Puse grăbită camera deoparte şi se ridică din poziţia ghemuită.

– Mă scapă pipi.

– Merg eu cu ea, murmură Kirby, în timp ce Jo o lua la goană din luminiş; înhăţă o lanternă şi se grăbi după ea. Jo! Stai!

Fu nevoită să alerge, pentru a o ajunge din urmă şi a o apuca de braţ.

– Ai de gînd să-mi spui ce s-a întîmplat?

– Mi s-a umplut băşica. Tu, ca medic, ar trebui să recunoşti simptomele.

Cînd Jo dădu să se întoarcă, Kirby nu făcu decît s-o strîngă şi mai tare de braţ.

– Iubito, te întreb ca prietenă, şi ca medic. Bunica ar fi spus că pari încordată. Eu pot spune, după sesiunea asta scurtă, că eşti extenuată şi stresată. Nu vrei să-mi explici ce s-a întîmplat?

– Nu ştiu, îşi apăsă Jo o mînă peste ochi, care ameninţau să i se umple iarăşi de lacrimi. Nu pot vorbi despre asta. Am nevoie doar de puţin spaţiu.

– O.K.

Încrederea trebuie cîştigată întotdeauna pas cu pas, reflectă Kirby.

– Vei trece pe la mine? Să-ţi fac un examen general?

– Nu ştiu. Poate. Mă mai gîndesc, încercă Jo să-şi revină, cu un zîmbet chinuit. Dar e un lucru pe care ţi-l pot spune.

– Care?

– Vreau pipi.

– Păi, de ce n-ai zis?

Chicotind, Kirby lumină cărarea cu lanterna.

– Dacă fugi din tabără fără lumină, poţi ajunge momeală de aligatori.

Prudentă, scrută vegetaţia deasă ce mărginea iazul din apropiere.

– Cred c-aş putea umbla pe toată insula asta legată la ochi. Ţine-o la tine. Mi-a lipsit mai mult decît îmi dădusem seama, Kirby, dar încă mă mai simt ca o străină aici. Parc-aş merge în echilibru pe-o sîrmă care se clatină.

– Nici de două săptămîni n-ai venit acasă. Acordă-ţi timpul ăla de care spuneai că ai nvoie.

– Încerc. Eu prima, adăugă Jo, intrînd în mica latrină.

Kirby izbucni în rîs, pentru a constata apoi că tremura. În clipa cînd Jo închise uşa, se simţi complet singură, complet expusă. Sunetele bălţii păreau să se repeadă spre ea, peste ea. Foşnete, ţipete şi plescăieli. Norii pluteau cu şiretenie peste lună, făcînd-o să strîngă lanterna în ambele mîini.

Ridicol, îşi zise. Nu era decît o consecinţă a reacţiei de după-amiază, din pădure. Departe de-a fi singură. Prin toată zona se aflau locuri de camping. Zărea chiar şi luminile lanternelor şi ale focurilor. Iar Jo se afla la doar o uşă de lemn distanţă.

Nu avea nici un motiv de spaimă, îşi reaminti Kirby. Pe insulă nu exista nimic şi nimeni care să-i vrea răul.

Şi aproape scînci de uşurare cînd Jo apăru din nou.

– E rîndul tău, îi spuse aceasta, încheindu-şi blugii. Ia şi lanterna. Eu aproape am căzut înăuntru. E un întuneric ca-n iad şi-o atmosferă aproape la fel.

– Puteam merge pînă la toaletele principale.

– Pînă ajungeam acolo, n-aş mai fi avut nevoie de ele.

– Bine zis. Mă aştepţi, O.K.?

Jo murmură a încuviinţare, rezemîndu-se de uşă.

Apoi, aproape imediat, se îndreptă, cînd auzi nişte paşi lipăind încet la dreapta. Se încordă, spunîndu-şi că reacţia nu era decît un rezultat secundar al vieţii la oraş, privind spre o lanternă care se apropia.

– Bună seara, se auzi un glas bărbătesc, scăzut şi agreabil.

Jo îşi ordonă să se destindă.

– Bună. Terminăm într-un minut.

– Nici o problemă. Făceam doar o mică plimbare la lumina lunii, înainte de a mă retrage. Stau la locul zece.

Se mai apropie cu cîţiva paşi, rămînînd în întuneric.

– Splendidă noapte. Minunat loc. Nici o clipă nu m-am aşteptat să văd aici o femeie frumoasă.

– Nu ştii niciodată ce poţi vedea pe insulă, miji Jo ochii, în care i se reflecta lumina lanternei. Face parte din farmecul ei.

– Cu siguranţă. Şi o savurez întru totul. O aventură la fiecare pas, nu credeţi? Anticiparea a ceea ce urmează. Sînt un fan al... anticipării.

Nu, îşi dădu ea seama, glasul nu era plăcut. Era siropos – prea dulce, prea gros şi avea acel accent tărăgănat cu care yankeii cred în mod jignitor că-i pot imita pe sudişti.

– Atunci, sînt sigură că nu vă va dezamăgi ceea ce are de oferit Desire.

– De unde stau eu, se vede o privelişte perfectă.

Dacă ar fi avut la ea lanterna, lăsa baltă orice bună creştere şi-l lumina drept în faţă. Glasul răsuna din întuneric, îşi zise ea, şi asta făcea să pară atît de macabru şi periculos. Cînd uşa din spatele ei scîrţîi, se răsuci repede şi întinse mîna spre a lui Kirby înainte ca doctoriţa să fi ieşit complet.

– Avem musafiri, spuse Jo, nemulţumită că avea vocea prea stridentă şi prea veselă. Locul ăsta e foarte popular, astă seară. Numărul zece tocmai era în trecere.

Dar cînd privi înapoi, ridicînd mîna lui Kirby cu lanterna, nu mai văzu pe nimeni. Cu un sunet de panică în

gît, Jo apucă lanterna şi pendulă înnebunită cu ea peste ierburile înalte şi copaci.

– A fost aici. A trecut cineva pe-aici. Nu mi s-a părut. Nu.

– Bine, îi puse Kirby o mînă pe umăr, cu blîndeţe, îngrijorată de tremurul ei. Nu-i nimic. Cine era?

– Nu ştiu. A apărut aici, şi-atît. A vorbit cu mine. N-ai auzit?

– Nu, n-am auzit nimic.

– Vorbea aproape în şoaptă. Din cauza asta. Nu voia să-l auzi. Dar a fost aici.

Degetele ei o strîngeau pe Kirby ca într-o menghină, cu panica bătîndu-i din aripi de liliac în abdomen.

– Jur că a fost chiar acolo.

– Te cred, iubito, de ce nu te-aş crede?

– Fiindcă a plecat, şi...

Lăsă fraza în aer, legănîndu-se un moment pentru a-şi regăsi echilibrul.

– Nu ştiu. Cristoase, sînt zăpăcită complet. Era întuneric, m-a speriat. Nu i-am putut vedea faţa.

Expiră scurt, împingîndu-şi părul înapoi cu ambele mîini.

– M-a luat prin surprindere, aş zice.

– Nu-i mare lucru. Şi eu m-am speriat azi în pădure, cînd veneam spre Sanctuar. Am fugit ca un iepure.

Jo rîse tremurat, frecîndu-şi palmele umede şi reci pe coapsele pantalonilor.

– Zău?

– M-am repezit drept în braţele lui Brian, bîiguind fără şir. L-am făcut să se simtă destul de mare şi mascul ca să mă sărute, aşa că n-am ieşit complet în pierdere.

Jo îşi trase nasul, mulţumită că îşi simţea din nou picioarele sub trup.

– Şi, cum a fost?

– Excelent. Cred că mai mult ca sigur îi mai dau o şansă.

O strînse de mînă.

– Ţi-ai revenit?

– Mda. Iartă-mă.

– Nici o problemă. Cam sinistru loc, îi aruncă ea un zîmbet. Hai să ne-ntoarcem pe furiş şi să le speriem pe Lex şi pe Ginny.

În timp ce porneau, ţinîndu-se de mînă, le privi din umbră. Zîmbi în sinea lui, bucurîndu-se de melodia glasurilor feminine calme care se îndepărtau. Era mai bine, îşi dădu el seama, că venise însoţită de cealaltă. Poate s-ar fi simţit îndemnat să treacă direct la faza următoare, dacă Jo Ellen nimerea atît de simplu în braţele lui, singură.

Şi nu era gata, nu era gata nici pe departe, să treacă de la anticipare la realitate. Mai avea atîtea de pregătit, atîtea de degustat.

Dar, o, cît de mult o dorea. Să guste gura aceea sexy şi grea, să desfacă acele coapse prelungi, să-şi strîngă mîinile împrejurul acelui gît alb şi frumos.

Închise ochii, lăsînd imaginea să i se rostogolească prin creier. Imaginea încremenită a Annabellei, atît de nemişcată şi de perfectă, se însufleţi, devenind a lui. Devenind Jo.

O parte din jurnalul pe care-l avea la el i se derulă prin cap.

Omorul ne fascinează pe toţi. Unii ar nega-o, dar mint. Omul e atras irezistibil spre oglinda propriei lui mortalităţi. Animalele ucid ca să supravieţuiască – pentru hrană, pentru teritoriu, pentru sex. Natura omoară fără emoţie.

Dar omul ucide şi din plăcere. Dintotdeauna a fost aşa. Numai noi, dintre toate animalele, ştim că luarea unei vieţi este esenţa stăpînirii şi a puterii.

Curînd, voi trăi această perfecţiune. Şi o voi captura. Propria mea nemurire. Se cutremură de plăcere.

Anticipare, meditä el, aprinzînd din nou lanterna pentru a-şi lumina drumul. Da, era un enorm fan al anticipării.

Capitolul 9

Pe Nathan îl trezi un fluierat vesel. În timp ce plutea prin lumea dintre somn şi trezie, visă o pasăre ciripind încîntată pe o ramură de arţar de lîngă fereastră. În tinereţea lui, o pasăre imitatoare cîntase în fiecare zi la fereastra lui, o vară întreagă, mereu atît de promptă la apel încît o botezase Bud.

Zile fierbinţi, ceţoase, pline de importantele activităţi ale plimbărilor cu bicicleta şi ale linsului de îngheţată.

Insistentul semnal de deşteptare îl făcea pe Nathan să întîmpine fiecare dimineaţă zîmbitor şi cu un salut milităresc către Bud. Fusese distrus cînd, la sfîrşitul lui august, Bud îl părăsise, dar mama lui îi spusese că probabil Bud plecase mai devreme în vacanţa de iarnă.

Nathan se întoarse pe cealaltă parte, gîndindu-se cît de ciudat era că Bud ştia să fluiere *Ring of Fire.* În semi-vis, zburătoarea sări pe pervaz sub chipul unei păsări de desen animat, un personaj din Disney cu pene negre lucioase şi chipul brăzdat de vînturi şi ploi, trecut prin multe, al lui Johhny Cash.

Cînd pasărea începu să execute nişte mişcări coregrafice complicate care includeau bătăi înalte din picior şi piruete ameţitoare, Nathan se trezi. Privi spre fereastră, aproape aşteptîndu-se să vadă o extravagantă alegorie animată.

– Iisuse, îşi trecu el mîinile peste faţă. Să nu care cumva să mai mănînci conserve de ardei la miezul nopţii, Delaney.

Se răsuci cu faţa în pernă. Apoi îşi dădu seama că, deşi pasărea nu mai era acolo, fluieratul continua.

Mormăind, se tîrî jos din pat şi-şi trase blugii tăiaţi pe care-i dezbrăcase în seara trecută. Cheaun de somn, clipi din ochi spre ceas, se strîmbă şi ieşi împleticit,

pentru a afla cine naiba era aşa de vesel la şase şi-un sfert.

Urmări fluieratul – acum fredona *San Antonio Rose* – prin veranda închisă şi pe trepte. O camionetă roşie stătea pacată în spatele jeep-ului său, pe scurta alee. Proprietarul se afla sub casă, pe o scară de şipci, lucrînd ceva la instalaţii, în timp ce fluiera de mama focului. Muşchii voluminoşi ce se unduiau pe sub tricoul albastru subţire îl făcură pe Nathan să-şi mai revizuiască intenţiile de ucidere sumară.

Poate ar fi reuşit să-l învingă pe Fluierici, cugetă el. Păreau să aibă cam aceeaşi statură. Nu-i vedea faţa, dar şapca şmecherească, blugii strîmţi şi ghetele de lucru scîlciate inspirau tinereţe.

Avea să se mai gîndească la omor după cafea, hotărî el.

– Ce naiba faci aici?

Fluierici întoarse capul, gratificîndu-l cu un zîmbet scurt şi vesel de sub cozorocul şepcii.

– 'neaţa. Aveţi nişte scurgeri. Tre' să le dreg pînă nu vine vremea de A.C.

– Eşti de la depanarea instalaţiilor de aer condiţionat?

– Pe naiba, sînt de la depanarea tuturor.

Coborî de pe scară, ştergîndu-şi o mînă de turul pantalonilor înainte de a i-o întinde lui Nathan:

– Eu sînt Giff Verdon. Rezolv orice.

Nathan îi studie ochii căprui şi prietenoşi, dintele din faţă strîmb, gropiţele, claia lăţoasă de păr decolorat de soare care i se revărsa de sub şapcă şi se dădu bătut.

– Rezolvi şi-o cafea? Una civilizată?

– Adu dumneata ingredientele, şi ţi-o rezolv.

– E aici un fel de chestie-n formă de con, cu o... ilustră vag Nathan cu mîinile. Oală.

– Cafea-filtru. Aia-i cea mai bună. Pari să ai şi mata nevoie de una, domnule Delaney.

– Nathan. Îţi dau o sută de dolari pe-un ibric de cafea adevărată.

Giff chicoti, bătîndu-l usturător pe spate.

– Dac-aşa de multă nevoie ai de ea, e pe gratis. Hai s-o rezolvăm.

– Întotdeauna te-apuci de lucru cu noaptea-n cap? întrebă Nathan, în timp ce-şi tîra picioarele pe trepte, după Giff.

– Cine se scoală de dimineaţă, departe ajunge, se îndreptă Giff drept spre aragaz, unde umplu ibricul, de la chiuvetă. Filtre ai?

– Nu.

– Ei, atunci le meşterim noi.

Giff rupse nişte prosoape de hîrtie, le împături cu îndemînare şi le introduse în conul de plastic.

– Eşti arhitect, nu?

– Mda.

Nathan îşi trecu limba peste dinţi, gîndindu-se în treacăt să şi-i spele. După cafea. Puteau fi cucerite lumi, traversate oceane, seduse femei. După cafea. Viaţa merita să fie trăită. După cafea.

– Şi eu mă gîndisem să mă fac.

– Te gîndiseşi să te faci ce? insistă Nathan, în timp ce Giff căuta cafeaua prin dulapul de deasupra aragazului.

– Arhitect. Mereu vedeam în minte tot felul de construcţii, case mai mult, ferestre, acoperişuri, culori cărămizii şi de tencuială. Pînă la fineţuri.

Luă cu linguriţa cafea din cutie şi o puse în con, cu precizia neglijentă a obişnuinţei.

– Puteam chiar şi să mă plimb pe dinăuntru, să parcurg topografia. Uneori, mutam obiecte de colo-colo. Cutare scară nu stătea ca lumea într-un loc, dădea mai bine altundeva.

– Înţeleg ce vrei să spui.

– Ei, şi nu mi-am putut permite taxele de şcoală, nici timpul ca să plec la studii, aşa că acum construiesc.

Pregătindu-se, Nate scoase două căni.

– Eşti constructor?

– Ei, acuma, nu ştiu dac-aş zice chiar aşa. N-am eu

față, zău. Mai adaug cîte ceva, mai dreg altceva, so bătu el peste centura de scule, lăsată pe șold ca a unui pistolar. Dau cu ciocanul. Mereu e nevoie să se lucreze cîte ceva pe-aici, așa că am ce munci. Poate că într-una din zilele-astea am să iau una din casele pe care le am în cap și-am s-o construiesc din temelie.

Nathan se rezemă de bufet, încercînd să nu saliveze, pe cînd Giff turna apa clocotită în con.

– Au lucrat ceva la Sanctuar?

– Sigur. Una, alta. Am fost în echipa care a reamenajat bucătăria lui Brian. Donșoarei Pendleton i-a intrat în cap să adauge și o mică baie. Un fel de seră, cum ar veni. În care să poată băga o cadă cu Jacuzzi și poate niște aparate de gimnastică. Oamenii umblă după așa ceva, acum, cînd vin în vacanță. Îi pregătesc un proiect.

– În partea dinspre sud, comentă Nathan pentru sine. Lumina ar fi ideală și ar putea avea acces direct în grădină.

– Mhm, exact așa mă gîndeam și eu, se lărgi zîmbetul lui Giff. Cred că-s pe calea cea bună, dacă și tu te-ai gîndit la fel.

– Aș vrea să-ți văd schițele.

– Zău? se înroși tînărul de surpriză. Excelent. Am să le-aduc eu odată, cînd vor fi puțin mai complete. Ar fi o plată mai grozavă decît o sută de parai pentru-o cafea. Filtrul are nevoie de timp, adăugă, observînd cum se uita Nathan la vasul care se umplea încet. Așa merge cu tot ce-i bun.

În timp ce stătea sub duș, sorbind din cea de-a doua ceașcă, pe cînd apa îi bombarda ceafa, Nathan fu nevoit să admită că Giff avea drepate. Unele lucruri meritau să aștepți. Mintea i se limpezise din nou, iar organismul numai că nu-i cînta în ton cu cafeina. Cînd se îmbrăcă și termină și a treia porție, era activat pentru drumul pînă la Sanctuar și enormul mic dejun.

Camioneta și Giff dispăruseră, cînd Nathan coborî iarăși treptele. O fi plecat să repare altceva, bănui el. Știa că Giff fusese amuzat cînd îi ceruse să-i scrie instrucțiunile pentru prepararea cafelei-filtru, pas cu pas. Dar Nathan se descurca mai bine după un plan clar.Se surprinse fluierînd *I Walk the Line*. Înapoi la Johnny Cash, își spuse el, clătinînd din cap. Și nici măcar nu-i plăceau melodiile country.

Cînd intră în pădure, umbroasă și verde, încetini intenționat pașii, urmărind cotitura ușoară a rîului pe sub unduirea arcadelor de ramuri și mușchi. Întrucît i se părea întotdeauna că intra într-o biserică, se opri din fluierat.

Îi atrase atenția o tresărire colorată și se opri să privească un fluture galben ca soarele zburdînd peste cărare. În stînga, lăncile palmierilor pitici, vițele încurcate și trunchiurile răsucite formau un zid care se înălța tot mai sus, oferindu-i crîmpeie de stacojiu ale florilor de iederă și petece din cerul albastru-viu printre bifurcațiile crengilor.

Deși ocolea, mai merse un timp pe cursul apei, știind că rîul avea să se lățească, ducîndu-l tot mai adînc în nemișcarea răcoroasă.

Și atunci o văzu, ghemuită lîngă un buștean prăbușit. Avea mînecile jachetei largi ridicate deasupra coatelor, iar părul îi era strîns într-o coadă bondoacă. Stătea cu un genunchi rezemat pe pămîntul umed, ținîndu-și echilibrul rezemată pe talpa celuilalt picior.

N-ar fi putut spune de ce o găsea atît de atractivă. De ce o găsea așa de... interesantă.

Dar rămase pe loc, tăcut, privind-o pe Jo cum își pregătea fotografia.

Bănui că știa ce anume urmărea. Jocul luminii pe apă, umbrele copacilor pe o suprafață întunecată, respirația slabă a ceții care tocmai se risipea. Un mic miracol intim. Și modul cum se arcuia rîul, la cîțiva pași distanță. Felul cum dispărea după acea cotitură, unde iarba creștea înaltă și umedă, iar copacii groși te făceau să te întrebi ce-ai fi putut vedea dacă mergeai mai departe.

Cînd văzu căprioara ieșind din stînga, făcu un pas,

fără zgomot, şi se ghemui lîngă ea. Jo tresări simţindu-i mîna pe umăr, aşa că Nathan o strînse uşor.

– Şş. La stînga, îi murmură el la ureche. Cu şaizeci de grade.

Deşi inima îi sărise din loc, Jo schimbă direcţia camerei. Fixă obiectivul spre căprioară, trase aer în piept ca să se calmeze şi aşteptă.

Imortalizã animalul, cu capul ridicat, adulmecînd prin văzduh. Apoi obturatorul ţăcăni din nou, cînd căprioara scrută rîul şi privi direct către cei doi oameni, ghemuiţi, nemişcaţi. Braţele începură s-o doară, în timp ce secundele se prelungeau în minute. Dar nu se mişca, nedorind să piardă un instantaneu. Îşi primi răsplata cînd căprioara porni cu paşi graţioşi prin iarbă, iar iedul se strecură dintre copaci, alăturîndu-i-se pe mal să se adape.

Lumina cădea oblic în visătoare fascicule albe care lunecau, lichide parcă, prin ceaţa slabă, unduitoare, iar limbile căprioarelor răspîndeau cercuri uşoare, întinzîndu-se încet, pe apa întunecată.

Avea să subexpună, doar cu o fracţiune de diafragmă, hotărî Jo, pentru a accentua acea aură ca din altă lume, renunţînd la claritatea tăioasă a realităţii. Pozitivele aveau să pară accentuate, cu infima înceţoşare a unor imagini de basm.

Nu coborî camera pînă nu i se termină filmul şi chiar şi atunci rămase tăcută, privind după căprioarele care se îndepărtau în aval, după cotul rîului.

– Mulţumesc. S-ar fi putut să le pierd.

– Nu, n-aş crede.

Jo întoarse capul şi făcu un efort de voinţă să nu se smulgă din loc. Nu-şi dăduse seama că se afla chiar atît de aproape, nici că mîna lui încă îi mai stătea, caldă, pe umăr.

– Te mişti încet, Nathan. Nici nu te-am auzit.

– Erai destul de captivată. Ai tras fotografia la care lucrai înainte de apariţia căprioarelor?

– Vom vedea.

– Am făcut şi eu cîteva fotografii. Un hobby vechi.

– Era firesc. Îl ai în sînge.

Nu-i plăcea cum suna şi clătină din cap:

– Nu, nu reprezintă o pasiune pentru mine. Doar un interes de amator. Şi un munte de echipamente.

Jo nu ştia niciodată dacă era mai simplu să vorbească despre asemenea suferinţe sau să nu spună nimic. Preferă să tacă.

– În orice caz, continuă el, acum am toate echipamentele profesionale şi un talent absolut minor. Spre deosebire de al tău, adăugă, zîmbindu-i.

– De unde ştii că am talent, dacă nu mi-ai văzut opera?

– Excelentă întrebare. Aş putea spune că mi-am format părerea privindu-te cum lucrai, adineaori. Ai răbdarea, graţia tăcută, nemişcarea. Nemişcarea e o calitate obligatorie.

– Poate, dar am stat destul timp nemişcată.

Dădu să se ridice, însă Nathan îşi mută mîna de pe umărul ei pe cot, trăgînd-o odată cu el.

– Nu vreau să te reţin din plimbare.

– Jo Ellen, dacă mă mai dai mult timp la o parte, o să mi se formeze un complex.

Arăta mai odihnită, îşi spuse el. În obraji îi apăruse puţină culoare – dar asta se putea datora nervozităţii. Îi zîmbi, ridicînd camera cu un singur obiectiv şi vizare prin reflexie pe care o Jo avea agăţată la gît.

– Am şi eu modelul ăsta.

– Aşa?

Amintindu-şi în ce mediu crescuse, se abţinu să-i smulgă aparatul din mîini.

– Cum spuneam, ar fi fost greu să nu simţi nici un interes pentru fotografie. Tatăl tău a fost dezamăgit că nu i-ai păşit pe urme?

– Nu, continuă Nathan să studieze *Nikon*-ul, amintindu-şi cum îl instruise răbdător tatăl lui cu privire la deschidere, la cîmpul vizual. Părinţii mei n-au dorit niciodată să fiu altceva decît ceea ce voiam eu. Oricum, Kyle

şi-a cîştigat existenţa cu o cameră.

– A, nu ştiam.

Kyle murise şi el, îşi aminti brusc Jo şi, pe negîndite, îi atinse mîna lui Nathan.

– Ascultă, dacă e un punct sensibil, nu e nevoie să-l zgîndărim.

– Nici nu-l putem lăsa neluat în seamă, ridică Nathan din umeri. Kyle şi-a stabilit baza în Europa – la Milano, Paris, Londra. A făcut multă fotografie de modă.

– E o artă în sine.

– Sigur. Iar tu fotografiezi rîuri.

– Printre altele.

– Aş vrea să le văd.

– De ce?

– Tocmai am stabilit că e unul dintre interesele mele, dădu el drumul aparatului. Îi voi acorda mai mult timp, atîta vreme cît stau aici. Şi aş dori să-ţi văd lucrările. Cum spuneai, sînt... legate de tatăl meu.

Era strategia cea mai potrivită. Aproape văzu cu ochii cum se răzgîndea, trecînd de la refuzul automat la încuviinţare.

– Am adus cîteva cu mine. Ai putea arunca o privire cîndva, cred.

– Perfect. Şi acum? Oricum mă îndreptam spre Sanctuar.

– În regulă, dar nu am prea mult timp. Încă mai am îndatoriri gospodăreşti.

Dădu să-şi ridice geanta fotografică, dar Nathan i-o luă înainte.

– O duc eu.

Jo îl însoţi, scoţîndu-şi ţigările din buzunarul hainei.

– Sper că nu e încă un à propos, nu?

– Ar fi fost, dacă-mi venea ideea. Friptura aia încă mai aşteaptă.

– O să se ardă de-atîta congelare, expiră Jo, privindu-l cu ochii îngustaţi. De ce te-a părăsit soţia ta?

– Ce te face să crezi că ea m-a părăsit pe mine?

– O.K. – de ce ai părăsit-o tu?

– Ne-am părăsit reciproc, dădu el la o parte din drum nişte muşchi care atîrna de crengi. Căsnicie anulată din lipsă de interes. Încerci să calculezi ce fel de soţ aş fi înainte de a mă lăsa să-ţi frig un biftec?

– Nu.

Nemulţumirea din tonul lui, însă, îi făcu colţurile gurii să tresară.

– Dar aş fi făcut-o, dacă-mi venea ideea. Ce-ar fi să abandonăm subiectul ăsta, iar eu să te întreb cum ţi-a plăcut prima săptămînă pe Desire?

Nathan se opri, răsucindu-se s-o privească.

– N-am ajuns cam prin locul unde ai căzut în apă, în vara aia?

Arcui dintr-o sprînceană:

– Nu, de fapt, eram puţin mai în jos cînd m-ai *împins* tu în apă. Şi dacă ţi-a venit ideea s-o repeţi, mai gîndeşte-te.

– Ştii, unul dintre motivele pentru care am venit aici a fost ca să retrăiesc unele dintre acele zile, şi nopţi.

Făcu un pas înainte; Jo făcu un pas înapoi.

– Eşti sigură că nu aici te-ai dat la fund?

– Da, sînt sigură.

O făcu să se mai retragă cu un pas. Jo îi trînti o mînă pe piept, dar se pomeni manevrată şi mai aproape de mal.

– La fel de sigură pe cît sînt şi că n-o să se mai repete.

– Nu fi chiar aşa de sigură.

În momentul cînd picioarele ei alunecară pe iarba umedă, o trase înapoi spre el.

– Hopa!

Şi, zîmbind, o cuprinse comod cu braţele pe după talie.

– Nu prea mai ai ce face, aşa-i?

Jo se agăţă strîns de braţele lui, pentru orice eventualitate.

– Atît cît trebuie.

– Cred că nu-mi rămîne decît să te cred pe cuvînt...

şi să anticipez descoperirea. Anticiparea face cît jumătate din toată distracţia.

– Cum?

Jo simţi că sîngele i se scurgea prin tălpi. *Sînt un mare fan al anticipării.*

– Ce-ai spus?

– Că te cred pe cuvînt. Ei, îşi mută el greutatea pe celălalt picior, trăgînd-o mai aproape, în timp ce Jo se zbătea lipită de el. Fii atentă, sau vom face amîndoi o baie matinală.

Reuşi s-o tragă înapoi de la margine. Se albise la faţă ca hîrtia şi tremura spasmodic, zguduindu-se în palmele lui.

– Uşurel, murmură Nathan, strîngînd-o la piept. N-am vrut să te sperii.

– Nu...

Teama venise şi dispăruse rapid, lăsînd-o cu o senzaţie de ridicol. Inima continua să-i bată cu putere, aşa că rămase în braţele lui – întrebîndu-se cît timp trecuse de cînd o mai cuprinsese cineva în braţe, continuînd s-o ţină astfel.

– Nu, n-a fost nimic. O prostie. Acum vreo două seri, am întîlnit un tip în camping. A spus ceva asemănător. M-a speriat.

– Îmi pare rău.

Jo oftă prelung.

– Nu e vina ta, serios. În ultima vreme, am nervii cam sensibili.

– Ţi-a făcut vreun rău?

– Nu, nu, nici nu m-a atins. A fost doar cam sinistru.

Îşi rezemă capul de umărul lui, începînd să închidă ochii. Ar fi trebuit să-i fie atît de uşor să rămînă astfel. Îmbrăţişată. În siguranţă. Dar calea cea uşoară nu era întotdeauna şi cea mai potrivită. Nici cea mai înţeleaptă.

– N-am să mă culc cu tine, Nathan.

Nate aşteptă un moment, delectîndu-se cu senzaţia ei cuibărită alături, cu textura părului pe care i-l simţea lipit de obrazul lui.

– Ei, atunci, aş putea foarte bine să mă înec în rîu chiar acum. Tocmai mi-ai spulberat visul vieţii mele.

O făcea să rîdă, iar Jo îşi înăbuşi hohotul din gîtlej.

– Încerc că fiu sinceră cu tine.

– Ce-ar fi ca pentru un timp să mă minţi? Să-mi mai mîngîi orgoliul, o trase el uşor de coada de cal, făcînd-o să-şi ridice capul. De fapt, de ce n-am începe cu ceva simplu, croindu-ne treptat drum spre complicaţii?

Jo îi privi ochii coborînd spre gura ei, zăbovind, pentru ca apoi să revină încet spre ai săi. Aproape că simţi gustul sărutului, vibraţia acestuia pe buze. I-ar fi fost mai simplu să închidă ochii şi să-i lase gura să i-o cucerească pe a ei. Ar fi fost uşor să se aplece înainte, ieşindu-i în întîmpinare la jumătatea drumului.

În schimb, ridică o mînă, apăsîndu-i gura cu degetele:

– Nu.

Nathan oftă, o luă de încheietura mîinii şi-i mîngîie cu buzele nodurile degetelor.

– Jo, e clar că ştii cum să faci omul să muncească pentru plăcerile pe care le doreşte.

– N-am de gînd să fiu una din plăcerile tale.

– Eşti deja, se întoarse el să pornească spre Sanctuar, păstrîndu-i mîna într-a lui. Nu mă întreba de ce.

Întrucît nu se aştepta la nici un comentariu, nici la conversaţii mărunte, Jo îşi continuă drumul în tăcere. Trebuia să se gîndească la acea... situaţie, hotărî ea. Nu era atît de naivă încît să nege că avusese o anume reacţie faţă de el. Acel freamăt fizic, visceral, în care fiecare femeie recunoaşte patima primordială. Era destul de normal pentru a fi aproape liniştitor.

Poate că-şi pierdea minţile, dar trupul continua să-i funcţioneze pe toate circuitele elementare.

Nu simţise destul de des în viaţa ei acea palpitaţie pentru a fi complet sigură de ea. Iar cînd reverbera atît de evident în bărbatul care o provocase... asta era o temă de gîndire.

Deocamdată, cel puţin, era o situaţie pe care o

putea controla, o putea înţelege, analiza şi categorisi pe variante clare. Dar bănuia că problema acelor fiori era că întotdeauna provocau mîncărimi. Iar problema mîncărimilor era că o sîcîiau pînă renunţa naibii la orice demnitate şi se scărpina.

– Va trebui s-o rezolvăm repede, îi zise ea lui Nathan, pornind spre uşa laterală.

– Ştiu. Eşti în dispozitivul de facere a paturilor. N-am să te reţin mult. Plănuiesc să adulmec prin jurul lui Brian pînă-mi dă de mîncare.

– Dacă nu eşti ocupat, poate-l convingi ca pe urmă să iasă. La plajă, la pescuit... Stă prea mult timp pe-aici.

– Îi place.

– Ştiu, coti Jo pe un culoar lung pe-al cărui perete se scurgea un fototapet cu păduri şi rîuri. Dar asta nu înseamnă că trebuie să slujească Sanctuarul în fiecare oră din fiecare zi.

Apăsă o balama, şi o porţiune din tapet se deschise.

– Cam ciudat mod de a o spune, comentă Nathan, urmînd-o prin deschizătură şi pe scări spre fostele apartamente ale servitorilor, pe unde era acum intrarea privată în aripa familiei. Să slujească Sanctuarul.

– Asta face. Cred că acelaşi lucru îl facem toţi, cînd sîntem aici.

În capătul scării, Jo o luă la stînga. Cînd trecu prin dreptul primei uşi deschise, aruncă o privire în camera lui Lexy.

Uriaşul pat cu baldachin era gol. Nefăcut, evident. Hainele zăceau împrăştiate peste tot – pe covorul de *Aubusson,* pe podelele lustruite, pe elegantele scaune *Queen Anne.* Mirosurile loţiunilor, ale parfumurilor şi ale pudrelor pluteau prin aer într-o sărbătorire a feminităţii.

– Ei, poate că nu chiar toţi, mormăi Jo, continuîndu-şi drumul.

Scoţînd o cheie din buzunar, descuie o uşă îngustă. Nathan îşi înălţă surprins sprîncenele, cînd intră. Era o cameră obscură complet echipată şi organizată cu cea mai mare stricteţe.

Un covor vechi, ros, proteja podelele de brad, de faţă îmi întîmplătoare; peste ferestrele gemene erau trase storuri groase, legate strîns pentru a nu lăsa să intre lumina. Rafturile practice de metal cenuşiu erau pline cu sticle şi tuburi de plastic, cu chimicale. Pe altele se înşirau cutii de carton negru gros, unde bănui că-şi ţinea hîrtia, foile de contact şi pozitivele. Mai văzu un banc de lucru prelung şi un taburet înalt.

– Nu ştiam că ai aici o cameră obscură.

– Înainte a fost baie şi toaletă, aprinse Jo lumina albă, după care ocoli pozitivele pe care le developase în seara trecută, încă agăţate la uscat. Am bătut-o la cap pe verişoara Kate pînă m-a lăsat să scot peretele despărţitor şi instalaţiile şi să-mi fac aici camera obscură. Trei ani am făcut economii, ca să-mi cumpăr echipamentele.

Îşi trecu o mînă peste aparatul de mărit, amintindu-şi cu cîtă grijă calculase preţurile şi-şi numărase banii.

– Pe-ăsta mi l-a cumpărat Kate, cînd am împlinit şaisprezece ani. Brian mi-a dat rafturile şi bancul de lucru. Lex mi-a adus hîrtie şi revelator. Mi-au făcut o surpriză cu ele, înainte de a-mi fi cheltuit economiile. A fost cea mai fericită aniversare din viaţa mea.

– Familia reunită, replică Nathan, observînd că pe tatăl ei nu-l pomenise.

– Da, uneori aşa e, înclină Jo din cap la adresa întrebării lui neformulate. El mi-a dat camera. În fond, nu i-a fost uşor tatălui meu să renunţe la un perete.

Se întoarse să ia o cutie de deasupra ghilotinei.

– Adun pozitive pentru un album căruia i-am contractat publicarea. Probabil că sînt cele mai bune, deşi încă mai am de făcut unele selecţii.

– Publici un album? Extraordinar.

– Rămîne de văzut. În momentul de faţă, e o bătaie de cap.

Făcu un pas înapoi, în timp ce Nathan se apropia de cutie, după care îşi vîrî degetele mari în buzunarele pantalonilor.

Nu fu necesară decît prima imagine, pentru a-l înştiinţa că se situa mult mai presus de simpla competenţă. Tatăl lui fusese competent, meditä Nathan, iar în unele momente, inspirat. Dar dacă se considera eleva lui David Delaney, îşi depăşise pe departe mentorul.

Imaginea alb-negru scînteia de dramatism, cu liniile atît de limpezi, de clare, încît parcă ar fi fost tăiate cu bisturiul. Era studiul unui pod înălţat peste o apă tumultuoasă – puntea albă pustie, apa întunecoasă agitată, iar soarele răsărind în depărtare, la orizont.

Altă fotografie reprezenta un copac singuratic, cu crengile larg răsfirate şi desfrunzite, pe un cîmp pustiu, proaspăt arat. Ar fi putut număra brazdele. Parcurse încet fotografiile, fără o vorbă, frapat iar şi iar de ceea ce era în stare Jo să vadă, să imortalizeze şi să ia cu ea.

Ajunse la o imagine de noapte, o clădire de cărămidă, cu ferestrele întunecate în afara celor trei de sus, care străluceau surprinzător de luminoase. Văzu umezeala pe cărămizi, pîcla subţire învolburîndu-se deasupra băltoacelor negre. Şi aproape simţi pe piele aerul rece şi umed.

– Sînt minunate. Ştii şi tu. Probabil că eşti ridicol de nevrotică şi modestă, dacă nu ştii cît talent ai.

– Modestă n-aş zice că sînt, zîmbi puţin Jo. Nevrotică, poate. Arta are nevoie de nevroze.

– Hai să nu zicem nevrotică, lăsă Nathan jos ultima fotografie, pentru a-i studia faţa, curios. Ci însingurată. De ce eşti atît de singură?

– Nu ştiu ce vrei să spui? Munca mea...

– E strălucită, o întrerupse el. Şi frînge inima. În fiecare fotografie parcă tocmai ar fi plecat cineva, lăsîndu-te acolo numai pe tine.

Stînjenită, Jo îi luă fotografia din mînă, punînd-o la loc în cutie.

– Nu mă prea interesează fotoportretele. Nu asta fac.

– Jo, îi atinse el obrazul cu vîrfurile degetelor, observînd după licărirea din ochi că acest gest simplu o surprinsese. Excluzi oamenii. Asta face ca opera ta să fie atît de emoţionantă şi şocantă vizual. Dar asupra restului vieţii tale ce efect are?

– Restul vieţii mele e munca mea, puse ea cutia la loc pe raft, cu un gest nervos. Şi-acum, cum spuneam, am o dimineaţă ocupată.

– N-am să mai abuzez de ea.

Dar se întoarse alene, începînd să examineze imaginile întinse la uscat. Cînd îl auzi rîzînd, Jo îşi strînse umerii, pregătindu-se să se repeadă.

– Pentru cineva care susţine că n-o interesează fotoportretul, ai nimerit drept la ţintă.

Încruntată, Jo se apropie, pentru a vedea că se oprise la una din fotografiile făcute în camping.

– Asta nici nu-i cine ştie ce operă, e...

– Excelentă, încheie Nate în locul ei. Nostimă, chiar intimă. Asta cu braţul agăţat pe după sora ta e doctoriţa. Femeia cu un pogon de zîmbet cine-i?

– Ginny Pendleton, mormăi Jo, încercînd să nu se arate amuzată; exact aşa era zîmbetul lui Ginny, lat de un pogon, fertil şi plin de promisiuni. O prietenă.

– Toate sînt prietene. Se vede – afecţiunea şi unitatea feminină. Şi se vede că fotografa e implicată şi ea, poate nu în fotografie, dar cu ea.

Jo se foi stingherită.

– Eram afumate, sau pe-aproape.

– Bravo vouă. Asta e clar nepotrivită pentru tema albumului la care lucrezi acum, dar ar trebui s-o reţii dacă ai în vedere şi altul. Nu strică niciodată să amesteci şi puţin haz în angoasele tale.

– Îţi place doar ţie să te uiţi la nişte femele atractive şi pe jumătate bete.

– De ce nu? îi propti el o mînă sub bărbie, ridicîndu-i-o cînd Jo vru să şi-o smulgă. Mi-ar plăcea să văd cum îţi iese un autoportret, data viitoare cînd te vei simţi la fel

de liberă.

Ochii lui erau calzi şi prietenoşi, atît de-al dracului de atrăgători în modul direct şi profund cum priveau într-ai ei. Simţi din nou acel mic fior, mai acut de astă dată.

– Pleacă, Nathan.

– O.K.

Înainte ca oricare din ei să fi apucat să se gîndească, îşi înclină capul şi-i atinse uşor buzele cu ale lui. Apoi le atinse din nou, puţin mai lung, puţin mai apăsat. Mai cald decît se aşteptase, îşi spuse el, şi mai excitant, în timp ce Jo stătea cu ochii deschişi, fără să clipească, în tot timpul încercării.

– Te-ai înfiorat, spuse încet Nathan.

– Nu-i adevărat.

Îi contură cu degetul linia bărbiei, înainte de a lăsa mîinile jos.

– Mă rog, unul din noi a făcut-o.

Iar Jo se temea de moarte că avea s-o mai facă.

– Văd că nu pleci.

– Cred că nu – cel puţin, nu în sensul la care te-ai referit tu.

De astă dată, îşi apăsă buzele pe fruntea ei. Nu se mai înfioră, dar inima îi tresări.

– Nu, categoric nu în felul la care te-ai referit.

După ce Nathan ieşi, Jo se întoarse spre fereastră, desfăcînd fără grabă storul pentru a-l ridica şi a deschide geamul. Avea nevoie de aer, aer care să-i răcorească sîngele şi să-i limpezească mintea. Chiar în timp ce inspira, văzu silueta care stătea lîngă marginea dunelor, cu părul şi cămaşa fluturîndu-i în vînt.

Singur, aşa cum era întotdeauna tatăl ei, cu toate persoanele care s-ar fi putut apropia de el oprite dincolo de zidul acela subţire şi invizibil pe care singur îl înălţase. Trăgînd cu furie, trînti fereastra la loc şi coborî storul.

La naiba, ea nu era tatăl ei. Nu era nici mama ei. Era ea însăşi. Şi poate că de-asta existau momente cînd avea senzaţia că nu era absolut nimeni.

Capitolul 10

Giff fluiera din nou. Nathan încercă să identifice melodia, în timp ce-şi mînca pîinea prăjită la bufetul pentru micul dejun, dar de astă dată n-o recunoştea. Putea doar să presupună că Giff se rătăcise prea adînc pe teritoriul country-western pentru ca Nathan, cu cultura sa muzicală limitată, să-l urmeze.

Fără îndoială, era un muncitor vesel, reflectă Nathan. Şi părea capabil să repare orice. Nathan nu se îndoia că fusese nevoie de o încredere absolută din partea lui Brian pentru a-i cere lui Giff să demonteze spălătorul de vase în mijlocul servirii micului dejun.

Acum, Brian frigea, prăjea şi amesteca în tigăi, Giff fluiera şi zăngănea cu măruntaiele spălătorului de vase, iar Nate înfuleca o a doua porţie de franzelă aurie prăjită şi chutney[1] de mere.

Nu-şi amintea să-i fi plăcut vreodată mai mult o mîncare.

– Cum iese, Giff? îl ocoli Brian pe Giff, pentru a pune la încălzit o comandă completă.

– Floare la ureche.

– Dacă nu termini drăcia aia, ca la sfîrşitul schimbului să meargă, Nate aci de faţă o să spele vasele astea cu mînuţa lui.

– Serios? înghiţi Nathan următoarea îmbucătură. N-am folosit decît unul.

– Regula casei. Mănînci în bucătărie, pui şi osul la treabă. Corect, Giff?

– Mhm. Da' nu cred c-o s-ajungem la asta. Îi dau eu

1. Condiment preparat din fructe, ierburi acre şi arome.

de capăt.

Aruncă o privire peste umăr, cînd Lexy apăru pe uşă.

– Mhm, repetă el, cu un zîmbet, îi dau eu de capăt, cînd oi găsi de cuviinţă.

Fata îi aruncă o privire piezişă cu fîlfîit din gene, nemulţumită că reuşea să arate atît de fermecător cu o tîmpită de şăpcuţă de baseball şi un tricou jegos.

– Încă două specialităţi, una cu şuncă, cealaltă cu slănină. Două ouă prăjite slab, bacon, costiţă, pîine prăjită. Giff, ţine-ţi acasă labele astea, se plînse ea, ocolindu-i picioarele pentru a lua comenzile de la încălzit.

Zîmbetul lui Giff se lărgea deja cît toate zilele, cînd Lexy ieşi iarăşi pe uşă.

– Soră-ta asta este cea mai drăgălaşă afurisită de pe-aici, Bri.

– Dacă zici tu, sparse Brian două ouă şi le puse într-o tigaie.

– Moare după mine.

– Văd şi eu. A fost de-a dreptul jenant, cum a-nceput să bolborosească imediat ce te-a văzut.

Giff pufni, bătîndu-se în palmă cu coada şurubelniţei.

– Aşa e ea. Vrea să-i alergi pe urme ca un căţel şi umblă cu nasul pe sus cînd n-o faci. O să-şi revină. Trebuie doar să înţelegi cum funcţionează o femeie anume, atîta tot.

– Cine naiba înţelege cum funcţionează femeile? gesticulă Brian cu spatele spre Nathan. Tu înţelegi, Nate?

Nathan contemplă ultima bucăţică de franzelă prăjită, privind cum siropul se prelingea alene.

– Nu, răspunse el. Nu, nu pot spune că înţeleg. Şi am studiat considerabil subiectul. S-ar putea spune că i-am dedicat o mică parte din viaţa mea, cu rezultate amestecate.

– Nu se pune problema cum funcţionează toate, începu Giff să bage la loc şuruburile, cu răbdare. Tre' să te concentrezi pe una. E ca o enigmă. Nu merg toate neapărat la fel, ca şi cum ar fi aceeaşi marcă şi model. Au fiecare capriciile lor aparte. Acum, Alexa...

Lăsă fraza în aer, răsucind cu atenţie încă un şurub şi alegîndu-l pe următorul.

– E aproape prea frumuşică pentru binele ei propriu. Se gîndeşte mult la asta, îşi face griji.

– Are destule smacuri pe policioara din baie ca să machieze o formaţie de balet din Vegas, interveni Brian.

– Unele femei găsesc în asta o responsabilitate. Ei, Lex se atacă dacă nu bărbat nu e orbit de ea douăşpatru de ore din douăşpatru, iar dacă e orbit douăşpatru de ore pe zi, atunci îl crede idiot, fiindcă n-o vede decît la suprafaţă. Toată şmecheria este să găseşti linia, şi pe urmă să alegi momentul şi locul potrivit ca s-o treci.

Brian întoarse omleta pe o farfurie. Era Lexy pînă-n măduva oaselor, reflectă el. Contradictorie şi iritantă.

– Mie mi se pare prea multă bătaie de cap.

– Ce naiba, Bri, femeile nu-s decît bătaie de cap, îşi dădu Giff un bobîrnac în cozorocul şepcii, cu un surîs sclipitor. Face parte din atracţia lor. Acum o să-ţi meargă, adăugă el, arătînd cu capul spre spălătorul de vase.

Calculînd timpul trecut, estimă că Lexy avea să se întoarcă după comenzi dintr-un moment în altul

– Giff şi cu mine, şi alţi cîţiva, ne gîndim să facem diseară un foc de tabără pe plajă, spuse el nepăsător. Jos la Dunele Osprey. Am pregătit o mulţime de lemne şi-o să fie noapte senină.

Cînd Lexy intră pe uşă, Giff era complet satisfăcut.

– Mă gîndeam că poate-ar fi bine să le spui clienţilor, să ştie şi cei din vile şi camping.

– Ce să ştie? întrebă Lexy.

– Despre focul de tabără.

– Diseară? se luminară ochii fetei, în timp ce punea farfuriile pe tejghea. Unde?

– Pe la Osprey, răspunse Giff, aşezîndu-şi cu grijă sculele la loc în cutia metalică îndoită. Vii şi tu, Brian, da?

– Nu ştiu, Giff. Am de lucrat din urmă nişte acte.

– Ei, haide, Bri, îl înghionti Lexy, în timp ce se întindea să ia noile comenzi. Nu fi nesimţit. Venim cu toţii.

Sperînd să-l irite pe Giff, îi adresă lui Nate un zîmbet de invitaţie:

– Vii şi tu, nu? Nimic nu se compară cu un foc de tabără pe plajă.

– N-aş vrea să-l pierd.

Aruncă o privire prudentă spre Giff, sperînd că-şi pusese ciocanul în trusă.

– Excelent, îi zîmbi ea radioasă, trecînd pe-alături, cu surîsul de luminozitate maximă pe care-l păstra pentru ocazii deosebite. Încep să dau sfoară.

Ginny îşi scărpină bărbia, în timp ce începea să se ridice, deşirat.

– Nu-i nevoie să faci mutra asta, Nate. Flirtul este pentru Lexy o a doua natură.

– M-hmm, privi Nathan spre trusă, cu gîndul la toate posibilele arme dinăuntru.

– Nu mă deranjează deloc.

Simţindu-se ca acasă, Giff luă dintr-un castron un biscuit şi muşcă din el.

– Dacă un bărbat se hotărăşte să-şi ia o femeie frumoasă, tre' să se-aştepte şi la nişel flirt din partea ei, la multe priviri ale altor bărbaţi. Aşa că dă-i-nainte şi uită-te, îşi săltă el cutia cu scule, făcîndu-i cu ochiul. Ei, da' dacă faci mai mult decît să te uiţi, atunci se schimbă socoteala. Ne vedem diseară.

Şi ieşi, fluierînd.

– Ştii, Bri... îşi luă Nathan farfuria, ca s-o ducă la chiuvetă. Tipul ăsta are nişte bicepşi ca granitul. Cred că nici n-am să mă uit măcar.

– Îmi place cum gîndeşti. Acum, poţi achita micul dejun încărcînd vasele în spălător.

– N-am chef să ies în lume, Kate. Diseară vreau să lucrez în camera obscură.

– Ba n-ai să lucrezi nimic, se îndreptă Kate spre

masa de toaletă a lui Jo, de unde luă peria de păr simplă, cu mîner de lemn, agitînd-o spre ea. O să-ţi dai cu puţin ruj, îţi aranjezi părul şi te duci la foc. Ai să dansezi pe nisip, bei puţin vin şi, pe toţi sfinţii, ai să te simţi bine.

Înainte ca Jo să poată protesta din nou, Kate ridică o mînă, ca un agent de circulaţie.

– Nu te osteni, fetiţo. Runda asta am jucat-o deja şi cu Brian, şi am cîştigat. Poţi foarte bine s-arunci prosopul încă de pe-acum.

Cînd îi azvîrli peria, Jo o prinse în ultima clipă înainte de a-i ateriza în cap.

– Nu văd de ce contează atîta să...

– Contează, i-o retează Kate, printre dinţi, smucind de uşa dulapului din lemn de trandafir. Contează că oamenii din casa asta mai învaţă şi cum să se distreze, din cînd în cînd. Cînd am terminat cu tine, merg să-l bat la cap şi pe taică-tău.

Jo pufni, trîntindu-se pe pat.

– Nici o şansă.

– O să vină, replică înverşunată Kate, studiind ceea ce mai rămăsese din garderoba lui Jo. Chiar şi dacă va trebui să-i dau una-n cap şi să-l tîrăsc cu mîinile mele pe plajă. N-ai pe-aici nici o bluză care să arate de parcă ţi-ar păsa măcar puţin ce pui pe tine? împinse ea în lături umeraşele, dezgustată. Ceva doar un pic elegant sau atractiv?

Fără a aştepta răspunsul, se duse la uşă şi strigă:

– Alexa! Alege o bluză pentru sora ta şi ad-o aici.

– Nu vreau nici o cămaşă de-a ei, sări în sus Jo, alarmată. Dacă trebuie să mă duc, merg cu hainele mele. Şi nu mă duc, aşa că nu contează.

– Ba te duci. Şi dă-ţi puţin cu ondulatorul prin păr. M-am săturat să ţi-l tot văd cum atîrnă.

– N-am nici un ondulator cu care să-mi dau prin păr dacă l-aş vrea buclat, şi nu-l vreau.

– Ha! fu singurul răspuns al lui Kate. Alexa, adu bluza aia şi bigudiurile la cald, în camera surorii tale.

– Să nu te prind aici, Lex, strigă ea. Kate, nu mai am şaişpe ani.

– Aşa e, nu ai, dădu Kate din cap cu hotărîre, făcîndu-şi bobiţele de aur din urechi să tresalte. Eşti o femeie în toată firea, şi încă una fermecătoare. E mult de cînd nu te-ai mai mîndrit cu asta. Acuma, ai să te duci şi-ai să faci un mic efort pentru cum arăţi şi să ştii că nu-nghit o vorbă. Ai dracu' de copii, nu ştiu decît să-mi facă nazuri, bombăni ea, intrînd în baia lui Jo. Nici un strop de rimel pe-aici. Dacă vrei să te faci călugăriţă, du-te la mănăstire. Rujul nu-i o unealtă de-a lui Satan.

Cu o bluză agăţată pe umăr şi o cutie de bigudiuri în mînă, Lexy intră în cameră. Era bine dispusă, anticipînd seara care urma, aşa că zîmbi spre Jo, dînd din sprîncene:

– Iar a apucat-o?

– De zile mari. Nu vreau bucle.

– Of, Jo Ellen, las-o mai moale.

Lexy răsturnă bigudiurile pe scrin, apoi îşi studie înfăţişarea în oglindă. Menţinuse un machiaj subtil, potrivit cu caracterul sport al evenimentului. În orice caz, lumina focului o avantaja teribil. Ştia că majoritatea aveau să poarte blugi, aşa că fusta ei lungă şi vaporoasă, plină cu maci, urma să contrasteze interesant.

– Şi nu pun pe mine hainele tale.

– N-ai decît, se răsuci Lexy, ţuguindu-şi buzele, pentru a-şi măsura sora din creştet pînă-n tălpi; se simţea destul de bine ca să fie sociabilă. Hmm. Volănaşele nu-s stilul tău.

– Vai, ce noutate! Dă-mi voie s-o notez.

Lexy lăsă sarcasmul să se rostogolească de pe umerii ei parfumaţi şi merse încet în cerc în jurul lui Jo.

– Ai un tricou negri singur care să nu fie aşa de larg încît să– ncapă-n el două ca tine?

Precaută, Jo dădu din cap:

– Probabil.

– Jeanşi negri?

Cînd Jo încuviinţă cu o ridicare din umeri, Lexy se

bătu cu degetul pe buze, gînditoare:

– Atunci, mergem pe formula asta. În talie şi şolduri. Poate şi nişte zdrăngănele la urechi şi-o centură mişto ca accesorii, dar nimic mai mult. Şi nici bucle.

– Nici bucle?

– N-n, da' ai nevoie de-o tunsoare nouă, continuă Lexy să bată din deget, îngustîndu-şi ochii şi dînd din cap. Pe-asta o rezolv eu. Harş cu foarfeca ici, harş colo.

– Harş? îşi înfipse Jo ambele mîini în păr, cu un gest de apărare. Cum adică, harş? Nu te las să-mi tai părul.

– Ce-ţi pasă? Oricum nu face decît să-ţi atîrne acolo de pomană.

– Exact, intră vioaie Kate. Lexy are mînă bună la păr. Şi pe-al meu mi-l aranjează, cînd n-am timp să mă duc pe ţărm. Du-te să ţi-l speli, Jo. Lexy, fuga după foarfeci.

– Perfect, îşi azvîrli Jo mîinile în sus, învinsă. Absolut perfect. Dacă mă scalpează, nu va mai trebui să stau toată noaptea pe nisip cu-o gaşcă de nebuni, ascultînd pe careva cum cîntă *Kum Ba yah.*

Peste cincisprezece minute, se pomeni aşezată cu un prosop legat la gît şi şuviţe de păr căzîndu-i.

– Iisuse, închise Jo strîns ochii. Mi-am pierdut mintile. Acum e oficial.

– Nu te mai frăsui, ordonă Lexy, dar mai mult cu veselie decît cu asprime. Nici nu ţi-am făcut mai nimic. Încă. Şi gîndeşte-te cît timp scapi aşa de verişoara Kate.

– Mda, îşi sili Jo umerii să se relaxeze. Da, aici ai dreptate.

– Ai un păr superb, Jo. Fir viguros, ondulaţii naturale elegante...

Se îmbufnă puţin, studiindu-şi în oglindă propria coamă spiralată.

– Nu-nţeleg de ce eu, una, trebuie să dau atîţia bani pe bucle. Am părul drept ca paiul.

Ridicînd din umeri la adresa vicisitudinilor vieţii, se concentră din nou asupra muncii.

– Nu-ţi trebuie decît o tunsoare decentă. Am să-ţi fac una care n-o să mai aibă nevoie să-i faci nimic.

– Nici aşa nu-i făceam nimic.

– Da, şi se vede. Acum n-o să se mai vadă.

– Numai să nu mi-l tai prea...

Ochii lui Jo se căscară peste măsură, în timp ce gîtul i se contracta, cînd văzu zece centimetri de păr căzîndu-i în poală.

– Christoase! Vai, Doamne! Ce mi-ai făcut?

– Calmează-te, îţi tai breton, atîta tot.

– Breton? Breton? N-am cerut nici un breton.

– Ei bine, acum îl ai. Cu o bordură dreaptă pe sprîncene. Ochii sînt cea mai reuşită trăsătură a ta. Ăsta o să-i accentueze şi e un aspect sportiv, drăguţ, care-ţi stă bine.

Continuă să pieptene şi să clănţăne din foarfeci, făcu un pas înapoi, se încruntă şi mai tăie puţin.

– Îmi place. Da da, îmi place.

– Bravo ţie, mîrîi Jo. Poartă-l tu.

– Îmi rămîi datoare cu o scuză, îşi stoarse Lexy puţin gel în palmă, frecîndu-şi apoi mîinile, pentru a unge apoi părul umed al lui Jo. Din-ăsta nu-ţi trebuie decît puţin, cam cît o fisă de zece cenţi.

Jo se uită urît spre tub:

– Nu-mi dau cu vome d-astea prin păr.

– O să trebuiască. Doar puţin, repetă ea, după care deschise foenul. Poţi şi să aştepţi pînă se usucă, da' aşa va avea mai mult volum. Nu-ţi va lua mai mult de zece minute dimineaţa, ca să ţi-l aranjezi.

– Pînă acum, nu-mi lua mai mult de două. Ce rost are?

Jo îşi spuse că puţin îi păsa de tunsoare. Se săturase să stea acolo şi să se lase ciufulită, asta era tot. Nu era nervoasă.

– Perfect, închise Lexy uscătorul şi-l scoase din priză. Nu faci decît să te stropşeşti şi să găseşti cusururi. Dă-i drumu' şi-arată ca o cotoroanţă. Mă doare-n cot.

Şi ieşi ca o furtună, lăsînd-o pe Jo să-şi smulgă furioasă prosopul de la gît.

Dar, cînd se văzu în oglindă, se opri, apoi mai făcu un pas. Arăta... drăguţ, conchise ea, ridicînd o mînă să-şi atingă vîrfurile firelor. În loc să mai atîrne, părul se unduia, cotea peste urechi, cobora treptat spre spate. Era cam... aerian, hotărî Jo. Bretonul nu-i stătea tocmai rău, la urma urmei. Experimental, clătină din cap. Toate se aşezară, mai mult sau mai puţin. Nu-i mai cădea nimic în ochi, ca s-o irite.

Luă peria, o trecu prin păr şi văzu firele ridicîndu-se şi căzînd la loc, cu capetele tăiate potrivit. E mai ordonat, meditä ea. Fără tapaj dar, mă rog, cu stil. Trebuia să admită că avea stil, iar stilul o avantaja.

Amintirea o luă pe nepregătite: stătea aşezată pe marginea patului, iar mama ei o pieptăna.

Ai păr frumos, Jo Ellen. Atît de des şi moale. Va fi coroana ta de glorie.

Are aceeaşi culoare ca al tău, mama.

Ştiu. Iar Annabelle rîse şi o îmbrăţişă. Vei fi mica mea geamănă.

– Nu pot fi geamăna ta, mama, şopti Jo. Nu pot fi ca tine.

Nu cumva de-asta nu făcuse niciodată cu părul ei mai mult decît să şi-l prindă la spate cu o panglică elastică? Nu de-asta nu exista nici un tub de rimel la ea în baie? Din încăpăţînare, se întrebă Jo, sau de frică nu acorda înfăţişării ei mai mult de cinci minute pe zi? Din cauza asta nu se privea mai atentă pe ea însăşi?

Dacă avea de gînd să rămînă cu mintea întreagă, trebuia să înveţe cum să privească în faţă ceea ce vedea zilnic în oglindă. Şi, înţelese ea, înfruntînd adevărul, avea să înveţe să-l accepte.

Trăgînd aer în piept pentru a-şi face curaj, ieşi din cameră şi porni spre odaia lui Lexy.

O găsi în baie, alegînd un ruj din grămada de cosmeticale de pe poliţă.

– Iartă-mă.

Cînd Lexy nu spuse nimic, Jo făcu ultimul pas înainte.

– Lexy, îmi pare rău. Ai avut perfectă dreptate. M-am stropşit şi am căutat nod în papură.

Lexy privi fix micul tub auriu, urmărind batonul roşu lucios cum luneca în sus şi-n jos.

– De ce?

– Mi-e frică.

– De ce anume?

– De toate.

Era o uşurare s-o recunoască, în sfîrşit.

– Toate mă sperie, de-o vreme-ncoace. Pînă şi o tunsoare nouă.

Reuşi să afişeze un zîmbet.

– Chiar şi o tunsoare nouă şi excelentă.

Lexy se îmblînzi îndeajuns ca să surîdă şi ea, cînd ochii li se întîlniră în oglindă.

– E destul de excelentă. Ţi-ar sta şi mai bine dacă ţi-ai da cu puţină culoare, ţi-ai aranja ochii...

Jo oftă, privind magazinul universal de cosmetice al surorii sale.

– De ce nu? Pot folosi ceva de-aici?

– Îţi va merge orice. Avem aceeaşi coloraţie.

Lexy reveni spre oglindă, rujîndu-se cu atenţie.

– Jo... ţi-e frică de singurătate?

– Nu. Mă descurc foarte bine singură.

Jo luă roşul de obraji şi îl mirosi.

– Cam asta-i singura care nu mă sperie.

– Curios. Pe mine, e cam singura care mă sperie.

Focul se înălţa din nisipul alb, drept spre un cer negru spuzit cu stele. Ca un rug ritual druid, îşi spuse Nathan, privind făcările în timp ce bea o bere. Îşi imagina siluete în robe dansînd în jur, aducînd jertfe unui zeu primitiv şi flămînd.

Şi de unde naiba-i mai venise şi ideea asta? se întrebă el, trăgînd încă o înghiţitură, pentru a-şi dizolva imaginea din minte.

Noaptea era răcoroasă, focul dogorea, iar plaja, atît de adesea pustie, era plină de oameni, sunete şi mu-

zică. Atîta doar că Nate nu era complet pregătit să facă parte din petrecere. Privea dansurile de împerechere, fluxul şi refluxul dintre masculin şi feminin, la fel de primordiale ca mareele.

Şi se gîndea la fotografiile pe care i le arătase Jo în aceeaşi dimineaţă, acelei felii îngheţate de singurătate. Poate că fuseseră necesare, îşi dădu el seama, ca să înţeleagă cît de singur devenise.

– Salut, frumosule, se trînti Ginny pe nisip lîngă el. Ce faci aici, singur-singurel?

– Îmi caut sensul în viaţă.

Fata rîse veselă:

– Ei, asta nu-i greu. Trebuie să ţi-o trăieşti.

Îi oferi un hot-dog, proaspăt scos din foc:

– Papă.

Nathan muşcă, simţind gustul de cărbune şi nisip.

– Mmm.

Rîzînd, Ginny îl strînse amical de genunchi:

– Mă rog, bucătăria în aer liber nu e punctul meu forte. Dar pot pune de-un delicios mic dejun în stil sudist, dacă... te nimereşti vreodată prin cartierul meu.

Ca avans, era vizibil şi simplu. Îi vedea clar pogonul de zîmbet, puţin cam descentrat, după tequila pe care o băuse. Nu se putu stăpîni să nu-i zîmbească şi el.

– E o ofertă foarte atractivă.

– Ei, scumpule, fiecare femeie necăsătorită de pe insulă, între şaişpe şi şaizeci de ani, ţi-ar face-o cu tot dragul. Mă gîndeam doar să m-aşez prima la coadă.

Nu prea sigur cum ar fi fost cazul să-i răspundă în continuare, Nathan îşi scărpină bărbia.

– Mi-ar plăcea foarte mult un mic dejun, dar...

– Acuma, nu-ţi face probleme, îi strînse ea de astă dată braţul, verificîndu-i aprobator bicepsul. Ştii ce ai tu de făcut, Nathan?

– Ce?

– Trebuie să dansezi.

– Zău?

– Mai mult ca sigur, sări Ginny în picioare, întin-

zîndu-i o mînă. Cu mine. Haide, frumosule. Să bătucim niţel nisipul.

O luă de mînă, găsindu-i-o atît de caldă şi de vie încît îi fu uşor să zîmbească:

– În regulă.

– Ginny şi-a tras un yankeu, comentă Giff, privind-o cum îl ducea pe Nathan spre nisipul umed.

– Aşa se pare, îşi linse Kirby bezeaua de pe deget. E clar că ştie să-şi facă de cap.

– Nu-i chiar greu.

Cu o bere atîrnîndu-i între degete, Giff scrută plaja. Unii oameni dansau ori se legănau, alţii stăteau tolăniţi în jurul focului, iar alţii se plimbau prin întuneric, căutînd singurătatea. Copiii chiuiau şi se zbenguiau, iar bătrînii stăteau în şezlonguri, bîrfind şi privind tineretul.

– Nu toată lumea are chef de distracţie, aruncă din nou Kirby o privire spre dune, nevăzînd însă pe nimeni care să vină dinspre Sanctuar.

– Ştii, tu l-ai luat în colimator pe Brian, iar eu pe Lexy, îşi aruncă Giff prieteneşte un braţ pe după umerii ei. Ce-ar fi să dansăm? O să stăm cu ochii-n patru după ei împreună.

– Bună idee.

Brian apăru de după dune, cu Lexy într-o parte şi Jo în cealaltă. Se opri în vîrf, cuprinzînd totul dintr-o privire lungă.

– Şi astea, copiii mei, toate astea, vor fi într-o bună zi ale voastre.

– Of, Bri, îl înghionti Lexy. Nu mai fi aşa morocănos.

Îl zări pe Giff imediat şi simţi muşcătura măruntă a geloziei cînd îl văzu luînd-o pe Kirby în braţe pentru un dans lent.

– Mă taie pofta de-un pic de crab, spuse ea cu nepăsare, pornind spre plajă.

– Probabil că acum am putea să evadăm, începu Jo. Kate încă mai trage de tata. Am putea s-o luăm spre nord, să facem un ocol şi să fim acasă înainte de-a ajunge ea aici.

– N-ar face decît să ne-o plătească mai tîrziu, îşi înfundă Brian mîinile în buzunarele de la spate, resemnat. De ce crezi că sîntem aşa de nepricepuţi la ocaziile festive, Jo Ellen?

– Prea mult sînge de Hathaway, începu ea.

– Şi insuficient de Pendleton, sfîrşi Brian. Cred că Lexy a luat şi porţia noastră, adăugă, arătînd cu capul spre locul unde sora lor se adîncise deja în miezul problemei, înconjurată de oameni. Hai, să terminăm odată.

Abia ajunseseră pe plajă, cînd Ginny se apropie în fugă, întîmpinîndu-i pe amîndoi cu pupături zgomotoase.

– Ce v-a luat aşa de mult? Eu sînt deja pe jumătate trosnită. Nate, ia hai să le dăm ăstora nişte bere ca să ne-ajungă din urmă, se răsuci ea să-şi pună planul în aplicare, se ciocni de cineva şi chicoti. Ei, ia uite, Morris, vrei să dansezi cu mine? Hai.

Nathan suflă zgomotos.

– Nu ştiu de unde are-atîta energie. M-a doborît de pe picioare. Vreţi berea aia?

– O iau eu, răspunse Brian, îndepărtîndu-se.

– Îmi place părul tău, ridică Nathan un deget să atingă bretonul lui Jo. Foarte drăguţ.

– Mi l-a ciopîrţit Lexy, atîta tot.

– Arăţi fermecător, îi trecu el mîna peste umăr şi în josul braţului, pînă i-o captură pe-a ei. Ai ceva împotrivă?

– Nu, eu... Nu-ncepe şi tu acum, Nathan.

– Cam tîrziu, se apropie el mai mult. Am şi început.

Mirosul ei era cald, puţin picant, şi îl intriga.

– Te-ai parfumat.

– Lexy...

– Îmi place, se aplecă Nathan, mirosindu-i, spre uimirea ei, părul şi gîtul. Mult.

Îi era greu să inspire complet şi, nemulţumită, făcu un pas înapoi.

– Eu nu mi-l port aşa.

– Îmi place oricum. Vrei să dansezi?

– Nu.

– Perfect. Nici eu. Hai să ne-aşezăm lîngă foc şi să ne mozolim.

Era atît de absurd, încît Jo aproape izbucni în rîs.

– Hai să ne-aşezăm lîngă foc şi atît. Dacă-ncerci ceva, îl chem pe tata cu puşca, să te lichideze. Şi, cum eşti yankeu, nimeni n-o să clipească.

Nathan rîse, cuprinzînd-o cu un braţ de mijloc, fără a lua în seama reacţia în care ajunsese să recunoască şocul ei instinctiv cînd era atinsă.

– Atunci, doar stăm.

Îi aduse o bere, împunse un hot dog cu o ţepuşă şi se aşeză lîngă ea.

– Văd că ţi-ai adus şi camera.

Automat, Jo puse mîna pe tocul din piele zgîriată de la şold.

– Obişnuinţa. Aştept un timp pînă s-o scot. Uneori, apariţia unei camere intimidează oamenii – dar după ce au băut destulă bere, nu-i mai deranjează la fel de mult.

– Înţelesesem că nu faci portrete.

– De regulă nu.

Conversaţiile o făceau întotdeauna să se simtă încordată. Îşi căută o ţigară în buzunar.

– Obiectele neînsufleţite n-ai nevoie să le activezi cu complimente sau alcool ca să se lase fotografiate.

– N-am băut decît o bere.

Îi luă bricheta din mîini, puse o mînă căuş pentru a o apăra de vîntul oceanului şi-i aprinse ţigara. Ochii li se întîlniră pe deasupra flăcării.

– Şi nu m-ai prea activat cu complimente. Dar mă poţi fotografia oricum.

Jo îl privi lung prin fum. Oase solide, ochi pătrunzători, gură expresivă.

– Poate.

Luă bricheta şi o vîrî în buzunar. Ce-ar fi văzut prin obiectiv? se întrebă ea. Şi ce efect asupra ei ar fi avut ceea ce urma să vadă?

– Poate te fotografiez.

– Cît de incomod te-ai simţi dacă ţi-aş spune că am aşteptat să vii aici?

Privirea îi reveni spre a lui, apoi se îndepărtă.

– Mult. M-ar incomoda foarte mult.

– Atunci, n-am să-ţi spun, replică el cu uşurinţă, nici n-am să– ţi povestesc cum te-am văzut apărînd acolo între dune şi mi-am spus: uite-o; de ce-o fi durat atîta?

Jo prinse frigăruia între genunchi, ca să-şi elibereze o mînă pentru bere. O mînă umezită de enervare.

– N-a durat chiar atît de mult. Focul nu ardea de mai mult de-o oră.

– Nu numai la noaptea asta mă referem. Şi cred că n-ar trebui să menţionez nici ce incredibil de tare mă atragi.

– Nu cred că...

– Deci, vom vorbi despre cu totul altceva, îi zîmbi el, încîntat să-i vadă expresia nedumerită din ochi, încordarea uşoară a gurii aceleia fermecătoare, cu buze senzuale. Sînt multe chipuri de studiat pe-aici. Ar trebui să mai faci un album, numai cu ele. Chipurile insulei Desire.

Îşi schimbă uşor poziţia, astfel că genunchii li se atinseră.

Jo îl privi lung, uimită cît de uşor se mişca. Atîta ştia, cu siguranţă, doar nişte mişcări. Orice bărbat capabil să pună piedică inimii unei femei doar cu cîteva vorbe aruncare într-o doară şi un zîmbet trebuia să aibă un întreg bagaj de mişcări.

– Încă n-am terminat albumul contractat, necum să mă mai gîndesc şi la altul.

– Dar o vei face, pînă la urmă. Ai prea mult talent şi ambiţie ca să n-o faci. Deocamdată, însă, ce-ar fi să-mi astîmperi curiozitatea şi să-mi povesteşti despre unii dintre oamenii de-aici?

– Care te interesează?

– Toţi. Oricare.

Jo răsuci cîrnatul deasupra flăcărilor, privind cum sfîrîia grăsimea.

– Ăla e domnul Brodie – bătrînul cu şapca albă şi bebeluşul pe genunchi. Ar trebui să fie strănepotul lui, al patrulea, dacă n-am greşit la numărătoare. Părinţii lui au fost servitori în casă la Sanctuar, pe la începutul secolului. S-a născut pe Desire şi aici a crescut.

– La voi în casă?

– Ar fi petrecut mult timp în ea, dar familia lui a primit o vilă şi puţin pămînt, pentru serviciul îndelungat şi credincios. A luptat în al doilea război mondial ca artilerist şi şi-a adus o soţie de la Paris. Se numeşte Marie-Louise şi a locuit cu el aici pînă cînd a murit, acum trei ani. Au avut patru copii, zece nepoţi, iar acum, patru strănepoţi. Are mereu dropsuri cu mentă în buzunar.

Întoarse capul.

– Asta voiai să afli?

– Exact asta.

Nathan se întrebă dacă Jo ştia cum i se încălzise vocea, pe măsură ce-i povestea.

– Mai alege unul.

Jo oftă, găsind totul puţin cam prostesc. Dar, cel puţin, n-o enerva.

– Cea de-acolo e Lida Verdon, verişoară de-a mea din partea familiei Pendleton. Femeia aia gravidă şi obosită, care-şi ceartă plodul. Face al treilea copil în patru ani, iar soţul ei Wally e chipeş cît şase draci la un loc şi nu face două parale. E camionagiu, pleacă în deplasări lungi. Cîştigă bine, dar Lida n-apucă să vadă prea mult din bani.

Pe-alături trecu în fugă un copil, ţipînd încîntat, urmărit de un tată indulgent. Jo îşi strivi ţigara în nisip, îngropînd-o.

– Cînd Wally este acasă, continuă ea, de cele mai multe ori e beat, sau pe cale de-a se îmbăta. De două ori l-a dat pe uşă afară şi tot de două ori l-a primit înapoi. Iar ca dovadă a împăcărilor, mai are un copil de lesă şi încă unul sub poale. Avem aceeaşi vîrstă, Lida şi cu mine, ne despart doar cîteva luni. I-am făcut poze la

nuntă. În fotografii arată aşa de fericită, tînără şi frumoasă. Iar acum, după numai patru ani, s-a ofilit complet. Nu totu-i vis şi armonie pe Desire, încheie ea încet.

– Nu, o cuprinse Nathan cu braţul. Nicăieri nu e totul vis şi armonie. Vorbeşte-mi despre Ginny.

– Despre Ginny? scrută Jo plaja, cu un rîs scurt. Despre Ginny nu e nimic de spus. Ajunge doar s-o priveşti. Vezi cum îl face pe Brian să rîdă? Rareori rîde aşa. Te obligă pur şi simplu.

– Aţi copilărit împreună.

– Mda, aproape ca două surori, deşi e mai apropiată de Lexy. Ginny a fost întotdeauna prima dintre noi care să încerce ceva, mai ales dacă era ceva rău. Dar niciodată nu i-a dăunat nimănui, nici ei înseşi. Pur şi simplu lui Ginny îi place orice, şi în cantităţi cît mai mari. Şi... a-auu. Fac pariu că pe-asta ea a pus-o la cale.

Nathan era prea ocupat să se uite la Jo ca să observe. Devenise întru totul mai relaxată, mai luminoasă.

– Ce anume?

– Uite-acolo, se rezemă ea de braţul lui, arătînd spre marginea apei. Lex şi Giff s-au agăţat. Ăştia doi se iau ba de mînă, ba de păr, de cînd erau în scutece. Ginny ţine enorm la amîndoi şi probabil ea a făcut ceva pentru ca să se ia în seara asta.

– De păr?

– Nu, deşteptule, rîse Jo, ridicînd cîrnatul fript din foc şi înfigînd băţul în nisip. Vrea să le facă o lipeală.

Nathan stătu pe gînduri, apoi îşi arcui sprîncenele, cînd Giff o luă pe Lexy în braţe, o săltă à la Rhett Butler şi se îndepărtă cu paşi mari – în timp ce ea dădea din picioare şi vocifera – în lungul plăjii.

– Dacă aşa merge, trebuie să vorbesc cu Ginny să-mi aranjeze şi mie ceva.

– Eu sînt o marfă mult mai scumpă decît soră-mea, replică sec Jo.

– Poate, desprinse Nathan cîrnatul din ţepuşă, începînd să-l arunce dintr-o mînă-n cealaltă ca să-l ră-

ceaşcă. Dar te-am convins deja să-mi faci de mîncare.

În ciuda femeii care i se zbătea în braţe, Giff continuă să meargă cu paşi siguri, pînă cînd din focul de tabără nu mai rămase decît o pîlpîire îndepărtată. Convins că ajunseseră la cea mai discretă distanţă cu putinţă, o lăsă jos.

– Cine naiba te crezi? îl împinse ea din răsputeri, cu ambele mîini.

– Acelaşi care-am fost întotdeauna, răspunse calm Giff. E timpul să te uiţi mai bine.

– M-am mai uitat la tine şi nu văd pe nimeni care să aibă dreptul să mă ia pe sus cînd eu n-am chef să merg.

Indiferent cît de captivant fusese, îşi mai spuse ea. Oricît de romantic.

– Aveam o conversaţie cu cineva.

– Ba n-aveai nici o conversaţie. Te luai de ăla ca să mă enervezi pe mine. Şi de data asta, ai reuşit.

– Eram politicoasă şi prietenoasă cu un bărbat pe care mi l-a prezentat Ginny. Un om atrăgător, din Charleston. Un avocat care stă cîteva zile pe insulă, cu nişte prieteni în camping.

– Un avocat din Charleston care era cît pe-aici să-şi lase balele pe umărul tău.

Din ochii lui Giff, de obicei blînzi, ţîşneau scîntei.

– Ai avut timp să-ţi semeni orzul, Lexy, şi ţi-am lăsat spaţiu destul. Acum te-ai întors şi e timpul să se coacă.

– Să se coacă, îşi propti ea mîinile în şolduri, neluînd în seamă apa care spumega pe nisip, la cîteva palme de picioarele ei. M-am copt demult, iar tu nu eşti decît unul dintre cei mulţi care n-au avut atîta minte să observe. Fac ce vreau şi cînd vreau, şi cu cine vreau.

Se răsuci pe călcîie şi dădu să plece, cu nasul pe sus. Giff îşi frecă bărbia, spunîndu-şi că n-ar fi trebuit să-şi piardă calmul, chiar dacă Lexy se gudurase pe lîngă un avocat din Charleston. Dar faptul era consumat.

Se mişcă rapid. Pînă-l auzi venind şi se întoarse, Lexy mai avu timp doar să scoată un ţipăt, înainte ca Giff s-o doboare la pămînt.

– Ho, idiot fără minte ce eşti, îmi nenoroceşti fusta!

Înfuriată de-a binelea, începu să-şi folosească genunchii, coatele, dinţii, rostogolindu-se odată cu el, în timp ce valurile îi scăldau pe amîndoi, udîndu-i leoarcă.

– Nu pot să te sufăr! Te urăsc pînă-n măduva oaselor, Giff Verdon.

– Ba nu mă urăşti deloc, Lexy. Mă iubeşti.

– Ha. Pupă-mă-n cur.

– Bucuros, iubito, îi ţintui el braţele pe nisip, sălăşluindu-se în mîini ca s-o privească zîmbind. Dar cred că am s-o iau de sus în jos.

Îşi coborî capul, iar cînd Lexy şi-l întoarse pe-al ei într-o parte, o atinse cu buzele pe pielea fină dinapoia urechii.

– Ăsta-i un loc perfect ca să începem.

O străbătură fiori, lichizi şi fierbinţi.

– Te urăsc. Ţi-am spus că te urăsc.

– Ştiu ce-ai spus.

O sărută uşor în josul gîtului, încîntat de modul cum i se moleşea trupul sub al lui.

– Sărută-mă şi tu, Lexy. Hai şi sărută-mă.

Cu un suspin, fata întoarse capul, găsindu-i gura cu a ei.

– Ia-mă-n braţe. Mîngîie-mă. Of, cît te urăsc pentru că mă faci să te doresc.

– Cunosc sentimentul, îi mîngîie el părul, obrajii, în timp ce Lexy tremura încordată dedesubt. Nu te mai agita aşa. În veci nu ţi-aş face vreun rău.

Disperată, îl apucă de păr, trăgîndu-l cu putere spre ea.

– În mine. Te vreau în mine. Sînt atît de goală, se auzi ea, cu un geamăt.

Giff îi acoperi sînul cu o mînă, umplîndu-şi tot căuşul palmei, după care se lăsă în voia dorinţei, trăgîndu-i în

jos decolteul bluzei pentru a i-l lua în gură.

Gustul ei, fierbinte, umed, pătrunzător, îi pompa prin sînge ca whisky-ul. Voia să meargă încet şi delicat, toată viaţa aşteptase acel moment. Dar Lexy se frămînta sub el, cu mîinile trăgînd, împingînd, căutînd, Cînd îşi lăsă din nou gura peste a ei, nu mai putea gîndi şi abia mai putea să respire. Totul era numai gust şi sunet.

Gîfîind, se chinui să-i ridice fusta udă, trăgînd de materialul subţire, lipit pe piele, pînă reuşi să urce cu mîna pe coapsa ei, găsind-o deja umezită. Lexy tresări sub atingere şi juisă înainte ca Giff să fi putut face mai mult decît să geamă.

– Iisuse! Iisuse, Lexy!

– Acum. Giff, te omor dacă te opreşti. Jur că te omor.

– Nu va fi nevoie, îngăimă el. Ar însemna să fiu mort deja. Scoate naibii hainele astea, trase Giff de fustă cu o mînă şi de proprii-i blugi cu cealaltă. Pentru Dumnezeu, Lexy, ajută-mă şi tu.

– Încerc.

Începuse să rîdă, imobilizată în fusta udă, continuînd să zboare pe aripile orgasmului iute şi puternic, cu sîngele cîntîndu-i atît de ascuţit încît abia mai auzea marea. Parc-aş fi beată. E minunat. Of, hai mai repede.

– Lua-le-ar dracu', îşi aruncă el blugii, îşi smulse cămaşa peste cap şi o trase pe Lexy în apă, cu fustă cu tot.

– Ce faci? Asta era nou-nouţă.

– Am să-ţi cumpăr eu alta şi mai nouă. O duzină îţi cumpăr. Numai, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să te am.

Îi trase fusta în jos de elastic şi intră în ea aproape înainte ca Lexy să-şi fi putut elibera picioarele.

Îl sărută cu voluptate. Îl înfăşură cu picioarele, înfigîndu-şi degetele în umerii lui şi privindu-i chipul. Ochi negri, fără să se desprindă un moment dintr-ai ei, văzînd-o numai pe ea.

Apoi valul o inundă, pe dinafară şi pe dinăuntru, se îngropă în Giff şi ştiu că întotdeauna avea s-o aducă înapoi.

– Te iubesc, murmură el, în timp ce trupul îi gonea spre margine. Te iubesc, Lexy.

Îşi dădu drumul, cutremurîndu-se laolaltă cu ea pînă rămaseră amîndoi inerţi. Apoi o strînse la piept şi lăsă valurile să-i legene. Fusese perfect, îşi spuse el, liber, simplu şi firesc. Exact aşa cum ştiuse dintotdeauna că avea să fie.

– Hei, voi de-acolo.

Privi alene înapoi, zărind silueta de pe plajă care dădea din braţe. Apoi pufni, cufundîndu-şi buzele în părul lui Lexy.

– Salut, Ginny.

– Văd aruncate pe-aici nişte haine care-mi par familiare. Sînteţi goi?

– Aşa se pare, zîmbi Giff, simţind-o pe Lexy cum chicotea lîngă el.

– Ginny, mi-a făcut leoarcă fusta.

– Era şi timpul, le expedie Ginny nişte bezele înfierbîntate. Pornisem la o plimbare. Trebuie să-mi limpezesc puţin capul. Lexy, domnişoara Kate l-a convins pe tăticu-tău să vină la foc. Eu să fiu în locul tău, aş avea grijă să-mi acopăr fundul cu ceva înainte de-a mă întoarce.

Mergînd cam pe trei cărări şi chicotind de una singură, Ginny porni mai departe pe plajă. I se bucura sufletul să-i vadă pe amîndoi împreună în acel fel. Bietul Giff alergase după ea de ani de zile, iar Lexy, în fine, ea alergase doar după propria-i coadă, aşteptînd să i-o prindă Giff în locul ei.

Fu nevoită să se oprească un moment, aşteptîndu-şi capul care i se învîrtea să-şi regăsească locul pe umeri. Ar fi trebuit să sară peste bombele cu tequila, îşi spuse Ginny. Dar, în fond, viaţa era prea scurtă ca să-şi refuze ceva.

Într-o bună zi, avea să-l găsească pe omul potrivit ca s-o prindă şi pe ea. Iar pînă atunci, urma să se distreze straşnic căutîndu-l.

Ca şi cum l-ar fi chemat, un bărbat apăru venind spre ea pe nisip. Ginny îşi arcui un şold, ţintindu-l cu un surîs.

– Ei, salut, frumosule. Ce cauţi pe-aici de unul singur?

– Pe tine te căutam, frumoaso.

Ginny îşi aruncă părul înapoi.

– Ca să vezi ce coincidenţă.

– Nu tocmai. Prefer s-o consider destin.

Îi întinse o mînă, iar Ginny, convinsă că era noaptea ei norocoasă, i-o luă.

Exact atît de beată cît să-i fie mai simplu, îşi spuse el, în timp ce o conducea în întuneric. Şi destul de trează ca să fie... distractiv.

PARTEA A DOUA

Ce vătămare s-a tămăduit vreodată
altfel decît treptat?

SHAKESPEARE

Capitolul 11

Pentru prima oară după cîteva săptămîni, Jo se trezi de dimineaţă odihnită şi cu poftă de mîncare. Îşi dădu seama că se simţea liniştită şi aproape fericită. Kate avusese dreptate, hotărî Jo, pieptănîndu-se rapid cu degetele.

Avusese nevoie de o seară liberă, de alţi oameni, de muzică, de destindere. Iar cîteva ore în compania unui bărbat care părea s-o găsească atrăgătoare nu păreau să-i fi stricat cu nimic. Ba chiar, Jo începea să creadă că n-ar fi stricat să-şi petreacă puţin mai mult timp în compania lui Nathan.

În drum spre parter trecu prin camera obscură şi, în mod excepţional, nu se mai gîndi la plicul plin cu fotografii pe care-l ascunsese în fundul unui sertar. În mod excepţional, nu se gîndi la Annabelle.

În schimb, se gîndi să hoinărească iarăşi spre rîu şi, eventual, să dea peste Nathan. Accidental. Ca din întîmplare. Ajungea la fel de rea ca Ginny, îşi spuse ea, rîzînd. Ticluia căi pentru ca un bărbat s-o ia în seamă. Dar dacă lui Ginny îi reuşea, poate avea să-i meargă şi ei. Ce era rău într-un mic flirt cu un bărbat care o interesa? Care o atrăgea?

Ia să vedem. Se opri pe scară, destul de curioasă ca să se gîndească mai pe îndelete. Nu-i era prea greu să admită că o atrăgea – atenţia acordată, dezinvoltura cu care o lua de mînă, modul deliberat în care îi găsea şi-i

susţinea privirea. Calmul încrezător cu care o sărutase. Nu făcuse decît să se apropie, îşi aminti ea, gustase, apreciase şi se retrăsese. Ca şi cum ar fi ştiut că existau destule ocazii ca să obţină mai mult, pentru un timp şi un loc hotărîte de el.

Ar fi trebuit s-o înfurie, meditä ea. Toată aroganţa lui ţanţoşă şi flagrant masculină. Şi, totuşi, descoperea că o ispitea, la cele mai primitive niveluri. Se întreba cum avea să joace jocul şi dacă urma să dovedească talent cît de cît.

Zîmbi, continuînd să coboare. Avea sentimentul că îl putea lua prin surprindere pe Nathan Delaney. Şi pe ea însăşi.

– M-aş duce, Sam, dar mai am cîteva treburi aici în dimineaţa asta.

Kate aruncă o privire spre ea, cînd intră în bucătărie. Trecîndu-şi o mînă prin păr, îi adresă un surîs distrat.

– Bună dimineaţa, scumpo. Te-ai sculat devreme.

– Ca toată lumea, după cît văd.

Jo îşi privi tatăl, în timp ce mergea spre cafetieră. Sam stătea lîngă uşă, gata-gata să iasă. Dorinţa de a fugi se vedea limpede.

– Probleme? întrebă într-o doară Jo.

– Doar una măruntă. Ne vin nişte clienţi la camping cu bacul de dimineaţă, iar alţii ne părăsesc, cu returul. Mi-a telefonat o familie care e gata de plecare, cu bagajele făcute, şi n-are cine să le facă ieşirea.

– Ginny nu e la recepţie?

– Nu răspunde la telefon, şi nici acasă. Cred că încă mai doarme, zîmbi vag Kate. Cine ştie pe unde. Sînt convinsă că focul de tabără s-a prelungit pînă tîrziu.

– Ardea încă destul de tare cînd am plecat eu, pe la miezul nopţii.

Jo sorbi din cafea, încruntată, încercînd să-şi amintească dacă o mai văzuse pe Ginny înainte de a porni spre casă.

– O fată care doarme noaptea omeneşte, în patul ei, adăugă Sam, n-ar trebui să aibă probleme dimineaţa ca să ajungă la lucru.

– Sam, ştii foarte bine că nu e ceva tipic pentru Ginny. E la fel de garantată ca răsăritul soarelui.

Încruntată de îngrijorare, Kate se uită la ceas.

– Poate că nu se simte bine.

– E mahmură, vrei să zici.

– La fel cum li se întîmplă tuturor fiinţelor omeneşti, într-un moment sau altul din viaţă, se răsti Kate. Şi nu e nici acolo, nici dincolo. Problema e că oamenii aşteaptă să plece din camping şi urmează să sosească alţii. Eu nu pot pleca de-aici în dimineaţa asta şi, chiar dac-aş putea, habar n-am cum se instalează corturile sau Porta John-urile.[1] Va trebui să-ţi sacrifici două ore din timpul tău preţios şi s-o rezolvi tu.

Sam o privi clipind din ochi. Rareori Kate i se adresa pe un ton atît de usturător. Şi i se părea că în ultima vreme îl auzea destul de des. Întrucît mai presus de orice dorea să aibă linişte, ridică din umeri:

– Am s-o iau într-acolo.

– Merge şi Jo cu tine, spuse brusc Kate, spre mirarea amîndurora. Poate ai nevoie de-o mînă de ajutor.

Acum vorbea mai repede, hotărîtă. Dacă îi putea sili să stea împreună măcar o dimineaţă, poate că aveau să poarte cu adevărat o conversaţie.

– Jo, de la camping poţi să mergi mai departe şi s-o cauţi pe Ginny. Poate i s-a stricat telefonul sau chiar nu se simte bine. Voi fi îngrijorată, pînă nu luăm legătura.

Jo îşi potrivi mai bine aparatul pe umăr, văzînd cum planurile ei pentru acea dimineaţă se evaporau.

– Sigur. Perfect.

– Anunţaţi-mă cînd aţi rezolvat totul, îi conduse Kate pe uşă, pînă afară. Şi nu vă preocupaţi cu amănuntele gospodăreşti. Lexy şi cu mine o să ne descurcăm destul de bine.

---

1. Latrine portabile.

Întrucît erau întorşi cu spatele spre ea, Kate zîmbi larg, frecîndu-şi palmele. „Gata, îşi spuse. Aveau să se descurce unul cu altul."

Jo se aşeză pe fotoliul din dreapta, în *Blazer*-ul îmbătrînit al tatălui ei, încheindu-şi centura de siguranţă. Maşina păstra mirosul lui, constată ea. A nisip, a mare şi a pădure. Motorul se puse în funcţiune lin, torcînd. Sam nu neglija niciodată ceva care-i aparţinea, medită Jo. Cu excepţia copiilor lui.

Nemulţumită de ea însăşi, îşi scoase ochelarii de soare din buzunarul de la piept al cămăşii şi şi-i puse pe nas.

– A fost reuşit focul de azi-noapte, începu ea.

– Trebuie să văd dacă băiatul ăla a făcut curat pe plajă.

Băiatul în cauză era Giff, remarcă Jo, conştientă că amîndoi ştiau că Giff n-ar fi lăsat nici un ambalaj de mîncare să murdărească nisipul.

– Hanul merge bine. E clientelă multă, pentru perioada asta a anului.

– Publicitatea, replică scurt Sam. Kate se ocupă de ea.

Jo făcu un efort să nu ofteze.

– Aş crede că la fel de importantă e şi reclama din gură-n gură. Iar restaurantul atrage multă lume, cu bucătăria lui Brian.

Sam se mulţumi să mormăie. Niciodată în viaţa lui n-avea să înţeleagă cum putea dori un bărbat să se lege de un aragaz. Deşi nici pe fiicele lui nu le înţelegea mai bine decît îşi înţelegea fiul. Una din ele o tulise la New York ca să ajungă celebră spălîndu-se pe cap în reclame de televiziune, iar cealaltă umbla te miri pe unde şi-napoi făcînd fotografii. Existau momente cînd credea că misterul cel mai mare al lumii era cum de erau ale lui.

Dar, în fond, erau şi ale lui Annabelle.

Jo ridică din umeri, renunţînd. Deschise geamul şi lăsă aerul să-i mîngîie obrajii, ascultînd zgomotul pneu-

rilor scrîşnind pe drum, apoi plescăielile repezi prin labirintul de bălţi al vieţii din mlaştini.

– Stai, întinse ea pe negîndite mîna, atingînd braţul lui Sam. Cînd acesta frînă, Jo sări grăbită afară, lăsîndu-l să privească încruntat în urma ei.

În apropiere, pe o movilă, stătea la soare o broască ţestoasă, cu capul ridicat astfel că frumosul model de pe gît i se reflecta aproape perfect în apa întunecată. Nu-i dădu atenţie lui Jo, cînd aceasta se ghemui să-şi cadreze fotografia.

Apoi se auzi un foşnet, iar capul ţestoasei se retrase scurt. Lui Jo i se opri respiraţia, cînd un bîtlan se înălţă ca o fantomă albă, în zbor vertical, fără pic de efort. Apoi aripile se întinseră în vînt. Zbură peste lanţul de lăculeţe şi insuliţe, coborînd dincolo de ele, între copaci.

– Mă întrebam cîndva cum ar fi să pot face la fel, să-mi iau zborul spre cer ca prin farmec, numai cu sunetul aerului prin aripi.

– Ţin minte că întotdeauna ţi-au plăcut cel mai mult păsările, spuse Sam din spatele ei. Totuşi, n-am ştiut că le gîndeai să zbori.

Jo zîmbi vag.

– Îmi imaginam. Mama mi-a spus povestea Prinţesei-Lebădă, frumoasa fată transformată de o vrăjitoare în lebădă. Asta mi-a plăcut întotdeauna cel mai mult.

– Ştia multe poveşti.

– Da, se întoarse Jo, studiind chipul tatălui ei.

Oare încă îl mai durea, se întrebă ea, să-şi amintească de soţia lui? L-ar fi durut mai puţin dacă-i spunea că ea o credea pe Annabelle moartă?

– Aş vrea să mi le pot aminti pe toate, murmură ea.

Şi-şi dorea să şi-o poată aminti pe mama ei destul de clar pentru a şti ce să facă.

Trase aer în piept, pentru a-şi aduna curajul.

– Tată, ţi-a spus vreodată unde s-a dus sau de ce a plecat?

– Nu.

Căldura care apăruse în ochii lui, cînd privise îm-

preună cu Jo zborul bîtlanului, se acoperi de gheaţă.

– Nu era nevoie. Nu era de aici şi a plecat fiindcă aşa a vrut. Mai bine să mergem şi să ne facem treaba.

Se răsuci şi reveni la *Blazer.* Parcurseră restul drumului în tăcere.

Jo lucrase puţin la camping, în adolescenţă. Învăţarea afacerilor familiei, cum spunea Kate. Procedura se schimbase puţin de-a lungul anilor. Harta cea mare prinsă pe peretele din micul birou al recepţiei prezenta în detaliu locurile de camping, cărările, instalaţiile sanitare. În locurile ocupate erau înfipte bolduri cu gămălie albastră, cele roşii indicau locurile rezervate, iar verzile le arătau pe cele libere. Locurile marcate cu verde trebuiau să fie verificate, curăţîndu-se toate zonele.

Toaletele şi duşurile erau şi ele curăţate de două ori pe zi, spălate, reaprovizionate. Întrucît era puţin probabil ca Ginny să-şi fi făcut treburile acolo dinainte de focul de tabără, Jo se resemnă cu munca de îngrijitoare.

– Mă ocup eu de toalete, îi spuse ea lui Sam, în timp ce completa cu atenţie formularele necesare pentru cazarea unui grup de turişti nerăbdători de-afară. Apoi trec pe la cabana lui Ginny, să văd ce se întîmplă.

– Du-te mai întîi acolo, răspunse Sam, fără să-şi ridice privirea. Toaletele sînt sarcina ei.

– Bine. N-ar trebui să dureze mai mult de-o oră. Ne revedem aici.

Porni pe cărarea dinspre est. Dacă ar fi fost bîtlan, îşi spuse ea cu un mic zîmbet, ar fi bătut la uşa lui Ginny cît ai clipi din ochi. Dar modul cum cotea şi şerpuia poteca, strecurîndu-se printre iazuri şi prin jurul păpurişurilor înalte, totaliza peste patru sute de metri.

Trecu prin dreptul unui loc cu un cort mic şi îngrijit. Era clar că locatarii nu se sculau cu noaptea-n cap, reflectă ea. Faldurile erau închise strîns. Doi ratoni lipăiră pe cărare, o priviră cu şiretenie şi-şi continuară drumul spre micul dejun.

Cabana lui Ginny era o cutiuţă din lemn de cedru, ascunsă între copaci. O înveseleau două ghivece mari, roşii-vii, pline cu flori de plastic multicolore. Stăteau puse lîngă uşă, păzite de o pereche de flamingo roz vechi şi uzaţi. Lui Ginny îi plăcea să spună că iubea nespus florile şi animalele de casă, însă cel mai bine i se potriveau cele de plastic.

Jo bătu o dată, aşteptă un moment, apoi intră. Singura încăpere principală avea abia zece metri pătraţi, cu bucătăria despărţită de living printr-un bar îngust, de serviciu. Lipsa de spaţiu nu o împiedicase pe Ginny să colecţioneze obiecte. Toate suprafeţele orizontale erau pline de flecuşteţe. Globuri cu apă, scrumiere-suvenir, doamne de porţelan în rochii cu volane, căţei de cristal.

Pereţii erau zugrăviţi într-un roz viu şi acoperiţi cu tablouri îngrozitoare – naturi moarte, în majoritate, cu flori şi fructe. Jo fu atît mişcată, cît şi amuzată, să vadă înghesuită printre ele una dintre fotografiile ei alb-negru. Era o poză aiuristică de-a lui Ginny, dormind în hamacul de frînghie de la Sanctuar, făcută în adolescenţă.

Jo zîmbi la vederea ei, întorcîndu-se apoi spre dormitor.

– Ginny, dacă nu eşti singură acolo, acoperă-l cu cearceaful. Intru.

Dar dormitorul era gol. Patul era nedesfăcut şi acoperit cu haine, la fel şi cea mai mare parte a podelei. După cum arăta, Jo deduse că Ginny avusese mult de furcă în a-şi alege ţinuta potrivită pentru focul de tabără.

Se uită şi în baie, ca să fie sigură că locuinţa era goală. Poliţa de plastic de deasupra micului lavabou cu piedestal era doldora de cosmetice. Vasul încă mai era presărat cu pudră de faţă. Trei sticle de şampon stăteau pe marginea căzii, una dintre ele încă destupată. De pe capacul bazinului toaletei zîmbea o păpuşă, cu rochia croşetată roz cu alb întinsă peste un sul de hîrtie igienică.

Tipic pentru Ginny.

– În patul cui dormi în dimineaţa asta, Ginny? mur-

mură Jo şi, cu un mic oftat, ieşi din cabană, pregătindu-se să frece toaletele publice.

Cînd ajunse la grupurile sanitare, Jo scoase cheile din buzunarul de la spate şi deschise mica magazie. Înăuntru, materialele de curăţat şi rezervele pentru baie erau aranjate cu maximă stricteţe. O surprindea întotdeauna să observe cît de disciplinată putea fi Ginny pe tărîm profesional, cînd restul vieţii sale părea a fi un haos imprevizibil şi adeseori insalubru.

Înarmată cu teul şi găleata, detergenţi, cîrpe şi mănuşi de cauciuc, Jo intră la duşul femeilor. O clientă de vreo cincizeci de ani îşi spăla preocupată dinţii la un lavabou. Jo îi zîmbi absentă şi începu să umple găleata.

Femeia îşi clăti gura şi scuipă apa.

– Unde-i Ginny azi?

– A, clipi Jo din ochi, apărîndu-se de aburii înţepători ai detergentului ce bolborosea. Se pare că e printre cei dispăruţi.

– Urmele bairamului, rîse amical femeia. Grozav foc a fost. Soţului meu şi mie ne-a plăcut mult – atît de mult, încît în dimineaţa asta am cam întîrziat.

– Pentru asta există vacanţele. Pentru distracţii şi întîrzieri.

– De partea a doua mi-e cam greu să-l conving.

Femeia scoase din trusa de voiaj un mic tub şi, storcîndu-şi pe degete loţiune hidratantă, începu să se frece pe obraji.

– Dick e ciufut rău cu respectarea orarului. Sîntem aproape cu o oră în întîrziere la plimbarea de dimineaţă.

– Insula nu pleacă nicăieri.

– Asta spune-i-o lui Dick, rîse iarăşi femeia, după care salută o tînără care intră împreună cu o fetiţă de vreo trei ani. Bună dimineaţa, Meg. Ce faci azi drăgălaşa Lisa?

Fetiţa alergă spre ea, începînd să sporovăiască.

Jo ascultă vocile ca o muzică de fundal, în timp ce lucra. Femeia cea vîrstnică se numea Joan şi se părea că ea şi Dick închiriaseră locul vecin cu cel folosit de

Meg şi soţul ei, Mick. În ultimele două zile, legaseră o prietenie de acel gen straniu-intim propriu oamenilor în vacanţă. Stabiliră să prăjească împreună peşte în aceeaşi seară, apoi Meg intră cu Lisa într-o boxă a duşurilor.

Apa şiroia, vocea fetiţei răsuna cu ecouri, iar Jo spăla duşumeaua. Îşi dădu seama că asta îi plăcea lui Ginny, să colecţioneze mici fragmente din vieţile celorlalţi. Ea, însă, putea să li se alăture, să facă parte dintre ei. Oamenii o ţineau minte. Îşi făceau fotografii împreună cu ea şi le păstrau în albumele de familie. I se adresau pe nume, iar cei ce reveneau întrebau întotdeauna de Ginny.

Fiindcă Ginny nu se ascundea, îşi spuse Jo, rezemîndu-se în teu. Nu se pierdea în decor. Era la fel ca florile ei de plastic viu colorate. Veselă şi îndrăzneaţă.

Poate era timpul să facă şi ea cîţiva paşi înainte, îşi spuse Jo. Să iasă din fundal. La lumină.

Îşi adună lucrurile şi ieşi din secţiunea femeilor, ocolind clădirea spre uşa serviciilor pentru bărbaţi. Bătu cu pumnul, dînd trei lovituri îndesate în uşa de lemn, aşteptă cîteva secunde şi repetă gestul.

Cu o mică strîmbătură, întredeschise uşa şi strigă:

– Curăţenia! E cineva înăuntru?

Cu ani în urmă, cînd o ajutase pe Ginny, Jo dăduse peste un bătrîn înfăşurat sumar într-un prosop, care-şi lăsase aparatul auditiv la locuinţa din camping. Nu voia să repete aceeaşi experienţă. Dinăuntru nu se auzea nimic – nici zgomot de apă curgînd, nici apa trasă la pisoare, dar Jo îşi anunţă intrarea făcînd cît de mult tărăboi posibil.

Ca măsură finală de prevedere, propti uşa deschisă şi agăţă la vedere placa mare de plastic cu inscripţia SE FACE CURAT ÎN TOALETELE DVS. Mulţumită, duse găleata la chiuvete şi turnă în ea detergent. Douăzeci de minute, treizeci maximum, şi avea să termine. Pentru a-i trece mai uşor timpul, începu să-şi facă planuri pentru restul zilei.

Se gîndea să meargă cu maşina pînă pe malul nordic. Acolo se aflau ruinele unei vechi misiuni spaniole, construită în secolul al şaisprezecelea şi abandonată în al şaptesprezecelea. Spaniolii nu avuseseră prea mult noroc în convertirea indienilor la creştinism, iar aşezămîntul despre care istoricii bănuiau că fusese plănuit nu se realizase niciodată.

Era o zi frumoasă pentru o excursie în capătul de nord, iar pe la jumătatea dimineţii lumina avea să fie excelentă pentru a fotografia ruinele şi terasele de scoici acumulate şi părăsite de indieni. Se întrebă dacă lui Nathan i-ar fi plăcut să vină cu ea. Oare pe un arhitect nu l-ar fi interesat ruinele unei vechi misiuni spaniole? Îi putea cere lui Brian să pregătească un prînz rece şi aveau să petreacă vreo cîteva ceasuri cu fantomele călugărilor spanioli.

Şi pe cine credea că duce de nas? se întrebă Jo. Puţin îi păsa de călugări şi de ruine. Picnicul îl dorea, după-amiaza fără responsabilităţi, fără program, fără termene scadente. Pe Nathan îl dorea.

Se ridică şi-şi apăsă o mînă pe stomac, care-i palpita tare şi cu viteză. Voia să stea cîtva timp cu el, poate pentru a fi puşi amîndoi la încercare. Pentru a vedea ce se întîmpla dacă-şi găsea curajul să-şi dea drumul. Să fie cu el. Să fie Jo.

Şi de ce nu? se întrebă ea. Avea să telefoneze la vila lui, de îndată ce se întorcea acasă. Totul să pară cît mai dezinvolt. Improvizat. Nepremeditat. Şi, ce se întîmpla, aia se întîmpla.

Cînd luminile se stinseră, scoase un uşor ţipăt, vărsîndu-şi apa pe picioare. Se răsuci în loc, cu teul ţinut înainte ca o lance şi auzi ecoul uşii grele închizîndu-se.

– Hei!

Sunetul propriei sale voci, prea subţire şi tremurătoare, o făcu să se cutremure.

– Cine e? întrebă şi, în lumina slabă care pătrundea prin singura fereastră, cu geam mat, aflată sus sub tavan, porni încet spre uşă.

Rezistă la prima împingere. Panica se răzvrăti, dinţoasă, muşcînd-o de grumaz.

Împinse din nou, apoi bătu cu pumnii. Se răsuci, cu inima bubuindu-i în urechi. Era convinsă că cineva se strecurase înăuntru şi stătea în spatele ei.

Nu văzu nimic – doar boxe goale şi luciul slab al duşumelei ude. Nu-şi auzea decît propria respiraţie sacadată. Totuşi, se rezemă de uşă, temîndu-se să se întoarcă spre încăpere cu spatele, iar ochii îi oscilară la stînga şi la dreapta, căutînd mişcări în umbre.

Sudoarea începu să-i şiroiască pe spate, transpiraţie rece, de panică. Nu putea trage în plămîni destul aer, oricît de repede şi de tare încerca să-l inspire. O parte din mintea ei rezista, dăscălind-o: „Cunoşti semnele, Jo Ellen, n-o lăsa să învingă, nu ceda. Dacă te frîngi, vei ajunge iarăşi la spital. Ţine-te bine. Ţine-te."

Îşi apăsă o mînă peste gură, pentru a-şi opri ţipetele, dar acestea răzbiră, în chip de scîncete. Simţea că începea să clacheze, cu groaza presînd feroce contra voinţei sale pînă nu mai putu decît să se întoarcă spre uşă, lovind-o slab cu palma:

– Vă rog, vă rog, deschideţi-mi. Nu mă lăsaţi singură aici.

Auzi zgomot de paşi pe cărare şi deschise gura să strige. Apoi frica îi crescu monstruoasă, dîndu-i un brînci înapoi. Îşi ţinea ochii imenşi aţintiţi asupra uşii, cu pulsul palpitîndu-i dureros sub piele. Răsună un scrîşnet de lemn pe lemn şi o înjurătură. Vederea îi pendulă, se înceţoşă şi deodată fu orbită, cînd uşa se deschise, lăsînd să năvălească lumina soarelui.

Văzu silueta unui bărbat. În timp ce genunchii i se îndoiau, bîjbîi din nou după teu, agitîndu-l ca pe o spadă.

– Nu te-apropia de mine.

– Jo Ellen? Ce naiba se-ntîmplă aici?

– Tată!

Teul căzu pe pardoseală. Jo aproape că-l urmă, dar mîinile tatălui ei o prinseră de braţe, susţinînd-o.

– Ce-ai păţit?

– N-am putut ieşi. N-am putut. Mă pîndeşte. N-am putut să fug.

În acel moment, Sam nu ştiu decît că era palidă ca moartea şi tremura atît de tare, încît aproape îi auzea oasele clănţănind. Acţionînd instinctiv, o luă în braţe şi o scoase la soare.

– Gata, a trecut. N-ai păţit nimic, găluşcă.

Era o veche vorbă de alint, pe care o uitaseră amîndoi. Jo îşi lipi faţa de umărul lui, ţinîndu-se strîns, cînd Sam se aşeză pe o banchetă de piatră, cu ea pe genunchi.

Încă mai era atît de mică, îşi spuse el surprins. Cum era posibil, cînd arăta mereu atît de înaltă şi competentă? Îşi aminti că, ori de cîte ori avea coşmaruri, în copilărie, se ghemuia pe genunchii lui exact aşa. Întotdeauna avusese nevoie de el, cînd visa urît.

– Nu te teme. Nu mai ai nici un motiv de teamă.

– N-am putut ieşi.

– Ştiu. Cineva proptise un lemn de uşă. Nişte copii, atîta tot. Se ţin de farse.

– Copii, se cutremură Jo, agăţîndu-se de explicaţie la fel ca de tatăl ei. Copii care fac farse. Da. Au stins luminile şi m-au închis înăuntru. Am intrat în panică.

Mai ţinu ochii închişi un moment, concentrîndu-se să-şi calmeze respiraţia.

– Nici măcar n-am avut atîta minte să le aprind la loc. Pur şi simplu nu mai puteam judeca.

– Te-ai speriat. Nu te speriai aşa de uşor.

– Nu, deschise în sfîrşit Jo ochii. Nu mă speriam.

– Altădată, ai fi dat buzna pe uşa aia şi luai pielea de pe cine te necăjea.

Imaginea ei din memoria lui Sam aproape că o făcu să zîmbească.

– Chiar aşa?

– Ai avut mereu o umbră de răutate.

Întrucît se oprise din tremurat şi era o femeie în toată firea, nu fetiţa pe care tatăl ei o consolase cîndva, Sam o bătu pe umăr, stîngaci.

– Cred că te-ai cam înmuiat.

– Nu doar „cam".

– Nu ştiu. Un moment, am crezut c-aveai să mă străpungi cu coada aia de teu. Cine ziceai că te pîndeşte?

– Cum?

– Ai spus că te pîndeşte. La cine te-ai referit?

Fotografiile, îşi spuse Jo. Propria ei faţă. A lui Annabelle. Scutură repede din cap, retrăgîndu-se. „Nu acum, fu singurul ei gînd. Nu încă."

– Vorbeam fără şir. Mă prostise spaima. Îmi pare rău.

– N-ai de ce. Fetiţo, şi-acum mai eşti palidă. Hai să mergem acasă.

– Am lăsat toate materialele înăuntru.

– Am eu grijă. Tu stai aici pînă ţi se întăresc la loc picioarele.

Dar, cînd Sam dădu să se ridice, Jo întinse mîna spre a lui.

– Tati, îţi mulţumesc că... ai alungat monştrii.

Sam privi mîinile împreunate ale amîndurora. A ei era îngustă şi albă – mîna mamei sale, îşi spuse el, cu o insuportabilă tristeţe. Cînd, însă, îi privi faţa, o văzu pe fiica lui.

– Mă pricepeam destul de bine, cred.

– Te pricepeai grozav. Şi încă te mai pricepi.

Simţindu-şi dintr-o dată mîna neîndemînatică, Sam îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

– Pun lucrurile la loc, apoi mergem acasă. Probabil că ai nevoie să mănînci ceva.

Nu, îşi spuse Jo, privindu-l cum se îndepărta. De tatăl ei avea nevoie. Şi, pînă în acel moment, n-avusese habar cît de mult.

Capitolul 12

Jo nu mai avea chef de picnic. Simplul gînd la mîncare îi punea un ghem în stomac. Avea să meargă singură, hotărî ea. La balta sărată sau pe plajă. Dacă ar fi avut energia necesară, alerga şi încerca să prindă bacul de dimineaţă. S-ar fi putut pierde pentru cîteva ore în mulţimile din Savannah.

Se spălă pe faţă cu apă rece ca gheaţa şi-şi acoperi părul cu o şapcă sport. Dar, de astă dată, cînd trecu prin dreptul camerei obscure, se simţi îndemnată să intre, să deschidă sertarul şi să scoată plicul. Mîinile îi tremurau puţin, cînd etală fotografiile pe bancul de lucru.

Dar fotografia lui Annabelle nu reapăruse ca prin farmec. Nu era decît Jo, cadru cu cadru. Şi ochii, acele studii ale ochilor ei, furate cu atîta artă. Sau ale ochilor lui Annabelle. Cum putea fi sigură?

Fusese şi o fotografie a mamei sale. *Fusese.* O fotografie funebră. Nu se putea să şi-o fi imaginat. Nimeni nu-şi putea imagina aşa ceva. Ar fi însemnat că era nebună, că avea halucinaţii. Şi nu avea. Nu putea să aibă. O văzuse, fir-ar să fie, fusese în faţa ei.

Cu un efort de voinţă, îşi impuse să se oprească, să închidă ochii, să-şi numere respiraţiile, încet, inspirînd, expirînd, inspirînd, expirînd, pînă cînd inima încetă să-i mai danseze în piept.

Îşi amintea mult prea clar acea senzaţie de sfărîmare, de pierdere a ei înseşi. N-avea s-o lase să se repete.

Fotografia dispăruse. Acesta era un fapt. Existase. Şi acesta era un fapt. Deci, o luase cineva. Poate că Bobby îşi dăduse seama că o tulbura şi se debarasase de ea. Sau intrase altcineva în apartament, cît timp se

aflase ea la spital, şi o luase. Cel care o trimisese revenise şi luase fotografia.

Cu gesturi repezi, Jo îndesă fotografiile la loc în plicul de manila. Nu-i păsa cît de nebuneşte suna, avea să se ţină de acea idee. Cineva îi juca o farsă crudă şi, lăsîndu-se pradă acestei obsesii, îl ajuta să cîştige.

Puse plicul înapoi în sertar şi ieşi.

Dar putea să confirme sau să elimine una dintre posibilităţi cu un singur telefon. Revenind grăbită în camera ei, scoase din birou agenda şi o răsfoi rapid. Avea să întrebe, atîta tot, îşi spuse ea, în timp ce forma numărul apartamentului unde locuia Bobby Banes cu cîţiva colegi de facultate. Putea menţine un ton firesc, întrebîndu-l doar dacă el luase fotografia.

Pînă la al treilea apel, nervii i se încordaseră la limită.

– Alo?

– Bobby?

– Nu, aici Jack, dar sînt liber, iubito.

– La telefon Jo Ellen Hathaway, se prezentă ea scurt. Aş vrea să vorbesc cu Bobby.

– Aha...

Îl auzi dregîndu-şi glasul.

– Mă scuzaţi, domnişoară Hathaway, crezusem că e una din... ale lui Bobby şi... Nu-i aici.

– Vrei să-l rogi să mă caute? Îţi dau un număr unde mă poate găsi.

– Sigur, dar nu ştiu cînd se întoarce, exact, nici exact unde este. A plecat imediat după sesiune. Foto-safari. Murea să scoată nişte pozitive noi pînă începe semestrul.

– Îţi las oricum numărul, spuse Jo şi i-l dictă. Dacă apare, transmite-i mesajul, da?

– Sigur, domnişoară Hathaway. Ştiu că se va bucura să audă de dumneavoastră. A fost îngrijorat în legătură cu... adică, îşi punea întrebări. Se întreba dacă să-şi continue practica la dumneavoastră, în toamnă. Aă, cum merge?

Nu se îndoia că acel coleg de cameră al lui Bobby

ştia despre prăbuşirea ei. Sperase, dar nu se aşteptase, la contrariul.

– Merge bine, mulţumesc.

Vorbi cu răceală, retezînd orice posibilitate de a scormoni mai adînc.

– Dacă afli de Bobby, spune-i că e foarte important să vorbesc cu el.

– Aşa voi face, domnişoară Hathaway. Ăă...

– La revedere, Jack.

Şi lăsă încet receptorul în furcă, închizînd ochii.

Nu conta că Bobby le destăinuise prietenilor problemele ei. N-o putea lăsa să conteze, nu-şi permitea să fie jenată sau deranjată de acea situaţie. Ar fi însemnat prea mult să-i pretindă să păstreze secretul, cînd instructoarea lui îi înnebunise-n braţe într-o dimineaţă şi fusese dusă la spital.

Mîndria ei trebuia s-o suporte, hotărî Jo. Lepădîndu-se de ruşinea care se agăţa de ea, porni spre parter. Cu un dram de noroc, Bobby avea să-i telefoneze în următoarele două săptămîni. Şi atunci, urma să primească măcar un răspuns.

Cînd ajunse la uşa bucătăriei, auzi voci dinăuntru şi se opri cu mîna pe clanţă.

– E ceva în neregulă cu ea, Brian. Nu mai e în apele ei. A vorbit cu tine?

– Kate, Jo nu vorbeşte niciodată cu nimeni. De ce mi-ar fi vorbit tocmai mie?

– Eşti fratele ei. Ruda ei.

Jo auzi zăngănitul vaselor şi simţi mirosul stăruitor de friptură din schimbul de prînz. O uşă de dulap, deschizîndu-se, închizîndu-se la loc.

– Şi ce importanţă are?

Glasul lui Brian era ostil, nervos. Jo aproape că-l vedea încercînd să scape de Kate.

– Are cea mai mare importanţă. Brian, dacă ai încerca doar, poate s-ar deschide faţă de tine. Sînt îngrijorată din cauza ei.

– Ascultă, azi-noapte după focul de tabără mi s-a

părut normală. A stat cu Nathan vreo două ore, a luat o bere, un hot dog.

– Iar azi-dimineaţă s-a întors de la camping palidă ca moartea. O ia cînd în sus, cînd în jos, de cînd s-a întors. Şi cum s-a întors, aşa, din senin? Nu vrea să vorbească despre ceea ce se întîmplă în viaţa ei, nu spune cînd va pleca iar. Nu poţi susţine că n-ai observat cît de... zguduită e.

Jo nu vru să mai audă. Se retrase repede, răsucindu-se pe călcîie, şi porni spre partea din faţă a casei.

Deci, acum o urmăreau, îşi spuse ea, obosită. Întrebîndu-se cînd avea să cedeze. Dacă le vorbea despre criză, bănuia că aveau să urmeze murmure şi priviri înţelegătoare – şi cunoscătoare.

La naiba. Ieşi în lumina soarelui, inspirînd prelung. Putea să-i facă faţă. Avea să-i facă faţă. Iar dacă aici nu reuşea să-şi găsească liniştea, să fie lăsată în pace s-o găsească, urma să plece din nou.

Şi unde să se ducă? O potopi deznădejdea. „Unde pleci, cînd ai părăsit ultimul loc posibil?"

O părăseau puterile, pas cu pas. Tîrîndu-şi picioarele, coborî scara. Era prea obosită ca să se mai ducă altundeva, recunoscu Jo. Merse spre hamacul legat la umbra dintre doi stejari şi se căţără în el. Parcă ar fi intrat într-un uter, îşi spuse, în timp ce marginile o cuprindeau, lăsînd-o să se legene.

În unele după-amiezei calde, o găsise pe mama ei acolo şi se strecurase în hamac lîngă ea. Annabelle îi spunea poveşti, cu o voce somnoroasă. Mirosea plăcut a soare şi se legănau, se legănau, şi priveau printre frunzele verzi la petecele de cer.

Acum copacii erau mai înalţi, meditä ea. Avuseseră mai mult de douăzeci de ani ca să crească – şi ea la fel. Dar unde era Annabelle?

Se plimba pe cheiul din Savannah, neluînd în seamă magazinele atrăgătoare şi turiştii agitaţi. Nu fusese perfect. Nu fusese nici pe departe perfect. Femeia fusese

nepotrivită. Fireşte, ştiuse acest lucru. Încă de cînd o avusese, îl ştiuse.

Fusese interesant, dar numai pentru moment. O străfulgerare, şi gata – ca un orgasm prematur.

Se opri privind rîul, ca să se calmeze. Un mic joc de manipulare mintală care-i încetinea pulsul, îi regla respiraţia, îi relaxa muşchii. Studiase multe jocuri ale puterii minţii asupra trupului, în călătoriile lui.

Curînd, începu să lase iar sunetele să ajungă la el – unul cîte unul. Clinchetul unei biciclete în trecere, vîjîitul pneurilor pe asfalt. Glasurile cumpărătorilor, rîsul scurt al unui copil savurînd o îngheţată.

Era calm din nou, din nou stăpîn, şi zîmbi peste apă. Oferea o imagine atrăgătoare şi o ştia – cu părul fluturînd uşor în vînt, un bărbat chipeş şi bine clădit căruia îi plăcea să atragă ochii femeilor.

A, cu siguranţă că pe-ai lui Ginny îi atrăsese.

Fusese atît de dispusă să se plimbe cu el pe plaja întunecată şi peste dune. Flirtînd cu el, afumată, cu accentul sudist al vocii îngreunat de tequila.

Nu ştiuse nici un moment ce-o pocnise. Literalmente. Gîndindu-se la acel moment, fu nevoit să-şi stăpînească un mic hohot de rîs. O lovitură scurtă, rapidă, în ceafă, şi se prăbuşise. Fusese un fleac s-o care între copaci. Atît de tare îl activase anticiparea, încît fata păruse aproape imponderabilă. Dezbrăcatul ei fusese... stimulator. Într-adevăr, avea un trup mai planturos decît dorise, dar nu era decît un exerciţiu.

Totuşi, se grăbise prea mult. Acum o putea recunoaşte, putea să analizeze. Se pripise, bîjbîise puţin la echipamente, fiind atît de nerăbdător să facă primele fotografii. Ea, goală, cu mîinile legate deasupra capului, de un copăcel rezistent. Nu stătuse să-i răsfire părul, pe îndelete, aşa cum voia, să perfecţioneze iluminarea şi unghiurile.

Nu, fusese prea copleşit de puterea momentului şi o violase în clipa cînd îşi recăpătase cunoştinţa. Dorise ca mai întîi să-i vorbească, să-i captureze spaima crescîndă din ochi, cînd începea să înţeleagă ce intenţiona să facă.

Aşa cum se întîmplase cu Annabelle.

Se zbătea, încerca să vorbească. Picioarele ei lungi şi frumoase se agitau, se strîngeau, pompau. Spatele i se arcuia. Şi atunci am simţit acel control calm şi rece găsindu-şi locul.

„Ea era subiectul. Eu eram artistul."

Aşa cum se întîmplase cu Annabelle, îşi spuse el din nou. Cum ar fi trebuit să se întîmple şi acum, de astă dată.

Dar primul orgasm îi adusese o dezamăgire. Atît de... banal, reflectă el. Nici măcar nu dorise s-o mai violeze o dată. Fusese mai mult o corvoadă decît o plăcere, îşi aminti. Nimic mai mult decît încă un pas spre manipularea imaginii finale.

Însă, cînd scosese eşarfa de mătase din buzunar, i-o înfăşurase la gît, şi o strînsese, şi strînsese, şi-i văzuse ochii dilatîndu-se enormi, gura zbătîndu-se să respire, să urle...

Atunci fusese considerabil mai bine. Orgasmul de atunci fusese superb, brutal de intens şi lung şi satisfăcător.

Şi-şi spuse că acea ultimă imagine a ei, acel moment decisiv, putea fi unul dintre cele mai reuşite.

Avea s-o intituleze *Moartea unei haimanale,* căci de fapt ce altceva fusese? Nu prea se număra printre îngeri. Fusese ieftină şi ordinară. Nimic mai mult decît o lepădătură.

De-asta nici nu se putuse apropia măcar de perfecţiune. Nu fusese vina lui, ci a ei. Îi ridică moralul considerabil, acum, cînd era clar. Ea fusese imperfectă – subiectul, nu artistul.

Şi, totuşi, o alesese. O reperase, şi-o însuşise.

Trebui să-şi reamintească din nou că nu făcuse decît să exerseze. Întregul incident fusese doar o repetiţie generală cu o dublură.

Data viitoare, avea să fie perfect. Cu Jo.

Oftînd uşor, bătu cu palma în servieta de piele unde se aflau fotografiile pe care le developase în camerele închiriate din apropiere. Era timpul să pornească înapoi spre Desire.

Întrucît Lexy iarăşi nu era de găsit nicăieri, Brian ieşi în grădină să mai atace nişte buruieni. Lexy promisese că avea s-o facă ea, dar era mai mult ca sigur că fugise să-l vîneze pe Giff şi să-l seducă pentru o tăvăleală în pauza de masă. Îi văzuse pe amîndoi în noaptea trecută, de la fereastra dormitorului. Uzi leoarcă, plini de nisip şi chicotind ca doi puşti, în timp ce veneau pe cărare. Chiar şi pentru creierul lui obosit, era clar că făcuseră mai mult decît să tragă o partidă de înot la miezul nopţii. Fusese amuzat şi chiar puţin invidios.

Părea atît de simplu să se ia unul pe altul aşa cum erau, să trăiască momentul. Deşi îşi imagina că Giff avea în minte mult mai mult decît momentul şi că Lexy avea să execute din mers un scurt step pe inima lui.

Totuşi, Giff era un om deştept şi răbdător şi se putea s-o facă pe Lexy să danseze cum îi cînta el, înainte de a termina. Brian găsea că ar fi fost interesant de privit. De la o distanţă sigură.

De fapt, numai asta voia, reflectă el. O distanţă sigură.

Coborî privirea spre căldăruşă, cu micile ei trompete de culoare galbenă şi ca a levănţicăi deschise sărbătoreşte. Era frumoasă, era veselă şi era de datoria lui s-o menţină astfel. Băgă mîna în buzunarul şorţului scurt de prelată pe care şi-l legase la brîu pentru rolul de horticulor. Şi auzi scîncetul.

Privind în jur, o văzu pe femeia din hamac. Şi-i sări inima din loc. Părul îi strălucea roşcat-închis în umbra verde, iar mîna, atîrnîndu-i moale peste margine, era suplă, palidă şi elegantă. Şocat, făcu un pas înainte, după care ea întoarse capul, agitată, făcîndu-l să se retragă.

Nu era mama lui, pentru numele lui Dumnezeu! Ci

sora. Uluitor, cît de mult semăna cu Annabelle uneori. Dintr-un anume unghi, în lumina potrivită. Îi era greu să lase în urmă amintirile şi durerea. Mamei lui îi plăcuse să se legene în hamac, o oră, în după-amiezele de vară. Iar dacă Brian o găsea acolo, cîteodată se aşeza turceşte pe pămînt, lîngă ea. Annabelle îi punea pe cap o mînă, îi ciufulea părul şi-l întreba prin ce aventuri mai trecuse în ziua aceea.

Şi îl asculta întotdeauna. Sau, cel puţin, aşa crezuse el cîndva. Mai degrabă, visa cu ochii deschişi, în timp ce el îi povestea. Visa la amantul ei, la fuga de soţ şi la copii. La libertatea pe care, cu siguranţă, o dorise mai mult decît pe el.

Însă cea care dormea acum în hamac era Jo şi, după cum arăta, nu dormea deloc liniştită.

O parte din el – o parte pe care o privea cu silă şi cu un sentiment apropiat de ură – vru să se întoarcă, să plece, s-o lase cu demonii ei. Dar se apropie, cu fruntea încreţită de îngrijorare, cînd Jo tresări şi gemu în somn.

– Jo, îi puse Brian o mînă pe umăr, scuturînd-o. Haide, draga mea, trezeşte-te.

În vis, ceea ce o fugărea prin pădurea cu copacii ei fantomatici şi vîntul nebunesc întinse un braţ şi-şi înfipse unghiile ascuţite în carnea ei.

– Nu! zvîcni Jo, smulgîndu-se din vis. Nu mă atinge.

– Uşurel.

Simţise pe faţă curentul stîrnit de pumnul ei şi nu fu sigur dacă să fie îngrijorat sau impresionat.

– Mă descurc şi fără nas rupt.

Cu respiraţia sacadată, Jo îl privi orbeşte.

– Brian.

Afurisitul tremur deveni şi mai puternic, aşa că se prăbuşi la loc în hamac, închizînd ochii.

– Iartă-mă. Un vis urît.

– Observasem.

Deci tot îngrijorare era, mai multă decît se aşteptase. Kate avusese dreptate, ca de obicei. Ceva era în mare neregulă. Riscă şi se aşeză pe marginea hamacului.

– Vrei ceva? Apă?

– Nu.

Surpriza i se citea în ochi, cînd îi deschise şi-i privi mîna pe care Brian şi-o pusese peste a ei. Nu mai ţinea minte cînd o ţinuse ultima oară de mînă. Nici ea pe el.

– Nu, n-am nimic. Doar un coşmar.

– Aveai coşmaruri şi în copilărie. Te trezeai urlînd după tata.

– Mda, izbuti ea un zîmbet vlăguit. Nu reuşeşti să le laşi în urmă pe toate, pare-se.

– Le mai ai des? încercă Brian să pară nepăsător, dar îi văzu licărirea din ochi.

– Nu mă mai trezesc din somn urlînd după nimeni, replică ea ţeapănă.

– Nici nu m-aş aştepta.

Ar fi vrut să se ridice, să plece. Nu încetase, de ani de zile, să se mai intereseze de problemele ei? Dar rămase pe loc, legănînd încet hamacul.

– Nu e un defect să-ţi fii singur de ajuns, Brian.

– Nu.

– Şi nici nu e un păcat să vrei să-ţi rezolvi singur problemele.

– Asta faci, Jo? Rezolvi probleme? Ei bine, stai liniştită. Am destule de-ale mele, fără să mă mai ocup şi de ale tale.

Dar tot nu plecă şi continuară să se legene împreună încet, la umbra copacilor. Firescul situaţiei o făcea s-o usture ochii. Prudentă, dar împinsă de necesitate, făcu un pas nesigur.

– M-am gîndit mult la mama în ultima vreme.

Umerii lui Brian se încordară.

– De ce?

– O tot revăd, în minte.

„Fotografia care a dispărut."

– O visez. Cred că a murit.

Lacrimile începuseră să-i curgă fără ca vreunul din ei să-şi dea seama. Cînd întoarse capul, Brian le văzu prelingîndu-se pe obrajii ei şi simţi un nod în stomac.

– Ce rost au toate astea, Jo Ellen? Ce rost are să te îmbolnăveşti pentru un lucru întîmplat în urmă cu douăzeci de ani, care nu mai poate fi schimbat?

– Nu-l pot opri... nu-l pot explica. Există şi gata.

– Ne-a părăsit, am supravieţuit. Şi asta există.

– Dar dacă n-a plecat? Dacă a răpit-o cineva, dacă...

– Dacă au luat-o extratereştrii? o întrerupse el scurt. Pentru numele lui Dumnezeu. Poliţia a ţinut cazul deschis mai mult de un an. Nu exista nimic, nici o probă că ar fi fost răpită, nici o urmă a vreunui răufăcător. A plecat. Asta e. Nu-ţi ieşi din minţi.

Închise din nou ochii. Poate că asta făcea, se împingea încet spre nebunie.

– Şi e mai bine să cred că de fiecare dată cînd ne spunea că ne iubea minţea? Aşa ceva e mai stabil, Brian?

– E mai bine să lăsăm totul în pace.

– Şi să nu ne mai găsim pacea, murmură ea. Nici unul dintre noi. Fiindcă s-ar putea să spună şi altcineva că ne iubeşte, şi ar putea fi şi asta o minciună. Mai bine s-o lăsăm în pace. Mai bine să nu riscăm. Mai bine să nu avem pace, decît să n-o lăsăm în pace.

Lovise destul de precis pentru a-l face să se burzuluiască.

– Tu eşti cea care are coşmaruri, Jo, nu eu.

Se hotărî repede şi se ridică înainte de a apuca să se răzgîndească.

– Haide.

– Unde să merg?

– Facem o plimbare cu maşina. Să mergem.

O luă iarăşi de mînă, o ridică în picioare şi începu s-o tragă spre maşină.

– Unde? Ce e?

– Fă şi tu odată ce ţi se spune, fir-ai să fii.

O împinse înăuntru, trînti portiera şi văzu cu satisfacţie că era îndeajuns de buimăcită ca să se supună.

– O am pe Kate pe cap, bombăni el, în timp ce se aşeza şi răsucea cheia. Pe tine te apucă plînsul. M-am

săturat. Am şi eu viaţa mea, să ştii.

– Mda, îşi trase Jo nasul, ştergîndu-şi obrajii cu dosul mîinii. Şi ţi-o trăieşti din plin, Brian.

– Taci din gură.

Roţile se învîrtiră cu furie, cînd întoarse maşina în loc şi porni pe drum.

– Ai să te-ntorci aici arătînd ca un sac de oase, şi-o să terminăm odată. Şi atunci, poate că toţi au să se retragă în colţurile lor şi-au să mă lase dracului în pace.

Cu ochii îngustaţi, Jo se agăţă de clanţa portierei.

– Unde mergem?

– Tu mergi, preciză el, la doctor.

– Pe dracu'.

Surpriza se războia cu îngrijorarea greţoasă.

– Opreşte maşina în clipa asta şi lasă-mă să cobor.

Brian strînse buzele, accelerînd.

– Te duci la doctor. Şi, dacă va trebui, te iau pe sus. Vom afla dacă Kirby e măcar pe jumătate atît de pricepută pe cît se crede.

– Nu sînt bolnavă.

– Atunci n-are de ce să-ţi fie teamă dacă te examinează.

– Nu mi-e teamă, mă enervează. Şi n-am de gînd s-o fac pe Kirby să-şi piardă vremea.

Brian coti pe mica alee, frînă scrîşnind în faţa casei lui Kirby şi trînti o mînă pe umărul surorii lui. Avea ochii aprinşi, întunecaţi şi limpezi.

– Poţi intra sau ne poţi face pe amîndoi de rîs, silindu-mă să te car pe umăr. Oricum, te duci, aşa că alege.

Se priveau furioşi. Jo bănuia că nervii ei se potriveau perfect cu ai lui. Într-o luptă verbală, avea şanse măricele de a-l dezarma. Dacă Brian se hotăra să treacă la tactica fizică – şi-şi aminti din copilărie că aşa ceva era foarte posibil – nu mai putea zice nici pîs. Adoptînd o atitudine demnă, îşi împinse în faţă mîndria.

Cu o smucitură a capului, coborî din maşină şi porni pe trepte spre vila lui Kirby.

O găsiră pe doctoriţă la bufetul din bucătărie, ungînd unt de arahide pe pîine.

– Salut.

Îşi linse degetul, lăsîndu-şi zîmbetul de salut pe buze, în timp ce scruta mai întîi un chip furios, apoi pe celălalt. Ciudat, îşi spuse, ce clar se vedea deodată asemănarea de familie.

– Vreţi o gustare?

– Ai timp de-un examen general? întrebă Brian, dîndu-i surorii sale un brînci puternic înainte.

Kirby muşcă mărunt din sandvişul neacoperit, în timp ce Jo se întorcea spre fratele ei, pufnind.

– Sigur. Următoarea vizită o am abia la unu şi jumătate, răspunse ea cu un zîmbet vesel. Care din voi vrea să-mi facă un striptease pe ziua de azi?

– Tocmai lua masa, îl informă Jo pe Brian.

– Untul de arahide nu-nseamnă masă decît pînă la vîrsta de şase ani, o împinse el din nou. Intră acolo şi dezbracă-te. Nu plecăm pînă nu te examinează din cap pînă-n picioare.

– Constat că este prima mea consultaţie sub ameninţare, îl privi Kirby lung pe Brian; sperase că ţinea destul la sora lui ca să fie dur cu ea, dar nu fusese sigură. Du-te, Jo, în camera din fund. Vin şi eu imediat.

– N-am nici o problemă.

– Perfect. Asta-mi va uşura munca şi-ţi va da un pretext ca să-i tragi pe urmă lui Brian un pumn în nas.

Îşi trecu o mînă peste coada franţuzească împletită cu grijă şi zîmbi din nou.

– Eu îl ţin şi tu dai.

– Perfect, se răsuci Jo în loc, pornind cu pas apăsat pe hol.

– Despre ce este vorba, Brian? întrebă încet Kirby, după ce uşa se trînti.

– Are coşmaruri, nu mănîncă. Azi-dimineaţă, s-a întors de la camping palidă ca o moartă.

– Ce făcuse la camping?

– Ginny n-a apărut azi la lucru.

– Ginny? Nu-i stă în fire, se încruntă Kirby, apoi

izgoni gîndul; asta era altă problemă. Mă bucur că ai adus-o. Voiam s-o examinez.

– Află ce nu-i în regulă cu ea.

– Brian, am să-i fac un examen fizic şi, dacă are vreo problemă, o descopăr eu. Dar nu sînt psihiatră.

Nervos, Brian îşi înfundă mîinile în buzunare.

– Vezi doar ce nu merge.

Kirby dădu din cap şi-i întinse restul sandvişului.

– E şi lapte în frigider. Serveşte-te.

Cînd intră în camera de consultaţii, Jo era încă îmbrăcată complet şi se plimba de colo-colo.

– Ascultă, Kirby...

– Jo, ai încredere în mine, da?

– Asta n-are nici o legătură cu...

– Mai întîi să facem ce e de făcut, să terminăm, şi ne vom simţi cu toţii mai bine.

Luă o cămaşă curată.

– Intră în baia de vis-à-vis, pune-ţi asta pe tine şi urinează în vas.

Jo o privi încruntată cum lua o fişă medicală nouă şi un formular.

– Îmi va trebui un scurt istoric medical – ultimul ciclu, orice probleme fizice, orice reţete după care te tratezi, alergii, din astea. Le poţi completa după ce-ai tras pe tine ultimul răcnet al modei aici de faţă, în timp ce eu îţi fac analiza urinei.

Se aplecă să scrie numele lui Jo pe fişă.

– Mai bine cedează cu graţie, murmură ea. Brian e mai mare ca tine.

Jo ridică din umeri şi porni spre baie.

– Tensiunea puţin cam mare, constată Kirby, scoţîndu-i manşonul. Nimic grav, probabil se datorează unei uşoare fluctuaţii nervoase.

– Ce-am mai rîs.

Kirby încălzi stetoscopul între palme şi i-l apăsă lui Jo pe spate.

– Inspiră adînc, expiră. Încă o dată. Şi eşti şi o idee cam slabă. Ceea ce-o face pe femeia din mine să se înverzească de invidie, iar pe doctoriţa raţională să se îngrijoreze.

– N-am prea avut poftă de mîncare în ultima vreme.

– Pe-asta ar trebui s-o rezolve bucătăria de la Sanctuar.

Şi dacă nu, Kirby intenţiona să se gîndească mai bine. Scoase oftalmoscopul şi începu să examineze ochii lui Jo.

– Dureri de cap?

– Acum, sau în general?

– Oricum.

– Acum, da, dar aş spune că ăsta e un rezultat direct al ciocnirii cu Brian Scatoalcă.

Apoi, oftă.

– Cred că-n ultimele cîteva luni am avut mai multe ca de obicei.

– Surde, pulsatorii, sau ascuţite şi pătrunzătoare?

– Mai mult surde cu pulsaţii.

– Ameţeli, greţuri, stare de leşin?

– Am... nu, nu tocmai.

Doctoriţa se lăsă pe spate, rezemîndu-şi o mînă pe umărul lui Jo.

– Nu, sau nu tocmai?

Cînd Jo ridică din umeri, Kirby puse instrumentul deoparte.

– Iubito, sînt medic şi sînt prietena ta. Trebuie să fii sinceră cu mine şi să nu te îndoieşti că tot ce-mi spui în camera asta rămîne între noi.

Jo trase adînc aer în piept, încleştîndu-şi mîinile strîns în poală.

– Am avut o criză nervoasă.

Aerul i se revărsă din plămîni, parte cu teamă, parte cu uşurare.

– Cam acum o lună, înainte de a veni aici. M-am prăbuşit pur şi simplu. N-am avut ce face.

Fără o vorbă, Kirby îi puse ambele mîini pe umeri, masînd-o uşor. Jo îşi înălţă capul şi văzu în ochii aceia

verzi şi blînzi numai înţelegere. Se umplură şi ai ei de lacrimi.

– Mă simt ca o proastă.

– De ce?

– Niciodată n-am mai fost atît de neajutorată. Întotdeauna le-am putut rezolva pe toate, Kirby, luîndu-le aşa cum erau. Şi apoi, au început să se acumuleze, tot mai apăsătoare. Şi nu sînt sigură dacă aveam năluciri sau chiar se întîmplau cu adevărat. Pur şi simplu nu ştiu. Şi pe urmă, am clacat. M-am frînt de-a dreptul.

– Ai consultat pe cineva?

– N-am avut încotro. M-am prăbuşit chiar în faţa asistentului meu. M-a dus la urgenţă şi m-au internat pentru cîteva zile. Un breakdown mintal. Nu-mi pasă că ne apropiem de secolul douăzeci şi unu şi nu mă interesează cît de intelectualizaţi sîntem. Mi-e ruşine.

– Iar eu îţi spun că n-ai nici un motiv de a-ţi fi ruşine şi că ai tot dreptul să simţi tot ce vrei tu să simţi.

Buzele lui Jo se arcuiră uşor.

– Deci, nu trebuie să-mi fie ruşine că mi-e ruşine.

– Categoric, nu. Cum era programul tău de lucru?

– Strîns, dar aşa-mi place.

– Viaţa socială?

– Nulă, dar o prefer nulă. Şi, da, e valabil cam şi pentru viaţa sexuală. Nu eram deprimată, nici nu sufeream pentru vreun bărbat sau din lipsa unuia. M-am gîndit mult la mama mea, continuă Jo. Am aproape aceeaşi vîrstă ca a ei, cînd a plecat, cînd s-a schimbat totul.

„Şi cînd ţie ţi s-a destrămat viaţa", continuă Kirby în sinea ei.

– Şi te-ai întrebat, îngrijorată, dacă toate aveau să se schimbe din nou, fără ca tu să ai vreo putere. Nu sînt psihiatră, Jo, doar o generalistă de modă veche. Discutăm ca între prietene. Ce prognoză aveai cînd te-au externat?

– Nu ştiu exact, se foi Jo în loc. M-am externat singură.

– Înţeleg. Nu ţi-ai scris nici o recomandare pe reţetă.

– Şi nu fac nici un tratament. Nu mă întreba ce mi-au prescris. N-am aplicat nici o reţetă. Nu vreau medicamente – şi nu vreau să consult psihiatri.

– Bine, deocamdată vom proceda bătrîneşte. Eliminăm orice cauză fizică. Îţi recomand aer curat, odihnă, mese regulate – şi puţin sex sănătos şi sigur, dacă ai de unde găsi, adăugă ea, cu un surîs.

– Sexul nu e pe lista mea de priorităţi.

– Atunci, iubito, eşti nebună.

Jo clipi din ochi, după care pufni în rîs, pe cînd Kirby îi tampona cu alcool adîncitura braţului.

– Mulţumesc.

– Insultele nu se taxează. Iar ultima recomandare de pe reţetă e să vorbeşti. Cu mine, cu familia, cu oricine în care ai încredere că te ascultă. Nu lăsa să se mai adune totul. Oamenii ţin la tine, Jo. Cedează şi tu puţin.

Clătină din cap, înainte ca Jo să poată răspunde.

– Fratele tău ţine destul ca să te fi tîrît aici – aici, într-un loc pe care l-a evitat ca şi cum ar fi fost ciumat, de cînd am venit eu. Şi dacă mă pricep cît de cît la caractere, în momentul ăsta se-nvîrte pe dincolo bombănind speriat c-am să ies să-i spun că sora lui mai are doar trei săptămîni de trăit.

– Aşa i-ar trebui, oftă Jo obosită. Chiar dacă mă simt mai bine decît de nu ştiu cîte săptămîni.

Ochii i se aţintiră asupra seringii, dilatîndu-se:

– Ce naiba faci cu asta?

– Îmi trebuie doar un strop de sînge, zîmbi Kirby, cu acul pregătit. Vrei să tragi un urlet, ca să vedem în cît timp dă buzna aici?

Jo îşi feri ochii, ţinîndu-şi respiraţia.

– N-am de gînd să-i dau satisfacţie.

Cînd Jo fu îmbrăcată din nou, Kirby îi îndesă în mîini un flacon pîntecos de plastic.

– Nu-s decît vitamine, spuse ea. De mare putere. Dacă începi să mănînci sănătos, nu vei mai avea nevoie

de ele. Dar, pentru moment, îţi vor da un impuls. Te anunţ cînd vin analizele sîngelui de la laborator, însă restul e în limite normale.

– Îţi sînt recunoscătoare, sincer.

– Atunci, demonstreaz-o, purtîndu-ţi de grijă şi vorbind cu mine cînd simţi nevoia.

– Aşa voi face.

Întotdeauna i se părea puţin cam ciudat să-şi manifeste deschis afecţiunea, dar se apropie şi o sărută pe obraz.

– Îţi promit. Şi am vorbit serios. De mult nu m-am mai simţit atît de bine.

– Perfect. Urmează sfaturile medicului Kirby şi-ai să te simţi şi mai bine.

Păstrîndu-şi grijile pentru sine, o conduse pe Jo afară.

Brian era exact în locul unde se aşteptase, plimbîndu-se neliniştit prin living. Se opri, privindu-le încruntat. Kirby îi răspunse cu un zîmbet vesel.

– Ai o fetiţă de-o sută zece livre[1] vioaie şi energică, tată. Felicitări.

– Vai ce banc bun. Ce naiba se-ntîmplă cu tine? o întrebă el pe Jo.

Înclinîndu-şi capul, Jo îl privi cu ochii îngustaţi.

– Mușcă-mă, îi propuse ea, pornind apoi agale spre uşă. Mă întorc pe jos. Îţi mulţumesc că ţi-ai sacrificat timpul pentru toanele idiotului ăstuia, Kirby.

– A, de luni de zile mă străduiesc să fac exact asta, chicoti ea, în timp ce uşa cu plasă se trîntea.

– Vreau să ştiu ce se întîmplă cu sora mea.

– Pe moment, suferă de fraterită acută. Deşi extrem de iritantă, rareori e fatală.

– Vreau un răspuns clar în mă-sa, scrîşni Brian printre dinţi, iar Kirby dădu din cap aprobator:

1. O sută zece livre = 50 kg.

– Îmi placi mai mult cînd eşti uman.

Se întoarse spre cafetieră, mulţumită să vadă că Brian fusese şi el de folos cu ceva, făcînd cafea proaspătă.

– În regulă, răspunsuri clare. Vrei să stai jos?

Brian simţi un junghi dureros în stomac.

– Cît de grav e?

– Nici pe departe atît de grav pe cît crezi. O preferi amară, nu? Ca un adevărat bărbat.

I se opri respiraţia, cînd Brian o înhăţă strîns de braţ.

– N-am chef de poante.

– O.K., deci vorbele mele de duh n-au să te relaxeze. Vor trece vreo două săptămîni pînă să vină rezultatele complete ale analizelor, dar îţi pot oferi opinia mea competentă după examen. Jo este puţin cam deprimată. Este nervoasă şi stresată, şi nemulţumită de ea însăşi pentru că e nervoasă şi stresată. Ceea ce-i trebuie e exact ce mi-ai demonstrat tu că-i poţi da. Sprijin – chiar şi cînd ţi-l refuză cu şuturi.

Un prim fior de uşurare îi destinse presiunea din piept.

– Asta era? Atîta tot?

Kirby se răsuci să termine de turnat cafeaua.

– Mai există şi confidenţele dintre medic şi pacient. Jo are dreptul la intimitatea ei şi la discreţia mea.

– Mi-e soră.

– Da, şi la un nivel personal sînt încîntată să văd că ieşi în serios relaţia asta. Nu eram tocmai sigură. Poftim, îi împinse ea ceaşca în mînă. A venit acasă fiindcă simţea nevoia să fie acasă. Avea nevoie de familia ei. Aşa că, să-i fii alături. Asta-i tot ce-ţi pot spune. Orice altceva trebuie să vină de la ea.

Brian se îndepărtă, sorbind din cafea fără să-şi dea seama. Perfect, îşi zise el, nu suferea de nici una dintre bolile misterioase şi ucigătoare pe care şi le imaginase el în timpul aşteptării. Rămăsese doar fără energie. Nu era cancer, nici tumoră pe creier.

– Perfect, repetă, cu voce tare. Probabil o voi putea

convinge să mănînce regulat şi am s-o împiedic pe Lexy să se mai ia la harţă cu ea.

– Ce dulce eşti, murmură Kirby.

– Ba nu-s dulce deloc.

Brian puse brusc ceaşca jos, făcînd un pas înapoi. Îngrijorarea i se risipise îndeajuns pentru a-i permite s-o vadă pe Kirby clar. Felul cum îi zîmbeau ochii aceia de sirenă. Modul cum stătea, calmă şi stăpînită, toată aurie cu roz.

– Nu fac decît să-mi port singur de grijă. Vreau să am din nou programul meu şi n-am să pot pînă cînd Jo nu se linişteşte.

Cu ochii calzi, Kirby se apropie de el.

– Mincinosule. Pungaşule. Blegule.

– Înapoi.

– Nu încă.

Întinse mîinile să-i cuprindă faţa între palme. De data asta, o aţîţase mai mult decît strict la nivel fizic şi nu mai putea rezista.

– I-ai comandat vizita medicală şi n-ai achitat consultaţia, se ridică ea pe vîrfuri. Serviciile mele nu-s ieftine.

Şi-i atinse buzele cu ale ei.

Brian îi aşează mîinile pe talie, în timp ce gustul ei îl inunda.

– Îţi tot spun să nu te-apropii, îşi înclină el capul, sărutînd-o şi mai profund. De ce nu asculţi?

Respiraţia lui Kirby începea deja să se accelereze, blocîndu-i plămînii. Un adevărat extaz.

– Sînt încăpăţînată. Insistentă. Directă.

– Eşti agresivă, o muşcă el de buză, trăgînd uşor. Nu-mi plac femeile agresive.

– Mmm. Ba îţi plac.

– Ba nu-mi plac.

O împinse înapoi spre bufet, pînă cînd trupul i se lipi apăsat şi fierbinte de al ei, pînă cînd gura i se potrivi ferm, începînd s- o devoreze.

– Dar te doresc. Acum eşti fericită?

Kirby îşi dădu capul pe spate, gemînd cînd gura lui îi

cutreieră gîtul.

– Dă-mi cinci minute să contramandez consultaţiile de după-amiază şi amîndoi vom fi extaziaţi de-atîta fericire. Brian, pentru numele lui Dumnezeu, pune mîinile pe mine.

– N-o să fie uşor.

Îi ronţăi uşor urechea, în lobul căreia scînteia un mic smarald, croindu-şi nervos drum înapoi spre gura ei, pentru a i-o sonda pînă cînd unghiile lui Kirby i se înfipseră în umeri. Se văzu pe el însuşi posedînd-o acolo unde stăteau, deschizîndu-şi doar fermoarul, trăgîndu-i în jos pantalonii călcaţi şi înfigîndu-se pînă lăsa în urmă toată acea nevoie disperată, acea frustrare nesăţioasă.

Dar n-o atinse, n-o cuceri. În schimb, se folosi de dorinţa care clocotea în el pentru a-i controla pe amîndoi. O apucă de gît cu o mînă, trăgîndu-i capul înapoi pînă cînd ochii li se întîlniră. Ai ei erau verzi ca mările agitate, îndemnîndu-l să se arunce.

– Va fi aşa cum vreau eu. Trebuie să accepţi asta.

Prin dorinţă fremătară nervii.

– Ascultă...

– Nu, am terminat. Şi-am terminat şi cu jocurile. Ai fi putut să te retragi, dar n-ai făcut-o. Acum vom proceda în stilul meu. Cînd mă întorc, terminăm ce-am început.

Kirby respira accelerat, cu sîngele gonindu-i încins prin vene. Un moment, îl urî pentru că o putea studia cu nişte ochi atît de reci şi de stăpîniţi.

– Crezi că mă sperii?

– Nu cred că ai atîta minte ca să te laşi speriată, zîmbi Brian, încet, ameninţător. Dar ar fi cazul. Cînd mă întorc, repetă el, îndepărtîndu-se. Şi puţin îmi pasă dacă vei fi sau nu pregătită.

Încercînd să-şi revină, Kirby îşi adună cît de cît mîndria.

– I-auzi ce aroganţă!

– Exact.

Brian porni spre uşă, rugîndu-se să poată ieşi înainte ca dorinţa să-i smulgă un geamăt sonor. Îi mai

aruncă o ultimă privire, trecîndu-şi ochii peste părul ei ciufulit, luminat de soare, ochii care scînteiau într-o gamă întreagă de emoţii periculoase, gura încă umflată de a lui.

– În locul tău, m-aş duce să mă aranjez puţin, domnişoară doctor. Tocmai a sosit următorul pacient.

Şi lăsă uşa cu plasă să se trîntească în urma lui.

Capitolul 13

Vila Little Desire nu era foarte departe de drumul înapoi spre Sanctuar. În orice caz, îşi spuse Jo, chinuindu-se să-şi găsească justificări, plimbarea avea să-i facă bine.

Poate că dorea să fotografieze rîul după-amiaza, să vadă cît de multe flori sălbatice înfloriseră. Şi, întrucît tot trecea prin apropiere, ar fi fost o impoliteţe să nu vină măcar într-o scurtă vizită.

În plus, era proprietatea familiei ei.

Îşi pregătise chiar şi o mică scuză, gen „aveam şi eu drum pe- aici", repetînd în minte pentru a-şi perfecţiona tonul cel mai firesc. Prin urmare, avu o decepţie cînd ajunse la vilă şi văzu că jeep-ul lui Nathan lipsea.

Se opri un moment la baza scării, nehotărîtă, apoi urcă grăbită treptele, înainte de a apuca să se răzgîndească. Nu făcea nimic rău intrînd, doar pentru un moment, ca să-i lase un mesaj. Nu deranja nimic de la loc, nici nu-şi băga nasul. Voia doar să... La naiba, uşa era încuiată.

Încă un mic şoc. Oamenii de pe Desire rareori îşi încuiau uşile. Prea curioasă ca s-o mai preocupe bunele maniere, îşi lipi faţa de geam şi privi înăuntru.

Pe masa lungă din zona bucătăriei stătea un computer laptop ergonomic, închis cu o grijă enervantă. Alături se afla o imprimantă cu linii aerodinamice. În apropiere văzu tuburi prelungi, în care presupuse că se

aflau schiţe făcute sul. O hîrtie mare, pătrată, era desfăşurată şi prinsă la colţuri cu un borcan de ness, o scrumieră şi două căni. Dar, oricum îşi înclina şi întorcea capul, nu putea distinge ce era desenat pe ea.

„Oricum nu mă priveşte," îşi reaminti ea, încordîndu-şi vederea. La auzul unui foşnet de frunze în spate, se retrase repede, cu o privire peste umăr. Un curcan sălbatic îşi luă zborul, greoi, cu un gîlgîit grăbit. Dîndu-şi ochii peste cap, se bătu peste inima care-i tresărise în piept. Ar fi fost perfect dacă dintre copaci apărea însuşi Nathan, prinzînd-o că-i spiona casa.

Îşi reaminti că mai avea şi zeci de alte lucruri de făcut, zeci de locuri unde putea merge. Nu se abătuse din drum ca să-l vadă pe el. Nu prea mult.

Probabil era mai bine că nu-l găsise, reflectă Jo în timp ce cobora în trap uşor scara, pornind spre casă. Luînd-o pe Cărarea Palmierilor-Pitici, urmă cotul rîului spre umbra deasă unde viţele tămîioase şi ferigile reînviorate transformau pădurea într-o junglă luxuriantă.

Nu avea nevoie de asemenea diversiuni, de complicaţiile pe care Nathan Delaney aproape sigur i le-ar fi adus în viaţă. Abia îşi revenea pe propriile-i picioare.

Dacă dorea o relaţie cu el, ar fi trebuit să-i explice anumite... lucruri. Iar dacă i le dezvăluia, asta ar fi pus capăt oricărei relaţii. Cine avea chef să se încurce cu o femeie nebună, în vacanţă?

Cărarea înainta întortocheată, printre palmierii pitici de unde-şi trăgea numele. Auzi ţipătul curcanului şi trilurile prelungi, fluide, ale unei păsări cîntătoare. Tocul aparatului îi sălta pe şold, în timp ce grăbea pasul, dojenindu-se pe ea însăşi.

Deci, neiniţiind nimic, nu făcea decît să-i scutească pe amîndoi de nişte momente penibile şi irosite.

De ce naiba nu-l găsise acasă?

– Şşşt, îi astupă Ginny lui Lexy gura cu o mînă, cînd auzi paşi apropiindu-se pe potecă, prin apropierea poienii păzite de trunchiuri groase de stejari şi palmieri-

varză. Trece cineva, şopti el.

– Aoleu, îşi înhăţă fulgerător Lexy bluza căzută alături, acoperindu-şi sînii cu ea. Parcă spuseseşi că Nathan s-a dus azi pe continent.

– S-a dus. M-am întîlnit cu el pe drumul spre bac.

– Atunci cine... a, pufni răutăcioasă Lexy, privind printre frunzele de palmier. Nu-i decît Jo. Supărată pe toată lumea, ca de obicei.

– Taci, îi apăsă Ginny capul în jos cu al lui. Prefer ca soră-ta să nu mă prindă cu nădragii-n vine.

– Dar o ai aşa de drăguţă... dădu ea să-l apuce şi, cu chicoteli înfundate, se foiră pînă cînd Jo dispăru.

– Afurisită mai eşti, Lex, o imobiliză Giff cu mîinile, zîmbindu-i; mai avea pe ea sutienul – încă nu apucaseră să se descotorosească şi de el – şi-i plăcea senzaţia materialului lucios frecîndu-i-se de piept. Şi cam ce explicaţii aş fi dat dacă venea pe-aici?

– Dacă nu ştie ce se întîmplă, era timpul să-i arate cineva.

Clătinînd din cap, Giff se aplecă s-o sărute pe vîrful nasului.

– Eşti prea aspră cu sora ta.

– Eu sînt aspră cu ea? mîrîi Lexy. Ia să-ncercăm şi invers. Se potriveşte mult mai bine.

– Ei, poate că sînteţi reciproc prea aspre. Am impresia că lui Jo i-ai dat ceva de furcă, în ultima vreme.

– Viaţa ei e perfectă pentru ea, îl contrazise Lexy, bosumflată, răsucind pe deget o şuviţă din părul lui. Are o meserie, călătoreşte cît cuprinde. Oamenii orăcăie în faţa pozelor ei ca nişte ţînci nou-născuţi. Sau le studiază ca pe nişte manuale tîmpite. Şi cîştigă bani cu grămada, destul ca să nu aibă grija unei împuţite de moşteniri.

Răscolit de dragoste, Giff îşi trecu nodurile degetelor peste bărbia ei.

– Iubito, e cea mai neghioabă pierdere de timp să fii invidioasă pe Jo.

– Invidioasă? se întunecară ochii ei, dilataţi de şocul

insultei. De ce Dumnezeu aş invidia-o eu pe Jo Ellen?

– Exact, o sărută mărunt, cu un ciugulit drăgăstos, Giff. Voi două urmăriţi acelaşi lucru. Felurile cum sînteţi şi cum îl căutaţi diferă ca noaptea de zi, dar scopul e unul singur.

– Serios? întrebă Lexy cu o voce rece şi curgătoare ca laptele proaspăt. Şi care să fie scopul ăsta?

– Să fiţi fericite. Asta vor majoritatea oamenilor mai presus de orice. Şi să-şi lase amprenta în lume. Simplul fapt că ea a reuşit înaintea ta nu te face să fii mai puţin importantă. Şi, în fond, a avut trei ani avantaj.

Lexy nu se lăsa deloc convinsă. Glasul îi deveni, din rece, îngheţat.

– Nu ştiu de ce m-ai adus aici, dacă nu voiai decît să vorbim despre soră-mea.

– Iubito, tu m-ai adus pe mine, zîmbi Giff, continuînd să-i ţină mîinile blocate, în ciuda zvîrcolelilor ei nervoase. Din cîte-mi amintesc, ai venit pînă la vila Sand Castle, unde eu îmi vedeam liniştit de treburi, înlocuind plasele de ţînţari. Mi-ai şoptit ceva la ureche şi, cum deja aveai pătura asta în geantă, ce-aş mai fi putut să fac?

Lexy ridică bărbia, arcuindu-şi o sprînceană.

– Păi, nu ştiu, Giff. Ce-ai fi putut să faci?

– Cred că trebuie să-ţi arăt.

Nu se grăbi, lăsînd-o slăbită şi tremurătoare. În noaptea trecută, totul se revărsase peste ea într-un iureş fierbinte. Nevoie peste plăcere, plăcere sfîşiind cu ghearele nevoia. Azi, însă, în aerul răcoros şi lumina difuză, mîinile lui se mişcau încet, frecînd-o uşor pe piele, apăsînd cu degetele, apoi plimbîndu-şi-le abia simţit pe deasupra. Şi, cu toate că avea gura înfierbîntată, nu se grăbea. Revenea iar şi iar la a ei, de parcă numai de acea aromă ar fi avut nevoie.

Cînd Lexy oftă, sunetul răzbătu din adîncurile făpturii ei.

Putea fi sedusă, precum şi cucerită. Giff aşteptase o viaţă întreagă să le facă pe amîndouă, s-o vadă lă-

sîndu-l să le facă pe amîndouă. Toată făptura ei îi era nepreţuită. Acum putea să-i arate, pas cu pas. Într-o zi, curînd, avea să-i spună, cuvînt cu cuvînt.

Cînd lunecă înăuntru, geamătul ei de întîmpinare fu gingaş şi mătăsos. Se încordă să-i dăruiască mai mult, să ia mai mult, într-un ritm leneş ca al rîului care curgea prin apropiere.

Lexy scînci cînd Giff coborî capul să-i sugă uşor sînii.

– Tu mai întîi, murmură el. Ca să te văd.

Nu s-ar fi putut opri. Era purtată ca o frunză fără pic de greutate pe curentul rîului. Orgasmul o inundă, prelung, delicios şi profund. Abia îi putu rosti numele.

Gura lui reveni la a ei, arcuindu-se, şi se slobozi în ea.

– Mmmm, reuşi Lexy să murmure în timp ce Giff se rostogolea trăgînd-o deasupra şi rezemîndu-i capul pe pieptul lui. Niciodată nu mai avusese un asemenea orgasm – unul care să i se furişeze în sus din vîrfurile picioarelor ca mîngîierea unor degete înfăşurate în mătase.

Iar Giff păruse atît de stăpîn, de perfect conştient de ea. Numai tunetul inimii lui sub obraz îi dovedea că fusese la fel de dezlănţuit.

Surîse din nou, întorcîndu-şi buzele spre pieptul lui.

– Se vede că ai exersat mult.

Giff rămase cu ochii închişi, desfătîndu-se cu senzaţia aerului pe faţă şi a părului ei sub mînă.

– Cred cu tărie în a munci la un anume talent pînă ţi-l perfecţionezi.

– Aş zice că ţi l-ai însuşit corect.

– Te-am dorit toată viaţa, Lexy.

Ceva dinlăuntrul ei se înfioră auzindu-l cum o spunea, atît de simplu, de uşor. Cuprinsă în văpaia rămasă, săltă capul şi, cînd îl privi, acel ceva fremătă din nou.

– Cred, în adîncul meu, că şi eu te-am dorit dintotdeauna.

Ochii lui se deschiseră, cu o expresie care o făcu să

i se usuce gura, şi afişă un zîmbet strengăresc.

– Dar erai atît de slăbănog.

– Iar tu n-aveai piept.

Lexy chicoti, pe cînd Giff cobora mîna să-i cuprindă sînii.

– Unele lucruri se mai şi schimbă.

Ridicîndu-se, îl încălecă:

– Şi mă trăgeai de păr.

– Tu mă muşcai. Mai am şi-acum urmele dinţilor tăi, pe umărul stîng.

Cu un hohot de rîs, Lexy îşi aruncă părul pe spate. Avea să se chinuiască îngrozitor cu descîlcitul; dar, trebuia să recunoască, meritase osteneala.

– Ba nu le ai.

– Nu le am pe dracu'. Mama zice că e stigmatul familiei Hathaway.

– Ia să vedem noi.

Îl trase pînă cînd Giff se întoarse pe o parte. Lexy privi, mijindu-şi ochii, deşi cicatricea ştearsă se vedea destul de clar. Stigmatul ei. Simţi un mic fior ciudat, la gîndul că Giff îl purta.

– Unde? Nu văd nimic! se apropie ea şi mai mult. A, vorbeai de fleacul ăsta? Păi asta nu-i nimic. Acum sînt în stare de mult mai mult.

Înainte ca Giff să se poată apăra, îşi înfipse dinţii în umărul lui. Tînărul ţipă, o trînti la o parte şi se rostogoli cu ea pînă se încurcară amîndoi în pătură. Mîinile lui reuşiră să ajungă ici, colo, făcînd-o să se sufoce de rîs, ca şi de dorinţă reîmprospătată.

– Aş spune că e timpul să-mi las şi eu semnul pe tine.

– Să nu-ndrăzneşti să mă muşti, Giff, chicoti Lexy, zbătîndu-se, rostogolindu-se. Au! Fir-ai tu să fii.

– Încă nu te-am muşcat.

– Atunci, m-a muşcat altceva.

Giff se mişcă rapid, cu viziuni de şerpi sfredelindu-i creierul. O culcă pe spate, sări în picioare şi o culese în braţe dintr-o singură mişcare fulgerătoare. Lexy rămase

cu gura căscată cînd îi văzu ochii, deodată duri şi reci, scrutînd solul.

– Doamne! reuşi ea să îngaime, în timp ce inima ei romantică făcea o tumbă în piept.

Pe jos nu se tîra, nu se furişa şi nu se prelingea nimic. Giff, însă, văzu o sclipire argintie. O lăsă pe Lexy pe picioare şi o răsuci în loc. O mică zgîrietură roşie îi păta omoplatul delicat.

– Te-ai rostogolit peste ceva, atîta tot.

Sărută uşor zgîrietura, apoi se aplecă să ridice obiectul argintiu.

– Cercelul cuiva.

Cu ochi strălucitori, Lexy duse mîna la spate să-şi frece absentă locul dureros. O ridicase de parcă ar fi fost uşoară ca fulgul, îşi spuse ea visătoare. Şi stătuse astfel, ţinînd-o în braţe, ca şi cum ar fi apărat-o de un dragon care sufla foc pe nări.

Prin minte îi plutiră imagini cu Lancelot şi Guinevere, cu castele pierdute în ceaţă, înainte de a reuşi să se concentreze asupra cercelului din mîna lui Giff. Avea forma unei dîre de steluţe argintii.

– E al lui Ginny, se încruntă ea uşor, luîndu-i-l din mînă. Face parte din perechea ei favorită. Mă întreb cum a ajuns aici.

Giff îşi înălţă sprîncenele, mişcîndu-şi-le ironic:

– Cred că nu sîntem primii care folosim pădurea asta şi pentru altceva decît pentru o plimbare prin sînul naturii.

Rîzînd, Lexy se aşeză la loc pe pătură, punînd cu grijă cercelul lîngă ea, înainte de a-şi lua sutienul.

– Cred că ai dreptate. Totuşi, e un ocol cam lung de la drumul dintre camping şi cabana ei. Aseară îi purta în urechi?

– N-am fost prea atent la loburile vară-mii, replică sec Giff.

– Sînt aproape sigură...

Lăsă fraza în aer, încercînd să-şi reamintească imaginea. Ginny purtase o bluză de culoare roşu-aprins, cu

ţinte argintii, şi jeanşi albi, strîmţi, încinşi cu o centură concho. Şi, da, îşi spuse Lexy, aproape cu siguranţă, steluţele ei favorite agăţate la urechi. Lui Ginny îi plăcea cum se legănau şi reflectau lumina.

– Ei, nu contează. I-l duc eu înapoi. Dacă o găsesc.

Giff se aşeză să-şi tragă pantalonii de jockey.

– Ce vrei să spui?

– Probabil şi-a tras o şustă tare azi-noapte la foc. Azi-dimineaţă n-a apărut la lucru.

– Cum adică, n-a apărut? Ginny nu lipseşte niciodată.

– Ei bine, azi n-a venit. Am auzit discuţia cînd am venit la micul dejun.

Îşi scoase din geantă o perie de păr şi începu complicatul proces de a-şi descîlci buclele.

– Au, fir-ar să fie. Am avut cîteva cazări şi eliberări la camping, şi nici urmă de Ginny. Kate i-a trimis pe tati şi Jo să le rezolve ei.

Giff îmbrăcă pantalonii şi se ridică să şi-i încheie.

– Au căutat în cabana ei?

– Am terminat înainte de a se fi întors, dar cred că da. Îţi spun eu, Kate se urcă pe pereţi.

– Nu-i deloc în stilul lui Ginny. E ea nebunatică, dar n-ar lăsa-o niciodată pe Kate baltă.

– O fi bolnavă, frecă Lexy cercelul între degete, înainte de a-l vîrî în buzunăraşul şortului pe care şi-l luase ca să-l scoată pe Giff din minţi. Îşi turna tequila pe gît aproape fără pauză.

Ginny dădu din cap a încuviinţare, ştiind însă că Ginny, fie şi mahmură, şi-ar fi făcut datoria sau ar fi luat măsuri să fie înlocuită. Îşi aminti cum arătase, clătinîndu-se pe plajă în întuneric, făcîndu-le cu mîna lui şi lui Lexy şi suflîndu-le bezele.

– Mă duc văd ce-i cu ea.

– Neapărat, se ridică Lexy, observînd cu plăcere cum îi privea Giff picioarele desfăşurîndu-se. Şi mai tîrziu, poate...

Îl cuprinse cu braţele.

– ...vii să vezi ce mai e şi cu mine.

– Mă gîndeam eu şi la asta. Plănuisem să iau cina la han. Să te las să... mă serveşti.

– Aha, se arcuiră buzele ei într-o curbă felină, în timp ce se retrăgea, trăgîndu-şi încet pieptenele prin şuviţele lungi de păr, răsucite ca tirbuşoanele. Aşa plănuiseşi?

– Mda. Pe urmă, plănuiam să văd cum ar fi dacă în continuare m-aş rătăci pe la etaj, eventual nimerind chiar în camera ta. Am putea încerca figura asta şi în pat, ca să mai schimbăm.

– Ei, îşi trecu Lexy limba peste buza de sus. S-ar putea ca diseară să fiu liberă, în funcţie de bacşişul pe care mi-l dai.

Zîmbind, Giff îi captură buzele recent umezite într-o sărutare care o clătină pe călcîie.

Cînd putu respira din nou, Lexy expiră încet.

– E un început cu-adevărat reuşit.

Se aplecă să strîngă pătura, răsucindu-se intenţionat pentru a-l sîcîi cu fesele strînse în pantalonii scurţi, după care întoarse capul.

– Am să-ţi acord... un serviciu de excelenţă.

Cînd reveni în camionetă, pornind spre camping, bătăile inimii lui Giff aproape reveniseră la normal. Era o femeie puternică, îşi spuse, iar viaţa cu ea avea să fie o aventură continuă. Nu o considera complet pregătită să-şi adapteze ideile la a-şi petrece toată viaţa cu el, dar avea să se ocupe şi de asta.

Zîmbi în sinea lui, deschizînd radioul, iar Clint Black începu să se văicărească din boxe. Planificase totul, medită Giff. Curtea pe care i-o făcea – cu progrese promiţătoare, după părerea lui. Cererea în căsătorie, nunta, viaţa.

De îndată ce o convingea că era exact bărbatul de care avea nevoie, aşa avea să se întîmple. Între timp, urmau să se distreze teribil împreună.

Intră în camping, încruntîndu-se puţin cînd văzu în gheretă un adolescent, în locul lui Ginny.

– Hei, Colin, lătră Giff, aplecîndu-se pe fereastră. Tu stai la post pe ziua de azi?

– Aşa se pare.

– Ai văzut-o pe Ginny?

– Nici urmă de ea, încercă băiatul să-i facă lasciv cu ochiul. Se pare c-a prins o partidă ţeapănă.

– Mda.

Simţi însă în pîntec un gol incomod.

– Mă duc s-arunc o privire la ea acasă. Să văd ce descopăr.

– Cum vrei.

Giff conduse încet, conştient de posibilitatea ca vreun copil să se repeadă în faţa maşinii. În prag de vară, ştia că aveau să vină tot mai mulţi, adunîndu-se în camping şi în vile, întinzîndu-şi prosoapele pe plajă. Cei din vile urmau să se frigă la soare cîte o jumătate de zi, revenind apoi în casă pentru a da drumul instalaţiilor de aer condiţionat la puterea maximă. Ceea ce, de obicei, însemna că Giff era ocupat toată vara cu înlocuitul bobinelor.

Nu că l-ar fi deranjat. Era o muncă cinstită şi onorabilă. Şi, cu toate că visa uneori să se apuce de ceva mai interesant, bănuia că avea să-i vină şi lui vremea.

Trase maşina pe scurta alee a lui Ginny şi coborî. Spera s-o găsească în pat, gemînd, cu capul într-un lighean. Asta ar fi explicat tăcerea.

Cînd era acasă, Ginny îşi punea întotdeauna radioul să urle la volum maxim, deschidea televizorul şi-şi adăuga şi vocea ei, cîntînd sau certîndu-se, la convorbirile în direct care o pasionau. Toate zgomotele se ciocneau vesel. Susţinea că astfel se simţea mai puţin singură.

Dar Giff nu auzea nimic altceva decît foşnetul frunzelor de palmier în vînt şi plescăiturile slabe ale broaştelor în apă. Merse la uşă şi, întrucît circula în cabana ei la fel de liber ca acasă, nu se osteni să bată.

Tresări mai-mai să cadă pe spate, cînd deschise uşa şi apăru silueta unui bărbat.

– Iisuse Christoase atotputernice, Bri, ai putea la fel de bine să mă împuşti, de rău ce m-ai speriat.

– Scuză-mă, zîmbi vag Brian. Am auzit maşina şi m-am gîndit că ar putea fi Ginny.

Privi pe lîngă Giff, spre camionetă.

– Nu e cu tine, nu-i aşa?

– Nu, tocmai am aflat că nu e la lucru şi am venit s-o caut.

– Nu-i aici. Şi nu pare să fi trecut, pe ziua de azi, deşi e greu de spus.

Se uită înapoi, peste umăr.

– Femeia asta e dezordonată ca trei puştoaice în călduri.

– O fi la vreunul din locurile campingului.

Brian scrută copacii înghesuiţi în jurul smocurilor de iarbă aurie din mlaştină. Două raţe codate poposiseră pe baltă, din lungul drum de-a lungul litoralului Atlantic. Un erete dădea încet tîrcoale pe deasupra. Lîngă cărarea îngustă, unde se încurcau pînze de păianjen, trei fluturi coada-rîndunicii zburdau veseli.

Dar nu se vedea nici o urmă a fiinţei omeneşti care locuia acel colţişor al insulei.

– Am parcat lîngă numărul unu şi am ocolit pînă aici. Am întrebat de ea, însă nimeni din cei pe care i-am întîlnit n-a văzut-o de ieri încoace.

– Nu e în regulă...

Jena din stomacul lui Giff devenise o durere surdă.

– Bri, ceva nu-i în regulă.

– Sînt de acord cu tine. E trecut de două. Chiar dacă şi-a petrecut noaptea altundeva, trebuia să iasă la suprafaţă pînă acum.

Îngrijorarea îl strîngea de ceafă ca un pumn încleştat. Şi-o frecă absent, privind înapoi, spre dezordinea din cabana lui Ginny.

– E timpul să ne-apucăm de dat telefoane.

– Eu mă duc să-i spun maică-mii. O să dea o duzină de telefoane pînă să apucăm noi să dăm unul singur. Haide, te las la maşină.

– Îţi mulţumesc.

– Se cam cherchelise aseară, adăugă Giff, în timp ce se aşeza la volan. Am văzut-o – Lexy şi cu mine am văzut-o. Eram în apă... la o partidă de înot, adăugă el, cu o privire scurtă în jur.

– De înot – exact.

Giff aşteptă un moment, trăgîndu-se de cozorocul şepcii.

– Şi cum ai vrea să-ţi spun că mă culc cu soră-ta?

Brian îşi apăsă degetele pe ochi.

– Cred că ăsta a fost un mod. Mie mi-e puţin cam greu să-mi aduc pe limbă cuvîntul „felicitări", în situaţia de faţă.

– Vrei să-mi cunoşti intenţiile?

– Nu, ridică Brian o mînă. Serios, nu mă interesează.

– Am să mă însor cu ea.

– Acum, chiar că nu mai pot spune „felicitări".

Răsucindu-se pe scaun, Brian îl privi pe Giff drept în ochi:

– Ai înnebunit?

– O iubesc, zise Giff băgînd camioneta în marşarier. Dintotdeauna am iubit-o.

Lui Brian îi apăru în minte o imagine clară a lui Lexy, dînd un şut vesel inimii însîngerate a lui Giff, într-o prăpastie.

– Eşti băiat mare, Giff. Ştii în ce te bagi.

– Întocmai, cum ştiu şi că tu şi toţi ceilalţi din familia voastră nu i-aţi acordat niciodată lui Lexy destul credit. Glasul de obicei blajin al lui Giff dobîndi un accent defensiv, care-l făcu pe Brian să ridice din sprîncene. E isteaţă, e puternică, are o inimă cît oceanul şi, cînd o scuturi de toate prostiile, e loială cît încape.

Brian expiră prelung. Mai era şi necugetată, impulsivă şi egocentristă. Dar cuvintele lui Giff îi atinseseră o coardă care-l făcea să se ruşineze.

– Ai dreptate. Şi dacă cineva îi poate şlefui calităţile, aş spune că tu eşti ăla.

– Are nevoie de mine, bătu Giff cu degetele în volan.

Ţi-aş fi recunoscător dacă nu i-ai pomeni nimic din ce-am vorbit. La partea asta încă n-am ajuns.

– Crede-mă, ultimul lucru pe care vreau să-l discut cu Alexa e viaţa ei amoroasă.

– Bine. Ei, dar ne-am abătut de la ce vorbeam. Am văzut-o pe Ginny azi-noapte. Trebuie să fi fost cam pe la miezul nopţii. Nu eram prea atent la ceas. Mergea spre sud, pe plajă – s-a oprit şi ne-a făcut cu mîna.

– Era singură?

– Mda. A spus că avea nevoie să-şi limpezească minţile. N-am observat să se fi întors, dar un timp am fost... cam ocupat.

– Ei, dacă a leşinat pe plajă, trebuia s-o fi găsit cineva pînă acum, ceea ce înseamnă că s-a întors, sau a tăiat-o peste dune.

– I-am găsit un cercel în poiana de pe malul dinspre Sanctuar al rîului.

– Cînd?

– Mai adineauri, răspunse Giff, oprind lîngă maşina lui Brian. Lexy şi cu mine tocmai...

– A, te rog, nu-mi băga imaginea asta în creier. Ce sînteţi, iepuri? clătină el din cap. Eşti sigur că era cercelul lui Ginny?

– Lexy da – şi era destul de sigură că Ginny îl purtase aseară.

– Ăsta-i genul de lucru pe care Lexy l-ar observa oricînd. Dar e un traseu anormal pentru Ginny, dacă se îndrepta spre casă.

– Aşa m-am gîndit şi eu. Totuşi, poate ca între timp să se fi întîlnit cu cineva. Lui Ginny nu-i stă în fire să plece de la o petrecere înainte de a se termina – doar dacă nu cumva plănuieşte o altfel de petrecere.

– Nimic din toate astea nu sînt în firea lui Ginny.

– Exact. Încep să mă îngrijorez, Brian.

– Mda.

Coborî din camionetă, apoi se întoarse, rezemîndu-se în fereastră.

– Pune-o pe maică-ta să-nceapă cu telefoanele alea.

Eu mă duc la ferry. Cine ştie, poate l-a întîlnit pe bărbatul visurilor ei şi a şters-o la Savannah.

Pe la ora şase, se declanşase o căutare pe scară completă. Pe toate cărările din pădure, pe drumurile accidentate de excursie spre nord, pe arcul prelung al plajei şi pe potecile întortocheate ce şerpuiau printre bălţi. Unii dintre cei ce scotoceau insula îşi aminteau de o altă căutare, a unei alte femei.

Cei douăzeci de ani trecuţi nu şterseseră amintirea. Şi, în timp ce o căutau pe Ginny, mulţi murmurau despre Annabelle.

Probabil că fugise la fel ca Belle. Aşa credeau unii. O apucase mîncărimea de talpă şi se hotărîse să şi-o scarpine. Tînăra Pendleton fusese dintotdeauna o nebunatică. Nu, Annabelle nu, spuneau unii, dar Ginny, da. Annabelle fusese o apă curgătoare care rodea adînc, pe cînd Ginny nu era decît suprafaţa cu valuri furtunoase.

Şi, totuşi, ambele dispăruseră.

Nathan nimeri în mijlocul unei conversaţii, în timp ce zăbovea la debarcader, băgîndu-şi servieta în cabina maşinii şi încărcînd proviziile în spate.

Inima începu să-i bată mai repede, mai tare. Simţea un nod în stomac. Auzise numele lui Annabelle aruncat încoace şi-ncolo şi-i suna în urechi. Venise să privească adevărul în faţă, îşi reaminti el, apoi încercase să-l ignore.

Nu era sigur cît timp avea s-o mai poată face pe oricare din două. Sau dacă era capabil să suporte calea pe care o alegea.

Porni spre Sanctuar.

O văzu pe Jo aşezată pe grandioasele trepte de la intrare, cu capul rezemat pe genunchii îndoiţi. Cînd îi auzi jeep-ul, şi-l ridică, iar Nathan îi văzu toate fantomele din ochi.

– N-o găsim, spuse ea, cu buzele strînse. Pe Ginny.

– Am auzit.

Neştiind ce altceva să facă, se aşeză lîngă Jo, cuprinzînd-o cu un braţ de umeri ca să se sprijine de el.

– Tocmai am venit, cu bacul.

– Am căutat-o peste tot. Ore-ntregi. A dispărut, Nathan, a dispărut pur şi simplu, la fel ca...

Nu putu spune mai mult. Nu voia s-o spună. Şi, trăgînd aer în piept, trînti uşa chiar şi peste simplul gînd.

– Dacă era pe insulă, ar fi fost văzută, ar fi găsit-o cineva.

– E o suprafaţă întinsă de căutat.

– Ba nu, clătină ea din cap. Dacă încerca să se ascundă, sigur, ar fi avut un avantaj. Ginny cunoaşte insula la fel de bine ca toată lumea, fiecare cărare şi vîlcea. Dar nu avea nici un motiv. A dispărut şi atît.

– N-am văzut-o pe bacul de dimineaţă. Am tras pe dreapta şi am dormit aproape tot drumul, dar e greu să n-o observi.

– Am verificat deja. N-a luat bacul.

– O.K., îşi plimbă el mîna în sus şi-n jos pe braţul ei, încercînd să judece. Bărci private. Există vreo cîteva – ale insularilor şi ale străinilor.

– Ştie să piloteze o barcă, dar nici un localnic n-a raportat vreuna lipsă. Nimeni n-a anunţat vreo dispariţie, nici n-a venit să spună că a dus-o pe Ginny.

– Un vizitator de-o zi?

– Mda, dădu Jo din cap, încercînd să accepte ideea. Asta încep să creadă cei mai mulţi. I s-au urcat gărgăunii la cap şi a tulit- o cu cineva. A mai făcut-o ea şi-nainte, dar niciodată cînd avea program de lucru şi fără să lase vorbă.

Nathan îşi aminti cum îi zîmbise. *Salut, frumosule.*

– Azi-noapte, a tras tequila aproape fără pauză.

– Da, şi asta se spune, se smulse Jo de lîngă el. Ginny nu e o beţivă iresponsabilă, de două parale.

– N-am spus asta, Jo, şi nici n-am gîndit-o.

– E atît de uşor să zici că nu-i păsa, c-o durea în cot. Pur şi simplu a plecat fără să spună o vorbă nimănui, fără un gînd pentru nimeni.

Sări în picioare, cu cuvintele rostogolindu-i-se pe gură.

– Să-şi părăsească familia şi pe toţi cei ce-o iubeau, fără să-i pese cît aveau să sufere de îngrijorare şi durere.

Ochii îi scînteiau de furie şi vorbea tot mai tare. N-o mai interesa că acum se referea la mama ei. Nu-i mai păsa că expresia gravă şi compătimitoare de pe faţa lui Nathan îi dădea de înţeles că o ştia şi el.

– Nu cred, îşi trase ea respiraţia, răsuflînd apoi încet. Şi n-am crezut-o niciodată.

– Îmi pare rău, se ridică Nathan în picioare, cuprinzînd-o cu braţele; deşi îl împinse şi se zbătu, el o ţinu ferm. Îmi pare rău, Jo.

– N-am nevoie de mila ta. Nu vreau nimic de la tine, nici de la altcineva. Dă-mi drumul.

– Nu.

I se dăduse drumul de prea multe ori şi de către prea mulţi oameni. Îşi lipi obrazul de părul ei, aşteptînd să se liniştească.

Jo se opri brusc, înlănţuindu-l strîns cu braţele.

– O, Nathan, mi-e atît de frică. Parcă aş retrăi iarăşi totul şi nu ştiu de ce.

Nathan privi peste capul ei, spre grădina plină de gura-leului şi clopoţei de Canterbury.

– Ar conta cu ceva? Ţi-ar fi de folos să ştii de ce?

– Poate că nu. Uneori, am impresia că n-ar fi decît şi mai rău. Pentru noi toţi.

Se întoarse cu faţa spre gîtul lui, jalnic de recunoscătoare că îl avea alături, că era adevărat.

– Nu suport să-l văd pe tatăl meu amintindu-şi, şi pe Brian, şi pe Lexy. Nu vorbim despre asta, nu părem capabili să ne îndurăm să vorbim. Dar amintirea există. Ne împinge şi cred că aproape toată viaţa ne-a împins tot mai departe unii de alţii.

Oftă prelung, legănată de ritmul statornic al inimii lui lipite de a ei.

– Mă pomenesc gîndindu-mă mai mult la mama de-

cît la Ginny şi mă urăsc pentru asta.

– Nu, îi atinse el cu buzele tîmpla, pometul obrazului, apoi gura. Nu ai de ce, repetă, lunecînd în sărut mai uşor şi mai profund decît intenţionase.

Jo nu se retrase, ci i se deschise. Simpla consolare pe care dorise să i-o ofere se transforma într-o stare cu ritmul subtil al urgenţei. Mîinile lui se ridicară, îi încadrară faţa, apoi lunecară în jos, cu o mîngîiere prelungă şi înceată care-i făcu stomacul să cadă la genunchi.

Nevoia care se ridică în ea era negrăit de dulce, de coaptă, de enormă. Nu-şi dorea nimic mai mult decît să se lase în voia ei. De unde provenea? se întrebă Jo, ameţită. Şi încotro o putea duce? Deodată, îşi dori din toată inima să poată fi doar doi oameni care se înecau unul pe celălalt în acel nesfîrşit şi lent sărut, în timp ce soarele cobora pe cer şi umbrele se alungeau, tot mai întunecate.

– Nu pot face asta, murmură Jo.

Schimbă unghiul sărutului şi o cotropi din nou.

– Ţine-te de mine iarăşi, doar o clipă, spuse el, cînd braţele ei căzură fără vlagă. Mai ai nevoie de mine, numai un moment.

Nu mai putea rezista, nu i-o putea refuza nici unuia dintre ei, aşa că se agăţă strîns de el, lăsînd momentul să se depene în jurul lor. Ca prin ceaţă, auzi cauciucurile unei maşini trecînd pe drumul de jos. Realitatea reveni la locul ei, făcînd-o să se desprindă.

– Trebuie să plec.

Nathan întinse mîinile, prinzînd-o de vîrfurile degetelor.

– Vino cu mine înapoi. Vino cu mine acasă. Lasă în urmă toate astea, pentru un timp.

În ochi îi năvăli un noian de emoţii, umplîndu-i, făcîndu-i de un albastru intens.

– Nu pot.

Se retrase de-a-ndăratelea, apoi o luă la fugă pe trepte, închizînd uşa după ea, repede şi fără să privească în urmă.

Nr. Inv. 307621

Capitolul 14

La treizeci şi şase de ore după ce Ginny nu se prezentase la lucru, Brian intră greoi în salonul familiei şi se întinse pe canapeaua veche. Era extenuat şi nu mai exista nimic de făcut. Insula fusese cercetată în toate direcţiile, se dăduseră zeci de telefoane. În cele din urmă, anunţaseră poliţia.

Poliţiştii nu păruseră extrem de preocupaţi, îşi aminti Brian, studiind rozetele de ipsos ce mărgineau tavanul adîncit. În fond, aveau de-a face cu o femeie de douăzeci şi şase de ani – o femeie cu o anumită reputaţie. O femeie care era liberă să vină şi să plece cum o tăia capul, nu i se cunoştea nici un duşman şi avea predilecţia să facă incursiuni în zona micilor nebunii.

Ştia deja că autorităţile urmau să înverdnicească problema cu o singură privire, să efectueze formalităţile de bază, apoi s-o claseze.

Îşi aminti că făcuseră ceva mai mult în urmă cu douăzeci de ani, cînd dispăruse altă femeie. Pentru a o găsi pe Annabelle, se străduiseră mai tare şi mai mult timp. Poliţiştii umblaseră pe insulă, punînd întrebări, făcînd însemnări, arătîndu-se gravi şi preocupaţi. Dar acolo fuseseră bani la mijloc – conturi în bancă, proprietăţi, moşteniri. Avusese nevoie de cîtva timp ca să-şi dea seama că poliţia urmărise varianta unei infracţiuni. Şi că, pentru un scurt răstimp, tatăl lui fusese principalul suspect.

Îl speriase îngrozitor.

Dar nu se găsise nici o dovadă de intrigă, iar interesul se risipise în cele din urmă. Brian bănuia că, în cazul lui Ginny Pendleton, interesul avea să piară mult mai curînd.

Şi pur şi simplu nu mai avea ce face.

Se gîndi în treacăt să întindă mîna după telecomandă, să deschidă televizorul sau magnetofonul stereo şi să uite de toate, pentru o oră. Salonul – sau „camera de familie", cum insista Kate să-l numească – era folosit rareori.

Kate era aceea care alesese mobila nepretenţioasă şi comodă, combinînd fotoliile late şi adînci, mesele vechi, masive, canapeaua pe care te puteai întinde şi dormi. Aruncase ici-colo pe podea perne colorate, în ideea, presupunea Brian, că era efectiv posibil ca uneori camera să se aglomereze atît de mult, încît nu le mai rămîneau tuturor locuri tradiţionale unde să se aşeze.

Dar, cel mai des, camera era ocupată doar de o singură persoană la un moment dat.

Hathawayii nu erau genul de familie care se adună să se uite la actualităţile de seară. Erau nişte singuratici, medită el, fiecare găsind mai multe scuze ca să stea despărţiţi decît să se reunească.

Aşa, viaţa era mai puţin... complicată.

Se ridică în capul oaselor, dar nu avea energie să se distragă cu ştirile altora. În schimb, se ridică şi merse la micul frigider din spatele barului de mahon. Era alta din fanteziile încăpăţînate ale lui Kate, să ţină mereu pline barul şi frigiderul. De parcă familia ar fi putut poposi după o zi grea, să bea un păhărel împreună, să converseze şi să se distreze puţin. Brian rîse cu jumătate de gură, în timp ce destupa o bere.

Nici o şansă.

Cu acest gînd amar în minte, îşi ridică privirea şi-şi văzu tatăl în uşă. Ar fi trebuit să tragă la sorţi ca să afle cine era mai surprins că se pomenea faţă în faţă cu celălalt.

Tăcerea plutea în aer, densă şi cleioasă, cum numai în sînul unei familii se poate coace. După un timp, Brian îşi lăsă capul pe spate, bînd îndelung din berea rece. Sam îşi foi picioarele în loc, agăţîndu-şi degetele mari în buzunarele din faţă.

– Ai terminat pe ziua de azi? îl întrebă el pe Brian.

– Aşa se pare. Altceva n-am mai avut de făcut.

Întrucît stînd acolo pasiv se simţea prost, Brian ridică din umeri, adăugînd:

– Vrei o bere?

– Nu m-ar deranja.

Luă încă o sticlă din frigider, scoţîndu-i capacul, în timp ce tatăl său se apropia. Sam luă o înghiţitură, rămînînd iarăşi tăcut. Avusese intenţia să se destindă cu cîteva reprize de baseball, poate să dea pe gît puţin bourbon ca să adoarmă mai uşor.

N-avea idee cum să bea o bere cu fiul lui.

– A-nceput ploaia, spuse el, la nimereală.

Brian o auzea bătînd în ferestre.

– A fost o zi frumoasă de primăvară.

Sam dădu din cap, foindu-se iarăşi.

– Nivelul apei a scăzut teribil, în unele din iazurile mai mici. Asta o să le fie de folos.

– Străinilor n-o să le convină.

– Nu, se încruntă reflex Sam. Dar avem nevoie de ploaie.

Şi iarăşi se lăsă tăcerea, prelungindu-se pînă cînd Brian îşi înclină capul.

– Ei, se pare că am cam epuizat subiectul vremii. Ce urmează? întrebă el rece. Politică sau sport?

Lui Sam nu-i scăpă sarcasmul, dar preferă să nu-l ia în seamă.

– Nu cred că te-ar interesa nici una dintre ele.

– Exact. Ce să ştiu eu despre asemenea subiecte bărbăteşti? Eu îmi cîştig existenţa din gătit.

– Nu asta am vrut să spun, replică simplu Sam.

Avea nervii întinşi la limită, mai sensibili decît ar fi preferat. Se concentră să nu-şi piardă calmul.

– Doar că nu ştiam să te intereseze.

– Habar n-ai ce mă interesează pe mine. Nu ştii ce gîndesc, ce vreau, ce simt. Fiindcă aşa ceva nu te-a interesat niciodată.

– Brian Hathaway, se răsti Kate, intrînd în cameră, însoţită de Lexy. Nu-i vorbi tatălui tău pe tonul ăsta.

– Lasă băiatul să spună ce are de spus, rămase Sam cu ochii spre fiul lui, în timp ce-şi punea berea deoparte. Are tot dreptul.

– N-are dreptul să fie nerespectuos.

– Kate, îi aruncă Sam o privire, potolind-o, după care dădu din cap spre Brian. Dacă ai ceva în căpuşă, dă pe faţă.

– Mi-ar trebui ani de zile şi n-ar schimba naibii nimic.

Sam trecu în spatele barului. La urma urmei, era mai bine să bea acreala aia.

– De ce nu începi totuşi? îl provocă el turnîndu-şi trei degete de *Jim Beam* într-un pahar scurt, apoi, după o mică ezitare, mai umplu unul şi îl împinse pe bar către Brian.

– Nu beau bourbon. Ceea ce probabil mă face, de asemenea, să fiu mai puţin bărbat.

Simţind o durere surdă adunîndu-i-se în pîntec, Sam ridică paharul.

– Orice bărbat îşi alege singur băutura. Şi eşti om în toată firea, de-o bună bucată de vreme. De ce-ar conta pentru tine ce cred eu?

– Mi-au trebuit treizeci de ani ca să ajung aici, replică Brian. Unde naiba ai fost tu în ultimii douăzeci?

Expresia cu care rostise întrebarea şi nefericirea din ton făcură loc frustrării, cedînd de parcă ar fi ruginit complet, aşteptînd doar ultimul impuls.

– Ai plecat, la fel ca ea. Numai că în cazul tău a fost şi mai rău, fiindcă ne-ai arătat, în fiecare zi împuţită a vieţilor noastre, că nu contam pentru tine. Nu eram decît nişte belele secundare pe care i le-ai trîntit în braţe lui Kate.

Cu o sclipire bătăioasă în ochi, Kate se repezi înainte:

– Ia ascultă, Brian Hathaway...

– Lasă-l în pace, ordonă Sam, rece, pentru a-şi ascunde acele fierbinţi care-l înţepau în gîtlej. Zi pînă la capăt, îi spuse el lui Brian. Mai ai şi altele de spus?

– Ce mai contează? O să te facă să revii şi să ne fii

alături, cînd eu aveam doişpe ani şi doi puşti străini m-au snopit în bătaie ca să se distreze? Sau cînd aveam cinşpe şi mi s-a făcut rău de la prima mea bere? Cînd aveam şaptişpe şi m-am căcat pe mine de frică să n-o fi lăsat pe Molly Brodie gravidă, după ce ne-am pierdut împreună fecioria?

Pumnii i se strînseseră lîngă trup, cu o furie pe care nu şi-o cunoştea.

– Parcă nici n-ai fi existat. Numai Kate. Ea e cea care m-a ţinut de frunte şi a spălat borîtura. Ea mă pedepsea cînd meritam şi m- a învăţat să conduc, ea mi-a ţinut predici şi m-a lăudat. Tu, niciodată. Nici măcar o dată. Şi-acum, nici unul dintre noi nu mai are nevoie de tine. Iar dacă şi pe mama ai tratat-o cu aceeaşi desconsideraţie egoistă, nu-i de mirare că şi-a luat lumea-n cap.

La aceste cuvinte Sam tresări, manifestîndu-şi pentru prima oară emoţia în timpul torentului lung şi amar. Clătină uşor din cap, întinzînd iarăşi mîna după pahar, dar, înainte de a apuca să vorbească, Lexy începu să strige din uşă:

– De ce faci asta? De ce-o faci tocmai acum? Lui Ginny i s-a întîmplat ceva...

Vocea i se frînse, într-un suspin, în timp ce năvălea înăuntru.

– I s-a întîmplat ceva îngrozitor, o ştiu, şi tu nu eşti în stare decît să stai aici şi să spui lucrurile astea oribile.

Cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, îşi trînti mîinile peste urechi, ca şi cum ar fi putut opri totul.

– De ce n-o laşi baltă, de ce nu laşi totul în pace şi nu te porţi ca şi cum n-ar avea nici o importanţă?

– Fiindcă are, se răsuci Brian spre ea, furios că nici măcar sora lui nu-i mai ţinea partea. Fiindcă are importanţă că sîntem un surogat jalnic de familie, că tu fugi la New York şi încerci să umpli cu bărbaţi golul din viaţa ta. Că Jo s-a îmbolnăvit şi că eu nu mai pot avea relaţii cu o femeie fără să mă gîndesc că voi ajunge s-o alung la fel cum a făcut el cu mama. Are importanţă,

fir-ar a dracului să fie, fiindcă nici unul din noi nu ştie cum să fie fericit.

– Eu ştiu să fiu fericită, ridică Lexy vocea, în timp ce făcea un pas spre el, împiedicîndu-se; îi venea să urle că nu era adevărat, că totul era o minciună. Eu voi fi fericită. Voi avea tot ce-mi doresc.

– Ce naiba se-ntîmplă aici? îşi rezemă Jo o mînă pe uşă, privindu-i cu ochi mari. Glasurile ridicate o aduseseră din camera ei, unde încercase să aţipească pentru a recupera somnul pierdut cu grijile pentru Ginny.

– Brian e plin de ură. Ură curată.

Cu încă un suspin înnebunit, Lexy se întoarse şi alergă în braţele lui Jo.

Şocul acestei atitudini şi imaginea fratelui şi a tatălui ei înfruntîndu-se peste bar ca doi boxeri în aşteptarea gongului o făcură să rămînă cu gura căscată. Kate stătea la mijloc, plîngînd în tăcere.

– Ce-i aici? izbuti Jo să întrebe, cu capul începînd să-i vîjîie. De Ginny e vorba?

– Nu le pasă de Ginny, sughiţă Lexy în umărul ei, sfîrşită de durere. Nu le pasă.

– Nu era vorba de Ginny, se îndepărtă Brian de bar, turbat de furie şi vinovăţie. Nu-i decît o seară tipică în familia Hathaway. Iar eu m-am săturat.

Şi ieşi, oprindu-se un moment lîngă Lexy. Ridică o mînă ca pentru a-i mîngîia părul, apoi o lăsă să cadă, fără s-o atingă.

Jo inspiră încet, subţire.

– Kate?

Kate îşi şterse repede lacrimile de pe obraji.

– Iubito, vrei s-o duci pe Lexy în camera ta puţin? Vin şi eu imediat.

– Bine, răspunse Jo, cu o privire scurtă spre tatăl ei – chip împietrit, ochi enigmatici – şi înţelese că era mai bine să-şi păstreze întrebările pentru altă dată. Haide, Lexy, murmură ea. Hai cu mine acum.

După ce ieşiră, Kate scoase o batistă din buzunar şi-şi suflă nasul.

– Nu vreau să-i scuz comportamentul, începu ea, dar Brian e îngrozitor de îngrijorat şi frînt de oboseală. Cu toţii sîntem, însă el a vorbit cu poliţia şi, pe deasupra, mai conduce şi hanul. E epuizat, Sam.

– Şi are dreptate.

Sam sorbi din bourbon, întrebîndu-se dacă alcoolul avea să-i spele din gură gustul amar al ruşinii.

– Nu le-am mai fost ca un tată, de cînd ne-a părăsit Belle. Am lăsat totul în seama ta.

– Sam...

Bătrînul o privi fix.

– Vrei să spui că nu-i adevărat?

Kate oftă încet şi, pentru că picioarele îi erau prea obosite ca s-o mai susţină un moment măcar, se aşeză pe un taburet al barului.

– Nu, n-are nici un rost să ne minţim.

Sam pufni, încercînd să rîdă.

– Întotdeauna ai fost cinstită pînă la capăt. Este o calitate admirabilă – şi iritantă.

– Nu mă aşteptam să-mi dai prea multă atenţie. Ani de zile, am aplicat o variantă mai politicoasă a ceea ce-a dat Brian afară din el adineauri.

Îşi înclină capul şi, cu toate că avea ochii roşii, îl privi cu fermitate.

– N-a avut nici un efect asupra ta.

– A avut cîteva, puse Sam paharul jos, pentru a-şi masa faţa cu mîinile; poate că era obosit, cu inima frîntă şi-şi amintea prea clar ce lăsase să se şteargă, dar avea de spus un lucru de care nu se crezuse niciodată capabil. N-am vrut să aibă nevoie de mine. N-am vrut să aibă nimeni nevoie. Şi, mai mult ca sigur, n-am vrut să am nici eu nevoie de ei.

S-ar fi oprit aici. Spusese mai mult decît oricînd, chiar şi faţă de el însuşi. Dar Kate îl privea cu atîta răbdare şi compasiune calmă, încît se pomeni continuînd:

– Realitatea, Kate, este că Belle mi-a zdrobit inima. Pînă am reuşit eu să trec peste asta, ai apărut tu aici, iar

situaţia părea să-şi fi revenit la normal.

– Dacă n-aş fi rămas...

– N-ar fi fost nimeni. Ai făcut treabă bună cu ei, Kate. Nu ştiam că mi-am dat seama de asta, pînă adineauri, cînd băiatul m-a lovit drept între ochi. A avut nevoie de curaj.

Kate închise ochii.

– Nu-i voi înţelege niciodată pe bărbaţi, nici dacă mai trăiesc încă o jumătate de secol. Eşti mîndru de el că a strigat la tine, că te-a insultat?

– Îl respect. Îmi trece prin minte că nu i-am arătat respectul cuvenit pe care îl merită un om în toată firea.

– Ei bine, aleluia, murmură Kate şi, luînd bourbon-ul neatins al lui Brian, bău. Şi se înecă.

Buzele lui Sam se arcuiră. Era atît de frumoasă, îşi spuse, cum stătea acolo bătîndu-se cu un pumn peste piept, roşie la faţă şi cu ochii mari.

– N-ai rezistat niciodată la tărie.

Kate inspiră convulsiv, răsuflînd apoi şuierător, căci alcoolul o ardea ca flăcările iadului.

– Astă seară fac o excepţie. Sînt dărîmată pînă-n măduva oaselor.

Sam îi luă paharul din mînă.

– Nu vei reuşi decît să ţi se facă rău.

Căută în frigider şi scoase sticla destupată de *Chardonnay,* băutura ei favorită.

În timp ce Sam îi turna în pahar, îl privi lung.

– Nu ştiam că ai observat ce anume îmi place să beau.

– E imposibil să trăieşti cu o femeie douăzeci de ani şi să nu-i remarci unele obiceiuri.

Auzind cum îi sunau cuvintele, Sam simţi o roşeaţă mată furişîndu-i-se în sus pe gît.

– Să locuieşti în aceeaşi casă, vreau să spun.

– Hmm. Ei, şi cu Brian ce vei face?

– Ce să fac?

– Sam, sorbi Kate scurt, nervoasă, pentru a-şi alunga gustul de bourbon din gură. Ai de gînd să dai cu

piciorul la şansa asta?

Iat-o din nou, fu singurul lucru pe care şi-l putu spune Sam, zgîndărindu-l cînd el nu dorea decît puţină linişte.

– E morcovit şi l-am lăsat să se descarce. Cu asta am terminat.

– Ba n-ai terminat, se aplecă peste bar Kate, apucîndu-l de braţ înainte de a reuşi s-o evite. Brian tocmai a deschis uşa, Sam. Fii şi tu îndeajuns de părinte, de bărbat, ca să intri prin ea.

– N-are nici o nevoie de mine.

– Ei, asta-i cea mai gogonată neghiobie pe care-am auzit-o în viaţa mea, se enervă Kate, destul de mult ca să nu observe că tusea lui ascundea un chicotit. Toţi sînteţi aşa de încăpăţînaţi. Fiecare fir de păr alb al meu se datorează căpoşeniei de catîri a Hathawayilor.

Sam aruncă o privire spre tunsoarea ei îngrijită, ruginiu-intensă.

– N-ai nici un fir alb.

– Şi am plătit bani graşi ca să nu mi se vadă, pufni ea. Acum ascultă la mine, Sam, şi ţine-ţi urechile căscate, măcar o dată în viaţă. Nu-mi pasă la ce vîrste au ajuns copiii ăştia, fapt e că încă mai au nevoie de tine. Şi era demult timpul să le dăruieşti ceea ce ai încetat să le dai, lor şi ţie însuţi, cu atîţia ani în urmă. Compasiune, atenţie şi afecţiune. Dacă extravaganţa asta îngrozitoare a lui Ginny v-a pus faţă-n faţă, atunci aproape că mă bucur. Şi n-am să stau cu mîinile-n sîn, uitîndu-mă cum iarăşi vă îndepărtaţi unii de alţii.

Se ridică de pe scaun, smulgîndu-şi paharul.

– Acum, voi încerca s-o calmez pe Lexy, ceea ce-ar trebui să-mi ocupe o jumătate din noapte. Ai timp destul să-ţi găseşti fiul şi să-ncepi să aduni cioburile împreună cu el.

– Kate...

Cînd femeia se opri în uşă, întorcîndu-se spre el cu ochii aceia scînteietori, nervozitatea îl făcu să ia sticla de *Jim Beam,* după care o puse la loc.

– Nu ştiu cum să încep.

– Idiotule, răspunse ea cu o afecţiune atît de blîndă, încît Sam se înroşi pentru a doua oară. Ai şi început.

Brian ştia exact încotro se îndrepta. Nu se amăgea cu gîndul că făcea doar o lungă plimbare ca să se răcorească. Ar fi putut da ocol întregii insule, pe jos, şi sîngele tot i-ar fi rămas înfierbîntat. Era furios pe el însuşi pentru că-şi pierduse calmul, pentru că spusese lucruri care nu ajutau la nimic. Îl sfîşia faptul că le făcuse pe Kate şi pe Lexy să plîngă.

Viaţa era mai simplă cînd păstrai totul în tine, decise el, cînd le ţineai în suflet şi-ţi vedeai de treburi.

Nu asta făcuse tatăl lui atîţia ani?

Brian îşi cocoşă umerii în ploaie, nemulţumit că ieşise fără haină, fiind acum ud leoarcă. Auzea marea vuind, în timp ce se trudea pe nisipul ud dintre dune. La ferestrele căsuţelor ardeau lumini, pe care le folosea ca pe o busolă în întuneric.

Auzi un fragment de muzică clasică, în timp ce urca treptele casei lui Kirby. O văzu prin geamul stropit de ploaie al uşii. Purta un trening albastru, larg şi moale, şi era desculţă. Părul îi cădea în faţă, ascunzîndu-i obrajii, în timp ce căuta prin frigider, aplecată, bătînd tactul muzicii cu un picior cu unghiile lăcuite roz, cochet.

Fiorul rapid de patimă îl mulţumi pe deplin. Deschise uşa fără să bată.

Kirby se ridică imediat, cu un mic ţipăt sonor.

– O, Brian. Nu te-am auzit.

Luată pe nepregătite, îşi rezemă o mînă pe uşa deschisă a frigiderului.

– S-a aflat ceva de Ginny?

– Nu.

– A, crezusem...

Îşi împinse degetele nervoase prin păr, de la frunte pînă-n creştet. Ochii lui erau întunecoşi şi direcţi, mocnind de o primejdie neîndoielnică. Inima lui Kirby sări în gît, speriată ca un iepure.

– Eşti ud.

– Plouă, răspunse Brian, pornind spre ea.

– Ştii, ăă...

Nu conta cît de ridicol îşi spunea că era, dar genunchii începeau să-i tremure.

– Mă pregăteam să beau un pahar de vin. Ce-ar fi să-ţi torn şi ţie unul şi să aduc un prosop?

– N-am nevoie de prosop.

– O. K.

Simţea pe el mirosul ploii şi al fierbinţelii.

– Aduc vinul.

– Mai tîrziu.

Brian întinse mîna şi trînti uşa frigiderului, după care o imobiliză pe Kirby în faţa ei, cu propriu-i trup, strivindu-i gura într-un sărut pîrjolitor, lacom.

Chiar în timp ce geamătul îi era sugrumat în gît, mîinile lui i se strecurară sub bluză, cuprinzîndu-i posesiv sînii. O muşcă uşor de limbă, expediindu-i prin tot trupul mici fiori de durere şi teamă. Apoi mîinile îi lunecară în jos, împrejurul ei, prinzînd-o de fese şi ridicînd-o pînă la cîţiva centimetri deasupra podelei, docul ud, întins, al pantalonilor lui apăsîndu-i durerea lascivă dintre coapse.

Kirby reuşi să expire cutremurat, cînd buzele lui îi pecetluiră gîtul.

– Atîta despre vorbele introductive...

Flămîndă, îi atacă urechea. Rapida muşcătură a cărnii stîrni pofta de mai mult.

– Dormitorul e în capătul holului.

– N-am nevoie de pat.

Cu un zîmbet tăios şi feroce, săltă capul, privind-o.

– Cum vreau eu, ai uitat? Iar cel mai bine lucrez în bucătărie.

Picioarele ei atinseră din nou podeaua, înainte de a fi apucat să clipească. Brian îi întinse braţele peste cap, prinzînd-o de încheieturi cu o mînă, în timp ce o împingea peste uşa frigiderului.

– Uită-te la mine, îi ceru, după care îşi strecură mîna

liberă pe sub elasticul pantalonilor de trening, afundîndu-şi degetele în ea.

Kirby scoase un ţipăt înfundat – şocul şi voluptatea ciocnindu-se într-un violent asalt asupra organismului, care-o făcu să-şi arcuiască şoldurile spre el, răspunzîndu-i ritmului său nemilos printr-o reacţie primordială. Vederea i se îngustă, respiraţia i se scurtă şi juisă într-o izbucnire explozivă.

Fusese umedă deja. O găsise fragedă şi pregătită, acest singur fapt fiind brutal de excitant. Dar cînd ochii ei orbiră, pe Brian începură să-l lovească în tot trupul pumni de dorinţă neînfrînată. Cu răsuflarea ca un mîrîit, îi smulse bluza peste cap, lipindu-şi gura de sînul ei.

Era mic, tare şi cu gust de piersică. Brian voia s-o devoreze, să se ospăteze pînă se săruta sau murea. Murmurele lui de încuviinţare se amestecau cu ameninţări pe care nici unul dintre ei nu le putea înţelege. Mîinile lui Kirby îi răvăşeau părul, îl trăgeau de cămaşa udă, cu degetele lor întotdeauna abile acum încurcîndu-se de-atîta grabă. Însăşi lipsa ei de control însemna pentru Brian încă un strat al excitaţiei.

– Mai mult, mormăi el, trăgîndu-i pantalonii peste şolduri. Vreau mai mult.

Cînd gura i se repezi în jos, Kirby îl apucă strîns de umeri, suspinînd.

– Nu poţi... nu pot. O, Doamne. Ce-mi faci?

– Te am.

Gura lui o cuprinse, împingînd-o neînduplecat cu dinţii şi limba dincolo de normalitate. Capul ei căzu pe spate, peste frigiderul ce zumzăia, în timp ce o potopea căldura, o absorbea, îi îmbrobona pielea de sudoare. Forţa orgasmului o izbi ca un tren scăpat de sub control, gonind prin tunelul unde Brian o ţinea imobilizată şi neputincioasă.

Kirby se înmuie din tot trupul, cu capul prăbuşindu-i-se pe spate cînd Brian o ridică în braţe. Acum nimic n-o mai şoca, nici măcar momentul cînd el o depuse pe masa din bucătărie ca pe o specialitate preparată cu

mult talent pentru a-şi potoli pofta.

Îşi scoase cămaşa, fără a-şi desprinde un moment ochii dintr-ai ei. Proptindu-şi pe rînd picioarele de marginea mesei, se descălţă de tenişi, aruncîndu-i în lături. Îşi descheie blugii şi deschise fermoarul.

Ochii lui Kirby se limpezeau. Perfect, îşi spuse el. Voia să-i vadă orbind din nou. În timp ce-şi scotea blugii, îşi lăsă privirea s-o cutreiere. Piele trandafirie, umedă, curbe delicate, părul revărsat peste lemnul închis la culoare. Era frumoasă, de-i tăia respiraţia. Cînd fu sigur că putea articula din nou cuvintele, avea să i-o spună. Acum o încălecă şi, cînd o simţi tremurînd sub el, zîmbi.

– Spune: ia-mă, Brian.

Kirby trebui să se concentreze pentru a inspira destul aer ca să rămînă în viaţă, după care îl expiră cu un geamăt, în timp ce degetele lui mari îi mîngîiau sfîrcurile.

– Spune.

Fără să judece, se arcui spre el.

– Ia-mă, Brian. Pentru numele lui Dumnezeu.

O penetră dintr-o mişcare rapidă şi puternică, în continuare menţinîndu-i pe amîndoi la limită, în timp ce privea ochii aceia de sirenă devenind sticloşi.

– Acum, ia-mă şi tu, Kirby.

– Da, ridică ea o mînă spre faţa lui, îl înfăşură cu picioarele şi începu să se desfete în goana rapidă prin tenebre.

Brian nu mai avea suflare cînd se prăbuşi peste ea, cu trupul şi mintea relaxate pentru prima oară după zile în şir. O simţea continuînd să vibreze uşor sub el, în şocurile intense rămase după partida de sex împlinit.

Îşi frecă faţa în părul ei, degustîndu-i mirosul.

– Ăsta n-a fost decît un aperitiv.

– O, Dumnezeule.

Brian chicoti şi, ridicîndu-se în braţe, avu încîntarea de a o vedea surîzîndu-i.

– Ai gust de piersici.

– Tocmai făcusem o baie cu spumant, înainte de a fi venit tu la pradă.

– Am ales perfect momentul.

Kirby întinse mîna să-i dea la o parte părul de pe faţă – un gest afectuos şi dezinvolt, care-i intrigă pe amîndoi.

– După cum reiese, se pare că aşa a fost. Arătai foarte periculos şi excitant cînd ai intrat aici.

– Mă simţeam periculos. Am avut o scenă de familie la Sanctuar.

– Îmi pare rău.

– Nu e problema ta. Acum mi-ar prinde bine vinul ăla.

Se retrase, lunecînd de pe masă, şi merse la frigider.

Kirby îşi îngădui să savureze priveliştea. Ca doctoriţă, îi putea da nota maximă pentru cum se menţinea în formă. Ca amantă, îi era recunoscătoare pentru acel trup longilin şi pietros.

– Paharele de vin sînt în al doilea dulap pe stînga, spuse ea. Merg să aduc un halat.

– Nu te deranja, replică Brian, în timp ce Kirby sărea jos de pe masă.

– N-am de gînd să stau în bucătărie goală.

– Ba o să stai.

Turnă cu generozitate două pahare, înainte ca privirea să-i lunece spre ea, observîndu-i trupul.

– Şi, oricum, nu vei *sta* prea mult.

Amuzată, Kirby îşi arcui o sprînceană:

– Nu?

– Nu, se întoarse el, dîndu-i un pahar, după care ciocni. Cred că pe bufetul de-acolo vei fi cam la înălţimea potrivită.

Fu recunoscătoare că încă nu apucase să soarbă din vin.

– Bufetul din *bucătărie*?

– Mhm. Şi-apoi, mai e şi podeaua.

Kirby privi linoleumul alb, lucios, pe care bunica ei îl instalase cu atîta mîndrie în urmă cu trei ani.

– Podeaua.

– Cred că am fi în stare să ajungem pînă la pat – dacă ţii cu tot dinadinsul să fim tradiţionali – peste vreo două, trei ore.

Privi ceasul de pe aragaz.

– E timp destul. Nu servim micul dejun pînă la opt.

Kirby nu ştia dacă să rîdă sau să rămînă mută.

– Eşti cumplit de încrezător în puterea ta de rezistenţă, nu?

– Destul de încrezător. Tu cum stai?

Fiorul provocării o făcu să zîmbească.

– Am să-ţi fac faţă, Brian – şi, chiar mai mult, voi lua măsuri să rămînem vii.

Îi rîse din ochi peste buza paharului:

– În fond, sînt medic.

– Atunci e bine.

Puse paharul deoparte. Kirby ţipă uşor cînd o înhăţă de talie – apoi ţipă de-a binelea, cînd fundul ei se lovi de masa *Formica.*

– Stai aşa, e rece.

– Şi ăsta la fel, îşi înmuie Brian un deget în vin, după care îl lăsă să picure pe sfîrcul ei; se aplecă, lingîndu-l delicat. Nu trebuie decît să ne încălzim.

Capitolul 15

Sam bănuia că era semn rău atunci cînd un om trebuia să-şi adune curajul numai pentru a vorbi cu propriul lui fiu. Şi era şi mai rău cînd, după ce se chinuia să se pregătească, nu-şi mai găsea băiatul.

Bucătăria era goală, fără urmă de cafea pusă la fiert sau biscuiţi lăsaţi să crească. Stătu un moment pe loc, simţindu-se uriaş şi stîngaci, ca întotdeauna cînd intra în acea zonă pe care stăruia s-o considere potrivită pentru femei.

Ştia că Brian obişnuia să facă o plimbare dimineaţa, dar mai ştia şi că obişnuia la fel de regulat să pregătească mai întîi cafeaua sau aluaturile lui fanteziste

pentru biscuiţi. În orice caz, Brian se întorcea îndeobşte pînă la ora aceea. Peste treizeci, patruzeci de minute, oamenii aveau să intre în sala de mese, aşteptîndu-şi mîncarea.

Simplul fapt că Sam nu petrecea prea mult timp prin casă şi stătea cît mai puţin posibil în preajma clienţilor nu însemna că nu ştia ce se întîmpla.

Îşi învîrti şapca în mîini, înfuriat că începea să i se încleştеze abdomenul de îngrijorare. I se mai întîmplase să se trezească într-o dimineaţă descoperind că un membru al familiei dispăruse. Şi tot pe nepregătite. Pe neanunţate. Atîta doar că nu mai găsise cafeaua fierbinte şi coca de biscuiţi crescînd în castronul mare şi albastru, sub o pînză albă, groasă.

Oare el îl alungase pe băiat? Iar acum îl aşteptau alţi ani în care să se întrebe dacă era vinovat pentru a fi alungat pe încă cineva din Sanctuar şi de lîngă el?

Închise un moment ochii, pînă îşi putu alunga acel gînd hidos. Al dracului să fie dacă avea să se spînzure pentru asta. Brian era un bărbat în toată firea, la fel cum şi Annabelle fusese o femeie matură. Erau stăpîni pe hotărîrile lor. Îşi trase şapca pe cap şi porni spre uşă.

Şi simţi un dublu fior de uşurare şi nelinişte, cînd auzi fluieratul apropiindu-se pe cărarea din grădină.

Brian se opri din fluierat – şi din mers – cînd îşi văzu tatăl ieşind pe veranda cu geamlîc. Îl nemulţumea că starea de spirit i se schimba atît de repede din nepăsare în descumpănire, că îi erau întrerupte ultimele cîteva momente de singurătate.

Brian dădu scurt din cap, apoi trecu pe lîngă Sam, în bucătărie. Sam stătu un moment pe loc, nehotărît. Nu era greu ca un bărbat să observe cînd altul îşi petrecuse noaptea tăvălindu-se cu o femeie prin aşternutul fierbinte şi răvăşit. Faptul de a vedea pe chipul fiului său acea expresie relaxată şi mulţumită îl făcea să se simtă prost – şi invidios. Şi se gîndi cu cît ar fi fost mai simplu pentru toată lumea să-şi continue drumul, lăsînd lucrurile aşa cum erau.

Cu un mormăit, îşi scoase din nou şapca şi reveni în casă.

– Am o vorbă cu tine.

Brian îi aruncă o privire. Îşi pusese deja şorţul de bucătărie şi turna boabele de cafea în rîşniţă.

– Sînt ocupat.

Sam îşi propti picioarele în pămînt.

– Chiar şi-aşa am de vorbit cu tine.

– Atunci, nu-ţi rămîne decît să vorbeşti în timp ce lucrez, apăsă Brian butonul rîşniţei, umplînd bucătăria cu zgomot şi miros. În dimineaţa asta, am cam rămas în urmă.

– M-hm, îşi răsuci iarăşi Sam şapca în mîini, hotărîndu-se să aştepte pînă se oprea rîşniţa, în loc de a încerca să vorbească peste zgomotul ei; îl privi pe Brian măsurînd cafeaua, apa, apoi dînd drumul marelui filtru electric *Bunn Omatic*. Am fost... surprins că nu te-am găsit deja aici.

Brian luă un castron mare şi începu să adune ingredientele de bază pentru biscuiţi.

– Eu nu ţin nimănui socoteala timpului, numai mie.

– Nu, da, aşa e...

Nu asta urmărise şi-şi dorea pe toţi sfinţii să ştie cum să discute cu un bărbat încins cu şorţ, care amesteca făină şi untură.

– Ce voiam să spun era în legătură cu cele de ieri – de aseară...

Brian turnă laptele, apreciind din ochi cantitatea.

– Am spus tot ce-aveam de spus şi nu văd ce rost are s-o luăm de la capăt.

– Deci, eşti de părere că tu îţi poţi spune cuvîntul, dar eu n-am dreptul să mi-l spun pe al meu.

Înhăţînd o lingură de lemn, Brian îşi propti vasul în îndoitura cotului şi începu să bată amestecul. Aura visătoare a nopţii întregi de sex se îngreunase ca plumbul.

– Sînt de părere că ai avut la dispoziţie o viaţă întreagă ca să-ţi spui cuvîntul şi am treabă.

– Eşti un om dur, Brian.

– Am avut de la cine învăţa.

Era o ripostă precisă, bine ţintită. Sam o înţelese şi o acceptă. Apoi, sătul să mai fie rugător, îşi aruncă şapca în lături.

– Vei asculta ce am de spus, după care terminăm.

– Atunci, zi, trînti Brian aluatul pe o planşetă presărată cu făină, înfigîndu-şi mîinile în el pentru a începe să-l frămînte violent. Şi să terminăm.

– Ai avut dreptate.

Sam îşi simţi nodul din gît şi-l înghiţi.

– Tot ce-ai spus a fost drept şi adevărat.

Cu mîinile înfundate pînă la coate în aluat, Brian întoarse capul, privindu-l lung:

– Ce?

– Şi te respect pentru că ai avut curajul s-o spui.

– Cum?

– Ţi-a intrat făină-n urechi? se enervă Sam. Am spus că ai avut dreptate şi e bine că ai spus-o. Cît îi trebuie drăcoveniei ăleia ca să facă o ceaşcă nenorocită de cafea? bombăni el, privind acuzator spre aparat.

Încet, Brian reîncepu să frămînte coca, rămînînd însă cu ochii către Sam.

– Ai putea stoarce o ceaşcă, dacă ai nevoie.

– Ei bine, am.

Deschise uşa unui dulap, încruntîndu-se apoi spre paharele şi tacîmurile dinuntru.

– Ceştile şi cănile de cafea nu se mai ţin acolo de opt ani, spuse moale Brian. Cu două dulapuri mai la stînga – deasupra zonei unde se face cafeaua.

– Zona unde se face cafeaua, murmură Sam. Denumiri aiurite pentru băuturi aiurite, cînd tot ce vrea omul e o ceaşcă de cafea neagră.

– *Cappuccino*-ul şi *latte*-le nostru au mare succes.

Sam ştia ce însemna *cappuccino*, destul de bine – sau cel puţin bănuia. Dar *latte*-le îl nedumerea complet. Mormăi, apoi scoase cu grijă carafa de sticlă pentru a-şi turna cafea în cană. Luă o înghiţitură, se simţi puţin mai bine şi sorbi din nou.

– Bună cafea.

– Boabele sînt totul.

– Cred că e important să fie rîşnite proaspăt.

– E cel mai important lucru.

Brian trînti aluatul în castron, îl acoperi şi merse la chiuvetă să se spele.

– Acum, cred că putem purta o conversaţie adevărată pentru prima oară în... aproape de cînd mă ştiu.

– Am fost nedrept cu tine, spuse Sam, cu privirea în lichidul negru şi savuros din cană. Îmi pare rău.

Brian se întrerupse din ştersul mîinilor, privindu-l cu gura căscată.

– Cum?

– Al naibii să fiu dacă am de gînd să mă repet încontinuu, îşi smuci Sam capul în sus, cu ochii strălucind de nervi. Îţi prezint scuzele mele şi ar trebui să ai destulă minte ca să le accepţi.

Brian ridică mîna, înainte ca totul să degenereze într-o nouă ceartă.

– M-ai luat pe nepregătite. Ce zic eu, m-ai doborît, se corectă el, ducîndu-se la frigider să ia cărnurile şi ouăle pentru micul dejun. Poate aş reuşi să le accept, dacă aş şti pentru ce anume îţi prezinţi scuzele.

– Pentru că nu ţi-am fost alături cînd aveai doisprezece ani şi ai mîncat bătaie. Cînd aveai cincisprezece şi ţi s-a făcut rău de la prima bere. Cînd aveai şaptesprezece şi erai prea nătîng ca să ştii cum să faci dragoste cu o fată fără să devii tată.

Destul de zguduit, Brian luă o tigaie.

– Kate m-a dus la Savannah şi mi-a cumpărat prezervative.

– Nu mai spune!

Dacă tînărul l-ar fi pocnit în cap cu carnea de cîrnaţi, Sam n-ar fi fost atît de şocat.

– Kate ţi-a cumpărat cauciucuri?

– Exact, se pomeni Brian zîmbind de acea amintire, în timp ce încălzea tigaia. Mi-a ţinut o predică de toată frumuseţea despre responsabilitate, reţinere, absti-

nenţă. Şi pe urmă mi-a cumpărat un pacheţel de *Trojans* şi mi-a spus că, dacă nu-mi pot stăpîni instinctele, aş face bine să mă protejez.

– Doamne sfinte, îi scăpă lui Sam un chicotit, în timp ce se rezema de tejghea să nu cadă. Mi-e imposibil să-mi imaginez.

Apoi se îndreptă şi-şi drese glasul.

– Eu ar fi trebuit să fiu cel care ţi-o spunea.

– Da, tu ar fi trebuit să fii.

Ca şi cum ar fi fost de o importanţă vitală în ce fel îi aranja, Brian începu să pună atent cîrnaţii în tigaie.

– Şi de ce n-ai fost?

– N-o mai aveam pe mama ta, care să-mi spună că era cazul să discut cu băiatul, că îl frămînta ceva. Sau că Lexy primise nişte pantofi de gală noi şi voia să şi-i arate în lume. Le vedeam şi singur, dar mă obişnuisem să-mi atragă ea atenţia. Iar apoi, cînd n-am mai avut-o, am lăsat totul să meargă de la sine.

Puse cafeaua jos, înfundîndu-şi mîinile în buzunare.

– Nu sînt obişnuit să mă explic. Nu-mi face plăcere.

Brian luă un alt vas, spărgînd în el primul ou pentru aluatul de clătite.

– Cum preferi.

– Am iubit-o.

Îl ardea pe gîtlej, iar Sam fu recunoscător că Brian continua să se concentreze asupra muncii lui.

– Nu mi-e uşor s-o spun. Poate că nu i-am spus destul – sentimentele îmi veneau mult mai la îndemînă decît cuvintele. Aveam nevoie de ea. Sam cel Serios, aşa îmi spunea, şi nu mă lăsa să rămîn mult timp astfel. Îi plăcea să circule printre oameni, să vorbească despre orice se întîmpla sub soare. Iubea casa şi insula asta. Şi, un timp, m-a iubit şi pe mine.

Brian nu credea să fi auzit vreodată un discurs mai lung de la Sam Hathaway. Nedorind să-l întrerupă, turnă în vas untul topit, fără o vorbă.

– Am avut şi noi problemele noastre. N-am să susţin că nu le-am avut. Dar întotdeauna o scoteam la capăt.

În noaptea cînd te-ai născut tu... Iisuse, ce frică mi-a fost. Făceam pe mine de frică, dar Belle nu se temea. Pentru ea, totul nu era decît o mare aventură. Iar cînd s-a sfîrşit şi ea te-a luat în braţe, la sîn, s-a rezemat de perne, zîmbind. „Uite ce copil frumos avem, Sam. Va trebui să mai facem, încă mulţi." N-ai cum să nu iubeşti o asemenea femeie, murmură el. N-ai de ales.

– Nu ştiam. Că ai iubit-o.

– Am iubit-o.

Sam îşi luă din nou cafeaua. Lungul discurs îi uscase gîtlejul.

– A trebuit să stau mulţi ani fără ea, ca să încetez s-o mai iubesc. Poate că eu am alungat-o, dar nu ştiu în ce fel. Faptul de a nu şti m-a ros adînc, ani de zile.

– Îmi pare rău.

Văzu licărul de surprindere în ochii tatălui său.

– N-am crezut că avea importanţă pentru tine. Credeam că nimic nu avea cu adevărat importanţă.

– Avea importanţă. Dar, după un timp, înveţi să trăieşti cu ceea ce ai.

– Iar tu aveai insula.

– Ea era aceea pe care puteam să mă bazez, pe care puteam s-o îngrijesc. Şi m-a ferit de a-mi pierde minţile.

Trase adînc aer în piept.

– Dacă un om mai bun ar fi fost prezent să ţină fruntea fiului său cînd bora prea mult *Budweiser*...

– *Löwenbräu.*

– Christoase, de import? Nu-i de mirare că nu te înţeleg.

Sam oftă, privindu-l lung pe bărbatul în care se transformase fiul lui. Un bărbat care purta şorţ la lucru şi cocea plăcinte. Un bărbat, se corectă el, cu ochi reci şi fermi şi umeri destul de puternici şi de laţi ca să suporte mai mult decît îi revenea lui.

– Amîndoi ne-am spus cuvîntul şi nu ştiu dacă va conta cu ceva. Dar mă bucur că am vorbit.

Îi întinse mîna, sperînd că proceda bine.

Jo nimeri exact peste surprinzătorul tablou cu tatăl şi fratele ei strîngîndu-şi mîna în faţa aragazului. O priviră amîndoi, cu expresii identice de jenă pe chipuri. În acel moment, era prea obosită şi prea iritată ca să le analizeze.

– Lex nu se simte bine. O înlocuiesc eu la micul dejun.

Brian apucă o furculiţă de bucătărie şi învîrti repede cîrnaţii ca să nu se ardă.

– Vei servi la mese?

– Exact aşa am spus, luă Jo un şorţ din cui şi se încinse cu el.

– Cînd ai servit ultima oară la masă? întrebă autoritar Brian.

– Ultima dată cînd am fost aici şi erai în criză de personal.

– Eşti o chelneriţă mizerabilă.

– Ei bine, sînt singura pe care o ai, băiete. Lui Lexy îi crapă capul de durere, iar Kate se duce la camping să rezolve încurcăturile de-acolo. Aşa că taci şi-nghite.

Sam îşi luă şapca şi se retrase spre uşă. Să se confrunte cu fiul lui era una, şi-i fusese destul de greu. Nu avea de gînd s-o suporte şi pe fiica sa în aceeaşi zi.

– Am treburi de făcut, bombăni el şi aproape se strîmbă cînd Jo îi aruncă o privire ucigătoare.

– Ei bine, şi eu, dar servesc la mese fiindcă voi doi v-aţi hotărît să vă luaţi unul de altul, iar Kate şi cu mine a trebuit să ne petrecem o jumătate din noapte asultînd-o pe Lexy cum plîngea şi îndruga verzi şi uscate. Iar acum văd că v-aţi dat mîna ca doi bărbaţi adevăraţi, aşa că totul e perfect. Unde naiba-s carnetele de comenzi?

– În sertarul se sus, sub casierie.

Cu coada ochiului, Brian îşi văzu tatăl strecurîndu-se pe uşă afară. Tipic pentru el, îşi spuse cu amărăciune, scurgînd cîrnaţii de untură.

– Computerul e nou, o informă el pe Jo. Ai lucrat vreodată cu un computer de încasat?

– Unde naiba să fi lucrat? Nu-s vînzătoare, nu-s chelneriţă, nu-s decît o fotografă nenorocită.

Brian îşi masă ceafa. Se anunţa o dimineaţă grea.

– Du-te şi toarnă-i lui Lexy nişte aspirină pe gît, şi ad-o aici.

– Dacă ai chef de ea, du-te şi adu-ţi-o singur. Eu m-am săturat pînă peste cap de Lexy şi de numărul ei de regină a dramoletelor. Se bălăceşte în el.

Trînti carnetul pe tejghea şi se duse la cafetieră.

– E în centrul atenţiei, ca de obicei.

– Era tulburată.

– O fi fost, pînă a-nceput să-i placă rolul, dar nu din vina mea. Iar eu sînt aia care-a rămas cu ea pe cap. Era trecut de două, cînd Kate şi cu mine am calmat-o şi-am scos-o din camera mea. Iar acum, ea se plînge că o doare capul, îşi frecă Jo apăsat centrul frunţii. Aici e vreo aspirină?

Brian luă o sticlă dintr-un dulap şi o puse pe bufet.

– Înghite-o şi serveşte la primele mese. Specialitatea zilei sînt clătitele cu afine. Dacă e obligatoriu să te-ncrunţi, încruntă-te aici. Acolo, zîmbeşte. Spune-le clienţilor cum te cheamă şi prefă-te sociabilă. Aşa, poate compensezi încetineala servitului.

– Pupă-mă-n cur, mîrîi Jo, dar luă carnetul de comenzi şi ieşi pe uşă.

Situaţia nu se amelioră deloc.

Brian tocmai tăia un grapefruit, scrîşnind din dinţi la adresa celor două comenzi care stăteau la încălzit de cinci minute încheiate. Încă două, îşi spuse el, şi trebuia să le arunce şi s- o ia de la-nceput.

Unde naiba era Jo?

– Sînteţi ocupaţi în dimineaţa asta, intră vesel Nathan pe uşa din dos. Am aruncat o privire în sala de mese, pe fereastră. Se pare că e plină.

– Duminică dimineaţă, întoarse Brian a milioana clătită a zilei, oamenilor le place să ia micul dejun în stil mare.

– Şi mie, zîmbi Nathan spre grătar. Clătitele cu afine

par perfecte.

– Treci la coadă. La dracu', ce face aia acolo, construieşte piramidele? Te pricepi la computere?

– Sînt mîndrul proprietar a trei. De ce?

– Din clipa asta, te ocupi de casierie, arătă Brian cu degetul mare în spatele lui. Du-te-acolo şi orientează-te. Mă tot întrerup din orice fac ca s-o corectez de fiecare dată cînd cacariseşte cîte o notă.

– Vrei să lucrez eu la casierie?

– Vrei să mănînci?

– De ce n-aş lucra la casierie? se hotărî Nathan şi merse să studieze computerul.

Jo năvăli pe uşă, cu faţa roşie şi hărţuită şi braţele pline de vase.

– Nu se putea să nu ştie. Nu se putea să nu ştie cum avea să fie azi. O omor, dacă scap cu viaţă din nenorocirea asta. Tu ce naiba cauţi aici? se răsti ea la Nathan.

– Se pare că am fost trecut pe statul de plată, o privi el în timp ce deşerta vasele în chiuvetă şi lua comenzile care aşteptau. Arăţi foarte drăgălaşă azi, Jo Ellen.

– Muşc-o, bombăni ea, împingînd uşa cu umărul.

– Presupun că la fel de amabilă este şi cu clienţii, comentă Brian.

– Nu-mi strica fantezia. Prefer să cred că păstrează pentru mine toate şuturile-n fund.

– Iarăşi ai s-o-mpingi în rîu?

– A alunecat. Şi am în minte... altceva, pentru mine şi Jo.

Brian îşi frecă faţa cu o mînă.

– Nu vreau s-aud. Nici imaginea asta anume nu vreau s-o am în cap.

– M-am gîndit doar că ar trebui să ştii în ce direcţie plănuiesc s-o apuc.

Pentru a-şi ilustra spusele, Nathan o înhăţă pe Jo de talie cînd reveni pe uşă. Strîngînd-o lîngă el, o sărută drept pe gura căscată de furie şi surpriză.

– Ai înnebunit? îi dădu ea un cot în burtă ca să se

elibereze, după care îi împinse în mîini un teanc de bani, cartele de credit şi note de plată. Poftim, calculează.

Şi se repezi să ia o carafă cu cafea proaspătă, aruncînd pe tejghea comenzile mîzgălite în grabă.

– Două specialităţi, ouă, jumări, costiţă, pîine albă prăjită. Una pe care n-o mai ţin minte, dar e scrisă aici, iar biscuiţii şi frişca ni se cam termină. Şi dacă monstrul ăla de copil de la masa trei îşi mai varsă o singură dată sucul, îl sugrum şi pe el, şi pe idioţii de părinţi ai lui.

Nathan zîmbi, în timp ce Jo ieşea din nou.

– Bri, cred că s-ar putea să fie dragoste.

– Mai degrabă demenţă. Şi-acum, ţine-ţi mîinile departe de soră-mea şi facturează notele alea, că de nu, nu-ţi dau de mîncare.

La zece şi jumătate, Jo intră împleticită în camera ei şi se prăbuşi pe pat cu faţa în jos. Toate o dureau. Picioarele, spatele, capul, umerii. Nimeni, îşi spuse ea, nimeni care nu fusese acolo nu avea cum să ştie cît de greu era să serveşti la mese. Cutreierase munţii, trecuse prin vaduri de rîuri, petrecuse zile caniculare în deşert – şi avea s-o facă din nou, pentru a obţine cîte o fotografie dorită.

Însă era gata să-şi taie venele cu zîmbetul pe buze, dacă mai trebuia o singură dacă să servească la o masă.

Şi detesta obligaţia de a recunoaşte că Lexy nu numai că nu era o leneşă şi o bolnavă închipuită, ci şi făcea ca treaba să pară foarte uşoară.

Totuşi, dacă nu era Lexy, Jo n-ar fi pierdut lumina strălucitoare, apoasă, de după ploaie, din dimineaţa aceea. N-ar fi usturat-o ochii după trei ore de somn. Şi n-ar fi omorît-o picioarele.

Scrîşni din dinţi, cînd simţi salteaua apăsată de greutatea cuiva.

– Ieşi afară, Lexy, sau s-ar putea să am atîta energie cît să te omor.

– Nu te deranja. Nu-i aici.

Întoarse capul, privindu-l pe Nathan cu ochii îngustaţi:

– Ce cauţi aici?

– Mă întrebi mereu, întinse el mîna să-i potrivească părul după ureche, pentru a-i vedea mai bine faţa. În momentul ăsta, am venit să văd ce faci. O dimineaţă cam grea, hmm?

Jo gemu, închizînd ochii.

– Ieşi afară.

– Zece secunde de masaj la talpă şi-ai să mă rogi în genunchi să rămîn.

– Masaj la talpă?

Îşi retrase piciorul, dar Nathan o apucă de gleznă, ţinîndu-i-l fix, în timp ce îi scotea pantoful.

– Zece, nouă, opt...

Iar cînd îşi trecu apăsat podul palmei prin adîncitura tălpii ei, plăcerea pură care-i înfioră tot organismul o făcu să geamă.

– Vezi, ţi-am spus eu. Relaxează-te doar. Picioarele fericite sînt cheia universului.

– Galileu?

– Carl Sagan, răspunse el, cu un zîmbet. Ai apucat să mănînci ceva, jos?

– Dacă mai văd măcar o clătită în faţa mea, am să vărs.

– Bănuiam eu. Ţi-am adus altceva.

Jo deschise un ochi:

– Ce?

– Hmm. Ai picioare foarte atrăgătoare. Lungi, înguste, o adîncitură elegantă a labei. Zilele-astea, voi începe să ţi le ronţăi, urcînd treptat. A, mă întrebaseşi ce ţi-am adus de mîncare.

Îşi apăsă degetele pe umflătura tălpii ei, coborîndu-le spre călcîi.

– Fragi cu frişcă, unui dintre miraculoşii biscuiţi ai lui Brian cu gem de casă şi puţin bacon, pentru proteine.

– De ce?

– Fiindcă ai nevoie să mănînci, îi aruncă el o privire. Sau de fapt mă întrebi de ce-am să-ţi ronţăi picioarele?

– Nu contează.

– O.K. Ce-ar fi să te întorci, să te ridici şi să mănînci? Atunci, am s-o pot face cum trebuie.

Jo dădu să spună că nu-i era foame – un răspuns instinctiv. Dar îşi aminti ordinul lui Kirby de a mînca. Iar gîndul la fragi o atrăgea cît de cît. Se ridică în capul oaselor, încercînd să nu se simtă prost cînd Nathan se aşează turceşte, cu mîncarea ei rezemată în poală. Luă castronul cu fragi şi culese una între degete.

Îl studie un moment în tăcere. Nu se ostenise să se bărbierească în dimineaţa aceea, iar părul lui avea mare nevoie de un pieptene. Dar stilul semi-neîngrijit îi venea bine, la fel ca sclipirile aurii pe care i le aducea în părul castaniu des o rază izolată de soare.

– Nu trebuia să te deranjezi, îi spuse ea. Mă gîndeam să mă culc cu tine.

– Ei, mi-ai luat o piatră de pe inimă.

Muşcă dintr-o fragă, iar gustul fu atît de dulce şi de neaşteptat de înviorător, încît zîmbi.

– Cred că mi-am cam ieşit din fire în dimineaţa asta.

– Zău? o apucă el de degetele piciorului, îndoindu-le încet înainte şi-napoi. Nu observasem.

– Adică spui, cu viclenia ta de yankeu, că întotdeauna sînt arţăgoasă.

– Nu întotdeauna. Şi cred că termenul pe care l-aş alege eu e „tulburată".

– O moştenire a familiei Hathaway.

Întrucît fragii îi treziseră pofta de mîncare, luă o felie de jambon şi muşcă din ea.

– Aseară am avut o ceartă în familie, motiv pentru care Lexy era în pat cu capul sub pătură, iar eu serveam la mese.

– Întotdeauna te-alegi cu rolul de înlocuitor?

Surprinsă, Jo clătină din cap:

– Nu, n-aş spune că mă aleg cu mare lucru. Rareori sînt aici.

– Iar cînd eşti, serveşti la mese, schimbi aşternuturi şi freci toalete.

– Pe-asta de unde ai auzit-o? întrebă ea tăios, spre nedumerirea lui.

– Tu mi-ai spus. Erai însărcinată cu curăţenia, aici la han.

– A, aia, întinse Jo mîna spre biscuit, simţindu-se penibil, şi îl rupse în două.

– Şi altceva?

– Nimic, ridică ea din umeri. Doar o farsă pe care mi-au făcut-o nişte copii, acum vreo două zile. M-au încuiat în duşul bărbaţilor de la camping. M-am cam speriat.

– Nu mi se pare de rîs.

– Nu, în momentul ăla nici mie nu mi s-a părut amuzant.

– I-ai prins?

– Nu, plecaseră de mult, cînd a sosit tatăl meu şi mi-a dat drumul. N-a fost mare lucru, dar m-a nemulţumit.

– Deci, putem adăuga şi curăţenia de la duş pe lista de înlocuiri cu care te alegi. Şi, printre toate astea, alcătuieşti un album de artă fotografică şi-ţi găseşti timp să faci fotografii noi. Dar cu distracţia cum stai?

– Distracţia mea e fotografia.

Cînd Nathan se mulţumi să înalţe o sprînceană, Jo mai gustă o fragă.

– M-am dus la focul de tabără.

– Şi ai stat pînă aproape de miezul nopţii. Nebunatico.

Vestita cută i se adînci între sprîncene.

– Nu prea le am pe-astea cu petrecerile.

– Şi pe care le ai, în afară de fotografie? Cărţi, filme, arte plastice, muzică? Asta se numeşte ştiinţa de a ajunge să ne cunoaştem, îi explică el, cînd Jo nu spuse

nimic. E foarte utilă, mai ales cînd cineva se gîndeşte să se culce cu altcineva.

Se aplecă înainte, amuzat cînd Jo se retrase.

– Nu-mi dai şi mie o fragă din alea?

Jo îşi ordonă să-şi calmeze pulsul şi, întrucît Nathan încă îi mai masa picioarele, îi băgă în gură o fragă.

El îi prinse vîrfurile degetelor cu dinţii, sugîndu-le şi pe ele. Apoi, zîmbind, i le eliberă.

– Asta e stimularea senzorială subliminală. Sau, cu un limbaj mai comun, mă dau la tine.

– Cred că m-am prins şi singură.

– Bine. Şi-acum, filmele?

Jo încercă să se gîndească dacă mai exista vreun alt bărbat care s-o fi deconcertat vreodată atît de uşor sau de des. Răspunsul era un „nu" hotărît.

– Îmi plac mai mult cele alb-negru, în special genul *film noir.* Imaginea, luminile şi umbrele sînt incredibile.

– *Şoimul maltez?*

– Cel mai bun dintre cele bune.

– I-auzi, o bătu el peste talpă. Un teren comun. Dar cele contemporane?

– Aici, prefer acţiunea. Rareori mă cuceresc filmele de artă. Prefer să-l văd pe Schwarzenegger secerînd cincizeci de băieţi răi, decît să ascult o mînă de oameni exprimîndu-şi angoasele într-o limbă străină.

– Mare uşurare pentru mine. N-am ajunge niciodată să creştem cinci copii şi o pereche de setteri aurii, dacă ar trebui să înghit filme de artă.

O făcu să rîdă, cu un timbru scăzut, senzual, pe care-l găsi ridicol de excitant.

– Dacă astea sînt preferinţele mele, s-ar putea să mă mai gîndesc la subtitluri.

– Oraşul tău favorit, de oriunde.

– Florenţa, răspunse Jo, înainte de a şti că era adevărat. Acea baie luminoasă de soare, culorile...

– Clădirile. Vechimea şi grandoarea lor. Palatul Pitti, Palazzo Vecchio.

– Am o fotografie superbă cu Pitti, chiar înainte de apusul soarelui.

– Mi-ar plăcea s-o văd.

– N-am adus-o cu mine, replică ea absentă, amintindu-şi momentul, unghiul oblic al luminii, freamătul slab de aer şi zgomotul unui stol de porumbei care-şi luau zborul toţi odată. E la Charlotte.

– Pot aştepta.

Înainte ca Jo să aibă ocazia de a reacţiona, o strînse de picior.

– Deci, cînd termini micul dejun, ce-ar fi să mă iei într-un adevărat tur al insulei?

– E duminică.

– Mda, am auzit şi eu un zvon în sensul ăsta.

– Nu, vreau să spun că e ziua schimbării. Majoritatea vilelor se eliberează sîmbăta. Trebuie să fie măturate şi reaprovizionate pentru clienţii care vin, pînă la ora trei.

– Iarăşi gospodărie. Ce naiba fac ăştia cînd tu nu eşti aici?

– În săptămîna dinaintea venirii mele, Kate a pierdut două fete pe care le avea la cabane. S-au angajat pe continent. Şi, din moment ce sînt aici, şi Lexy la fel, încă nu s-a ostenit să le înlocuiască.

– Cîte case ai pe listă?

– Şase.

Nathan cugetă, dădu din cap şi se ridică.

– Atunci, ar fi cazul să începem.

– Să începem?

– Sigur. Ştiu şi eu să manevrez un aspirator de praf şi o cîrpă. Iar aşa vei termina mai repede ca apoi să găsim cel mai neaglomerat loc de pe plajă, ca să ne giugiulim un pic.

Jo se întoarse, strecurîndu-şi picioarele – picioarele ei incredibil de fericite, fu nevoită să recunoască – în pantofi.

– Poate că ştiu cîteva locuri – dacă eşti la fel de dibaci cu aspiratorul ca şi cu reflexologia.

– Jo Ellen, îi puse el mîinile pe şolduri, într-un gest pe care Jo îl găsi şocant de intim. Trebuie să ştii un lucru.

Încă mai era căsătorit. Era sub acuzaţie federală. Prefera sado-masochismul în locul sexului simplu. Jo expiră slab, uimită de ea însăşi. Nu fusese conştientă că avea atîta imaginaţie.

– Ce anume?

– Şi eu mă gîndesc să mă culc cu tine.

Pufni în rîs, retrăgîndu-se:

– Nathan, asta a fost o piatră pe inima *mea* de cînd te-ai întors pe Desire.

Era atît de fericit că se întorsese, că era aşa de aproape de ea. Simplul fapt de a o privi îi stîrnea acel fior scurt de anticipare a ceea ce urma să se întîmple. La momentul potrivit.

Bănuia că ar fi putut să-l prelungească. În fond, plănuise totul cu grijă, iar banii nu erau o problemă. Avea tot timpul. Ar fi fost chiar mai satisfăcător dacă o ademenea spre a deveni delăsătoare, dacă o privea relaxîndu-se, pas cu pas. Şi apoi, urma s-o smucească înapoi, trăgînd scurt de lanţul despre care ea nu era conştientă că îi lega.

Avea să se teamă. Avea să fie nedumerită. Avea să devină cu atît mai vulnerabilă, din cauza calmului pe care i-l acorda el înainte de a rearanja compoziţia.

Da, putea să aştepte. Se putea bucura de soare şi valuri şi, nu peste mult, avea să-i cunoască fiecare minut din programul zilnic. La fel cum îi cunoscuse şi obiceiurile din Charlotte.

Avea s-o lase să plutească în derivă, poate chiar să se îndrăgostească puţin. Şi ce delicioasă ironie mai era şi asta. Tot timpul, nici n-avea să-i treacă prin minte că el se afla acolo, pentru a-i controla soarta, pentru a-şi stăpîni propriul destin. Şi pentru a-i lua viaţa.

Capitolul 16

– Nu înţeleg de ce nu poţi să-ţi iei liber o zi, numai una, ca să stai puţin cu mine.

Giff puse jos pistolul de împuşcat cuie şi studie faţa bosumflată a lui Lexy. Printr-unul din acele capricii răutăcioase ale naturii, socoti el, expresia ei îmbufnată arăta cu atît mai atrăgătoare pentru un bărbat.

– Iubito, ţi-am zis că săptămîna asta sînt ocupat. Şi e abia marţi.

– Ce contează în ce zi sîntem? îşi aruncă ea mîinile în sus. Aici, toate zilele se aseamănă între ele.

– Ei, am să-ţi spun de ce contează pentru mine, îşi trecu el o mînă peste marginea pe care o terminase a terasei. I-am promis domnişoarei Kate că pînă sîmbătă adaosul ăsta la verandă va fi terminat şi închis.

– Şi-ai să i-l termini duminică.

– Am spus sîmbătă.

Pentru Giff, asta însemna totul. Dar, întrucît cea cu care vorbea era Lexy, îşi găsi răbdarea de a-i explica şi restul.

– Casa e rezervată pentru săptămîna viitoare. Întrucît domnişoara Kate are acum nevoie de Colin la camping tot timpul, iar Jed mai are o săptămînă de şcoală pînă la vacanţa de vară, trebuie să mă ocup singur de ea.

Lui Lexy puţin îi păsa de nenorocita aia de verandă. Podeaua era oricum aproape gata. Cît îi trebuia ca să construiască o aiureală de acoperiş şi s-o închidă cu plase pentru ţînţari?

– Doar o zi, Giff, se lăsă ea pe vine lîngă el, strecurîndu-şi tot farmecul în voce, în timp ce-l sărută pe obraz. Doar cîteva ore. Putem merge cu barca ta pînă pe continent. Să luăm un prînz plăcut în Savannah.

– Lex, pur şi simplu nu-mi pot sacrifica timpul. Dacă

rezolv cu asta, putem merge sîmbăta viitoare. Am să jonglez eu cumva şi dacă vrei ne luăm tot weekend-ul.

– Nu vreau să merg sîmbătă, începu vocea ei să-şi piardă răsfăţul, trăgînd spre încăpăţînare. Vreau acum.

Giff avea o verişoară de cinci ani care era la fel de insistentă în a i se face toate hatîrurile, neîntîrziat. Dar nu credea că Lexy ar fi apreciat o asemenea comparaţie.

– Acum nu pot, spuse el cu răbdare. Dacă ai mîncărici să mergi, ia barca şi du-te să faci nişte cumpărături.

– Singură?

– Ia-o şi pe sora ta, ia-ţi o prietenă.

– Nici nu există o fiinţă cu care să vreau mai puţin să-mi petrec timpul decît cu Jo. Iar prietene n-am. Ginny a plecat.

Nu era nevoie să vadă lacrimile care-i umpleau ochii pentru a şti că aceasta era rădăcina problemei şi principala sursă a recentelor ei nemulţumiri. Nu putea face nimic, la fel cum n-avea ce face nici cu durerea lăsată în propriul lui suflet de dispariţia lui Ginny.

– Dacă vrei să vin, va trebui să aştepţi pînă sîmbătă. Îmi voi lua liber în weekend. Putem rezerva o cameră de hotel şi te scot la o cină distinsă în oraş.

– Nu înţelegi nimic! îl lovi Lexy cu pumnul în umăr, sărind în picioare. Sîmbătă nu e azi, aşa c-am să înnebunesc dacă nu plec de-aici. De ce nu-mi acorzi şi mie puţin timp? De ce, măcar puţin?

– Fac tot ce pot.

Chiar şi el ajungea la capătul răbdării. Luă pistolul de împuşcat şi trase un cui.

– Nu poţi nici măcar să te-ntrerupi din lucru şi să fii atent la mine cinci minute. Nu faci decît să mă înghesui printre treburile tale. Iar acum, o tîmpită de verandă e mai importantă decît să stai cu mine.

– Mi-am dat cuvîntul în legătură cu veranda asta, se ridică Giff şi, trăgînd o nouă scîndură, o rezemă pe capra de tăiat ca s-o măsoare. Iar eu îmi ţin cuvîntul,

Lexy. Dacă mai vrei să mergem la Savannah în week-end, te duc. Mai mult nu pot face.

– Nu mi-e de-ajuns, îşi smuci ea bărbia în sus. Şi sînt sigură că nu-mi va fi deloc greu să găsesc pe cineva care va fi încîntat să mă ducă azi.

Giff făcu un semn cu creionul pe scîndură, după care îşi ridică privirea spre ea, cu ochii reci, îngustaţi. Înţelegea ameninţarea şi posibilitatea foarte reală de a şi-o pune în aplicare.

– Ba n-ai să găseşti, spuse el calm, măsurat. Sau, răspunzi de ce-o să se întîmple.

Fu ca o palmă în obraz. Lexy se aşteptase ca Giff să turbeze, să facă o criză de gelozie şi să-i spună ce-avea să păţească dacă se uita după alţi bărbaţi. Ar fi urmat un scandal zgomotos şi mulţumitor, înainte de a-l lăsa s-o tîrască în casa pustie pentru o partidă de sex improvizat.

Iar apoi, l-ar fi convins s-o ducă la Savannah.

Scena pe care o imaginase deja se risipi. Venindu-i să plîngă, îşi aruncă pe spate capul şi se întoarse.

– Bine, atunci n-ai decît să-ţi construieşti veranda, iar eu voi face ce trebuie.

Giff nu spuse nimic, în timp ce Lexy cobora treptele provizorii. Fu nevoit să aştepte pînă cînd vederea înceţoşată de furie i se limpezi din nou, înainte de a lua fierăstrăul electric. Nervii puteau costa scump, ştia, şi nu voia să-l coste cumva un deget. Avea nevoie de toate, dacă Lexy mergea pînă la capăt.

Erau necesare cinci degete pentru a strînge pumnul pe care să-l trîntească în mutra vreunuia.

Lexy auzi bîzîitul fierăstrăului şi scrîşni din dinţi. Un ticălos egoist, asta era. Se vedea clar că nu ţinea la ea. Porni repede pe nisip, cu ochii usturînd-o şi respiraţia sacadată. Nimănui nu-i păsa de ea. Nimeni n-o înţelegea. Pînă şi Ginny...

Fu nevoită să se oprească un moment, cînd muşchii abdomenului i se crispară. Ginny plecase. Plecase şi

gata. Toţi cei la care îşi îngăduia să ţină o părăseau, într-un fel sau altul. Niciodată nu era destul de importantă pentru a-i face să rămînă cu ea.

La început, fusese convinsă că lui Ginny i se întîmplase ceva îngrozitor. O răpise cineva sau căzuse beată într-un eleşteu şi o mîncase un aligator.

Era ridicol, desigur. Trecuseră cîteva zile, dar Lexy se resemnase cu faptul că iarăşi fusese lăsată de izbelişte. Fiindcă nimeni nu rămînea pe loc, oricîtă nevoie avea ea.

Dar de data asta... Aruncă o privire sfidătoare peste umăr, spre casa unde lucra Giff. De data asta, ea avea să plece cea dintîi.

Se îndreptă spre şirul de copaci. Soarele îi ardea pielea, nisipul îi scrîşnea în sandale. În acel moment, ura insula Desire şi toate cele de pe ea cu o patimă sălbatică şi feroce. Îi ura pe oamenii care veneau şi o puneau să-i servească şi să strîngă după ei. Îşi ura familia, care o credea o visătoare iresponsabilă. Ura plaja, cu soarele ei alb, orbitor, şi nesfîrşitele valuri blînde. Şi pădurea, cu ungherele ei de penumbră şi tăcerea care ţipa.

Şi mai presus de orice îl ura pe Giff, pentru că-i venise ideea să se îndrăgostească de el.

Acum n-avea s-o mai facă. N-avea să-i dea satisfacţie. În schimb, îşi spuse ea, intrînd la umbră, urma să ia în colimator pe altcineva, făcîndu-l pe Giff să sufere.

Cînd zări vila Little Desire şi omul aşezat pe veranda împrejmuită, zîmbi uşor. Nu ştia de ce nu se gîndise dinainte la asta. La el.

Nathan Delaney. Era ideal. Un om de succes, sofisticat, cultivat. Ajunsese cineva şi realizase multe. Era un tip trăsnet la înfăţişare – destul de trăsnet pentru ca pînă şi Jo să-l fi băgat în seamă.

Paria că Nathan Delaney ştia cum să trateze o femeie.

Lexy deschise mica borsetă roşie pe care o purta legată în talie. După ce-şi vîrî în gură un *Lifesaver* cu

aromă de cireşe pentru a-şi parfuma respiraţia, scoase pudriera, retuşîndu-şi atentă nasul şi fruntea. Fusese enervată, aşa că obrajii n-aveau nevoie de roşeaţă în plus, dar îşi rujă metodic gura cu un roşu tineresc, ispititor. Pulverizâ puţin *Joy* şi îşi înfoie părul, în timp ce calcula cum să joace exact scena.

Apoi, se apropie agale de vilă, ridicîndu-şi privirea cu un surîs prietenos:

– Ei, salut, Nathan.

Nathan îşi scosese computerul pe masa de picnic de pe verandă, pentru a lucra în adierea brizei. Proiectul pe care-l finisa era aproape terminat. Întrerupt din lucru, îşi ridică distrat ochii. Şi-şi dădu seama că iarăşi îi înţepenise ceafa.

– Bună, Lexy, răspunse el, frecîndu-şi locul anchilozat.

– Să nu-mi spui că lucrezi într-o dimineaţă atît de minunată.

– Moşmondeam la nişte detalii finale.

– A, ăsta-i un computer din alea mici? Cum Dumnezeu poţi proiecta clădiri întregi pe aşa ceva?

– Cu multă caznă.

Lexy rîse şi, înclinîndu-şi cochet capul, îşi trecu un deget în lungul gîtului.

– Of, şi eu te-am întrerupt, aşa că probabil vrei s-o-ntind.

– Cîtuşi de puţin. Am un pretext să iau o pauză.

– Serios? Te-ai supăra foarte tare dacă ţi-aş cere voie să vin şi să arunc o privire? Sau eşti orgolios şi nu-ţi place să ţi se vadă opera în lucru?

– Munca mea e doar începutul lucrului, aşa că ar fi cam greu să fiu orgolios în privinţa ei. Sigur, vino.

Se uită la ceas, în timp ce Lexy cotea spre trepte. De fapt, avea nevoie de încă două ore, ca să rafineze planurile. Iar la unu, avea o întîlnire. O plimbare cu maşina pînă în capătul de nord al insulei şi un picnic. Şi cîtva timp pentru a ajunge s-o cunoască pe Jo Ellen Hathaway.

Totuşi, îi zîmbi lui Lexy – i-ar fi fost imposibil să n-o facă. Era drăgălaşă ca un tablou şi mirosea mai proaspăt decît briza de primăvară care răzbătea prin plase. Iar fusta albă şi scurtă de pe ea sugera că picioarele îi începeau cam din umeri.

– Vrei ceva rece?

– Mmm, iau doar o înghiţitură de la tine, O.K.? ridică ea paharul mare, izolat, de pe masă, sorbind încet. Cafea de la gheaţă. Perfect.

Nu putea suferi cafeaua de la gheaţă şi niciodată nu înţelesese de ce ţineau oamenii la frigider nişte băuturi care erau absolut delicioase fierbinţi.

Îşi trecu limba peste buza de sus, aşezîndu-se amical lîngă el. Nu prea aproape. Nu se cădea ca o femeie să-şi arate prea evident intenţiile. Aruncă o privire spre display şi fu atît de surprinsă de planul complex şi detaliat al unui nivel, încît aproape că uită scopul vizitei.

– Ei, dar e fantastic! Cum eşti în stare să faci toate astea cu un computer? Credeam că arhitecţii folosesc creioane, rigle cu cursor şi calculatoare.

– Nu la fel de mult ca înainte. P.A.C.-ul ne uşurează viaţa. Proiectare asistată de computer, îi explică el. Poţi scoate pereţi, poţi să schimbi unghiuri şi pante, să lărgeşti uşi, să prelungeşti încăperi, apoi să te răzgîndeşti şi să refaci totul aşa cum era. Şi nici nu toceşti radierele.

– E de-a dreptul uluitor. Asta va fi casa cuiva?

– În cele din urmă. O reşedinţă de vacanţă pe coasta de vest a Mexicului.

– O vilă... îi răsăriră lui Lexy în minte imagini cu flori exotice, servitori în alb şi muzică fierbinte. Bri a fost în Mexic. Eu n-am călătorit nicăieri.

Îi aruncă o privire piezişă pe sub gene.

– Ai umblat prin toată lumea, nu-i aşa?

– N-aş spune că prin toată, ci pe ici, pe colo.

În creier începu să-i sune un mic semnal de alarmă, dar Nathan nu-l luă în seamă, considerîndu-l necugetat şi egocentric.

– Pe coasta de vest sînt nişte faleze splendide şi vederi fantastice. Locuinţa asta va avea vedere spre Pacific.

– N-am văzut niciodată Oceanul Pacific.

– Zona asta poate fi mai sălbatică. Aici – bătu el cu degetul în display – va fi sera. Geamuri arcuite, lateral şi sus – acoperiş motorizat. O vor putea deschide pentru petreceri şi ori de cîte ori e vremea potrivită. Piscina vine aici. O facem de formă neregulată, iar pe latura de vest punem roci şi floră locală. O cascadă mică, revărsîndu-se pe-aici. Va arăta ca o lagună.

– O piscină, chiar în casă, oftă prelung, nostalgic, Lexy. Mare minune. Probabil sînt milionari.

– Cam aşa ceva.

Ochii lui Lexy se umplură de o admiraţie visătoare, privind adînc într-ai lui.

– Înseamnă că eşti foarte bun. Atît de important. Cu atîta succes. Să proiectezi vile în Mexic, pentru milionari, îşi lăsă ea mîna pe coapsa lui Nathan. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi să poţi construi asemenea frumuseţi.

Ă-ăuu. Al doilea semnal de alarmă era mai puternic şi imposibil de ignorat. Nathan se considera un om destul de inteligent. Un om inteligent ştia cînd îi făcea o femeie avansuri.

– La un asemenea proiect lucrează mulţi oameni. Ingineri, decoratori, antreprenori.

„Nu-i aşa că-i dulce?" reflectă Lexy, trăgîndu-se puţin mai aproape.

– Dar fără tine, n-ar avea ce să lucreze. Tu eşti cel care o face să se întîmple, Nathan.

Retragerea era adesea cea mai inteligentă tactică, hotărî Nathan. Îşi schimbă poziţia, reuşind să se îndepărteze la aproape o palmă.

– N-o să se întîmple nimic, dacă nu termin planurile astea.

Îi adresă un zîmbet scurt, sperînd să nu se vadă cît de nervos era.

– Şi am cam rămas în urmă cu timpul, aşa că...

– Sînt minunate.

Mîna ei i se furişă puţin mai sus pe coapsă. Inteligent sau nu, mai era şi om. Trupul îi reacţionă aşa cum dicta natura.

– Ascultă, Lexy...

– Sînt atît de impresionată, se aplecă Lexy spre el, ispititoare. Mor de curiozitate să văd mai mult.

Respiraţia îi adie pe buzele lui.

– Mult mai mult.

Trăgînd concluzia că era fie prea gentleman – fie prea capsoman – pentru a face el următoarea mişcare, îşi lipi gura de a lui şi îl cuprinse cu braţele pe după gît.

Nathan avu nevoie de cîteva momente ca să-şi revină. Era caldă şi gustoasă, iar sîngele i se scursese aproape complet din cap, împiedicîndu-l să judece raţional. Reuşi totuşi s-o apuce de încheieturile mîinilor, s-o desprindă de el şi s-o îndepărteze.

– Ştii...

Găsi necesar să-şi dreagă glasul.

– Ştii, Lexy, eşti o femeie foarte atrăgătoare. Sînt măgulit.

– Bine.

Bătăile inimii i se accelerară puţin. În minte îi apăru imaginea chipului lui Giff, turbat de gelozie, făcîndu-i pulsul să se grăbească şi mai tare.

– Atunci, de ce n-am intra puţin în casă?

– Mai e ceva, îi coborî el braţele, ţinîndu-şi ferm mîinile peste ale ei. Îmi prefer mutra aşa cum e. M-am obişnuit cu ea. Aproape că nici la bărbierit nu mă mai tai.

– Şi mie îmi place. E o faţă minunată.

– Îţi mulţumesc. Şi nu vreau ca Giff să se simtă dator să mi-o remodeleze.

– A, ce-mi pasă mie de Giff? aruncă ea din cap, nepăsătoare. Nu sînt proprietatea lui.

Tonul tăios din voce şi dogoarea înăbuşită a ochilor îl amuzau, indicîndu-i că la originea acelei tentative de

seducţie se găsea cu siguranţă o gîlceavă între îndrăgostiţi.

– V-aţi certat, este?

– Nu vreau să vorbesc despre Giff. De ce nu mă mai săruţi, Nathan? Doar ştii că vreau.

O parte din el dorea acelaşi lucru, o parte absolut primitivă, care în acel moment se afla puţin cam prea aproape de suprafaţă.

– O.K., nu vom vorbi despre Giff. Despre Jo vom vorbi.

– Nici proprietatea ei nu sînt.

– Nu. Dar eu...

Nu era tocmai sigur cum să spună.

– Sînt interesat de ea, declară scurt Nathan.

– Ba cred că de mine eşti interesat.

Şi, ca s-o dovedească, îşi duse mîna direct între picioarele lui.

Reuşind să nu schelălăie, Nathan o prinse strîns.

– Termină.

Glasul său dobîndi un ton dăscălitor, cu care s-ar fi mîndrit orice mamă.

– Valorezi mai mult de-atît, Lexy. Mult mai mult.

– De ce-ai dori-o mai mult pe Jo decît pe mine? E rece şi autoritară şi...

– Încetează, îi strînse el scurt, cu putere, mîinile captive. Nu vreau să te aud vorbind aşa despre ea. Ţin la Jo. Şi tu la fel.

– Habar n-ai la ce ţin eu. Nimănui nu-i pasă.

La sfîrşit, vocea i se frînsese, aşa că Nathan simţi deodată că-i era milă de ea. Îi ridică mîinile cu blîndeţe şi i le sărută, făcînd-o să clipească din ochi surprinsă.

– Poate pentru că încă nu te-ai hotărît nici tu cu adevărat.

Sperînd că nu mai risca nimic, îi eliberă o mînă pentru a-i da la o parte părul din faţă.

– Îmi placi, Lexy. Foarte mult. Iar ăsta e încă un motiv pentru care nu-ţi primesc oferta atît de tentantă.

O cuprinse ruşinea, înroşindu-i obrajii.

– M-am făcut de rîs.

– Nu. Totuşi, din partea mea, n-a lipsit mult.

Mai calm în sfîrşit, Nathan se retrase, luîndu-şi cafeaua pentru a-şi răcori gîtlejul.

– Sînt toate şansele să te fi răzgîndit, undeva pe parcurs. Şi atunci, cu mine cum rămînea?

Lexy îşi trase nasul.

– Poate că nu m-aş fi răzgîndit. Sexul este simplu. Celelalte încurcă totul.

– Explică-mi.

Cînd îi oferi cafeaua, Lexy reuşi să surîdă, clătinînd din cap:

– Nu pot să sufăr cafeaua rece. Am băut numai ca să te seduc.

– Un detaliu drăguţ. Vrei să-mi povesteşti despre cearta ta cu Giff?

– Nu contează.

Nefericirea o apăsa atît de greu, încît se ridică şi începu să se plimbe, sperînd să şi-o risipească.

– Nu ţine la mine, nu-i pasă ce fac sau cu cine sînt. Azi n-a putut nici măcar să-şi sacrifice pentru mine o oră din preţiosul lui timp.

– Scumpo, e nebun după tine.

Lexy rîse scurt.

– E uşor şi să fii nebun după cineva.

– Nu întotdeauna. Nu şi cînd încerci să faci totul să iasă bine.

Fata îl privi lung.

– Chiar ai anumite sentimente pentru Jo?

– Aşa se pare.

– Nu e deloc comodă.

– Tocmai constat.

– Te-ai culcat cu ea?

– Lexy...

– Nu încă, conchise ea, cu buzele arcuindu-i-se. Ceea ce te irită.

Reveni şi se aşeză pe marginea mesei.

– Vrei să-ţi vînd nişte ponturi?

– Nu cred că se cuvine să discutăm...

Nathan lăsă fraza în aer, după care renunţă la orice urmă de demnitate.

– Ce ponturi?

– Îi place să fie şefa, să controleze totul, înţelegi? Cum lucrează, cum trăieşte. Şi menţine întotdeauna un mic spaţiu, puţin loc de manevră, între ea şi altcineva.

Nathan se pomeni zîmbind din nou şi plăcînd-o şi mai mult pe Alexa Hathaway.

– Nici n-ar bănui vreodată cît de bine o cunoşti.

– Majoritatea oamenilor mă subestimează, ridică Lexy din umeri. Şi, de cele mai multe ori, îi las în pace. Dar bănuiesc că azi mi-ai făcut un bine, aşa că-ţi fac şi eu unul în schimb. N-o lăsa să manevreze prea mult. La momentul potrivit, ai s-o cucereşti, Nathan. Cred că nimeni n-a mai cucerit-o vreodată pe Jo Ellen şi exact de asta are nevoie.

Îi aruncă o privire lungă, cercetătoare şi foarte feminină, după care rîse afectat.

– Cred că partea asta o poţi rezolva de minune. Şi mai cred şi că ai destulă minte ca să nu-i spui ce s-a întîmplat pe-aici.

– Nu în actuala viaţă.

Apoi, expresia cochetă i se şterse.

– Află ce-i în neregulă cu ea, Nathan.

– În neregulă?

– O roade ceva şi, orice-ar fi, a venit aici ca să scape. Dar nu reuşeşte. În prima săptămînă, plîngea în somn, sau se învîrtea prin cameră jumătate din noapte. Iar din cînd în cînd, îi apare o anumită expresie în ochi, ca şi cum i-ar fi frică. Lui Jo nu-i e niciodată frică.

– Ai vorbit cu ea?

– Eu? rîse iarăşi Lexy. Jo n-ar discuta cu mine nimic important. Eu sînt surioara cea mică şi proastă.

– Numai proastă nu eşti, Lexy. Iar eu, unul, nu te subestimez.

Mişcată, Lexy se apropie şi îl sărută.

– Cu asta, cred, am devenit prieteni.

– Aş dori s-o cred. Giff e un bărbat foarte norocos.

– Numai dacă mă hotărăsc eu să-i mai acord o şansă, îşi aruncă ea capul înapoi, ridicîndu-se. Poate o voi face – după ce se tîrăşte puţin şi mă roagă mult.

– Ca prieten, ţi-aş fi recunoscător dacă nici lui Giff nu i-ai povesti cele întîmplate. S-ar simţi foarte prost după ce m-ar stîlci în bătaie.

– A, n-am să spun nici un nume, porni ea cu pas sprinten spre uşă, aruncînd apoi încă o privire în urmă. Dar cred c-ai să te descurci, Nathan. Cred într-adevăr c-ai să te descurci perfect. Pa.

Rămas singur, Nathan îşi frecă ochii, inima, apoi abdomenul. Era o provocare serioasă, să se descurce cu aşa ceva. Şi-i dori lui Giff cît mai mult noroc.

Jo tocmai punea lucrurile în coşul de picnic, cînd Lexy intră agale în bucătărie. Aparatul foto stătea pe tejghea, închis cu grijă în toc. Alături era rezemat trepiedul.

– Mergi la un picnic? întrebă nepăsătoare Lexy.

– Vreau să fac cîteva fotografii în nord, dar voi sta toată după-amiaza.

– Singură-singurică?

– Nu, zise Jo punînd în coş vinul pe care-l alesese. Vine şi Nathan.

– Nathan? se cocoţă Lexy pe bufet, unde alese un măr verde şi lucios din fructiera de piatră. I-auzi ce coincidenţă.

Zîmbind, îşi lustrui mărul de bluză, chiar între sîni.

– Aşa?

– Tocmai vin de la el.

– Zău? reuşi Jo să rămînă indiferentă, deşi îi cam înţepenise spatele.

– Mmm-hmm.

Încîntată să danseze pe muchie de cuţit şi atrăgînd-o şi pe sora ei s-o facă, Lexy muşcă din măr.

– Treceam prin dreptul casei, iar el stătea pe verandă, cu o cafea de la gheaţă. M-a invitat sus.

– Ţie nu-ţi place cafeaua rece.

Lexy îşi înfipse vîrful limbii în obraz.

– Gusturile se mai şi schimbă. Mi-a arătat planurile unei case la care lucra. O vilă mexicană.

– Nu m-aş aştepta să te intereseze nişte planuri de casă.

– A, mă interesează tot felul de lucruri, mai muşcă Lexy cu poftă din măr, în timp ce în ochi îi licărea o luminiţă drăcească. Şi-n primul rînd bărbaţii arătoşi. Ăsta-i categoria-ntîi.

– Sînt convinsă că l-ar măguli părerea ta, replică sec Jo, trîntind capacul coşului. Credeam că te-ai dus la Giff.

– L-am văzut şi pe el.

– Ocupată ai mai fost, zise Jo ridicînd coşul şi agăţîndu-şi aparatul pe umăr. Acum trebuie să plec, altfel pierd lumina.

– Atunci, drum bun şi picnic plăcut. A, şi, Jo? Transmite-i lui Nathan complimentele mele, bine?

Cînd uşa se trînti, Lexy îşi cuprinse burta cu mîinile şi izbucni în hohote de rîs. „Încă un pont, Nathan, zise ea în sinea ei, provoacă un pic monstrul ăsta cu ochii verzi şi pe urmă culege roadele."

N-avea să i-o spună. Categoric, n-avea să se înjosească pînă la a aborda un asemenea subiect, nici chiar în cel mai indiferent mod.

Jo îşi potrivi mai bine trepiedul, apoi se aplecă să privească prin ocular pentru a-şi perfecţiona unghiul dorit.

Valurile mării erau mai violente aici, spărgîndu-se şi biciuind plaja neamenajată, chiar sub faleza proeminentă. Pescăruşii dădeau tîrcoale ţipînd, cu aripile lor albe plesnind cerul.

Căldura şi umezeala creşteau, făcînd aerul să se unduiască.

Zidul dinspre sud al vechii mînăstiri era încă în picioare. Buiandrugul de deasupra uşii înguste rezistase. Lumina şi umbra se încurcau dincolo de uşă, unde înfloreau viţe sălbatice. Jo dorea să prindă acea atmosferă de abandon – smocurile de iarbă înaltă, dîmburile de nisip adunate şi apoi spulberate de vînt.

Dorea să nu existe nici o mişcare şi era nevoită să aştepte momentele de încremenire dintre rafalele vîntului. O fişie lată şi adîncă, îşi spuse ea, totul în sharff perfect – textura pietrei, frunzele de viţă, nisipul, toate nuanţele diverse de cenuşiu.

Pentru a o realiza, fu nevoită să se aplece, să închidă diafragma şi să mărească timpul de expunere. Înclinînd obiectivul puţin mai spre orizont, cadră, atentă să nu includă părţile ruinate ale zidurilor rămase. Dorea să pară o construcţie întreagă, dar totuşi pustie şi părăsită.

Singură.

Făcu fotografiile, apoi îşi duse trepiedul şi aparatul în colţul dinspre est. Acolo textura era excelentă, cu o mulţime de zgîrieturi şi găuri pe care vîntul, nisipul şi timpul le scobiseră în piatră. De astă dată, folosi şi dărîmăturile, prinzînd starea de degradare şi abandon.

Cînd auzi un ţăcănit scăzut, se ridică. Nathan stătea chiar în stînga ei, coborînd aparatul.

– Ce faci?

– Te fotografiez.

Mai reuşi să ia trei instantanee, înainte ca Jo să ajungă la el.

– Aveai o înfăţişare interesantă, concentrată.

Stomacul i se cutremură. Fotografii ale ei, fără a-şi da seama. Dar îşi sili buzele să nu se arcuiască.

– Hai, dă-mi aparatul. Să te fotografiez şi eu pe tine.

– Am o idee mai bună – pune-l pe-al tău pe automat şi ne fotografiem împreună. În faţa ruinelor.

– Genul ăsta de aparat, obiectivul, nu merge la portrete.

– Ei şi, n-o s-o includem în următoarea ta expoziţie.

Nu e nevoie să fie perfectă, Jo, zise el lăsînd aparatul jos. Ajunge doar să fim noi înşine.

– Dacă aveam un filtru de difuzie...

Întorcînd capul, privi cu ochi mijiţi spre soare, apoi, bombănind, schimbă unghiul aparatului pentru a reduce umbrele, calculă diafragma şi reglă timpul de expunere. Ridică din umeri.

– Jo, făcu Nathan un efort să nu izbucnească în rîs. Gîndeşte-te că va fi un instantaneu.

– Nici vorbă. Du-te şi stai în stînga deschizăturii peretelui din faţă. Cam la doi paşi.

Aşteptă pînă cînd Nathan se postă în locul indicat. Îl văzu prin vizor zîmbindu-i. Putea ieşi o imagine mai reuşită, îşi spuse ea, dacă ar fi avut mai multe mijloace, echipamentele necesare pentru a manipula lumina şi umbrele. Ar fi putut chiar să-i contureze în contre-jour părul suflat de vînt, să scoată în evidenţă toate acele nuanţe diferite de întuneric şi lumină.

Era o lumină dură, conchise Jo. Dacă ar fi fost mai difuză, doar o idee mai romantică, pentru a accentua ochii aceia minunaţi, structura osoasă robustă. Cu o blendă, puţină lumină de fundal şi un filtru de difuzie, ar fi făcut poza aia să cînte.

Dumnezeule, atrăgător mai era. Stînd în dreptul acelor pietre tocite şi zgîriate, arăta atît de puternic şi de viu. Atît de masculin şi de capabil. Atît de sexy, cu tricoul gri simplu peste pieptul lat şi blugii decoloraţi şi roşi, strînşi pe şoldurile înguste.

– Încep să-mi dau seama de ce nu faci portrete în mod programatic.

Jo clipi din ochi, ridicîndu-se:

– Poftim?

– Modelul ar cădea în comă, aşteptînd pînă pui tu cadrul.

Zîmbind, îşi întinse braţul, chemînd-o cu degetul încîrligat:

– Nu e nevoie să fie o operă de artă.

– Întotdeauna trebuie să fie operă de artă, îl contrazise ea.

Mai moşmondi un moment, apoi potrivi automatul şi trecu lîngă el.

– Zece secunde... Ce faci?!

Nathan îşi schimbase locul trăgînd-o în faţa lui, cu braţele pe după mijloc.

– Îmi place poziţia asta. Destinde-te şi zîmbeşte.

Jo se supuse, rezemîndu-se de el, iar obturatorul ţăcăni. Cînd dădu să se mişte, Nathan îşi frecă nasul în părul ei.

– Continuă să-mi placă poziţia, o răsuci el, cu braţele lunecîndu-i şi încercuind-o mai departe, în timp ce-şi cobora gura peste a ei. Iar asta, şi mai mult.

– Trebuie să-mi strîng echipamentele.

– O.K.

Nu făcu decît să-şi desprindă buzele de ale lui Jo, pornindu-i în jos pe gît.

Nervozitatea şi dorinţa făcură un salt, rostogolindu-se pe dinăuntrul ei.

– N-am... S-a schimbat lumina. Nu mai e cum trebuie.

Întrucît genunchii ameninţau să-i tremure, se retrase.

– N-am vrut s-o lungesc atît de mult.

– Nu-i nimic. Mi-a plăcut să te privesc lucrînd. Te ajut să ţi le strîngi.

– Nu, le strîng eu. Sînt neliniştită cînd umblă cineva cu materialele mele.

– Atunci, eu destup vinul.

– Mda, ar fi drăguţ din partea ta.

Jo reveni la trepied, expirînd prelung, fără zgomot. Trebuia să se hotărască, şi încă repede, dacă să avanseze sau să se retragă.

Desprinse aparatul de pe stativ, împachetîndu-l cu grijă.

– Lexy spunea că a fost pe la tine azi-dimineaţă.

– Cum?

Nathan putu doar să spere că pocnetul dopului îi ascunsese parţial şocul din glas.

– A spus că a trecut pe la vila ta.

Jo se blestema deja că adusese vorba şi rămase cu ochii aţintiţi la ceea ce lucra.

Nathan îşi drese glasul, deodată avînd mare nevoie de un pahar cu vin.

– A, mda, a trecut. Pentru cîteva minute. De ce?

– Din nici un motiv.

Jo strînse picioarele telescopice ale trepiedului.

– A zis că i-ai arătat nişte planuri la care lucrai.

Poate că totuşi o subestimase pe Lexy, reflectă Nathan, turnînd două porţii generoase de vin.

– Construcţia din Mexic. Făceam nişte ajustări cînd a... picat ea.

Jo îşi duse echipamentele lîngă pătura întinsă de Nathan pe jos, depunîndu-l în ordine lîngă marginea îndepărtată.

– Pari puţin cam nervos, Nathan.

– Nu, sînt doar lihnit, îi întinse el vinul, după care bău cu sete dintr-al lui şi se aşeză, repezindu-se la coş. Deci, ce-ai adus de mîncare?

Muşchii lui Jo se încordară.

– S-a întîmplat ceva cu Lexy?

– Ceva? Dacă s-a întîmplat?

Nathan scoase o cutie de plastic cu pui fript rece.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

Ochii ei se îngustară la vederea expresiei mult prea nevinovate de pe chipul său.

– A, nu ştii?

– Ce-ţi trece prin cap?

„Cea mai bună apărare e atacul", hotărî Nathan.

– Crezi că m-am... cu sora ta?

Glasul îi era înfăşurat în indignare, cu atît mai eficientă, cu cît era provocată de deznădejde.

– E o femeie frumoasă, comentă Jo, trîntind pe pătură un vas acoperit, cu fructe tăiate.

– Este fără-ndoială, aşa că, evident, asta-nseamnă că m-am aruncat asupra ei cu prima ocazie. Drept cine naiba mă iei?

Nervii îi cedară, în parte reali şi, simţea Nathan, în întregime justificaţi.

– Crezi că mă ţin după o soră dimineaţa şi o schimb cu cealaltă după-amiaza? Poate că pînă la căderea nopţii îi trag o trînteală şi vară-tii Kate, ca să-mi trec pe război toată familia.

– N-am vrut să... întrebam doar...

– Şi cam ce întrebai?

– Am...

Ochii lui erau întunecaţi şi arzători, azvîrlind săgeţi de furie. Cel dintîi se făcu simţit fiorul de alarmă, spre marea ei uimire, imediat înăbuşindu-l dezgustul de sine.

– Nimic. Iartă-mă. Mi-a aruncat o momeală.

Nemulţumită de ea însăşi, Jo îşi trecu o mînă prin păr.

– Şi ştiam că mă ademenea. Aflase că urma să vin cu tine aici, că ne întîlneam, mai mult sau mai puţin, şi a vrut să mă întărîte.

Suflă scurt, reproşîndu-şi iarăşi că nu-şi ţinuse gura.

– Nu aveam de gînd să aduc vorba, continuă ea, cînd Nathan nu spuse nimic. Nu ştiu de ce am făcut-o. Mi-a scăpat.

Nathan îşi înclină capul:

– Geloasă?

Ar fi trebuit să se bucure că focul din ochi i se stinsese, dar întrebarea o făcu să se crispeze iarăşi.

– Nu. Eram doar... Nu ştiu. Îmi pare rău.

Întinse mîna spre a lui, acoperind distanţa care-i despărţea.

– Sincer.

– Hai să uităm totul.

Întrucît o ţinea de mînă, i-o ridică la buze.

– Nu s-a întîmplat nimic.

Cînd Jo zîmbi, se aplecă şi-l sărută uşor pe gură, iar Nathan îşi rostogoli ochii spre cer, întrebîndu-se dacă să-i mulţumească lui Lexy sau s-o strîngă de gît.

Capitolul 17

Kirby îi lua lui Yancy Brodie temperatura, sub privirea neliniştită a maică-sii.

– N-a dormit aproape deloc azi-noapte, domnişoară doctor Kirby. I-am dat tylenol, dar azi-dimineaţă i-a revenit febra. Jerry a trebuit să plece înainte de crăpatul zorilor, ca să se îmbarce pe pescuitorul de creveţi, şi i se făcuse rău de îngrijorare.

– Nu mă simt bine, spuse nervos Yancy, privind-o pe Kirby în ochi. Mami a zis c-o să mă faceţi bine.

– Vom vedea ce putem face, îşi trecu Kirby o mînă prin claia de păr blond a băieţelului de patru ani. Ai fost acum două săptămîni la ziua lui Betsy Pendleton, Yancy?

– Ne-a dat îngheţată şi tort şi am pus coada la măgăroi.

– La măgăruş, îl corectă mama sa.

– Tati îi zice măgăroi, zîmbi Yancy, după care îşi rezemă capul pe braţul lui Kirby. Nu mi-e bine.

– Ştiu, dulceaţo. Şi mai ştii ceva, nici Betsy nu se simte bine azi, şi nici Brandon, nici Peggy Lee. Ne-am ales cu o epidemie de varicelă.

– Varicelă? Dar nu are pete.

– O să aibă.

Observase deja începutul de erupţie de la subsuori.

– Şi trebuie să-ţi dai toată silinţa să nu te scarpini cînd va începe să te mănînce, iubitule. Îi voi da mamei tale o loţiune cu care să te ungă şi-ţi va fi mai uşor. Annie, ştii cumva dacă tu sau Jerry aţi avut vărsat?

– Am avut amîndoi, oftă prelung Annie. De fapt, eu de la Jerry l-am luat, în copilărie.

– Atunci, aveţi toate şansele să nu vă mai molipsiţi. Yancy este în perioada de incubaţie, aşa că evită-i contactele cu alţi copii şi adulţi care n-au avut boala la o vîrstă fragedă. Eşti în carantină, amice, declară ea, bătîndu-l pe Yancy cu degetul pe nas. Băi călduţe, cu puţină scrobeală de porumb, după ce se declanşează, şi-ţi voi da medicamente locale şi pe cale bucală. Aici am numai eşantioane, aşa că va trebui ca Jerry să meargă cu reţeta pe continent. Tylenolul e foarte bun pentru febră, adăugă ea, punîndu-i lui Yancy pe obraz o mînă rece. Trec pe la voi peste cîteva zile, ca să văd cum se mai prezintă.

Observînd deznădejdea de pe faţa lui Annie, Kirby zîmbi şi o atinse pe braţ.

– Se va face bine, Annie. Vă aşteaptă pe toţi trei două săptămîni grele, dar nu prevăd nici o complicaţie. Vom discuta totul în amănunt, înainte de a-l duce acasă.

– Am putea... vorbi un minut între patru ochi?

– Sigur. Auzi, Yancy, îşi scoase Kirby stetoscopul de la gît, punîndu-i-l copilului. Vrei să-ţi auzi inima bătînd?

Îi potrivi capetele în urechi, conducîndu-i mîna. Ochii lui obosiţi se dilatară, strălucitori.

– Ascult-o un minut, pînă vorbesc eu cu mama ta.

O conduse pe Annie în hol, lăsînd uşa deschisă.

– Yancy e un băiat de patru ani normal, sănătos şi puternic, începu ea. Nu ai nici un motiv de îngrijorare. Vărsatul de vînt e incomod, iritant, dar rareori face complicaţii. Am nişte literatură de specialitate, dacă vrei.

– Nu asta era... îşi muşcă Annie buzele. Acum două zile, mi-am făcut un test de sarcină la domiciliu. A ieşit pozitiv.

– Înţeleg. Şi eşti mulţumită, Annie?

– Mda. Jerry şi cu mine încercăm să mai facem un copil, de aproape un an. Dar... va fi bine? N-o să se îmbolnăvească?

Expunerea la virus în primul trimestru de sarcină prezenta unele riscuri.

– Mi-ai spus că ai avut varicelă în copilărie, nu?

– Da, şi mama mi-a pus mănuşi de bumbac ca să nu

mă scarpin şi să-mi rămînă urme.

– E foarte puţin probabil s-o mai contractezi.

În caz contrar, îşi spuse Kirby, cu puţină îngrijorare, aveau să rezolve problema din mers.

– Chiar dacă iei virusul, sînt toate şansele ca fătul să nu păţească nimic. Ce-ar fi să-ţi fac eu chiar acum un test de siguranţă, ca să confirmăm? Şi un examen rapid. Vom vedea în ce lună eşti. Şi procedăm în consecinţă.

– M-aş simţi mult mai uşurată.

– Atunci, aşa vom face. Cine e obstetricianul tău curant?

– Pentru naşterea lui Yancy, am fost la o clinică de pe continent. Dar speram ca de data asta să te poţi ocupa tu de toate.

– Ei, mai vorbim noi. Irene Verdon este în sala de aşteptare. Să vedem dacă-l poate supraveghea ea pe Yancy cîteva minute. Apoi, mergeţi amîndoi acasă şi vă odihniţi. Vei avea nevoie.

– Mă simt mai bine ştiind că ai grijă de noi, doctore Kirby, îşi puse Annie o mînă pe abdomen. De noi toţi.

Pînă pe la ora unu, Kirby mai diagnosticase două cazuri de varicelă, pusese în atele un deget fracturat şi tratase o infecţie de vezică. Aceasta, îşi spuse ea în timp ce lua un borcan cu unt de arahide, era viaţa unui medic generalist.

Mai avea treizeci de minute pînă la următoarea consultaţie şi spera să le petreacă stînd liniştită şi îndopîndu-se. Nu gemu cînd se deschise uşa, dar nici nu lipsi mult.

Era un străin. Cunoştea toate chipurile de pe insulă, iar pe acesta nu-l mai văzuse. Îl etichetă imediat ca turist de plajă, genul care venea pe insulă din cînd în cînd, dornic de soare şi valuri.

Avea părul blond cu şuviţe decolorate, pînă la umeri, şi faţa bronzată intens. Purta blugi tăiaţi cu franjuri, un tricou care îi propunea să-şi bronzeze formele în *Cozumel* şi ochelari de soare *Wayfarer.*

Spre treizeci de ani, judecă ea, curat şi atrăgător. Puse sandvişul deoparte şi-i răspunse la zîmbetul ezitant.

– Scuzaţi, am nimerit bine? Mi s-a spus că e un medic aici.

– Sînt doctoriţa Fitzsimmons. Cu ce vă pot ajuta?

– N-am programare, nici fişă... aruncă noul-sosit o privire spre sandvişul ei. Ar trebui să-mi fac?

– De ce aveţi nevoie?

– Am păţit o, ăă...

Ridică din umeri, apoi întinse mîna. Avea palma grav arsă, străbătută de o dîră laterală, plină de băşici.

– Arată cam urît, se apropie ea automat, luîndu-i uşor mîna ca s- o examineze.

– O prostie. Cafeaua dăduse în clocot şi am apucat coada ibricului fără să mă gîndesc. Stau la camping. Cînd l-am întrebat pe puştiul de la recepţie dacă pot găsi undeva o alifie sau ceva, m-a trimis încoace.

– Haideţi în spate. V-o spăl şi v-o pansez.

– V-am deranjat de la masă.

– Riscurile meseriei. Deci, sînteţi în camping, continuă ea, în timp ce-l conducea în cabinetul de consultaţii.

– Da, plănuiam s-o iau spre Keys, să lucrez. Sînt pictor.

– Aşa?

Omul se aşeză pe scaunul indicat de Kirby, după care îşi privi încruntat palma.

– Cred că mi-am pus munca-n cui pentru vreo două săptămîni.

– Doar dacă nu vreţi să pictaţi cu mîna stîngă, răspunse ea zîmbind, în timp ce se spăla pe mîini şi-şi frăgea mănuşile.

– Ei, oricum mă gîndeam să stau mai mult pe-aici. E un loc minunat.

Trase aer printre dinţi, cînd Kirby începu să-i cureţe arsura.

– Doare îngrozitor.

– Vă cred. Aş recomanda aspirină. Şi o mănuşă bucătărie.

Pacientul chicoti, strîngînd apoi din dinţi de durere

– Cred că am noroc că există un medic aici. A ceva se poate infecta, nu?

– Mmm. Dar vom avea grijă să nu se infecteze. fel de tablouri pictaţi?

– Tot ce-mi trece prin minte, îi zîmbi el, încîntat mirosul ei, de felul cum îi cădea părul auriu pe obr Poate v-ar face plăcere să-mi pozaţi.

Kirby rîse, apoi îşi împinse scaunul spre un sert ca să scoată un balsam.

– N-aş crede, dar vă mulţumesc.

– Aveţi o faţă extraordinară. Lucrez bine cu feme frumoase.

Îl privi. Ochii îi erau ascunşi sub ochelari. Deşi av zîmbetul larg şi prietenos, pe dedesubt se simţea ce care o făcu deodată să se simtă neliniştită. Medic s nu, era femeie şi se găsea singură în compania ur necunoscut. Un străin care o privea puţin cam pr atent.

– Nu mă îndoiesc. Însă, fiind singura doctoriţă de insulă, sînt destul de ocupată.

Şi se aplecă din nou, să-i ungă arsura cu alifie.

Ce prostie, îşi spuse ea. Se purta ridicol. Omul av o arsură de gradul doi la mînă şi lăsa o necunoscută i-o trateze. Şi era artist. Nimic mai firesc decît s-o st dieze.

– Dacă vă răzgîndiţi, cred că mai stau pe-aici timp. Iisuse, ce bine-mi face asta, oftă el prelung, Kirby îi simţi mîna relaxîndu-se într-a ei.

Simţindu-se şi mai prost, îi adresă un zîmbet legător.

– Pentru asta existăm. Vă rog să nu vă udaţi ar Cînd faceţi duş, acoperiţi-o cu o pungă de plast locul dumneavoastră, n-aş încerca să intru în mare, tim de o săptămînă. Pansamentul trebuie schimbat zilnic

Dacă nu are cine să vă ajute, veniţi aici şi vi-l fac eu.

– Vă mulţumesc. Aveţi nişte mîini minunate, domnişoară doctor, adăugă el, în timp ce Kirby îi bandaja mîna cu tifon.

– Mi s-a mai spus.

– Nu, vorbesc serios – nu numai ca mîini de medic. Sînt mîini artistice. Mîini de înger, continuă el, cu un nou surîs. Mi-ar face mare plăcere să le desenez, cîndva.

– Mai vedem, cînd veţi putea ţine din nou un creion, se ridică ea. Am să vă dau un tub cu balsam. Şi aştept să treceţi pe la mine peste două zile, dacă nu plecaţi de pe insulă. În acel caz, va trebui să consultaţi pe altcineva.

– O.K. Cît vă datorez?

– Sînteţi asigurat?

– Nu.

– Douăzeci şi cinci consultaţia şi zece partea materială.

– Mai mult decît onorabil.

Se ridică, scoţîndu-şi cu mîna stîngă portofelul din buzunarul de la spate. Atent, extrase bancnotele cu degetele mîinii bandajate.

– Se pare că voi fi cam stîngaci, o vreme.

– Dacă aveţi nevoie, vă vor ajuta cei din camping. E o insulă prietenoasă.

– Am observat.

– Vă dau o chitanţă.

– Nu, e bine aşa, se foi el în loc, iar Kirby simţi din noi acel mic fior de nervozitate. Ascultaţi, dacă veniţi într-acolo, poate îmi faceţi o vizită. Mi-aţi vedea unele lucrări, sau am putea să...

– Kirby! Eşti în spate?

Simţi un val cald de uşurare, atît de rapid şi de plin, încît aproape o ameţi.

– Brian. Tocmai termin cu un pacient. Aveţi grijă ca tifonul să rămînă uscat, spuse ea vioaie, scoţîndu-şi mănuşile. Şi nu vă zgîrciţi cu alifia.

– Dumneavoastră sînteţi medicul.

Porni cu pas sprinten înaintea ei, apoi ridică din sprîncene la vederea bărbatului care stătea în bucătărie, cu mîna stîngă înfăşurată într-o cîrpă plină de sînge.

– Se pare că aveţi o problemă.

– Aveţi spirit de observaţie, replică scurt Brian, privindu-i mîna bandajată cu tifon. Văd că nu sînt singurul.

– O zi plină, pentru doctoriţa noastră.

– Doctoriţa, interveni Kirby, intrînd, n-a avut nici cinci minute pentru... Brian, ce naiba ai păţit?

Cu inima sărindu-i în gît, se repezi spre el, îl apucă de încheietura mîinii şi desfăcu repede cîrpa.

– A alunecat afurisitul de cuţit. Eu doar... Uite că-ţi fac numai sînge pe jos.

– Of, mai taci.

Se mai linişti, cînd îi studie tăietura prelungă de pe dosul mîinii. Era adîncă şi sîngera abundent, dar nu fusese retezat nici un ligament.

– Ai nevoie de copci.

– Ba n-am.

– Ba ai, de vreo zece.

– Ascultă, tu bandajează-mi-o acolo şi mă întorc la lucru.

– Am zis să taci, se răsti Kirby. Vă rog să mă scuzaţi, am...

Privi în jur, încruntată.

– Hm, cred că a plecat. Hai în spate.

– Nu vreau să mă coşi. Am venit numai fiindcă m-au bătut la cap Lexy şi Kate, ca nebunele. Iar dacă Lexy nu mă pisa, nu m-aş fi tăiat, aşa că toarnă acolo nişte antiseptic, bandajează-mă şi lasă-mă să plec.

– Nu mai fi copil, îl luă Kirby strîns de braţ, trăgîndu-l în spate. Stai jos şi fii cuminte. Cînd ţi-ai făcut ultima oară un antitetanos?

– Injecţie?

– Of, ascultă...

Se spălă repede, îşi puse instrumentele necesare pe o tasă de oţel inoxidabil şi se aşeză în faţa lui, cu o

sticlă de antiseptic.

– De asta ne ocupăm pe urmă. Am să te spăl, te dezinfectez, apoi îţi fac o locală.

Brian simţea rana pulsînd în ritmul bătăilor inimii. Şi una şi alta accelerară.

– Ce locală?

– Anestezie. Îţi amorţesc zona, ca să te cos.

– Ce-o fi obsesia asta a ta cu acele?

– Arată-mi cum mişti degetele, îi ordonă ea. Bine, bine. Nici nu mă aşteptasem să-ţi tai vreun tendon. Ţi-e frică de ace, Brian?

– Nu, normal că nu.

Cînd Kirby luă seringa, Brian simţi că i se scurge tot sîngele din faţă.

– Ba da. La naiba, Kirby, nu te-apropia cu chestia aia de mine.

Kirby nu rîse, cum se aşteptase Brian cu deplină convingere. În schimb, îl privi serioasă în ochi:

– Trage adînc aer în piept, expiră, apoi mai inspiră o dată şi uită-te peste umărul meu drept, la tablou. Uită-te doar la tablou şi numără-ţi respiraţiile. Una, două, trei. Asta e. O nimica toată de ac, murmură ea, înfigîndu-i-l sub piele. Continuă să numeri.

– O.K., e-n regulă.

Brian simţea sudoarea prelingîndu-i-se pe spate şi se concentră asupra acuarelei cu crini sălbatici.

– Este momentul ideal ca să vii cu un comentariu obraznic.

– Am lucrat la urgenţă. În anul ăla, am văzut mai mult sînge decît vede un civil în trei vieţi de om. Plăgi împuşcate, înjunghiate, accidente de maşină. Niciodată n-am intrat în panică. Cel mai aproape de panică am ajuns adineauri, cînd ţi-am văzut ţie sîngele picurîndu-mi pe podeaua bucătăriei.

Brian abandonă tabloul, privind-o în ochi:

– Am să-l şterg.

– Nu fi idiot, luă Kirby un sul de hîrtie chirurgicală pentru a face o zonă sterilă, apoi se opri, cînd mîinile li

se atinseră.

– Şi nu sînt indiferent.

Brian aşteptă pînă îl privi din nou.

– Nu sînt deloc indiferent. Cum naiba s-a întîmplat?

– Nu ştiu. Ce crezi că ar trebui să facem?

– Probabil n-o să meargă, să ştii. Cu noi doi.

– Nu, luă ea catgutul. Probabil că nu. Nu-ţi mişca mîna, Brian.

Privind în jos, Brian o văzu înfigîndu-i acul de suturat pe sub piele. I se întoarse stomacul pe dos. Inspirînd iarăşi adînc, reveni cu privirea la pictură.

– Nu te preocupa să fie şi frumos. Doar termină cît mai repede.

– Sînt vestită pentru cusăturile mele elegante. Relaxează-te şi respiră încontinuu.

Bănuind că un leşin în braţele ei ar fi fost mai umilitor decît suporta el, încercă să se conformeze.

– Nu mă tem de ace. Pur şi simplu nu-mi plac.

– E o fobie comună.

– N-am nici o fobie. Doar că nu-mi place ca oamenii să înfigă ace în mine.

Kirby îşi ţinu capul aplecat, ca să n-o vadă că zîmbea.

– Absolut de înţeles. Cu ce te bătea Lexy la cap?

– Ca de obicei. Cu toate.

Încercă să nu ia în seamă uşoara tracţiune, cînd Kirby îmbină marginile rănii.

– Că sînt insensibil. Că nu ţin la ea – şi nici la altcineva, dacă-i pe-aşa. Că n-o înţeleg. Că nimeni n-o înţelege. Că dacă aş fi un frate adevărat, i-aş împrumuta cinci mii de dolari ca să se ducă la New York şi să ajungă vedetă.

– Crezusem că s-a hotărît să rămînă aici peste vară.

– A avut nu ştiu ce conflict cu Giff. Şi, de vreme ce el n-a venit să i se tîrască la picioare, a trecut de la faza îmbufnată – care a fost specialitatea zilei de ieri – la faza pisăloagă. Ai terminat odată?

– Pe jumătate, răspunse ea cu răbdare.

– Jumătate. Excelent. Minunat.

Stomacul îi mai făcu o tumbă. „O.K., gîndeşte-te la altceva."

– Cine era plăjistul?

– Hmm? A, arsul. S-a încăierat cu un ibric. Zice că e artist, în drum spre Keys. S-ar putea să mai stea un timp în camping. Nu i-am reţinut numele.

– Ce fel de artist?

– Pictor, cred. Voia să-i pozez. La naiba, nu te mai fîţîi, spuse ea, cînd mîna lui Brian tresări.

– Ce i-ai spus?

– Că sînt flatată, mulţumesc foarte mult, dar nu am timp. Mă neliniştea.

Mîna liberă a lui Brian se repezi s-o apuce de umăr, smulgîndu-i o înjurătură.

– Doar două mai am... începu ea.

– S-a atins de tine?

– Ce?

Nu, în ochii lui nu se citea nici frică, nici durere, observă Kirby. Ci furie. Ceea ce era minunat de satisfăcător.

– Păi, sigur că da, Brian. Cu o singură mînă, m-a trîntit la podea într-o dezlănţuire de patimă sălbatică şi mi-a sfîşiat toate hainele.

Degetele lui Brian i se înfipseră în carne.

– Vreau un răspuns clar. A pus mîinile pe tine?

– Nu, dragă, sigur că nu le-a pus. M-am neliniştit doar o clipă, fiindcă nu mai era nimeni în cabinet şi părea să manifeste un interes exagerat pentru mine. Apoi, a reieşit că nu voia decît să-mi deseneze mîinile.

Îşi mişcă degetele mîinii stîngi.

– Mîini de înger. Şi-acum stai locului pînă nu-mi distrugi tot ce-am lucrat, ca să rămîi cu o cicatrice de toată frumuseţea. Nu că gelozia ta nu m-ar flata.

– Nu sînt gelos, îşi retrase el mîna, impunîndu-şi ca pîcla verde care-i înceţoşa vederea să se risipească. Doar că nu vreau să te hărţuiască toţi plăjiştii.

– Nu m-a hărţuit şi, dacă o făcea, puteam să mă

descurc. Mai am doar una.

Trase, înnodă, tăie, apoi examină cu atenţie linia ordonată de cusături.

– Minunată operă, dacă spun chiar eu.

Şi se ridică să-i pregătească vaccinul antitetanos.

– Cum te-ai fi descurcat?

– Cu ce să mă descurc? A, tot la aia am rămas? Cu un refuz politicos.

– Şi dacă nu mergea?

– Îl strîngeam doar o dată bine de arsura aia şi se prăvălea pe jos urlînd de durere.

Cînd se întoarse, atentă să ţină seringa la spate, văzu că Brian zîmbea.

– Ai fi fost în stare.

– Categoric. Odată, am răcorit un pacient în călduri apăsîndu-l uşor de tot pe laringe. S-a hotărît brusc să nu-mi mai facă sugestii obscene, mie şi surorilor. Acum ar fi bine să te mai uiţi puţin la crinii ăia, Brian.

Brian păli.

– Ce-ascunzi la spate?

– Taci şi uită-te la crini.

– Of, Christoase, întoarse el capul, pentru ca peste un moment să se smucească, ţipînd.

– Brian, ăsta era tamponul cu spirt. Termin în zece secunde. Vei simţi o înţepătură.

– Halal înţepătură, sîsîi Brian. Ce mi-ai băgat, un ac de tapiţerie?

– Gata, am terminat.

Îi lipi un leucoplast peste injecţie, apoi se aşeză să-i bandajeze mîna.

– Ai grijă să n-o uzi. Îţi schimb pansamentul ori de cîte ori e nevoie. Peste zece zile, maximum două săptămîni, ne ocupăm de scoaterea firelor.

– Ce-o să ne mai distrăm!

– Poftim, scoase ea din buzunarul halatului o *Tootsie Pop*. Pentru c-ai fost băiat cuminte.

– Ştiu şi eu să recunosc un sarcasm cînd îl aud, da' bomboana tot o iau.

Kirby îi scoase ambalajul, apoi îi vîrî acadeaua în gură.

– Ia două aspirine, îl sfătui ea. Anestezia va trece repede şi-o să te cam doară. E mai bine să previi durerea, decît s-o alungi.

– Nu mă pupi?

– Ba cred că da.

Îi ridică mîna, atingînd uşor cu buzele bandajul.

– Să fii mai atent cu ustensilele de bucătărie, îi recomandă. Îmi plac mîinile tale aşa cum sînt.

– Atunci nu cred c-ai avea ceva împotrivă să mă strecor aici diseară, să te prăvălesc cu o singură mînă la podea şi să-ţi rup hainele de pe tine.

– Nici eu nu cred, se aplecă ea pînă cînd buzele li se întîlniră şi, cu un mic oftat, rămaseră unite. Cu cît mai curînd, cu atît mai bine.

Brian privi pe lîngă ea spre masa de examen medical, iar zîmbetul i se lărgi încet.

– Ei, dacă tot sînt aici, poate-ar fi cazul să-mi faci un examen fizic complet. Nu mi-am mai făcut unul de doi, trei ani. Ai putea să porţi stetoscopul. Şi numai stetoscopul.

Ideea o făcu pe Kirby să simtă un şerpişor plăcut de patimă descolăcindu-i-se în pîntec.

– Medicul îţi stă la dispoziţie, începu ea, după care reveni cu picioarele pe pămînt, cînd auzi uşa de la intrare deschizîndu-se. Dar va trebui să te programez pentru diseară.

Se retrase, apoi se ridică să ia tasa.

– Am avut o dimineaţă plină de varicelă şi tocmai a sosit următorul pacient.

Brian îşi dădu seama că nu voia să plece. Voia să rămînă acolo, privind-o. Dorea s-o observe, să urmărească modul competent în care mînuia instrumentele, cu mişcările ei sprintene şi graţioase. Aşa că zăbovi, făcînd exact ceea ce-şi dorea.

– Cine are varicelă?

– Cine sub zece ani n-are, mai bine zis. Am ajuns la

şapte şi mai urmează.

Aruncă o privire spre el:

– Tu ai avut?

– A, da, toţi trei am făcut-o în acelaşi timp. Cred că aveam vreo nouă ani, ceea ce-nseamnă că Jo avea şase, iar Lex încă nu împlinise trei. Am impresia că maică-mea a consumat vreo două galoane de calamină.

– Trebuie să fi avut mult haz, pentru toţi.

– N-a fost chiar atît de rău, după primele două zile. Tata s-a dus pe continent şi ne-a adus o cutie enormă de Lincoln Logs, cel puţin o duzină de cărţi de colorat şi o ditamai lada de Crayolas, păpuşi Barbie şi maşinuţe Matchbox.

Întrucît amintirea îl făcea să fie sentimental, Brian ridică din umeri:

– Cred că voia cu disperare să avem cu toţii o ocupaţie.

„Şi ca mama voastră să aibă puţină linişte," medită Kirby.

– Cred că trei copii bolnavi sînt cam greu de stăpînit. Se pare că a avut ideea cea mai potrivită.

– Mda, şi cred că au scos-o la capăt împreună. Credeam că se înţelegeau bine. Pînă cînd ea a fugit.

Spunîndu-şi că nu conta, Brian se ridică.

– Nu te mai deranjez. Îţi mulţumesc pentru depanare.

Ochii săi se întristaseră deodată, aşa că Kirby îi cuprinse faţa în mîini şi-l sărută uşor.

– Am să-ţi trimit nota. Dar examenul pe care l-am programat... ăla-i pe gratis.

Îl făcu să zîmbească.

– Ne-am înţeles.

Brian se întoarse spre uşă. Nu privi înapoi, iar cuvintele părură să-i iasă pe gură înainte de a le fi gîndit sau a fi ştiut măcar de existenţa lor.

– Cred că m-am îndrăgostit de tine, Kirby. Şi nici cu asta nu ştiu ce vom face.

Şi ieşi repede, lăsînd-o cu ochii holbaţi. Kirby se aşeză pe taburet, hotărînd că următorul pacient mai avea de aşteptat vreo cîteva momente. Pînă cînd doctoriţa îşi recăpăta respiraţia.

Chiar înainte de apusul soarelui, Kirby făcu o plimbare pe plajă. Avea nevoie de puţină linişte, îşi spuse, doar de un scurt răgaz de gîndire, înainte ca Brian să se întoarcă. O iubea. Nu, credea că o iubea, se corectă ea. Asta era cu totul la alt nivel. Totuşi, nu se aşteptase din partea lui să facă acest pas. Şi se temea să nu se împiedice.

Merse pînă la marginea apei, lăsînd valurile să-i spumege în jurul gleznelor. Iată, îşi spuse ea, cînd valul se retrase, absorbindu-i nisipul de sub tălpi, exact aceeaşi senzaţie i-o provoca şi el. Acel uşor şi incitant dezechilibru, sentimentul că îţi fugea pămîntul de sub picioare, oricît de bine căutai să ţi le propteşti în loc.

Îl dorise, şi-i fărîmiţase zidurile pînă cîştigase acea bătălie. Acum miza se ridicase, mult mai sus decît păriase ea înainte. Avusese grijă cum îşi alegea relaţiile personale. Şi îl alesese pe Brian Hathaway. Dar, undeva pe parcurs, perspectiva se schimbase.

Nu vorbea uşor de dragoste, nu Brian. Ea, da. Dar nu şi cu Brian, constată Kirby. Dacă rostea acele cuvinte, trebuia să le şi simtă. Iar dacă le simţea, îi revenea datoria de a clădi pe temelia lor. Cuvintele nu erau decît baza. Cămin, familie. Permanenţă. Trebuia să se hotărască dacă dorea acele lucruri, şi dacă le dorea cu el. Iar apoi, urma să-l convingă că şi el le dorea cu ea.

N-avea să fie simplu. Pentru Brian, loviturile şi cicatricele din copilărie împiedicau orice să fie simplu.

Îşi ridică faţa în vînt. Nu se hotărîse deja? Nu ştiuse, în acea fracţiune de secundă cînd îl văzuse sîngerînd, cînd frica îi alungase calmul profesional, că sentimentele ei pentru el ajunseseră dincolo de patima fizică?

O speria. Se temea că avea să se împiedice într-adevăr la acel pas. Şi, mai mult, se temea să se angajeze

a-l face. Mai bine s-o ia încet, se hotărî ea. Să fie sigură unde punea piciorul. Se descurca mai bine dacă era calmă şi cu vederea limpede. Cu siguranţă, un lucru atît de important trebuia să fie abordat cu prudenţă şi cumpătare.

Nu luă în seamă micul glas care-i rîdea răutăcios în cap şi se întoarse să pornească spre casă. Lucirea din depărtarea dunelor o făcu să se încrunte. A doua oară cînd fulgeră, îşi dădu seama că era soarele la apus, reflectat în sticlă. Un binoclu, îşi spuse ea, cu un fior. Punînd mîna streaşină la ochi, reuşi să distingă o siluetă. Se afla prea departe ca să-şi dea seama dacă era bărbat sau femeie. Îşi reluă drumul mai repede, dornică să ajungă acasă, în spatele uşilor închise.

Era o prostie. Cineva privea plaja la apusul soarelui, iar ea se aflase întîmplător pe plajă. Dar senzaţia de a fi spionată, studiată, o urmări, grăbindu-şi paşii spre casă.

Îl zărise, ceea ce făcea totul cu atît mai captivant. O speriase, doar prin simpla lui prezenţă. Chicotind încet, continuă s-o ţină pe Kirby încadrată în teleobiectiv, fotografiind metodic, în timp ce străbătea grăbită plaja.

Avea un trup foarte frumos. Fusese o plăcere să privească vîntul lipindu-i de el bluza şi pantalonii, conturîndu-i curbele. Razele soarelui îi sclipiseră în păr, aurindu-l intens, arzător. În timp ce soarele cobora tot mai mult în spatele lui, toate nuanţele şi tonurile deveniseră mai închise, mai blînde. Era mulţumit că de astă dată folosise film color.

O, şi expresia aceea din ochii ei, cînd îşi dăduse seama că era cineva acolo. Teleobiectivul o adusese atît de aproape, încît îi putuse distinge pupilele dilatîndu-se. Ce frumoşi ochi verzi, îşi spuse el. I se potriveau. La fel cum i se potrivea şi părul blond, ondulat, şi vocea aceea înceată, liniştitoare.

Se întreba ce gust aveau sînii ei.

Fără îndoială că era bună la pat, conchise, declanşînd rapid înainte ca femeia să dispară după dune. Aşa

erau de obicei cele scunde şi delicate, după ce le activai. Probabil credea că ştia tot ceea ce era de ştiut despre anatomie. Bănuia însă că avea să-i arate şi el cîteva trucuri. O, da, îi putea arăta domnişoarei doctor cîteva figuri.

Îşi aminti un citat din jurnal care părea potrivit cu momentul şi cu starea lui de spirit. Violul lui Annabelle.

Am experimentat, îngăduindu-mi cu ea o gamă completă a lucrurilor pe care nu i le-am făcut niciodată altei femei. A plîns, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji şi umezind căluşul. Am avut-o iar şi iar. Nu mă mai puteam opri. Nu era sex, nu mai era viol.

Era o putere insuportabilă.

Da, puterea era aceea pe care o dorea, în toată anvergura, aşa cum nu reuşise cu Ginny. Fiindcă Ginny fusese imperfectă, îşi reaminti el. Fusese o tîrfă, nu un înger, o alegere foarte proastă.

Dacă se hotăra – dacă hotăra că mai avea nevoie de puţină practică înainte de marele eveniment – Kirby, cu ochii ei frumoşi şi mîinile de înger, ar fi fost un subiect ideal. Avea să iasă perfect.

O temă de meditaţie, reflectă el. O variantă de analizat. Deocamdată, însă, se gîndea să se abată spre Sanctuar şi să vadă dacă Jo Ellen era afară şi ce făcea.

Aproape se făcuse vremea să-i aducă aminte că se gîndea la ea.

Capitolul 18

Mergînd cu maşina spre Sanctuar, Giff o văzu pe Lexy. Stătea pe terasa de la etajul întîi, cu picioarele ei lungi expuse atrăgător într-un şort de bumbac cu manşete şi părul strîns la nimereală în creştetul capului. Spăla geamurile, ceea ce Giff nu se îndoia că îi crea o stare de spirit nu tocmai ospitalieră.

Oricît de atrăgătoare era priveliştea, trebuia să mai

aştepte. Avea de vorbit cu Brian.

Lexy îl văzu pe Giff parcîndu-şi camioneta, dar nici nu-l învrednici cu mai mult de-o privire. Cu un zîmbet fudul, continuă să frece geamul cu ziarul înmuiat în amestecul de oţet şi apă, pînă cînd străluci. Ştiuse că avea să vină, deşi întîrziase mai mult decît se aştepţase ea.

Dar se hotărî să-l ierte – după ce se tîra puţin la picioarele ei.

Se aplecă să-şi înmoaie din nou ziarul în apa cu oţet, întorcînd uşor capul, pentru a privi în jos. Apoi se îndreptă brusc, cînd văzu că Giff nu venea spre casă şi spre ea, ci pornise către vechea afumătoare, unde Brian vopsea mobila pentru verandă.

Ia te uită, şarpele, îşi spuse Lexy, trîntind soluţia de spălat pe următoarea fereastră. Dacă se aştepta să vină ea după el, îl pîndea o amarnică dezamăgire. De-acum, nici în ruptul capului n-avea să-l mai ierte. Nici o mie de ani de-ar fi trăit. Putea să se tîrască şi peste tăciuni aprinşi, jură Lexy, frecînd cu furie geamul. Putea s-o roage şi să implore şi să-i strige numele pe patul de moarte, iar ea avea să rîdă voioasă şi să-şi vadă de drum.

Din acel moment, Giff Verdon însemna pentru ea mai puţin decît nimic.

Luă găleata şi se mută cu trei ferestre mai încolo, ca să nu-l scape din ochi.

În acel moment, Lexy şi toanele ei nu erau principalul gînd al lui Giff. Simţi mirosul dulceag de vopsea proaspătă, auzi fîsîitul pulverizatorului. Îi înflori pe buze un zîmbet, în timp ce ocolea colţul de piatră al afumătorii, şi îl văzu pe Brian.

Avea braţele presărate cu punctişoare de vopsea albastră ca marea, iar blugii vechi îi erau plini cu buline. Întinsese pe jos o prelată verde-cazonă, pe care stăteau şezlonguri şi scaune. Brian îi aplica un al doilea strat vechiului balansoar.

– Frumoasă culoare, strigă Giff.

Brian mişcă încet duza încoace şi-ncolo, pentru a mai trage o dungă, înainte de a se întrerupe.

– O ştii pe verişoara Kate. La fiecare cîţiva ani vrea ceva nou – şi mereu alege tot albastrul.

– Totuşi, arată bine împrospătate.

– Într-adevăr, opri Brian motorul şi lăsă duza jos. A comandat umbrele noi pentru mese şi perne pentru scaune. Ar trebui să sosească peste o zi, două, cu bacul. Şi vrea să fie revopsite şi mesele de picnic din camping.

– Mă pot ocupa eu de ele, dacă n-ai timp.

– Probabil c-am să le fac tot eu, îşi rulă Brian umerii, dezmorţindu-şi-i. Am ocazia să stau la aer. Visez cu ochii deschişi.

Tocmai avusese un asemenea vis, reluînd în minte noaptea petrecută cu Kirby.

– Cum iese veranda aia?

– Am plasele în camionetă. Vremea pare s-o ţină tot aşa, deci ar trebui s-o termin pînă la sfîrşitul săptămînii, cum vrea domnişoara Kate.

– Bine. Voi încerca să trec ca să-i arunc o privire.

– Ce-ţi mai face mîna? întrebă Giff, arătînd cu capul spre bandaj.

– A, îşi flexă Brian degetele, încruntat. Puţin cam ţeapănă, atîta tot.

Nu-l întrebă pe Giff de unde aflase. Pe insulă ştirile pluteau prin aer – şi mai ales crîmpeiele cele mai suculente. De fapt, i se părea o adevărată minune că nimeni nu ştia de noaptea pe care o petrecuse aproape în întregime pe masa de examen a bunei doctoriţe.

– Tu şi doctoriţa Kirby, hai?

– Ce?

– Tu şi doctoriţa Kirby, îşi potrivi Giff şapca. Văru' meu Ned era azi în zori pe plajă. Ştii că adună scoici, le lăcuieşte şi le vinde excursioniştilor cu ziua, la debarcader. Zice că te-a văzut plecînd azi de la doctoriţă, cu noaptea-n cap. Ştii ce gură desferecată are Ned.

„Halal minune", medită Brian.

– Mda, aşa e. Cît i-a trebuit ca să bată toba?

– Păi... îşi frecă bărbia Giff, amuzat. Eu mergeam la ferry, să văd dacă au venit paravanele, m-am întîlnit cu Ned pe Drumul Scoicilor şi l-am luat cu maşina. Asta ar însemna cam... vreo cinşpe minute, plus-minus.

– Văd că Ned încetineşte.

– Păi, are şi el o vîrstă, ştii doar. Face optzeci şi doi de ani în septembrie. Doctoriţa Kirby e o femeie minunată, adăugă Giff. Nu cunosc pe nimeni pe insulă care să nu aibă o părere bună despre ea. Sau despre tine, Bri.

– Am petrecut cîteva seri împreună, bodogăni Brian, ghemuindu-se să şteargă duza pulverizatorului cu o cîrpă. N-au de ce să-nceapă să-şi scoată de la naftalină hainele de nuntă.

Giff îşi arcui o sprînceană:

– N-am spus asta.

– Ne vedem şi noi, atîta tot.

– Nimeni nu se gîndeşte s-o ia ca pe o relaţie permanentă sau cu obligaţii.

Giff aşteptă un moment.

– Încerci să mă convingi, Bri, sau este altcineva la mijloc?

– Nu spun decît că...

Brian se întrerupse, ridicînd mîinile ca pentru a-şi face semn sieşi să se oprească. Se îndreptă din nou, încercînd să nu fie iritat de zîmbetul mat şi inocent al lui Giff.

– Ai venit aici doar ca să mă feliciţi pentru că mă culc cu Kirby, dar altceva te frămîntă?

Zîmbetul lui Giff se şterse.

– Ginny.

Brian oftă, descoperind că tensiunea adunată ghem drept în mijlocul cefei nu se risipea.

– Au trecut poliţiştii pe-aici, azi-dimineaţă. Cred că au vorbit şi cu tine.

– N-am avut ce să le spun. Cred că nici nu s-ar fi deranjat cu mine, dacă nu-i băteam la cap. Ce naiba,

Brian, ştii bine că de fapt n-o caută. Abia dacă încearcă să se prefacă.

– Aş vrea să te pot contrazice.

– Au spus că am putea tipări foi volante, ca să le împărţim în Savannah. La ce naiba ar folosi asta?

– La mai nimic. Giff, aş vrea să ştiu ce să-ţi spun. Dar, înţelegi, Ginny are douăzeci şi şase de ani şi e liberă să vină şi să plece cînd şi unde vrea. Aşa văd poliţiştii situaţia.

– Atunci o văd prost. Ginny are aici familia, un cămin, prieteni. N-avea cum să plece fără să spună o vorbă nimănui.

– Uneori, spuse încet Brian, oamenii fac lucruri la care nu te-ai fi aşteptat niciodată din partea lor. Şi totuşi le fac.

– Ginny nu e mama ta, Brian. Îmi pare rău că toată povestea asta aminteşte de o perioadă tristă pentru tine şi familia ta. Dar trăim în prezent. E vorba de Ginny. Nu-i acelaşi lucru.

– Nu, nu e, îşi impuse Brian să rămînă calm. Ginny nu avea un soţ şi trei copii. Dacă s-a hotărît s-o ia la picior, n-a lăsat în urma ei nişte vieţi distruse. Voi continua să vorbesc cu poliţiştii, voi lua măsuri să li se telefoneze de cel puţin o dată pe săptămînă, ca să nu le iasă din cap. Îţi vom face şi foile volante, la birou. Dar mai mult de-atît nu pot face, Giff. Nu voi lăsa să-mi fie întoarsă viaţa pe dos a doua oară.

– Perfect, dădu Giff din cap, ţeapăn. Atunci, e perfect. Acum nu te mai deranjez, ca să-ţi vezi de treabă.

Furia îi lungea paşii, cînd se întoarse la camionetă. Urcă şi trînti portiera după el. Apoi îşi rezemă capul pe volan.

Greşise. Greşise complet. Să se repeadă aşa la Brian, să fie băţos şi obraznic cu el. Nu era vina lui Brian, nici responsabilitatea lui. Şi nu era just, adăugă Giff, rezemîndu-se de spătar cu ochii închişi, ca un prieten să-l atace pe altul astfel. Avea să-şi acorde doar un moment pentru a se calma, după care să se întoarcă la

el şi să-i prezinte scuzele lui.

Lexy ieşi ţanţoşă din casă. Năvălise în jos pe scară, aproape rupîndu-şi gîtul, grăbită să se asigure că Giff nu pleca înainte de a apuca ea să-l sîcîie cu ceea ce nu putea să aibă. Iar inima continua să-i bată cu putere. Acum, însă, se mişca mai încet, trăgîndu-şi o mînă pe balustradă, cu un zîmbet distant pe faţă.

Se strecură spre camionetă şi, uitînd că mîinile îi miroseau a oţet, şi le rezemă pe marginea ferestrei deschise.

– Ei, salut, Giff. Voiam să fac o plimbărică în pădure, ca să mă răcoresc, şi ţi-am văzut maşina.

Giff deschise ochii, privind într-ai ei.

– Atunci du-te, Lexy, murmură, şi se aplecă să pornească motorul.

– Ce este?

Nefericirea din ochii săi era balsam pe sufletul lui Lexy.

– Te simţi prost, Giff? Poate eşti cam deprimat, îşi plimbă ea un deget pe braţul lui. Poate ţi-ai dori să ştii cum să-ţi ceri iertare, ca să nu te mai simţi aşa de singur.

Ochii lui rămaseră întunecaţi, dar umbrele din ei se schimbară, din nefericire, în enervare. Îi împinse mîna la o parte.

– Ştii ceva, Alexa? Nici chiar mica mea lume limitată nu se învîrteşte numai în jurul tău.

– Ai tupeu, de crezi că-ţi permit să vorbeşti aşa cu mine. Dacă-ţi închipui că-mi pasă în jurul cui se învîrteşte lumea ta, Giff, te înşeli amarnic. Mă doare-n cot.

– În momentul de faţă, sîntem de aceeaşi părere. Pleacă de lîngă maşină.

– Ba nu plec. Nu înainte de a spune ce am de spus.

– Puţin îmi pasă ce ai de spus şi pleacă pînă nu te loveşti.

Lexy făcu exact pe dos, întinzîndu-se prin fereastra deschisă, pentru a răsuci cheia, oprind motorul.

– Să nu-mi dai tu mie ordine, îşi înfipse ea faţa într-a

lui. Nici o clipă să nu crezi că-mi poţi spune ce să fac, sau să mă obligi prin ameninţări.

Trase aer printre dinţi, pregătită să-i tragă o muştruluială în toată regula. Dar în ochii lui apăruse iarăşi nefericirea, mai adîncă decît văzuse sau se aşteptase vreodată. Enervarea îi slăbi şi-i puse o mînă pe obraz.

– Ce este, iubitule? Ce te doare?

Giff dădu să-şi smulgă capul, dar Lexy îşi ţinu mîna neclintită.

– Ne putem înfuria unul pe altul şi mai tîrziu. Acum, vorbeşte- mi. Spune-mi ce s-a întîmplat.

– Ginny, răspunse el cu o răsuflare explozivă, care-i arse gîtlejul. Nici o vorbă de la ea, Lexy. Nici măcar un singur cuvînt. Nu ştiu ce să mai fac. Ce să mai spun familiei. Nici măcar nu ştiu ce să simt.

– Înţeleg, se retrase ea, deschizînd portiera. Haide.

– Am de lucru.

– Fă măcar o dată în viaţa ta şi ce zic eu. Acum, vino cu mine.

Îl luă de mînă, trăgînd, pînă cînd Giff coborî. Fără o vorbă, îl conduse pe lîngă casă, la umbră.

– Stai jos aici.

Îl trase pe marginea hamacului de frînghie şi, cuprinzîndu-l cu un braţ, îi rezemă cu de-a sila capul pe umărul ei.

– Odihneşte-ţi mintea un minut.

– Nu mă gîndesc tot timpul la asta, murmură Giff. Aş înnebuni.

– Ştiu. Te ia prin surprindere, din cînd în cînd, şi te doare atît de mult, încît crezi că n-ai să mai suporţi. Şi, totuşi, rezişti, pînă data viitoare.

– Ştiu ce vorbeşte lumea. Că i s-au urcat gărgăuni la cap şi şi-a luat tălpăşiţa. Mi-ar fi mai uşor dacă aş putea crede şi eu asta.

– Ba nu ţi-ar fi, de fapt. Te doare oricum. Cînd a plecat mama, am plîns şi am tot plîns după ea. Credeam că, dacă plîngeam destul de tare, avea să mă audă şi să se întoarcă. Cînd am mai crescut, mi-am

spus că, mă rog, nu ţinuse destul la mine, aşa că nici eu n-aveam să mai ţin la ea. M-am oprit din plîns, dar a continuat să mă doară.

– Mă tot gîndesc că va trimite o ilustrată prostească din Disney World sau de nu ştiu unde. Atunci, aş putea doar să mă înfurii de ea, în loc să mai fiu aşa de-al dracului de îngrijorat.

Lexy încercă să-şi imagineze situaţia, s-o vizualizeze. Reuşi perfect. Ginny, într-un carusel aiurit şi multicolor, hohotind de rîs.

– Ar fi tipic pentru ea s-o facă.

– Cred că da, îşi coborî Giff ochii spre mîinile lor împreunate, privind cum li se înlănţuiau degetele. Tocmai am luat o piele de pe Brian, în legătură cu asta. O prostie.

– Nu-ţi face griji. Pielea lui Brian e destul de groasă ca să ai de unde lua.

– Dar a ta cum e? se retrase el, împingîndu-i absent o agrafă slăbită în cocul dezordonat.

– Toţi Hathawayii sînt mai duri decît par.

– Oricum îmi pare rău.

Ridică mîinile înlănţuite şi-i sărută degetele.

– Mai trebuie să ne înfuriem unul pe altul, mai tîrziu?

– Cred că nu, îl sărută uşor Lexy, apoi zîmbi; deasupra ei, păsările cîntau în copaci, iar în aer se simţea mirosul dulce şi delicat al florilor.

– Pentru că mi-a fost dor de tine, un pic.

Respiraţia i se opri cînd Giff o trase spre el, apăsîndu-şi cu putere faţa pe gîtul ei.

– Am nevoie de tine, Lexy. Am nevoie de tine.

Cînd îşi reveni, respiraţia-i era nesigură, vibrînd din plămîni, prin gît şi printre buze. Îşi depuse mîinile pe umerii lui, apăsînd o dată cu degetele în muşchii aceia tari. Apoi se ridică, străduindu-se să-şi ţină la fel de strîns în frîu şi emoţiile.

Îi întorsese spatele. Giff îşi frecă faţa cu mîinile, apoi le lăsă să cadă, neputincios.

– Acum ce-am mai zis? Ce fac, de te îndepărtezi

întotdeauna aşa de mine?

– Nu mă îndepărtez.

Fu nevoită să-şi apese degetele peste buze, ca să nu-i tremure, înainte de a reveni cu faţa spre el. Cînd o făcu, inima îi înota în ochi.

– În viaţa mea, în toată viaţa mea, Giff, nici un bărbat nu mi-a mai spus vreodată asta. Decît referindu-se la sex.

Giff sări în picioare.

– Nu la sex mă gîndeam. Lexy...

– Ştiu, îşi înghiţi ea lacrimile, nervoasă; voia să-l vadă limpede. Ştiu că nu de sex era vorba. Şi nu mă îndepărtez, încerc doar să mă stăpînesc înainte de a face o prostie.

– Te iubesc, Lexy.

O spusese calm, ca să-l creadă.

– Dintotdeauna te-am iubit şi întotdeauna te voi iubi.

Lexy închise strîns ochii. Dorea ca totul să i se întipărească în memorie. Momentul – fiecare sunet, fiecare miros, fiecare senzaţie. Apoi se aruncă în braţele lui, cuprinzîndu-l cu toată fiinţa, respirînd întretăiat, mărunt, de-i venea ameţeala.

– Îmbrăţişează-mă strîns, Giff, strîns de tot. Orice-aş spune, orice-aş face, să nu-mi mai dai drumul niciodată.

– Alexa.

Înecat de ea, îşi apăsă buzele în părul ei.

– Niciodată nu ţi-am dat drumul. Doar că tu n-ai ştiut.

– Şi eu te iubesc, Giff. Nici nu ţin minte să nu te fi iubit vreodată. Şi întotdeauna mă înfuria aşa de rău.

– E-n regulă, iubito, îi zîmbi el, trăgînd-o mai aproape. Nu mă deranjează dacă te înfurie. Cu condiţia să nu se oprească.

În dormitorul ei, Jo închidea cu grijă telefonul. Bobby Banes o sunase în sfîrşit. Şi-i dăduse cel puţin un răspuns.

Nu luase fotografia din apartamentul ei.

Dar ai văzut-o, nu-i aşa? Era un nud, amestecat printre celelalte imagini cu mine. Semăna cu mine, dar nu eram eu. O ţineam în mînă. O ridicasem de jos. Trebuie s-o fi văzut.

Îşi auzea propria voce, crescînd în panică, şi îngrijorarea ezitantă din glasul lui Bobby cînd răspunse.

Regret, Jo. N-am văzut o asemenea fotografie. Numai pe cele cu tine. Ăă... nu exista nici un studiu de nud. Eu, cel puţin, n-am observat.

Era acolo. Am scăpat-o. A căzut cu faţa în jos peste celelalte pozitive. *Era acolo, Bobby. Gîndeşte-te doar un moment.*

Trebuie să fi fost acolo... Vreau să zic, dacă tu spui că ai văzut-o.

Tonul lui fusese categoric, meditä ea. Înţelegător. Dar nu fusese convins.

Îngreţoşată, tremurînd, se întoarse dinspre telefon, spunîndu-şi că nu avea nici un rost să-şi dorească să n-o fi sunat, să nu-i fi spus. Era mai bine, mult mai bine, că aflase adevărul. Acum nu-i mai rămînea decît să-l accepte.

De la fereastra dormitorului, Jo privi spre sora ei şi Giff. Alcătuiau o imagine frumoasă. Doi tineri sănătoşi, înlănţuiţi unul în braţele celuilalt, cu flori sălbatice crescînd din belşug în jurul lor.

Un bărbat şi o femeie sclipind de dragoste şi anticipare sexuală, într-o după-amiază de vară.

Totul părea atît de simplu, de firesc. De ce nu putea lăsa să fie simplu şi firesc şi pentru ea?

Nathan o dorea. Nu insista, nu părea furios că Jo păstrase acea ultimă mică distanţă între ei. Şi de ce o făcea? se întrebă, privind cum Giff ridica faţa lui Lexy în sus spre el. De ce nu se lăsa în voia sentimentelor?

O aţîţa. Îi dăruia plăcere şi făcea să fiarbă în ea ceva care sugera că plăcerea avea să se întindă şi să se adîncească, dacă Jo îi dădea voie.

De ce se temea s-o permită?

Dezgustată, se întoarse de la fereastră. Fiindcă în ultima vreme punea totul sub semnul întrebării. Îşi urmărea propriile mişcări, analizîndu-le cu un ochi clinic. A, pe plan fizic se simţea mult mai bine. Iar coşmarurile şi crizele de panică în care o treceau sudori reci erau tot mai puţine şi mai rare.

Dar...

Rămînea mereu acea îndoială, teama că nu era cu adevărat stabilă. Altfel, de ce continua să revadă în minte fotografia aceea, fotografia femeii moarte? La un moment dat mama ei, în următorul ea însăşi. Cu ochii holbaţi, cu pielea albă precum ceara. Încă mai distingea textura pielii, netedă şi palidă. Umbrele şi revărsarea părului, răsfirat în unduirile acelea cu atîta artă. Modul cum fusese potrivită mîna, cu cotul îndoit şi antebraţul trecînd printre sîni. Şi capul întors, înclinat ca într-o somnolenţă sfioasă.

Cum de o putea vedea atît de clar, dacă nu existase niciodată?

Şi, fiindcă putea, trebuia să creadă că încă era departe de a-şi fi revenit. Nu avea voie să se gîndească, măcar, la o relaţie cu Nathan – cu oricine – pînă nu se punea din nou zdravăn pe picioare.

Iar asta, recunoştea ea, nu era decît o scuză.

Se temea de el – punct. Se temea că putea ajunge să însemne pentru ea mai mult decît era în stare să suporte. Şi că ar fi aşteptat de la ea mai mult decît îi putea da.

Îi provoca deja sentimente pe care nimeni altul nu i le mai trezise. Prin urmare, se apăra cu ajutorul unei laşităţi ce purta masca logicii.

Se săturase să mai fie logică şi speriată. Ar fi greşit atît de rău dacă, măcar o dată în viaţă, aplica o regulă din codul surorii ei? Dacă se lăsa în voia impulsului, să la atîta cît putea primi?

Dumnezeule, avea nevoie de cineva cu care să vorbească, de cineva care să-i fie alături. Cineva care, fie şi

pentru un scurt răstimp, să-i alunge toate acele griji şi îndoieli de sine.

De ce n-ar fi fost acest cineva Nathan?

Ieşi grăbită din cameră înainte de a apuca să se răzgîndească şi, în mod excepţional, nu stătu să-şi ia aparatul. Se opri nerăbdătoare, cînd Kate o strigă pe nume.

– Tocmai ieşeam, veni Jo în uşa biroului.

Kate stătea la o masă plină cu hîrtii şi broşuri.

– Încerc să pun în ordine rezervările pentru toamnă, scoase Kate un creion de după ureche. Am primit o cerere de a organiza o nuntă la han, în octombrie. N-am mai făcut niciodată aşa ceva. Vor ca Brian să se ocupe de aprovizionare, iar ceremonia şi masa să aibă loc aici. Ar fi minunat, dacă am găsi o soluţie cum să procedăm.

– Ar fi într-adevăr frumos, Kate. Acum, zău că ieşeam.

– Scuză-mă, îşi potrivi Kate creionul la loc după ureche. Iarăşi am pierdut firul. Toată dimineaţa numai asta am făcut. Am aici şi corespondenţa ta. Voiam să ţi-o aduc în cameră, apoi a sunat telefonul şi de două ore nu m-am mai clintit din locul ăsta.

Parcă pentru a-i puncta declaraţia, telefonul sună din nou, iar becul liniei a doua începu să clipească, semnalizînd sosirea unui fax.

– Dacă nu e una, sînt două, jur. Uite, iubito, ai aici un pachet.

Ridică receptorul.

– *Sanctuary Inn,* ce doriţi, vă rog?

Jo nu auzea nimic în afară de zumzetul din urechi, ca al unui roi de albine. Păşi încet înainte, simţind cum aerul din jurul ei devenea dens ca apa. Luă plicul de manila şi îl simţi rigid între degete. Numele ei fusese scris cu carioca negru gros:

JO ELLEN HATHAWAY
SANCTUARY
LOST DESIRE ISLAND, GEORGIA

Într-un colţ se anunţa clar: FOTOGRAFII. NU ÎNDOIŢI.

„Nu-l deschide," îşi spuse. „Aruncă-l la gunoi. Nu te uita înăuntru." Dar degetele trăgeau deja de sigiliu, rupînd clapeta. Nu auzi exclamaţia de surpriză a lui Kate, cînd întoarse plicul, scuturînd fotografiile pe jos. Cu un mic scîncet, Jo căzu în genunchi, răvăşindu-le, împingîndu-le în lături una după alta în căutarea disperată a uneia. *A aceleia.*

Fără şovăire, Kate închise telefonul în plină discuţie despre o rezervare şi ieşi în fugă de după birou.

– Jo, ce este? Jo Ellen, ce s-a-ntîmplat? Ce-s toate astea? întrebă ea autoritară, apucînd-o de sub braţ, în timp ce privea zecile de fotografii ale verişoarei ei mai tinere.

– A fost aici. A fost aici. Aici!

Jo răscoli din nou fotografiile. Iat-o pe ea, mergînd pe plajă. Adormită în hamac, pe marginea dunelor, sau potrivindu-şi trepiedul la balta sărată.

Dar unde era aceea? Unde era aceea?

– Trebuie să fie aici. Trebuie.

Alarmată, Kate o ridică în genunchi şi o zgîlţîi:

– Încetează. Acum. Vreau să termini în clipa asta.

Recunoscînd semnele, o trase pe Jo spre fotoliu, o împinse în el şi îi apăsă capul între genunchi.

– Respiră. Altceva nu faci. Să nu-mi leşini mie aicia. Stai pe loc, m-auzi? Stai acolo şi nu te mişca.

Alergă în baie să aducă un pahar cu apă şi un prosop umed. Cînd reveni, o găsi pe Jo la fel cum o lăsase. Uşurată, Kate îngenunche şi îi depuse prosopul rece pe ceafă.

– Aşa, ia-o uşurel.

– N-am să leşin, spuse Jo, cu voce surdă.

– Excelentă veste pentru mine, dă-mi voie să-ţi spun. Acum reazemă-te pe spate, încet, şi bea puţină apă.

Îi aduse chiar ea paharul la buze, ţinîndu-l acolo, mulţumită cînd le reveni culoarea.

– Acum poţi să-mi spui despre ce e vorba?

– Fotografiile, se rezemă Jo de spătar, cu ochii

închişi. N-am scăpat. De fapt, n-am reuşit să scap.

– De ce anume, iubito? De cine?

– Nu ştiu. Cred că-mi pierd minţile.

– Prostii, se strădui Kate să vorbească tăios şi cu iritare.

– Nu ştiu ce e. Mi s-a mai întîmplat o dată.

– Ce vrei să spui?

Jo rămase cu ochii închişi. Aşa, avea să-i fie mai uşor s-o spună.

– Acum cîteva luni, am avut un colaps nervos.

– Vai de mine, Jo Ellen, se aşeză Kate pe braţul fotoliului, începînd s-o mîngîie pe păr. De ce nu mi-ai spus că ai fost bolnavă, iubito?

– N-am putut, atîta tot. Se adunaseră prea mult şi n-am mai rezistat. Începuseră să sosească fotografiile.

– Fotografii ca astea?

– Fotografii cu mine. La început, doar imagini ale ochilor. Doar ochii mei.

„Sau ai ei, îşi mai spuse ea, cu un fior. Ochii noştri."

– E îngrozitor. Cît trebuie se te mai fi speriat.

– M-au speriat, da. Apoi, mi-am spus că probabil cineva încerca doar să-mi atragă atenţia, pentru a-l ajuta să se realizeze în domeniul fotografic.

– Şi asta trebuie să fi şi fost, dar a ales un mod îngrozitor de a o face. Trebuia să anunţi poliţia.

– Şi să le spun că îmi trimitea cineva, un fotograf, fotografii? deschise Jo iarăşi ochii. Am crezut că mă puteam descurca singură. Apoi, am primit la cutia poştală un plic ca ăsta. Plin cu fotografii în care eram eu, şi una... una în care am crezut că era altcineva.

Dar nu era, insistă Jo cu tărie; avea să accepte acest lucru. Dacă altele nu, măcar acest unic lucru trebuia să-l accepte.

– Mi-am imaginat-o. Nici n-a existat. Numai acele fotografii cu mine. Zeci şi zeci. Şi m-am prăbuşit.

– Apoi, te-ai întors aici.

– A trebuit să scap. Crezusem că puteam scăpa. Dar nu pot. Astea sînt făcute aici, chiar aici pe insulă. A

fost în apropiere, urmărindu-mă.

– Şi vor merge direct la poliţie.

Fierbînd de furie, Kate se ridică să înhaţe plicul.

– Ştampila poştei din Savannah. Acum trei zile.

– La ce bun, Kate?

– Pe-asta n-o vom şti pînă n-o facem.

– S-ar putea încă să mai fie în Savannah, sau altundeva. S-ar putea să fi revenit pe insulă.

Îşi trecu mîinile prin păr, lăsîndu-le apoi să-i cadă în poală.

– Vom cere poliţiei să-i interogheze pe toţi cei care au aparat foto?

– La nevoie, da. Ce fel de aparat? întrebă Kate. Unde şi cum au fost developate? Cînd au fost făcute? Ar trebui ca măcar o parte din toate astea să se poată afla. E mai bine decît să stai aici speriată, cu mîinile-n sîn, nu? Fruntea sus, genunchii tari, Jo Ellen.

– Nu vreau decît să-mi treacă.

– Atunci *fă tu* să-ţi treacă, replică aprig Kate. Mă apucă ruşinea la gîndul că ai lăsat pe cineva să-ţi facă una ca asta şi n-ai luptat.

Smulse o fotografie şi i-o întinse:

– Asta cînd a fost făcută? Uită-te la ea şi aminteşte-ţi.

Cu un nod în stomac, Jo privi imaginea. Cu mîinile umezite, o luă. Era puţin unsharff, observă ea. Lumina cădea sub un unghi prost, aruncîndu-i peste trup o umbră stîngace. Individul era capabil de rezultate mult mai bune, îşi spuse, apoi expiră prelung. Îi era de ajutor să gîndească practic, chiar să critice.

– Cred că la asta s-a cam grăbit. În locul ăsta al mlaştinilor, e aproape cîmp deschis. Se vede clar că nu voia să ştiu că mă fotografiază, aşa că a rasolit-o.

– Bine. Bravo, fetiţo. Şi cînd ai fost acolo ultima dată?

– Acum vreo două zile, dar nu mi-am luat trepiedul.

Fruntea i se încreţi a concentrare.

– Asta trebuie să fi fost acum două săptămîni. Ba nu, trei. Acum trei săptămîni, m-am dus la reflux să fac

nişte studii ale bălţoacelor rămase. Mai arată-mi una.

– Ştiu că ţi-e greu, dar mie îmi place asta.

Kate încercă un zîmbet încurajator, în timp ce-i oferea lui Jo o fotografie care o reprezenta stînd pe genunchii lui Sam. Umbrele şi luminile aruncau peste ei pete neregulate, făcînd studiul să arate aproape visător.

– Campingul, murmură Jo. Ziua cînd am rămas încuiată la duşuri şi tati mi-a deschis. N-au fost nişte copii. Ticălosul. Nu copiii erau, ci el. M-a încuiat acolo, apoi a aşteptat în apropiere şi a făcut fotografia asta.

– Asta a fost ziua cînd a dispărut Ginny, nu? Acum aproape două săptămîni.

Jo îngenunche iarăşi pe jos, dar panica n-o mai cuprinse. Avea mîinile sigure, gîndurile concentrate. Parcurse fotografiile una cîte una, cu calm.

– Nu pot fi sigură chiar de fiecare, dar cele pe care le pot localiza au fost făcute cu cel puţin atîta timp în urmă. Deci, să presupunem că toate sînt de-atunci. Nimic din ultimele două săptămîni. S-a rezumat la atît. A aşteptat. De ce?

– A avut timp să le developeze, să le selecteze. Să se hotărască pe care să ţi le trimită. Probabil că are şi alte obligaţii. O slujbă. Ceva.

– Nu, cred că în sensul ăsta e foarte flexibil. A avut fotografii cu mine în deplasare la Hatteras, iar altele din Charlotte. Materiale cotidiene. Nu-şi bate capul cu alte obligaţii.

– În regulă. Ia-ţi poşeta. Mergem să luăm barca pînă pe continent. Iar pe astea le ducem, pe toate, la poliţie.

– Ai dreptate. E mai bine aşa, decît să stau tremurînd de frică.

Foarte atentă, puse pe rînd fotografiile înapoi în plic.

– Îmi pare rău, Kate.

– Pentru ce?

– Pentru că nu ţi-am spus. Pentru că n-am avut destulă încredere în tine ca să-ţi povestesc ce s-a întîmplat.

– Ai şi de ce să-ţi pară rău, îi întinse Kate mîna, ajutînd-o să se ridice în picioare. Dar a trecut şi a rămas în urma noastră. De-acum încolo, noi două şi toţi ceilalţi din casa asta nu vom mai uita că sîntem o familie.

– Nu ştiu de ce te-ai înhămat alături de noi.

– Dulceaţă mică, zîmbi Kate, bătînd-o uşor pe obraz, sînt momente cînd şi eu mă întreb unul şi acelaşi lucru.

Capitolul 19

– Hei, unde vă duceţi? întrebă Lexy, cînd Kate şi Jo ieşiră pe uşa laterală. Avea ochii strălucitori şi un zîmbet luminos pe buze. Numai că nu dansa.

– Jo şi cu mine trebuie să alergăm pe continent cu o treabă, începu Kate. Ne întoarcem pe la...

– Vin şi eu cu voi, se repezi Lexy pe uşă, zbughind-o pe-alături înainte ca verişoara ei mai vîrstnică s-o apuce de braţ.

– Lexy, nu e o excursie de plăcere.

– Cinci minute, mai strigă Lexy. În cinci minute sînt gata.

– Fata asta, oftă greu Kate. Mereu vrea să fie într-un loc unde nu e. Merg să-i spun că trebuie să rămînă aici.

– Nu, strînse Jo şi mai tare perechea de plicuri pe care le ţinea în mîini. În situaţia de-acum, s-ar putea să fie mai bine dacă ştie ce se întîmplă. Cred că, pînă nu aflăm mai mult, e cazul să fie atentă.

Inima lui Kate se opri un moment, dar femeia dădu din cap:

– Cred că ai dreptate. Îi spun lui Brian că plecăm. Nu-ţi face griji, dulceaţă, îi ciufuli ea părul. Avem noi grijă de toate astea.

Fiindu-i teamă să nu rămînă de căruţă, Lexy se ţinu de cuvînt. Ştia că verişoara Kate ar fi strîmbat din nas la adresa micului şort de pe ea, aşa că se schimbă în timp record cu nişte pantaloni subţiri de bumbac. Se piep-

tănă şi-şi legă părul la spate cu o eşarfă verde ca menta, în vederea călătoriei pe apă. De la Sanctuar şi pînă la debarcaderul privat de la nord de ferry, îşi împrospătă machiajul, sporovăind încontinuu.

Cînd se îmbarcară pe vechiul şi trainicul vaporaş cu cabină, lui Jo îi ţiuiau urechile.

Cîndva, aceea fusese o ambarcaţiune albă şi strălucitoare, cu un brîu roşu, viu. *Island Belle* fusese mîndria şi bucuria tatălui ei, îşi amintea Jo. De cîte ori se înghesuise pe ea toată familia, ca să navigheze în jurul insulei, să alerge peste valuri, să facă o goană improvizată pe continent, după îngheţată sau la un film?

Îşi amintea cum ţinuse cîrma, stînd cocoţată pe picioarele tatălui ei ca să fie puţin mai înaltă, cu mîinile lui depuse peste ale ei, pe timonă.

Puţin mai la tribord, Jo Ellen. Aşa, vezi? Ai talent din naştere.

Dar Sam vînduse vasul în anul de după plecarea lui Annabelle. De-atunci, toate înlocuirile rămăseseră fără nume. Familia nu mai făcea croaziere ameţitoare, toţi laolaltă.

Totuşi, Jo cunoştea procedurile. Controlă carburantul, în timp ce Lexy şi Kate desfăceau parîmele. Automat, îşi potrivi poziţia pentru a se adapta la uşorul tangaj din port. Mîinile ei prinseră cu uşurinţă timona şi zîmbi cînd motorul porni cu un şoc, începînd să toarcă.

– Tati o ţine în bunăstare, văd.

– A făcut revizia motorului, astă-iarnă.

Kate se aşeză, începînd să răsucească în degetele agitate lanţul de aur care-i cădea peste bluza apretată de bumbac.

Avea s-o lase pe Jo să piloteze, îşi spuse. O ajuta să-şi păstreze calmul.

– M-am gîndit că la anul ar trebui să investească într-o navă nouă. Ceva mai şic la înfăţişare. Am putea organiza tururi în jurul insulei, cu escale la Wild Horse Cove, la Egret Inlet, cam aşa ceva. Sigur, asta-nseamnă că ar trebui să angajăm un pilot.

– Tati cunoaşte insula şi apa din jurul ei mai bine ca oricine, sublinie Jo.

– Ştiu, ridică din umeri Kate. Dar ori de cîte ori aduc vorba, bombăne printre dinţi şi descoperă că are altceva de făcut. Sam Hathaway Cel-Înfipt-Într-Ale-Lui nu e un om uşor de urnit.

– I-ai putea spune cum ar putea ţine totul mai uşor sub ochi dacă ar prelua conducerea.

Jo consultă busola, fixă capul şi porni peste strîmtoare.

– S-ar asigura că oamenii nu calcă în picioare vegetaţia şi nu perturbă ecosistemul. Dacă dai treaba pe mîna altcuiva, nu ţine la fel de mult, e mai puţin vigilent.

– E un punct de vedere valabil.

– Cumpără-i un vas nou, şi-i va fi greu să mai renunţe, interveni şi Lexy, aranjîndu-şi nodul eşarfei. Pe urmă, baţi un apropo în legătură cu faptul că ţi-e greu să găseşti pilotul cel mai potrivit – nu numai unul competent şi cu experienţă, ci şi unul care să înţeleagă fragilitatea mediului ambiant şi necesitatea de a le explica turiştilor astfel încît să înţeleagă de ce Desire a rămas pură atîţia ani.

Jo şi Kate se întoarseră spre Lexy, privind-o cu uimire. Fata desfăcu mîinile:

– Trebuie să ştii cum să iei omul, asta-i tot. Îi vorbeşti despre educarea turiştilor ca să respecte insula şi s-o lase aşa cum au găsit-o, şi-aşa mai departe, şi nu numai că o să-ţi dea dreptate, dar va ajunge să creadă că din capul locului el a fost cu ideea.

– Şireată puştoaică mai eşti, Alexa, comentă Kate. Întotdeauna te-am admirat pentru asta.

– Ceea ce contează pentru tati e insula, se rezemă Lexy de copastie, lăsînd vîntul să-i biciuiască faţa. Dacă te foloseşti de ea ca să-l convingi, nu eşti şiret, doar raţional. Nu poţi merge mai repede, Jo? Cu viteza asta, pot ajunge la Savannah şi înot.

Jo dădu să-i propună să facă exact acel lucru, apoi ridică din umeri. De ce nu? De ce să nu bage viteză şi

să nu se elibereze pentru scurt timp? Întoarse capul spre ţărmul insulei Desire, cu casa albă pe colină, apoi apăsă pe regulator.

– Ţineţi-vă bine.

În momentul accelerării, Lexy scoase un chiuit, îşi aruncă pe spate capul şi izbucni în rîs. O, Doamne, dar tare îi mai plăcea să umble prin lume. Oriunde.

– Mai repede, Jo! Întotdeauna ai mînuit găleţile astea mai bine ca oricare dintre noi.

– Şi n-a mai manevrat un vas de doi ani, începu Kate, apoi ţipă ascuţit, cînd Jo trase de timonă, înscriind nava într-un cerc larg, cu viteză. Cu inima bătîndu-i, se agăţă de parapet, în timp ce Lexy striga că mai voia.

– Uitaţi-vă acolo, barca de pescuit a lui Jed Pendleton. Hai să-i bîzîim, Jo. Să guste puţin din siajul nostru şi să se legene zdravăn.

– Jo Ellen, nu care cumva să faci una ca asta, îşi învinse Kate rîsul care-i izbucnea din piept. Fii cuminte!

Jo îi dărui lui Lexy raritatea unui zîmbet, înainte de a-şi da ochii peste cap.

– Da, să trăiţi, murmură ea, ironică, şi încetini; lansă un semnal scurt de salut spre barca de pescari. Îi testam doar maşinile şi reacţiile.

– Ei, acum i le-ai verificat, replică înţepată Kate. Şi sper ca în continuare să mergem lin.

– Vreau să ajungem odată, se întoarse Lexy, rezemîndu-se de parapet. Mor să văd oameni umblînd prin jurul meu. Şi tocmai trebuie să fac nişte cumpărături. Ce-ar fi să ne cumpărăm toate trei nişte noutăţi drăguţe? Rochii de petrecere. Şi, pe urmă, dăm un bairam. Ne gătim frumos, punem muzică şi bem şampanie. De luni de zile n-am mai primit o rochie nouă.

– Fiindcă debaraua ta plesneşte deja de plină ce e, spuse Jo.

– A, alea-s nişte vechituri. Tu nu simţi niciodată nevoia să ai ceva nou – că altfel mori? Ceva minunat?

– Mă rog, îmi doresc demult un blitz perfecţionat, răspunse sec Jo.

– Fiindcă te interesează mai mult să-ţi împopoţonezi aparatul decît pe tine însăţi, îşi înclină Lexy capul. Ceva îndrăzneţ şi albastru, ca să mai schimbi şi tu. Mătase. Şi cu desuuri tot de mătase. Aşa, dacă-l vei lăsa vreodată pe Nathan să ajungă la ele, o să aibă o surpriză plăcută. Şi pun pariu că şi tu.

– Alexa, ridică o mînă Kate, numărînd rar pînă la zece. Viaţa privată a surorii tale exact aşa este: privată.

– Care viaţă privată? Păi omul moare să se bage-n blugii ăia lăbărţaţi pe care-i poartă, de cînd a pus ochii pe ea.

– Şi de unde ştii că nu s-a băgat? ripostă Jo.

– Fiindcă, zîmbi încet, felin, Lexy, după ce-o s-o facă, vei fi de-o mie de ori mai relaxată.

– Dacă nu-i nevoie decît de-o trînteală scurtă ca să relaxezi o femeie, tu pînă acum erai demult în comă.

Lexy se mulţumi să rîdă, întorcînd capul în vînt.

– Ei, da' eu zău că mă simt senină în ultima vreme, acumpete. Ceea ce nu prea pot spune şi despre tine.

– Lexy, de-ajuns, vorbi calmă Kate, apoi se ridică. Şi nu mergem pe continent ca să facem tîrguieli. Mergem fiindcă sora ta are necazuri. A vrut să vii şi tu pentru a-ţi explica despre ele, ca aceste necazuri să nu te atingă şi pe tine.

– Ce vorbeşti? se îndreptă Lexy. Ce s-a întîmplat?

– Stai jos, îi ordonă Kate, luînd plicurile pe care le adusese Jo. Şi-ţi spunem tot.

Peste zece minute, Lexy parcurgea fotografiile. Avea un junghi în stomac, dar mîinile îi erau sigure şi mintea îi intrase în viteză.

– Te hărţuieşte.

– Nu ştiu dacă aş spune chiar aşa.

Jo rămase cu ochii peste apă, spre ceaţa uşoară unde se ascundea continentul.

– Ba chiar aşa e, şi aşa vei spune şi la poliţie. Există legi împotriva hărţuirii. Am cunoscut o femeie la New York. Fostul ei iubit n-o lăsa în pace, tot apărea, îi

dădea telefoane, o urmărea peste tot. A trăit cu spaima în suflet şase luni, pînă s-au luat unele măsuri. Nu e normal să tremuri tot timpul de frică.

– Ea ştia cine era, îi atrase atenţia Jo.

– Ei bine, trebuie să deduci şi tu cine e ăsta.

Întrucît fotografiile o nelinişteau, Lexy le lăsă deoparte.

– Te-ai despărţit de careva la scurt timp înainte de a începe?

– Nu, nu avusesem relaţii deosebite cu nimeni.

– Nu tu trebuie să te gîndeşti la ceva deosebit, îi aminti Lexy. El le consideră aşa. Cu cine ai avut întîlniri – fie şi una singură?

– Cu nimeni.

– Jo, ai luat cina cu cineva, v-aţi dus la un spectacol, la un prînz rapid...

– Nici o întîlnire.

– Nu le mai lua aşa la propriu. Cu tine, problema e că le vezi pe toate în alb şi negru. La fel ca fotografiile tale. Pînă şi astea au nuanţe de cenuşiu, nu?

Nu prea sigură dacă să se simtă insultată sau impresionată de analogia surorii ei, Jo se încruntă.

– Pur şi simplu nu văd...

– Exact, o întrerupse Lexy. Te gîndeşti la o listă, apoi la alta, cu bărbaţi pe care i-ai refuzat cînd te-au invitat în lume. Poate vreunul te-a chemat de două, trei ori, şi pe urmă ai presupus că renunţase.

– În ultimul an am fost ocupată. Nu prea are cine să fie.

– Perfect. Aşa, cresc şansele de a găsi autorul, îşi încrucişă Lexy picioarele, începînd să depene intriga. Poate că e un vecin de-al tău din Charlotte, care a încercat să te agrăă, să lege o conversaţie, cînd v-aţi întîlnit în holul blocului. Gîndeşte cu mintea deschisă, continuă ea nerăbdătoare. O femeie ştie cînd un bărbat îşi manifestă interesul faţă de ea, chiar dacă el nu i-l inspiră deloc.

– N-am fost prea atentă.

– Ei bine, acum fii atentă, şi judecă. Tu eşti cea care trebuie să rămînă stăpînă pe situaţie. Nu-l vei lăsa să descopere că te-a speriat. Nu-i vei da satisfacţia de a crede că te poate băga din nou în spital.

Întinse mîna, scuturînd-o pe Jo cu putere de umăr.

– Deci, gîndeşte. Întotdeauna ai fost cea mai deşteaptă dintre noi. Foloseşte-ţi capul.

– Lasă-mă să iau eu timona, Jo, îi desprinse Kate, cu blîndeţe, mîinile încordate. Stai jos şi răsuflă puţin.

– Poate răsufla mai tîrziu. În clipa asta, o să gîndească.

– Lexy, las-o mai moale.

– Nu, clătină Jo din cap. Nu, are dreptate. Ai dreptate, îi spuse ea şi lui Lexy, privindu-şi lung sora pe care îşi îngăduise s-o considere o superficială; ceea de vedea de data asta era profunzime. Şi pui întrebările potrivite – cele care mie nu mi-au trecut prin minte niciodată. Cînd voi merge la poliţie, şi ei mă vor întreba aceleaşi lucruri.

– Nici nu mă aştept la altceva.

– O.K., expiră nesigur Jo. Ajută-mă.

– Asta şi fac. Hai să stăm jos, o luă ea de braţ, aşezîndu-se amîndouă. Şi acum, gîndeşte-te mai întîi la bărbaţi.

– Nu sînt mulţi. Nu-i atrag ca mierea albinele.

– Ai face-o, dacă ai vrea, dar asta-i altă poveste, expedie Lexy ideea cu un gest; o problemă de rezolvat mai tîrziu. Poate că există unul cu care ai intrat regulat în legătură. Nu eşti prea atentă, dar îl vezi, şi te vede şi el.

– Singurul bărbat pe care-l văd cu regularitate e asistentul meu. Bobby a fost cel care m-a dus la spital. Era la mine cînd am primit ultimul pachet prin poştă.

– Ei, şi ţi se pare foarte comod?

Jo făcu ochii mari:

– Bobby? Dar e ridicol.

– De ce? Ai zis că e asistentul tău. Înseamnă că şi el este fotograf. Ştie cum să folosească un aparat, să

developeze filme. Pariez că ştie unde te afli şi ce program ai, ori de cîte ori eşti în cîte o deplasare.

– Sigur, dar...

– Uneori te-a însoţit, nu?

– În cadrul practicii, sigur.

– Şi poate îl interesezi.

– Doar o mică aiureală. Avea o slăbiciune pentru mine, la început.

– Serios? îşi înălţă Lexy o sprînceană. Şi l-ai servit?

– Are douăzeci de ani.

– Şi? ridică Lexy din umeri. O.K., nu te-ai culcat cu el. Făcea parte cu regularitate din viaţa ta, era atras de tine, ştia unde erai, îţi cunoştea programul şi se pricepea să folosească aparatul. Poate trece în capul scurtei liste, aş zice.

Era copleşitor, chiar mai copleşitor decît toate posibilităţile fără chip şi nume.

– A avut grijă de mine. M-a dus la spital.

Spunea că nu văzuse fotografia, îşi aminti Jo, în timp ce muşchii stomacului i se încleştau dureros. Nu fuseseră decît ei doi acolo, iar Bobby susţinea că n-o văzuse.

– Ştie că te-ai întors la Sanctuar?

– Da, am...

Se întrerupse, închizînd ochii.

– Da, ştie unde sînt. O, Doamne, ştie unde sînt. Azi-dimineaţă am vorbit cu el la telefon. Tocmai m-a sunat.

– De ce te-a sunat? întrebă Lexy. Ce ţi-a spus?

– Îi lăsasem eu un mesaj să mă caute. Ceva ce... Trebuia să-l întreb ceva. Şi mi-a telefonat azi.

– De unde vorbea? Kate aruncă o privire scurtă peste umăr.

– Nu l-am întrebat... n-a spus.

Cu un suprem efort, Jo îşi înfrînă teama violentă.

– N-are nici un sens ca Bobby să fi trimis pozitivele. Lucrez cu el de luni de zile.

– Asta-i exact genul de relaţie care va trezi interesul

poliţiei, insistă Lexy. Cine mai ştie unde eşti – cineva de care să fii sigură?

– Editorul meu, ridică Jo o mînă să-şi frece tîmpla. Poşta, administratorul blocului, medicul care m-a tratat la spital.

– Ceea ce înseamnă că oricine dorea să ştie putea să afle. Dar Bobby rămîne cap de listă.

– Mi se face rău, mă simt rău şi infidelă. Şi e logic.

Oprindu-se, îşi strînse între degetul mare şi cel arătător şaua nasului.

– E destul de priceput ca să fi făcut fotografiile – dacă a lucrat la ele, dacă şi-a sacrificat timpul. Are multe posibilităţi. Încă mai face greşeli, totuşi – se pripeşte, sau nu alege bine în camera obscură. Asta ar putea explica de ce unele dintre fotografii nu sînt de aceeaşi calitate cu altele.

– Ce-i în neregulă cu ele? scoase iarăşi Lexy cîteva pozitive, curioasă.

– Unele au umbre prea tari sau sînt decadrate. Vezi aici? îi arătă ea umbra care-i cădea peste umăr, într-o imagine. Sau asta. Nu e clară, tonurile nu sînt bine definite. Unele au o granulaţie care arată că a folosit film cu expunere rapidă, apoi le-a mărit prea mult. Iar altele sînt slabe – subexpunere a negativului, explică ea. Şi unora le lipseşte pur şi simplu creativitatea.

– Îmi pari cam cusurgioaică. În majoritatea arăţi foarte bine.

– Nu sînt la fel de atent compuse şi cu siguranţă nu la fel de artistic, precum celelalte, cele făcute la Charlotte sau în Hatteras. De fapt... începu ea să se încrunte, în timp ce le revedea din nou, cadru cu cadru, dacă-mi amintesc bine, am impresia că, pe măsură ce lucrează, devine tot mai puţin profesional, mai puţin creativ. Ca şi cum s-ar plictisi – sau l-ar învinge neglijenţa. Uite aici, imaginea asta cu mine în hamac, ar fi putut-o face orice student în anul întîi, cu puţin talent şi echipamente civilizate. Subiectul e relaxat, inconştient, lumina e bună, fiindcă se filtrează printre copaci. E un cadru simplu.

Totul e gata pregătit. Dar la asta, imaginea de pe plajă, ar fi trebuit să folosească un filtru ca să reducă lumina, să îndulcească umbrele, să definească norii. Sînt factori elementari. Însă nu s-a deranjat. Se pierde textura, dramatismul. E o greşeală neglijentă. Niciodată n-a mai făcut aşa ceva.

Scoase repede fotografiile din celălalt plic.

– Aici e altă imagine de plajă, din Hatteras de astă dată. Unghi similar, dar a folosit un filtru, nu s-a grăbit. Textura nisipului, fluturarea părului meu în vînt, poziţia pescăruşului care tocmai îşi ia zborul peste valuri, definiţie bună a norilor. E o imagine fermecătoare, serios, candidată cu mari şanse la o expoziţie sau galerie, cîtă vreme cea de-acasă e ştearsă.

– Bobby fusese cu tine în deplasare? Pe Hatteras?

– Nu. Am lucrat singură.

– Dar pe Hatteras sînt mulţi oameni, în comparaţie cu Desire. Poate nu l-ai observat. Mai ales dacă era travestit.

– Travestit. Haide, Lexy. Doar nu crezi că nu mă prindeam, dacă aş fi văzut învîrtindu-se prin jurul meu un tip cu ochelari ca ai lui Groucho şi nas comic?

– Cu machiajul potrivit, o perucă, alt limbaj al trupului, aş putea trece şi eu pe lîngă tine pe stradă, şi nici nu m-ai recunoaşte. Nu e greu să te transformi în altcineva, zîmbi Lexy. Eu o fac tot timpul. Putea să fi fost asistentul ăla al tău, sau jumătate de duzină din oamenii pe care-i cunoşti. O vopsea de păr, o pălărie, ochelari de soare. Plus-minus pilozităţi faciale. Tot ce ştim sigur e că a fost acolo, şi a trecut şi pe-aici.

Jo dădu încet din cap.

– Şi s-ar putea întoarce.

– Mda, puse Lexy o mînă peste a ei. Dar acum vom fi toţi cu ochii după el.

Jo privi mîna care i-o acoperea pe a sa. N-ar fi trebuit să se mire, îşi dădu ea seama, că o găsea acolo, simţind-o caldă şi fermă.

– Trebuia să vă fi spus la amîndouă, dinainte.

Tuturor ar fi trebuit să vă spun. Dar am vrut să mă descurc singură.

– Vai, ce noutate, replică Lexy cu nepăsare. Verişoară Kate, Jo zice că a vrut să rezolve ceva singură. Îţi dai seama, originala fată „Dă-te la o parte că mă descurc singură" a vrut să rezolve personal ceva.

– Ce deşteaptă eşti, mormăi Jo. Şi nici ţie nu ţi-am acordat destul credit, că voiai să-mi fii alături.

– Alte veşti, Kate, rămase Lexy cu ochii într-ai lui Jo. Ie-te-te, curge cu buletine de ştiri. Jo nu mi-a acordat destul credit că sînt o fiinţă omenească inteligentă, înzestrată şi cu un dram de compasiune. Nu că ar fi crezut-o vreodată, ea sau altcineva, dar ăsta-i ultimul anunţ care-a venit pe fir.

– Uitasem ce talentată eşti la sarcasme şi, întrucît probabil merit ambele remarci usturătoare, n-am să-ţi stric cheful dovedindu-ţi că pot fi mai sarcastică decît ai spera tu să ajungi vreodată.

Înainte ca Lexy să răspundă ceva, Jo îşi întoarse mîna şi-şi înlănţui degetele printre ale ei.

– Mi-a fost ruşine. Aproape la fel de mult pe cît mi-era de teamă, mi-era ruşine că avusesem un colaps. Ultimii oameni care voiam să afle erau familia mea.

Pe Lexy o potopi compătimirea. Totuşi, îşi păstră zîmbetul şi tonul afectat.

– Ei, dar asta e o prostie, Jo Ellen. Sîntem sudişti. Nimic nu admirăm mai mult decît pe propriii noştri smintiţi de familie. Ascunderea rudelor nebune în pod e o apucătură a yankeilor. Nu-i aşa, verişoară Kate?

Amuzată şi umflîndu-se în pene de mîndrie pentru puiul ei cel mai mic, Kate aruncă o privire peste umăr:

– Ba bine că nu, Lexy. Orice familie sudistă serioasă îşi pune ţicniţii pe proptele şi-i afişează în salonul din faţă, lîngă porţelanurile cele mai fine.

Propriul ei hohot de rîs o făcu pe Jo Ellen să clipească din ochi surprinsă.

– Nu sînt ţicnită.

– Nu încă, o strînse amical Lexy de mînă. Dar, dacă

o mai ţii mult aşa, poţi ajunge drept în vîrf, alături de străbunica Lida. Ea e aia, din cîte-mi amintesc, care purta zi şi noapte o rochie de seară cu paiete şi susţinea că Fred Astaire venea s-o invite la dans. Cu puţin efort, ai putea aspira şi tu la aşa ceva.

Jo rîse din nou, de astă dată îndelung şi cu poftă.

– Poate că tot vom merge la cumpărături, în fond, să vedem dacă găsesc o rochie de seară cu paiete, pentru orice eventualitate.

– Albastrul îţi vine cel mai bine.

Şi, fiindcă ştia că ei îi era mai uşor decît lui Jo, Lexy îşi cuprinse sora în braţe, strîngînd-o cu putere.

– Am uitat să-ţi spun ceva, Jo Ellen.

– Ce anume?

– Bine-ai venit acasă.

Era trecut de şase cînd au ajuns înapoi la Sanctuar. Făcuseră totuşi cumpărături şi erau încărcate cu sacoşe şi cutii, ca s-o dovedească. Kate încă se mai întreba cum se lăsase convinsă de Lexy să dezlănţuie acel frenetic dezmăţ de o oră şi jumătate prin magazine. Dar ştia deja răspunsul.

După ora petrecută la secţia de poliţie, toate trei simţiseră nevoia să facă o nebunie.

Cînd intrară prin bucătărie, erau deja pregătite pentru tirada lui Brian. Acesta le aruncă o privire, văzîndu-le braţele pline cu dovezile trădării, şi-şi dezveli colţii.

– Ei, dar e de-a dreptul grozav, nu? De minune. Am deja şase mese ocupate în sală, sînt vîrît pînă la coate în gătit, iar voi trei vă zbenguiţi la cumpărături. A trebuit s-o tîrăsc aici pe Sissy Brodie ca să servească la mese şi n-are decît o fărîmă de minte. Tata prepară băuturile – cu care facem cinste într-o veselie ca să compensăm slăbiciunile serviciului – iar eu tocmai am ars două cotlete de pui, fiindcă a trebuit să mă duc acolo şi să şterg după ce proasta aia de Sissy a răsturnat un platou cu *fettucine* Alfredo şi creveţi drept în poala lui Becky Fitzsimmons.

– E aici Becky Fitzsimmons şi tu ai pus-o pe Sissy s-o servească? lăsă Lexy pungile jos, gîdilată pînă-n vîrful degetelor. Ţi-a luat Dumnezeu minţile, Brian Hathaway? Sissy şi Becky se duşmănesc de moarte, de cînd s-au luat de păr pentru Jesse Pendleton, care s-a culcat cu amîndouă în acelaşi timp, aproape şase luni. Apoi Sissy a aflat şi s-a dus drept la Becky, în faţa bisericii, după liturghia de Paşti, şi-a făcut-o tîrfă bună de nimic cu faţa de broască. A fost nevoie de trei bărbaţi voinici ca să le despartă.

Retrăind cu savoare scena, Lexy îşi scoase eşarfa, scuturîndu-şi părul.

– A, păi un platou de *fettucine* cu creveţi nu-i nimic. Ai noroc că Sissy n-a luat unul din cuţitele tale de măcelărie de-aici, să se ia de-a binelea după Becky.

Brian trase aer în piept, căutînd să nu-şi piardă răbdarea.

– În momentul ăsta, le număr pe toate cu cîte m-a binecuvîntat Dumnezeu. Ia-ţi carnetul şi pune fundul la treabă. Ai întîrziat deja o oră la program.

– Eu sînt de vină, Brian, interveni Jo, pregătindu-se să înfrunte atacul cînd fratele ei se răsuci spre ea. Am avut nevoie de Lexy şi cred că am pierdut noţiunea timpului.

– Eu n-am parte de luxul să pierd nici o noţiune şi n-am nevoie să-mi stai în bucătărie ţinîndu-i partea cînd o prea iresponsabilă ca să-şi facă datoria, zise Brian ridicînd capacul de pe piepţii de pui pe care-i prepara sauté şi întorcînd carnea în tigaie. Şi să nu te prind că-ncerci să fii împăciuitoare, se răsti el la Kate. N-am timp să ascult scuze.

– Nici n-aş visa să ţi le prezint, replică ţeapănă Kate. De fapt, n-aş visa nici să-mi consum energia cu cineva care-mi vorbeşte aşa.

Îşi repezi bărbia în sus şi pluti în sala de mese, pentru a-l ajuta pe Sam la îndatoririle de barman.

– A fost vina mea, Brian, repetă Jo. Kate şi Lexy...

– Nu te deranja, o întrerupse Lexy cu un gest ne-

păsător, pentru a-şi ascunde propria ei enervare. N-o să te-asculte – oricum, ştie deja tot ce e de ştiut.

Înhăţă un carnet şi ieşi cu pas apăsat pe uşă.

– Capsomană aiurită şi iresponsabilă, bodogăni Brian.

– Nu vorbi aşa despre ea. Nu e deloc cum spui.

– Şi-atunci cum e? Ce, v-aţi aliat deodată printre gondolele de la magazinul universal? Îşi cumpără două femei pantofi împreună şi dintr-o dată ajung surori de suflet?

– N-ai o părere prea bună despre specia noastră, nu? Ei bine, eu de femei aveam nevoie, şi de nişte femei care să-mi fie alături. Dacă am întîrziat puţin mai mult decît îţi convine ţie...

– Decît îmi convine mie? mută el puiul pe o farfurie, strîngînd din dinţi în timp ce se concentra să adauge garniturile; al dracului să fie dacă lăsa ca nişte femei să-i distrugă prezentarea mîncării. Nu-i vorba de ce-mi convine mie şi ce nu. E vorba despre ţinerea unei firme, de păstrarea reputaţiei pe care ne-am clădit-o aproape patruşcinci de ani. E vorba de un om lăsat în găleată cu aproape douăzeci de clienţi aşteptînd o masă bună, servită într-un stil plăcut şi eficient. E vorba despre a te ţine de cuvînt.

– Bine, ai tot dreptul să fii supărat, dar supără-te pe mine. Eu sînt cea care le-am tras după mine pe ziua de azi.

– Nici o grijă, umplu el un coş cu chifle proaspăt scoase din cuptor, aburinde. Sînt supărat şi pe tine cît încape.

Jo privi oalele care clocoteau pe aragaz, legumele deja tocate pe fundul de lemn. În chiuvetă se îngrămădeau vase, iar Brian lucra stîngaci, incomodat de rana de la mînă.

Partea cu lăsatul în găleată era perfect reală, conchise Jo. Şi toate trei se purtaseră mizerabil.

– Cum să te ajut? Aş putea spăla vasele...

– Ai putea să nu-mi stai în drum, o întrerupse el, fără

s-o privească. La asta te pricepi cel mai bine, nu?

Jo înghiţi lovitura, acceptîndu-şi vina.

– Da, aşa cred.

Se strecură în tăcere pe uşa din spate. Sanctuarul nu-i era ferecat, îşi spuse, aşa cum îl găsise în vise. Dar drumul de sosire şi de plecare din el rămăsese pentru totdeauna plin de bolovani şi gropi.

Iar Brian avea dreptate. Mereu fusese expertă în a se ţine la distanţă, în a lăsa plăcerile şi problemele care se coceau în acea casă în seama altora.

Şi nici măcar nu era sigură dacă voia ca lucrurile să stea altfel.

Porni prin pădure. Dacă o pîndea cineva, n-avea decît s-o pîndească, n-avea decît să facă afurisitele alea de fotografii pînă-i amorţeau degetele. N-avea să-şi trălască viaţa în ghearele spaimei. Ba chiar spera că individul se afla acolo. Spera că era aproape, ca să-i arate ea lui. Atunci. În clipa aia.

Se opri, răsucindu-se încet, cu faţa înverşunată, scrutînd umbrele verzi şi adînci. O confruntare s-ar fi potrivit perfect cu starea ei de spirit. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decît o încăierare sănătoasă, plină de transpiraţie.

– Sînt mai puternică decît crezi, spuse ea cu voce tare, ascultînd ecourile propriei ei voci furioase. De ce nu ieşi, să ne vedem la faţă şi să aflăm? Ticălosule, apucă ea un ciomag, bătîndu-se cu el în palmă. Canalie ce eşti. Crezi că mă poţi speria cu un teanc de fotografii de mîna a doua?

Lovi cu băţul într-un copac, încîntată de vibraţiile undei de şoc prin braţ. O ciocănitoare îşi luă zborul de pe trunchi, deasupra ei, zbughind-o ca din puşcă.

– Compoziţia e jalnică, lumina infectă. Tot ce ştii tu despre capturarea stării şi a texturii n-ar umple nici un degetar. Am văzut poze mai bune făcute de puşti de zece ani, cu un *Kodak* de unică folosinţă.

Cu fălcile strînse, aşteptă, dornică să vadă pe cineva, pe oricine, ieşind pe cărare. Voia ca necunoscutul

să atace. Voia să-l facă să plătească. Dar nu se auzea decît foşnetul vîntului printre frunze, freamătul coroanelor de palmieri pitici. Lumina se schimba, scăzînd pas cu pas.

– Acum am ajuns să vorbesc şi singură, murmură ea. În ritmul ăsta, pînă să-mplinesc treizeci de ani, voi fi la fel de sonată ca străbunica Lida.

Aruncă băţul, privindu-l cum zbura dîndu-se peste cap în aer, cu boltă, pentru a cădea cu un zgomot înfundat într-un desiş.

Nu văzu tenişii roşi de la cîţiva centimetri distanţă de locul unde nimerise, nici manşetele destrămate ale blugilor decoloraţi. Cînd se afundă şi mai adînc în pădure, nu auzi sunetul încordat al respiraţiei ce se chinuia să se calmeze, nici şoapta răguşită tremurînd de emoţie crudă.

– Nu încă, Jo Ellen. Nu încă. Să fiu mai întîi gata. Dar acum va trebui să te lovesc. Acum va trebui să te fac să-ţi pară rău.

Se îndreptă încet, considerînd că-şi regăsise complet controlul. Nici nu observă sîngele care-i curgea din palme, unde i se înfipseseră unghiile în carne.

Bănuia că ştia încotro mergea şi, familiarizat cu pădurea, porni printre copaci să i-o ia înainte.

PARTEA A TREIA

Iubirea e puternică precum moartea;
gelozia este crudă ca mormîntul.

CÎNTAREA LUI SOLOMON

Capitolul 20

Jo nu şi-a dat seama că se hotărîse să meargă la Nathan decît cînd aproape ajunsese acolo. În momentul în care se opri, gîndindu-se să schimbe direcţia, auzi paşii. Sub impulsul unui val de adrenalină, strînse pumnii, cu muşchii încordaţi. Se răsuci, complet pregătită să atace.

Crepusculul se lăsa în jur, lumina scăzînd şi aerul îndesindu-se. Deasupra, un corn de lună plutea pe cer, prins între întuneric şi lumină. Apa legăna încet ierburile înalte de lîngă malurile rîului. Odată cu o rafală de vînt, un cocostîrc îşi luă zborul, îndepărtîndu-se de ea şi de postul său.

Iar din umbre apăru Nathan.

Cînd o văzu încetini, apoi se opri, la un pas distanţă. Avea pantofii şi tivurile destrămate ale jeanşilor umezite din iarbă, şi părul ciufulit de briza tot mai puternică. Observîndu-i poziţia de luptă, proptită pe vîrfurile picioarelor, îşi înălţă o sprînceană.

– Ai chef de bătaie?

Jo făcu un efort să-şi descleşteze degetele, unul cîte unul.

– S-ar putea.

Făcînd un pas înainte, Nathan se bătu uşor cu pumnul în bărbie.

– Te-aş putea doborî în două runde. Vrei să încercăm?

– Poate altă dată.

Sîngele care-i ţiuia în urechi începu să se liniştească. Avea umeri laţi, meditä ea. Un reazem plăcut pentru cap – dacă era genul care să se reazeme.

– Brian m-a dat afară, spuse ea, vîrîndu-şi mîinile în buzunare. Mă plimbam doar.

– Şi eu. Am terminat cu plimbatul, pentru un timp.

Mîna pe care o strînsese pumn i se destinse, atingîndu-i părul cu degetele.

– Dar tu?

– Nu m-am hotărît.

– De ce nu vii în casă...? o luă el de mînă, începînd să se joace cu degetele ei. Ca să te gîndeşti.

Privirea lui Jo se ridică de la mîinile lor la ochii lui, rămînînd aţintită ferm într-acolo.

– Nu vrei să vin în casă şi să mă gîndesc, Nathan.

– Intră oricum. Ai mîncat de cină?

– Nu.

– Încă mai am biftecurile alea, o strînse el mai tare de mînă, conducînd-o spre casă. De ce te-a dat afară Brian?

– Criză la bucătărie. Din vina mea.

– Ei, cred că nu-ţi voi cere să mă ajuţi la pregătitul fripturilor.

Intră, aprinzînd luminile pentru a risipi penumbra.

– N-am alături de ele altceva decît cartofi pai congelaţi şi un *Bordeaux* alb.

– Pare perfect. Pot da un telefon de la tine? Ar trebui să-i sun, să-i anunţ că nu mă întorc... prea curînd.

– Te rog.

Nathan se duse la frigider şi scoase fripturile din congelator. Era încordată ca un arc, îşi spuse el, ducînd carnea la cuptorul cu microunde ca s-o dezgheţe. Furioasă la suprafaţă, nefericită pe dinăuntru.

Se întrebă de ce simţea o asemenea nevoie neînduplecată de a găsi motivele tuturor celor trei stări. Îi ascultă murmurul vocii, în timp ce încerca să descifreze butoanele cuptorului. Era gata să ia o decizie îndrăzneaţă, sperînd că avea să iasă bine, cînd Jo închise telefonul şi veni spre el.

– Partea asta o ştiu, spuse ea, apăsînd o serie de butoane. Sînt expertă cu bombele atomice.

– Eu mă descurc mai bine cînd pachetul se livrează cu instrucţiuni. Pun grătarul pe foc. Am nişte C.D.-uri acolo, dacă vrei să asculţi puţină muzică.

Jo merse spre suportul de C.D.-uri, lîngă micul stereo perfecţionat aflat pe gheridonul de lîngă canapea. Reieşea că Nathan prefera muzica rock simplă, fără complicaţii, cu o doză din acei rebeli timpurii Mozart şi Beethoven.

Nu se putea hotărî, nu era capabilă să se concentreze asupra simplei alegeri între *Sonata lunii* şi *Milă pentru diavol.*

„Romantism sau duritate? se întrebă ea nervoasă. Ce vrei? Hotărăşte-te naibii odată ce doreşti şi alege."

– Focul va fi gata imediat, începu Nathan, în timp ce revenea, ştergîndu-şi mîinile pe pantaloni. Dacă...

– Am avut un colaps, izbucni ea.

Îşi coborî încet mîinile.

– O.K.

– Cred că ar fi cazul s-o ştii, înainte să mergem mai departe decît am ajuns deja. Am fost internată în spital, la Charlotte. Am avut o prăbuşire nervoasă, un colaps mintal, înainte de a mă întoarce aici. S-ar putea să fiu nebună.

Ochii ei erau grăitori, buzele strînse. Nathan înţelese că avea cam cinci secunde ca să se decidă cum avea să reacţioneze.

– În ce sens nebună? Genul care aleargă pe străzi goală şi avertizează oamenii să se pocăiască? Sau genul am-fost-răpită-de-extratereşti? Fiindcă nu sînt cu totul convins că toţi acei răpiţi de extratereştri sînt cu adevărat nebuni.

Gura ei nu se prea relaxă, dar nici nu rămase căscată.

– Ai auzit ce-am spus?

– Mda, te-am auzit. Cer doar nişte clarificări. Vrei să bei ceva?

Jo închise ochii. Poate că nebunii se atrăgeau între ei.

– Încă n-am fugit goală pe străzi.

– Mă bucur. Dacă ai fi făcut-o, trebuia să mă mai gîndesc.

Întrucît Jo începuse să se plimbe prin cameră, Nathan deduse că n-ar fi fost foarte inspirat s-o atingă. Se duse la frigider să scoată vinul şi să-l destupe.

– Deci, ai fost răpită de extratereştri şi, dacă da, e adevărat că seamănă cu Ross Perot?

– Nu te înţeleg, murmură ea. Nu te înţeleg deloc. Am stat două săptămîni sub expertize psihiatrice. Nu funcţionam.

Nathan umplu două pahare.

– Acum pari să funcţionezi perfect, spuse el blajin, dîndu-i vinul.

– Multe mai ştii tu, gesticulă Jo cu paharul, înainte de a bea. Azi am fost la un pas de a mai face încă un colaps.

– Te lauzi sau te plîngi?

– Şi pe urmă, m-am dus la cumpărături.

Se răsuci în loc, pornind iarăşi prin casă.

– Nu e un semn de stabilitate să te clatini în pragul unei crize emoţionale, iar apoi să mergi să-ţi cumperi lenjerie.

– Ce fel de lenjerie?

Jo îl privi încruntată, cu ochii îngustaţi:

– Încerc să-ţi explic.

– Ascult.

Nathan riscă să ridice mîna pentru a-i mîngîia obrazul cu degetele.

– Jo, chiar crezi că aş reacţiona la ceea ce-mi spui bătînd în retragere şi cerîndu-ţi să pleci?

– Poate..,

Eliberă aerul care-i înfunda plămînii.

– Da.

Nathan îşi apăsă buzele pe fruntea ei, făcînd-o s-o usture ochii.

– Atunci, eşti într-adevăr nebună. Stai jos şi spune-mi ce s-a întîmplat.

– Nu pot sta jos.

– O.K., se rezemă el de masa din bucătărie. Stăm în picioare. Ce ţi s-a întîmplat?

– Am... au fost... mai multe. Stres legat de meserie. Dar nu asta m-a deranjat de fapt. Stresul poate fi folositor. Îţi menţine motivaţia, concentrarea. Presiuni, termene scadente, toate mi-au folosit întotdeauna. Îmi place să am timpul organizat, să-mi stabilesc şi să-mi respect programul. Vreau să ştiu, dimineaţa cînd mă scol, ce voi face mai întîi, şi pe urmă, şi la sfîrşit.

– Atunci, să zicem că spontaneitatea nu e punctul tău forte.

– Un singur act spontan şi tot restul se dereglează. Cum le poţi stăpîni?

– Un singur act spontan, comentă Nathan, şi viaţa devine o surpriză, mai complicată dar, adeseori, mai interesantă.

– S-ar putea să ai dreptate, dar eu n-am căutat să am o viaţă interesantă, se întoarse Jo să-şi reia plimbarea. Nu mi-am dorit decît una normală. Lumea mea a explodat odată şi nicicînd n-am mai putut aduna cioburile. Deci, mi-am clădit altă lume. Am fost nevoită.

Nathan se îndreptă, încordat, iar gustul vinului rămas pe limbă se acri.

– Din cauza mamei tale?

– Nu ştiu. Parţial, cu siguranţă. Medicii precis au considerat că da. Avea cam vîrsta mea de-acum cînd ne-a părăsit. Medicilor li s-a părut un lucru interesant. M-a abandonat. Nu cumva repetam ciclul, abandonîndu-mă şi eu pe mine însămi?

Clătinînd din cap, reveni spre el.

– Dar nu era numai atît. Am suportat asta aproape toată viaţa. I- am făcut faţă, fir-ar să fie. Singură mi-am ales drumul şi l-am urmat, drept, fără ocolişuri. Îmi

plăcea ceea ce făceam, încotro mă îndreptam. Mă satisfăcea.

Ştiind că mîna nu-i mai putea sta nemişcată, Nathan puse paharul deoparte.

– Jo Ellen, ceea ce s-a întîmplat înainte, ce-au făcut alţii, indiferent cine erau pentru noi, nu poate distruge ceea ce sîntem. Ceea ce avem. Nu putem lăsa să se întîmple asta.

Jo închise ochii, uşurată şi alinată de cuvintele lui.

– Acelaşi lucru mi-l spun şi eu. În fiecare zi. Am început să visez. Dintotdeauna am avut vise foarte vii, dar astea deja mă iritau. Nu dormeam bine, nu mîncam. Nici nu mai ţin minte dacă a început înainte sau după ce au sosit primele fotografii.

– Care fotografii?

– Cineva a început să-mi trimită fotografii, cu mine. Numai ochii mei, la început. Doar ochii.

Îşi frecă braţul cu o mînă, pentru a-şi alunga înfrigurarea.

– A fost înfiorător. Am încercat că nu le iau în seamă, dar n-au încetat. Apoi, am primit un pachet întreg, zeci de fotografii cu mine. Acasă, pe teren, la piaţă. Oriunde mă duceam. Fusese acolo, urmărindu-mă.

Mîna i se mişca încet, constant, peste inima care-i bătea tot mai repede.

– Şi mi s-a părut că vedeam... mai mult. Aveam halucinaţii şi am intrat în panică. Şi atunci m-am prăbuşit.

În sufletul lui Nathan se dezlănţui mînia, cu o şfichiuire furioasă de bici.

– Un ticălos te urmărea, te hărţuia, te chinuia, şi te învinuieşti singură că ai cedat?

Întinse spre ea mîinile, de astă dată sigure, şi o trase către el.

– Nu i-am putut face faţă.

– Termină. Cît de mult e obligat un om să suporte? Canalia, să te facă să treci prin aşa ceva.

Privi peste umărul ei, dorindu-şi cu ferocitate să aibă pe cineva pe care să se descarce, să-l ia la pumni.

– Ce măsuri a luat poliţia din Charlotte?

– N-am reclamat cazul la Charlotte.

Jo făcu ochii mari, cînd Nathan o smuci îndărăt. Şi i se dilatară şi mai mult, la vederea furiei sălbatice dintr-ai lui.

– Ce naiba vrei să spui, că n-ai reclamat? L-ai lăsat să scape nepedepsit? N-ai făcut nimic?

– Trebuia să plec. Nu voiam decît să scap. N-am rezistat. Abia mai eram în toate minţile.

Cînd deveni conştient că degetele i se înfigeau în umerii ei, Nathan îi dădu drumul. Smulgînd paharul de pe masă, se îndepărtă. Şi-şi aminti cum arătase Jo cînd o văzuse pentru prima oară pe insulă. Palidă, epuizată, cu ochii încercănaţi şi nefericiţi.

– Aveai nevoie de un sanctuar.

Jo expiră în trei spasme convulsive.

– Da, aşa cred. Azi, am descoperit că nu-l găsisem. A venit şi aici.

Hotărîtă, îşi înghiţi noul nod de panică din gît.

– Mi-a expediat fotografii din Savannah. Fotografii pe care le făcuse aici, pe insulă.

Alt val de furie îl sfîşie pe Nathan, cu gheare înroşite în foc. Adunîndu-şi toată stăpînirea de sine, se întoarse încet.

– Atunci, îl vom găsi. Şi-l vom opri.

– Nici măcar nu ştiu dacă mai e pe insulă. Dacă se mai întoarce, dacă... Nu ştiu de ce şi asta e partea cea mai rea. Dar acum o privesc în faţă şi o voi înfrunta.

– Nu e nevoie s-o înfrunţi singură. Eşti importantă pentru mine, Jo Ellen. Nu te voi lăsa s-o înfrunţi singură. Şi va trebui să accepţi şi acest lucru.

– Poate că pentru asta am venit aici. Poate că de-asta a trebuit să vin aici.

Nathan puse din nou vinul jos, ca să-i poată cuprinde faţa în ambele mîini.

– Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun său. Să crezi asta.

Jo o crezu, puţin prea uşor, puţin prea mult, şi în-

cercă să bată în retragere.

– E bine să ştiu că eşti de partea mea, dat trebuie să-i pot face faţă singură.

– Ba nu, îşi coborî el încet gura peste a ei. Nu trebuie deloc.

Inima lui Jo începu să palpite într-o panică de alt fel.

– Poliţiştii au spus...

– Ai fost la poliţie?

– Azi. Am...

Un moment, îşi pierdu şirul gîndurilor, cînd gura lui i-o atinse iarăşi pe a ei.

– Au spus că vor cerceta, dar nu prea au ce să cerceteze. N-am fost ameninţată.

– Te simţi ameninţată, îşi trecu Nathan mîinile în josul umerilor ei şi peste aceştia. Este mai mult decît de-ajuns. Îi vom pune capăt.

O mîngîie cu buzele pe obraz, peste tîmplă şi prin păr.

– Voi avea grijă de tine, murmură el.

Cuvintele începură să se învîrtească în mintea ei ameţită, refuzînd să se aşeze.

– Ce?

Nathan se îndoia că vreunul din ei era gata să primească adevărul pe care tocmai îl descoperise. Simţea nevoia să aibă grijă de ea, să-i risipească tulburarea, să-i însenineze inima. Şi trebuia să fie sigur că, orice-ar fi făcut, n-avea să rupă firele subţiri ale relaţiei pe care tocmai începeau s-o ţească între ei.

– Lasă totul deoparte pentru cîtva timp. Ia-ţi o seară de relaxare.

Îşi plimbă degetele în susul şi-n josul spatelui ei, înainte de a se retrage ca s-o studieze.

– N-am văzut în viaţa mea pe cineva care să aibă mai mare nevoie de o friptură în sînge şi de un pahar de vin.

Jo îşi dădu seama că îi acorda timp. Era bine aşa. Era cel mai bine. Reuşi să surîdă.

– Sună într-adevăr tentant. Ar fi frumos să nu mă

gîndesc nici un moment la toate astea, pentru o oră măcar.

– Atunci, punem fripturile pe grătar şi poţi scoate cartofii prăjiţi. Iar eu te voi face să plîngi de plictiseală vorbindu-ţi despre noul proiect pe care-l am în minte.

– Poţi să-ncerci, dar nu plîng prea uşor.

Se întoarse spre congelator, îl deschise, apoi îl închise la loc.

– Nu-mi place sexul.

Nathan făcu un pas de lîngă cuptorul cu microunde. Îi fu necesar să-şi dreagă glasul înainte de a o putea privi din nou în faţă.

– Mă scuzi?

– E clar că şi asta face parte din pachetul pe care-l pregătim aici.

Jo îşi înlănţui mîinile. Cel mai bine era să fie deschisă, îşi spuse ea. Practică. Mai ales din moment ce cuvintele fuseseră rostite şi nu mai putea da înapoi.

Trebuia să înceteze odată să tot lase vinul jos, hotărî Nathan şi, luînd din nou paharul, sorbi încet, îndelung.

– Nu-ţi place sexul.

– Nu-l detest, îşi despărţi Jo degetele pentru a gesticula cu o mînă. Nu ca pe nucile de cocos.

– Nuci de cocos.

– Nucile de cocos nu le pot suferi – pînă şi mirosul mă îngreţoşează. Sexul e ca, nu ştiu, ca tarta cu brînză.

– Tartă cu brînză.

– Am o părere ambivalentă despre el.

– M-hm. Adică, îl iei sau îl laşi în pace. Dacă se găseşte, bine, dar de ce să te abaţi din drum?

Umerii ei se relaxară.

– Cam asta ar fi. M-am gîndit că ar trebui să-ţi spun, ca să nu-ţi faci prea mari speranţe dacă ne culcăm împreună.

Nathan îşi trecu limba peste dinţi.

– Poate n-ai avut parte de nici o tartă bine preparată... în experienţa ta.

Jo rîse:

– E cam acelaşi lucru.

– N-aş prea crede.

Îşi termină vinul, apoi puse jos paharul gol. Ochii săi amuzaţi deveniră prudenţi, cînd se apropie de ea.

– Şi mă simt obligat să dezbat subiectul. Chiar acum.

– Nathan, n-am vrut să te provoc, a fost doar o...

Cuvintele i se opriră în gît, cînd Nathan o culese de pe picioare.

– Stai o clipă!

– În colegiu, am făcut parte din echipa de dezbateri.

Era o minciună, dar i se părea o replică prea bună ca să n-o folosească.

– N-am spus c-am să culc cu tine.

– Ce-ţi pasă? porni el pe scurtul culoar. Eşti ambivalentă, mai ştii?

O culcă pe pat, lăsîndu-se deasupra ei.

– O mică tartă n-a făcut rău nimănui.

– Nu vreau să...

– Ba vrei să...

Îşi coborî gura spre a lui Jo, lăsînd doar o distanţă infimă.

– Şi eu vreau, şi am vrut-o tot timpul. Astă seară eşti într-o dispoziţie sinceră, nu, Jo? Vrei să spui că nu te întrebi, că nu doreşti?

Trupul îi era cald şi solid, ochii limpezi, direcţi.

– Mă întreb, răspunse Jo.

– Merge şi aşa.

Şi-şi prăvăli gura peste a ei.

Gustul lui, nevoia bruscă şi tăioasă îi risipiră din cap toate grijile. Recunoscătoare, ştiind că Nathan nu aştepta de la ea mai mult decît atîta cît avea, ridică braţele să-l cuprindă.

– Gura ta, îi zgîrie el uşor cu dinţii buza de sus, minunat de plină. Christoase, cît am mai dorit gura asta. Mă scoate din minţi.

Lui Jo i-ar fi venit să rîdă şi aproape o făcu. Apoi limba lui se încurcă fierbinte cu a ei şi o neaşteptată

arsură o sfredeli în jos, pentru a-i învăpăia locul dintre coapse. Fu necesar doar un geamăt ca să-l facă să se afunde şi mai adînc.

Năucită, îşi strînse pumnii în părul lui. Înainte, n-o mai sărutase niciodată astfel. Jo nu ştiuse că acea plăcere între o gură şi alta putea provoca o mie de dureri dezlănţuite într-o mie de locuri.

Mîinile lui rămaseră strînse căuş în jurul feţei sale, ca şi cum tot ceea ce-şi dorea s-ar fi adunat numai acolo.

Jo se mişcă dedesubt, tremurînd, apoi arcuindu-şi şoldurile. Nathan fu nevoit să-şi smulgă gura de pe a ei şi să i-o apese pe gît, pentru a nu se grăbi amîndoi prea tare. Mirosul pielii ei, acel iz de aromă a primăverii timpurii, fu încă un şoc binevenit pentru organismul lui. Zăbovi pe loc, chinuindu-i pe amîndoi pînă cînd pulsul de sub limba lui o luă la goană.

O desfăcea nod cu nod. Moment cu moment, trupul ei se destinse, cu mutările şi cutremurele dinlăuntru-i întinzîndu-se, crescînd. O surescita faptul că nu-şi prea putea trage respiraţia, nu era sigură unde avea să se deplaseze în continuare gura lui. Fermecată, îşi trecu mîinile peste umerii săi, pe spate, mulţumită de relieful şi fluiditatea muşchilor bărbăteşti sub degete.

Cînd gura lui Nathan reveni lacomă la a ei, Jo i-o întîmpină cu recunoştinţă, desfătîndu-se în fiorii ascuţiţi ce-i zvîcneau prin tot sistemul. Se arcui din nou, puţin cam frustrată de barierele care o împiedicau să-l absoarbă în ea. Nevoia de descărcare fizică era mult mai mare decît îşi imaginase.

Nathan îi prinse lobul urechii între dinţi, muşcînd uşor.

– De data asta, nu mai alegem ambivalenţa.

Se retrase, încălecînd-o. Ultimele raze de soare şiroiau prin fereastra de la apus, incendiind aerul. Părul lui Jo strălucea în jurul feţei ca o aureolă, roşu profund, fumuriu, ca frunzele de toamnă. Ochii ei erau albaştri precum cerul în toiul verii, iar pielea avea trandafiriul delicat de primăvară.

Nathan îi ridică mîna, sărutîndu-i rînd pe rînd degetele.

– Ce faci?

– Te savurez. Îţi tremură mîna, iar ochii ţi-s plini de nervi. Îmi place, îi frecă el o falangă cu dinţii. E excitant.

– Nu mi-e frică.

– Nu, eşti doar derutată.

Îi lăsă mîna jos, descheindu-i primul nasture al bluzei.

– Aşa e şi mai bine. Nu ştii ce-am să te fac să simţi în continuare.

După ce îi descheie bluza, o deschise şi-şi lăsă încet privirea să lunece în jos. Pe dedesubt, Jo purta un sutien albastru-electric, satinul lucios coborînd decoltat peste movilele palid-lăptoase ale sînilor.

– Ei, ei, reveni el cu privirea spre a ei, deşi stomacul i se crispa de poftă s-o devoreze. Cine-ar fi crezut?

– Nu-i al meu.

Jo se blestemă în sinea ei, cînd Nathan zîmbi.

– Vreau să zic, l-am cumpărat şi-l port numai ca să scap de gura lui Lexy.

– Dumnezeu s-o binecuvînteze pe Lexy.

Cu blîndeţe, privindu-i faţa, îşi trecu degetele mari pe deasupra marginii cupelor. Genele lui Jo tresăriră şi coborîră.

– Ai reţineri faţă de mine, o mîngîie el cu un centimetru mai jos. N-am să te las. Vreau să te aud oftînd, Jo Ellen. Vreau să te aud gemînd. Şi pe urmă, să te aud ţipînd.

Jo deschise ochii, dar respiraţia i se opri în piept cînd Nathan îi frecă sfîrcul cu un deget.

– O, Doamne.

– Ascunzi prea mult din tine, şi nu numai trupul ăsta remarcabil. Ascunzi prea mult din Jo Ellen. Iar eu voi vedea totul şi voi avea totul, pînă să terminăm.

Îi deschise catarama din faţă a sutienului, privindu-i sînii cum se revărsau eliberaţi. Apoi, coborîndu-şi capul,

începu să-i devoreze.

Jo gemu într-adevăr, după care sunetele scoase de ea deveniră scîncete repezi, nestăpînite. Durerea era insuportabilă, iraţională. Se mişcă agitată sub el, pentru a şi-o potoli, nereuşind decît să-şi accelereze şi mai mult palpitaţiile.

Îl trase de cămaşă, smulgîndu-i-o peste cap şi aruncînd-o violent în lături, pentru a-i simţi carnea înfierbîntată. Înlăuntrul ei se dezlănţui furtuna, azvîrlind-o tot mai aproape de piscul acela înalt şi ascuţit, trăgînd-o apoi înapoi, doar cu cîţiva paşi, înainte de a o lua pe aripile ei.

Gura lui, mîinile, o cutreierau toată, sfidînd-o să păstreze ritmul, făcînd să-i fie imposibil altceva decît să se poticnească orbeşte. Se zvîrcoli, încercînd să se elibereze. Oriunde exista aer, avea un punct de care să se agaţe.

Dar Nathan o ţinea captivă, întemniţată în voluptatea aceea cumplită. Şi nu-i dădea de ales decît să îndure violentul război al senzaţiilor în luptă cu alte senzaţii. Îi trase pantalonii de pe şolduri, dezvăluind fîşia albastră de satin. Gura îi coborî pe abdomen, tot mai jos, cu respiraţia trudită îngroşînd aerul, laolaltă cu a ei.

Jo nu-şi auzi propria voce cerînd, dar Nathan, da.

Nu trebui decît să strecoare un deget sub satinul acela, decît s- o atingă, pentru a o face să explodeze.

Trupul i se încordă convlusiv sub el, legănat de valuri-valuri de plăcere topită. Nathan îşi lipi faţa de pîntecul ei care trepida, în timp ce propriu-i trup răspundea cutremurîndu-se.

Slavă Domnului, slavă Domnului, atîta doar îşi putu spune Jo, cînd tensiunea se scurse din ea. Muşchii i se înmuiară şi trase cu sete aer în piept. Numai pentru a-l expira iarăşi, cu un ţipăt înfundat, cînd degetele acelea iscusite şi neiertătoare o aţîţară din nou.

Crezuse că asta era tot? Sîngele lui Nathan vîjîia dureros prin cap, prin inimă, prin şale, cînd îi smulse

opreliştea subţire. Crezuse că avea să-l lase pe vreunu din ei să se oprească înainte de nebunia totală? Î smuci şoldurile în sus şi, cu limba, începu s-o distrugă.

Iar Jo ţipă.

Braţele i se repeziră înapoi, cu degetele lovindu-se de stîlpii metalici, lucioşi, ai tăbliei patului, după care se agăţară cu disperare, parcă pentru a-i împiedica trupul să fie dus de curent. În spatele pleoapelor ei închise pulsau lumini de un roşu violent, iar pe sub piele sîngele îi curgea primejdios de repede. Se sfărîmă iarăşi, în mii de cioburi zburînd care-ncotro.

Apoi mîinile lui i le apucară pe ale ei peste stîlpii patului. Se afundă în ea, umplînd-o, o posedă nemilos, pentru a o urca din nou spre culme, cu mişcări prelungi, lente, deliberate. Chiar în timp ce vederea i se înceţoşa, Jo îi putu distinge ochii, de o intensitate sfredelitoare, cenuşiul pur închizîndu-se spre negru.

Neputincioasă, îi preluă ritmul, cu respiraţia întretăiată şi sfîşiată cînd Nathan îl acceleră. Odată cu împingerile lui, repezi şi puternice, începu şi ea să pompeze din şolduri.

Cînd gura i-o cuprinse pe a sa, nu mai putu decît să capituleze. Cînd trupul i se rostogoli în sfîrşit, complet în afara oricărui control, nu mai putu decît să-şi dea drumul.

Iar Nathan nu mai putu decît s-o urmeze.

Nu ştia dacă dormise. Aproape se întreba dacă nu cumva căzuse pur şi simplu în comă. Dar, cînd deschise ochii, afară se întunecase complet. Sau asta, îşi spuse ea ca prin ceaţă, sau orbise.

Nathan zăcea culcat deasupra, cu capul rezemat între sînii ei. Îi simţea bătăile repezi ale inimii, auzea foşnetul scăzut al vîntului prin plasele de la ferestre.

O simţi mişcîndu-se infim.

– Încă o clipă, şi nu te mai strivesc.

– Nu-i nimic. Aproape pot să respir.

Buzele lui se arcuiră, cînd şi le trecu peste latura sînului ei, dar se rostogoli la o parte. Înainte ca Jo să se poată mişca, o cuprinsese cu un braţ şi o trase spre el.

– Tartă cu brînză, vezi să nu.

Jo deschise gura, convinsă că avea să-i vină un comentariu spiritual. Dar nu ieşi decît un hohot de rîs.

– Poate că m-am lipsit de deserturi, un timp.

– Atunci, ai nevoie de porţii duble.

Se cuibări lîngă el, pe negîndite.

– Dacă încercăm un supliment, o să ne omorîm.

– Ba n-o să ne omorîm. Ne ocupăm mai întîi de biftecurile alea şi-am să te cherchelesc puţin. Cum, că tot veni vorba, plănuiserăm iniţial. Apoi, luăm şi suplimentul.

– Plănuiseşi să mă îmbeţi?

– Era una dintre ideile mele. Apoi, mai aveam una cu o căţărare pe panouri pînă în balconul tău. Un fel de scenariu de răpire.

– Ţi-ai fi rupt gîtul.

– Nu, Brian şi cu mine ne zbenguiam ca maimuţele pe panourile alea, tot timpul.

– Sigur, cînd aveaţi zece ani.

Jo se săltă în cot, scuturîndu-şi părul înapoi.

– Acum eşti cu vreo sută de livre mai greu şi mă îndoiesc că ţi-ai păstrat agilitatea.

– Nu e momentul să aduci în discuţie agilitatea mea.

Zîmbind, îşi rezemă fruntea de a lui.

– Ai perfectă dreptate. Poate ai să-mi faci o surpriză, într-o noapte.

– Poate. Dar acum... o trase el încet de păr, înainte de a se ridica în capul oaselor. Mă duc să-ţi pregătesc cina.

– Nathan.

Jo îşi trecu o mînă peste cuvertura mototolită, în timp ce el îşi căuta pantalonii.

– De ce-ţi dai atîta osteneală pentru mine?

Un moment, nu-i răspunse. Nu putea fi sigur de miş-

cările lui, nici de cuvinte. După ce îşi trase pe el blugii, îi studie silueta în întuneric.

– N-a fost necesar decît să te revăd, Jo Ellen. Atîta tot. Mi s-a tăiat respiraţia şi încă nu mi-am regăsit-o.

– Sînt încurcată complet, Nathan, înghiţi ea cu greu, recunoscătoare că întunericul îl împiedica să-i distingă faţa; nu se putea ca jinduirea care se adunase în ea să nu se vadă. Nu ştiu ce cred, ce simt, despre nimic. Despre nimeni. Ţi-ar fi mai bine dacă te-ai desprinde.

– Am ales şi calea cea uşoară, de cîteva ori. De obicei, duce la plictiseală. Pînă acum, numai plicticoasă n-ai fost.

– Nathan...

– Crede-mă că-ţi pierzi vremea discutînd cu mine în timp ce stai goală în patul meu.

Jo îşi trecu o mînă prin păr.

– Bine zis. Ne certăm mai tîrziu.

– Perfect. Eu mă duc să mai pun nişte tăciuni sub grătar.

Şi, întrucît plănuia s-o mai aibă o dată goală în patul lui înainte ca seara să se sfîrşească, nu credea că urmau să aibă prea mult timp de discuţii.

Capitolul 21

– Rămîi, o cuprinse Nathan pe Jo cu braţele de talie, frecîndu-şi nasul în ceafa ei; avea părul încă umed de la duşul pe care-l făcuseră împreună; mirosul de săpun pe pielea ei îl excita din nou. Am să-ţi fac micul dejun, mîine dimineaţă.

Jo îl cuprinse cu braţul pe după gît. O uimea să vadă cît de uşor le era să fie atît de apropiaţi.

– N-ai din ce să mi-l faci.

– Pîine. Am pîine, o răsuci el în loc, pentru a se putea delecta cu arcuirea superbă a gîtului şi a umărului ei. Sînt un geniu la prăjitul pîinii. Mi s-a dus vestea pentru pîinea mea prăjită.

– Oricît de apetisant sună... Nathan, încercă ea să se smulgă din mîinile lui prădalnice, cu un sunet aflat undeva între rîs şi geamăt. O să ne omorîm şi trebuie să merg acasă.

– Abia e miezul nopţii.

– E trecut de unu.

– Ei, atunci, fiind practic dimineaţă, poţi foarte bine să rămîi.

O dorea şi ea. Cînd gura lui i-o găsi pe-a ei, convingător, o dori şi mai mult.

– Am de rezolvat unele lucruri acasă. Şi trebuie să-l împac pe Brian, pentru încurcătura în care l-am lăsat aseară.

Îşi ridică mîinile pe faţa lui, plăcîndu-i senzaţia acesteia sub degete. Obraji, bărbie, ţepii bărbii. Explorase vreodată chipul unui bărbat în acest fel? O dorise mă-car?

– Şi trebuie să mă gîndesc, se retrase ea cu fermitate. Sînt o gînditoare, Nathan. O planificatoare. Asta e un teritoriu nou pentru mine.

Nathan îi masă cu un deget cuta care-i apăruse între sprîncene.

– Nu mă convingi decît să schimb încontinuu direcţia cu tine.

Un nou val de nervozitate îi străbătu pielea.

– Atunci, va trebui să rămîn cu un pas mai înainte. Dar acum trebuie să mă duc acasă.

Dîndu-şi seama că era hotărîtă, Nathan îşi impuse să revină asupra imaginii plăcute a deşteptării lîngă ea, dimineaţa.

– Te duc cu maşina.

– Nu e nevoie să...

– Jo, îi puse el mîinile pe umeri, vorbind încet şi categoric. Nu vei ieşi singură pe întuneric.

– Nu mi-e frică. Nu-mi va mai fi frică niciodată.

– Bravo ţie. Dar tot te conduc. Sau putem să ne luăm la ceartă pe tema asta, te manevrez din nou spre

nind în marşarier, înainte de a urca scara.

– Bună seara, îl salută ea rece pe Brian. E o noapte plăcută de stat pe verandă.

O privi lung un moment, după care se mişcă atît de repede, încît Jo aproape ţipă. Braţele lui o cuprinseră strîns.

– Iartă-mă. Îmi pare atît de rău.

Amuţită de uimire, începu să-l bată uşor pe spate, apoi exclamă uşor, cînd Brian o smulse de lîngă el, zgîlţîind-o.

– Numai tu eşti de vină. Atît de tipic, atît de-al naibii de tipic pentru Jo Ellen.

– Cum? se prăvăli indignarea peste surpriză, făcînd-o să-l împingă. Ce naiba vrei să spui? Şi nu mă mai maltrata.

– Maltrata? Ar trebui să-ţi trag un şut în fund de să-ţi iasă pe urechi. De ce naiba n-ai spus nimănui ce se întîmpla? De ce nu mi-ai spus că aveai necazuri?

– Dacă nu-mi dai drumul în clipa asta...

– Nu, continui la fel ca întotdeauna, împingînd oamenii la o parte din drum pentru ca tu să poţi să...

Se întrerupse, cu un mormăit, în momentul cînd pumnul ei îl lovi în stomac. Lovitura fu rapidă şi destul de puternică pentru a-l lua pe nepregătite. Coborîndu-şi mîinile, o privi cu ochi îngustaţi.

– Nici asta nu s-a schimbat. Întotdeauna ai ştiut să dai pumni.

– Ai noroc că nu ţi-am ochit mutra asta drăgălaşă.

Trăgîndu-şi nasul, Jo îşi frecă braţele, în locurile unde o strînseseră degetele lui. A dracului să fie dacă avea chef să rămînă cu vînătăi.

– Se vede clar că nu ai dispoziţie să porţi o conversaţie rezonabilă, civilizată. Aşa că mă duc la culcare.

– Un singur pas să faci spre uşa aia şi te iau la bătaie pe genunchi.

Jo se ridică pe vîrfuri, înfigîndu-şi faţa într-a lui.

– Să nu mă ameninţi, Brian Hathaway.

– Să nu mă pui tu la încercare, Jo Ellen. Stau aici de

peste două ore, mort de îngrijorare, aşa că am toate motivele să mă achit.

– Am fost cu Nathan, cum ştii foarte bine. Şi nu ai nici un motiv să te îngrijorezi pentru viaţa mea sexuală.

Brian scrîşni din dinţi.

– Nu vreau s-aud de ea. Nici măcar să mă gîndesc nu vreau. Nu discut despre faptul că tu şi Nathan vă... Nu vorbesc despre asta.

Jo îşi muşcă partea interioară a obrazului, pentru a nu zîmbi. Dacă ar fi ştiut că-i era atît de uşor să-şi domine fratele, ar fi folosit acel procedeu de ani de zile.

– Bine.

Mulţumită de punctul cîştigat, porni agale spre balansoarul de pe verandă şi se aşeză. Îşi înclină capul, scoţîndu-şi o ţigară.

– Şi cam despre ce ai vrea să auzi, să te gîndeşti, să vorbim, Brian?

– Nu-mi veni cu figura asta de mare frumoasă sudistă, Jo. Nu te prinde.

Jo aprinse bricheta.

– E tîrziu şi sînt obosită. Dacă ai ceva de spus, spune odată, ca să mă duc la culcare.

– Nu trebuia să fii singură.

Glasul lui devenise mai calm, atrăgîndu-i privirea.

– Nu trebuia să treci prin toate acele lucruri singură, să stai singură în spitalul ăla. Şi vreau să ştii că tu ai ales aşa.

Trase încet din ţigară.

– Da, eu am ales. Era problema mea.

– Aşa e, Jo, făcu Brian un pas înainte, agăţîndu-şi degetele mari în buzunarele din faţă, pentru a nu strînge pumnii. Problemele tale, victoriile tale, viaţa ta. Niciodată n-ai găsit de cuviinţă să împărtăşeşti altcuiva ceva din toate astea. De ce ar fi acum altfel?

Stomacul ei se crispă nervos.

– Ce-ai fi făcut?

– Aş fi putut să fiu alături de tine. Ţi-aş fi fost alături. Mda, te şochează ca toţi dracii, nu? continuă el, înainte

dormitor şi te duc acasă mîine dimineaţă. Tatăl tău are armă?

Jo rîse, suflîndu-şi bretonul din ochi.

– E foarte puţin probabil să te împuşte fiindcă te-ai culcat cu mine.

– Dacă trage, contez pe tine să mă oblojeşti pînă mă vindec.

Şi luă cheile de pe bufet.

– Sînt sudistă, îi aminti Jo, în timp ce porneau spre uşă. Voi găsi chiar şi un jupon din care să rup bandaje.

– Pentru aşa ceva, aproape că ar merita să fiu împuşcat.

În timp ce se urca în jeep, Jo întrebă:

– Ai fost vreodată împuşcat?

– Nu, se aşeză el alături, pornind motorul. Dar mi-am scos amigdalele. Ce poate fi mai rău de-atît?

– Multe, cred.

Îşi întinse picioarele, se rezemă de spătar şi închise ochii. Era frîntă, cuprinsă de o oboseală delicioasă. Avea muşchii destinşi şi mintea înceţoşată plăcut. Simţea aerul ca o mătase pe piele.

– Pe insula asta, murmură ea, nopţile cele mai plăcute sînt atunci cînd îţi sună liniştea în urechi şi nu mai e treaz nimeni. Poţi simţi mirosul copacilor şi al apei. Marea e o şoaptă în fundal, ca bătaia unei inimi.

– Poţi fi singură, fără a te simţi singură.

– Mmm. Cînd eram mică, îmi imaginam cum ar fi dacă aş fi complet singură, dacă pentru cîteva zile aş avea toată insula pentru mine. Ar fi fost numai a mea, oriunde mergeam, oriunde mă uitam. Mă gîndeam că aşa ar fi. Dar apoi am visat-o şi mi s-a făcut teamă. În vis, alergam mereu, prin casă, în pădure, pe plajă. Voiam să găsesc pe cineva, pe oricine, care să-mi fie alături. Însă eram singură de tot. Şi mă trezeam plîngînd după tata.

– Iar acum, faci fotografii ale singurătăţii.

– Cred că da.

Oftă şi deschise ochii. Iar afară, prin întuneric, văzu un licăr de lumină.

– Kate mi-a lăsat o lampă aprinsă.

Era liniştitoare acea luminiţă de acasă. O privi dansînd printre copaci, învingînd umbrele. Cîndva, fugise de acea lumină, iar odată alergase spre ea. Sperase că avea să vină vremea cînd va putea merge în oricare direcţie fără teamă.

În timp ce se apropiau de capătul aleii, văzu o siluetă ridicîndu-se din balansoarul de pe verandă. Stomacul îi făcu o tumbă dizgraţioasă, înainte ca Nathan să-i acopere mîna cu a lui.

– Stai aici. Încuie portierele.

– Nu, eu... expiră ea tremurător. E Brian, adăugă, simţindu-se prost din cauza valului de uşurare care o cuprinsese.

Nathan dădu din cap, recunoscîndu-l şi el pe Brian, cînd acesta ieşi la lumină.

– O.K., să mergem.

– Nu, îi strînse ea scurt mîna cu care i-o acoperea pe a sa. Să nu complicăm lucrurile. Dacă are nevoie să mai urle puţin la mine, o merit, şi nu vreau să vă măsuraţi din ochi şi să-ncercaţi să descoperiţi cum să rezolvaţi faptul că sînteţi prieteni, iar tu te culci cu sora lui.

– Nu pare să fie înarmat.

Aceste cuvinte o făcură să rîdă, aşa cum dorise Nathan.

– Du-te acasă, îşi schimbă Jo poziţia, găsind că era foarte simplu să se aplece spre el, atingîndu-i buzele cu ale sale. Brian şi cu mine ne vom descurca singuri cu bagajele de familie. Sîntem prea politicoşi ca să putem face o treabă bună sub ochii tăi.

– Vreau să te văd mîine.

Jo deschise portiera.

– Vino la micul dejun – dacă nu cumva eşti hotărît să te răsfeţi cu pîinea ta prăjită faimoasă în lumea întreagă.

– Voi fi aici.

Porni spre verandă, aşteptînd pînă auzi jeep-ul por-

ca Jo să-şi coboare privirea. Nu mă interesează cît de încurcată e familia asta, nu trebuia să înfrunţi totul singură. Şi nu vei rămîne singură şi de-acum încolo.

– Am fost la poliţie.

– Nu vorbesc numai de poliţie, deşi orice nătărău s-ar fi dus să reclame cînd a început totul, la Charlotte.

Jo scuturǎ scrumul şi mai trase un fum.

– Ar fi bine să te hotărăşti dacă vrei să mă ridiculizezi sau să mă jigneşti.

– Le pot face pe amîndouă.

Nemulţumită, aruncă ţigara, privind jarul roşu rostogolindu-se prin întuneric şi dispărînd.

– Am venit acasă, nu?

– Asta, cel puţin, a fost cît de cît logic. Ai venit acasă arătînd de parcă ai fi fost tîrîtă pe cinci mile de drum cu hîrtoape, şi pe urmă n-ai spus nimănui ce ţi se întîmplase. Decît lui Kirby. I-ai spus lui Kirby, nu-i aşa, după ce te-am dus eu pe sus pînă acolo? o fulgerǎ el din ochi. Rezolv eu şi cu ea, mai tîrziu.

– Las-o-n pace. I-am spus despre colaps şi atîta tot. E o chestiune medicală şi nu e obligată să-i povestească amantului ei despre problemele medicale ale pacienţilor.

– I-ai spus şi lui Nathan.

– Abia astă seară. Astă seară i-am povestit totul, fiindcă mi s-a părut normal şi corect.

Obosită, îşi frecă fruntea. O bufniţă uguia monoton, undeva în întunecimea răcoroasă. Jo şi-ar fi dorit să-i găsească pomul, să se caţere pe crengi şi să se cuibărească acolo în linişte.

– Vrei să o iau de la început cu tine, Brian? Vrei să reiau totul, cuvînt cu cuvînt, pînă-n cele mai mici amănunte?

– Nu, oftă el, aşezîndu-se alături. Nu, nu e nevoie să iei totul de la capăt. Cred că, dacă mi-ai fi spus, dacă nu eram toţi atît de suciţi... M-am gîndit la asta în timp ce stăteam aici, întărîtîndu-mă să mă reped la tine.

– Nu era nevoie de prea mult. Deja te înfuriaseşi pe

mine. Mă dăduseşi afară din casă.

Brian rîse scurt, aspru.

– Tu eşti de vină că m-ai lăsat. E şi casa ta.

– E casa ta, Brian. Întotdeauna a fost a ta, mai mult decît a oricui altcuiva, spuse ea încet, pe un ton de încuviinţare calmă. Tu eşti cel care ţine cel mai mult la ea şi o îngrijeşte cel mai mult.

– Şi te deranjează cu ceva?

– Nu. În fine, puţin, poate, dar mai mult mă uşurează. Nu am de ce să-mi fac griji că intră apa prin acoperiş, fiindcă ţi le faci tu.

Îşi înclină capul pe spate, privind zugrăveala albă, lucioasă, a verandei, apoi grădinile luminate de lună. Clopoţeii de vînt zăngăneau, fîntîna arteziană era închisă pe timpul nopţii, iar mirosul trandafirilor moscaţi plutea pătrunzător pe adierile vîntului.

– Nu vreau să trăiesc aici. Mult timp, am crezut că nici măcar să mă întorc aici nu mai doream. Dar m-am înşelat. Vreau să revin. Toate cele de-aici înseamnă pentru mine mai mult decît mi-am îngăduit să cred. Vreau să ştiu că pot să mă întorc din cînd în cînd. Că mă pot aşeza aici într-o noapte caldă şi senină ca asta, mirosind măzărichea şi iasomia şi trandafirii mamei. Loxy şi cu mine nu putem locui aici la fel ca tine. Dar cred că amîndouă avem nevoie să ştim că Sanctuarul stă pe colina lui ca întotdeauna şi nimeni nu ne va încuia uşa în nas.

– Nimeni n-ar face asta.

– Am visat că uşile erau încuiate şi nu puteam intra în casă. Nimeni nu venea cînd strigam şi toate ferestrele erau întunecate şi pustii.

Închise ochii, dorind să reia totul în minte, dorind să ştie că acum se putea împotrivi.

– Mă rătăcisem în pădure. Eram singură şi speriată şi nu mai găseam drumul. Apoi, m-am văzut pe mine însămi stînd pe celălalt mal al rîului. Doar că nu mai eram eu. Era mama.

– Întotdeauna ai avut vise ciudate.

– Poate că dintotdeauna am fost nebună, zîmbi ea uşor, apoi privi în noapte. Semăn cu ea, Brian. Uneori, cînd îmi văd faţa în oglindă, am un adevărat şoc. În ultimă instanţă, asta m-a împins peste margine. Cînd am primit fotografiile alea, toate acele fotografii cu mine... Mi s-a părut că într-una din ele era mama. Numai că era moartă. Era goală, cu ochii deschişi, goi şi fără viaţă, ca ai unei păpuşi. Arătam exact ca ea.

– Jo...

– Dar fotografia n-a existat, continuă ea grăbită. Nici măcar nu fusese adevărată. Mi-o imaginasem. Întotdeauna am detestat să văd fotografii cu mine însămi, fiindcă în ele o revăd pe ea.

– S-ar putea să semeni cu ea, dar nu eşti ca ea, Jo. Tu te ţii de ceea ce începi şi mergi pînă la capăt.

– Am fugit de-aici.

– Ai scăpat de-aici, o corectă el. Te-ai dus să-ţi făureşti o viaţă proprie. Asta e cu totul altceva decît a părăsi o viaţă pe care ţi-o începuseşi deja, şi pe toţi oamenii care aveau nevoie de tine. Tu nu eşti Annabelle.

O cuprinse cu un braţ pe după umeri, punînd încet balansoarul în mişcare.

– Şi nu eşti mai nebună decît toţi ceilalţi de pe-aici.

Jo rîse.

– Ei, asta mă mai linişteşte, nu?

Era tîrziu, cînd Susan Peters ieşi din vila închiriată şi porni spre golf. Se certase urît cu soţul ei – şi trebuise să vorbească încet, ca să nu-i deranjeze pe prietenii împreună cu care ocupaseră casa pentru o săptămînă.

Individul era un idiot, decise ea. Nici nu era în stare să înţeleagă de ce-l luase de bărbat, necum de ce rămăsese căsătorită cu el timp de trei ani – ca să nu mai pomenească perioada în care trăiseră împreună fără a-şi legaliza relaţia cu acte.

De fiecare dată, absolut de fiecare dată cînd măcar făcuse aluzie la cumpărarea unei case, îi apărea pe

chip expresia aceea închisă. Şi începea să turuie despre rate şi taxe, întreţinere şi bani, bani, bani. Pentru ce naiba se speteau amîndoi cu munca? Ce, era condamnată să trăiască toată viaţa într-un apartament din Atlanta?

„Dracu' să le ia de convenienţe", îşi spuse ea, aruncîndu-şi pe spate coama cîrlionţată de păr negru. Îşi dorise o curte, o grădiniţă, o bucătărie unde să-şi poată practica specialităţile culinare pentru care urmase diverse cursuri.

Dar nu putuse obţine de la Tom altceva decît „odată". Odată. Ei bine, cînd avea să vină şi asta?

Dezgustată, se trînti pe plajă, scoţîndu-şi pantofii pentru a-şi îngropa degetele în nisip, cu privirea spre apele liniştite care lingeau la nesfîrşit bordajul bărcii pe care o închiriaseră.

Nu se zgîrcea să-şi cheltuiască banii pe o aiurită de bărcuţă, ca să se ducă la pescuit în fiecare zi nesuferită cît stăteau pe Desire.

Avuseseră destui bani pentru un aconto. Îşi rezemă cotul de genunchi, privind posomorîtă luna care plutea deasupra. Făcuse toate cercetările posibile despre finanţarea unei case, plata în rate şi creşterea dobînzilor. Îşi dorea nespus căsuţa aceea dulce de pe Aleea Florilor de Piersic.

Sigur, ar fi trăit cam strîmtoraţi în primii doi ani, dar se puteau descurca. Fusese atît de convinsă că atunci cînd îi vorbea despre economii şi ieşirea din nesfîrşitul ciclu al lunilor de chirie avea să se răzgîndească.

Şi, da, murea de ciudă cînd vedea că Mary Alice şi Jim se pregăteau să se instaleze în căsuţa aceea drăgălaşă din noul cartier. Un arbust de magnolia în curtea din faţă şi o grădină interioară lîngă bucătărie.

Oftă, dorindu-şi să fi aşteptat pînă se întorceau acasă pînă începea iarăşi să-l prelucreze pe Tom. Ar fi fost mai bine. Ştia cît de importantă era alegerea momentului, cînd avea de-a face cu soţul ei. Dar se supărase aşa de tare, încît nu se mai putuse stăpîni.

La întoarcerea în Atlanta, Tom avea să se uite la casa aia de pe Florile de Piersic, chiar şi dacă trebuia să-l tîrască de ureche pînă acolo.

Auzind paşi în spatele ei, rămase cu privirea drept înainte.

– Degeaba vii aici ca să ne-mpăcăm, Tom Peters. Nici pe departe nu mi-a trecut supărarea pe tine. Şi s-ar putea nici să nu-mi mai treacă vreodată.

Furioasă că nu încerca s-o convingă cu vorba bună, îşi cuprinse genunchii cu braţele.

– Du-te înapoi şi vezi-ţi de socotelile tale din carneţelul de cheltuieli, dacă numai la bani îţi stă gîndul. Eu nu mai am nimic de spus.

Cum tăcerea se prelungea, Susan scrîşni din dinţi şi întoarse capul:

– Ascultă aici, Tom... Oh...

Cu obrajii înroşiţi de jenă, privi spre chipul străinului.

– Scuzaţi-mă. Vă luasem drept altcineva.

Omul zîmbi fermecător, cu un licăr amuzat în ochi.

– Nu face nimic. Şi eu am să te iau drept altcineva.

Chiar în momentul cînd primul semnal de alarmă îi declanşă un ţipăt din piept, necunoscutul o lovi.

N-avea să fie perfect, înţelese el, studiind-o în timp ce zăcea prăbuşită la picioarele lui. Nu plănuise acea şedinţă de antrenament improvizată, dar nu putuse dormi. Avea mintea atît de plină, iar nevoia sexuală era neaşteptat de intensă în seara aceea.

Era foarte, foarte nemulţumit de ea. Ceea ce nu avea alt efect decît să-l facă s-o dorească şi mai mult.

Şi apoi o găsise pe bruneta cea drăgălaşă, ca un cadou, stînd singură lîngă apă, în lumina schimbătoare a lunii.

„Calul de dar nu se caută la dinţi", îşi spuse el, cu un chicotit, pe cînd o ridica în braţe. Aveau să se mute puţin mai încolo. În caz că moş Tom – cine-o mai fi fost şi ăla? – se abătea prin golf.

Era uşoară şi nu-l deranja efortul. Fluierînd afon, o

duse peste nisip şi printr-o despărţitură îngustă dintre dune. Avea nevoie de lumina lunii, aşa că se opri la marginea dunelor. Era un loc pitoresc, cu tufişurile argintate de lună, îşi spuse el, depunînd-o pe pămînt.

Şi era pustiu.

Îi legă mîinile cu cureaua şi puse drept căluş una dintre eşarfele de mătase pe care le purta întotdeauna la el. Mai întîi o dezbrăcă, încîntat să constate că avea trupul zvelt şi atletic. Cînd îşi scoase blugii, femeia gemu slab.

– Nici o grijă, iubito, eşti foarte drăguţă şi foarte sexy. Iar lumina lunii de avantajează.

Îşi scoase aparatul – *Pentax*-ul cu un singur obiectiv şi vizare prin reflex cu care-i plăcea să facă portrete – mulţumit că îl încărcase cu film cu expunere lentă. Dorea detalii fine şi o claritate maximă. Probabil trebuia să-l supradevelopeze şi să lucreze cu filtrele, în camera obscură, pentru a obţine contrastele şi texturile dorite.

Abia aştepta să perfecţioneze pozitivele.

Fluierînd în surdină, îşi fixă blitzul şi făcu trei fotografii, înainte ca pleoapele ei să tresară.

– Exact, exact, cam acum voiam să te trezeşti. Încet. Cîteva prim-planuri frumuşele ale feţei ăsteia drăguţe. Ochii sînt cei mai reuşiţi. Întotdeauna.

În timp ce se deschideau, tulburi de durere şi de nedumerire, începu să i se întărească erecţia.

– Superb, absolut superb. Uită-te aici, uită-te-aici în clipa asta. Încoace, puişor. Limpezeşte-te.

Satisfăcut, îi imortaliză revelaţia şi spaima. Puse aparatul jos, în timp ce femeia începea să se agite. Mişcările ei ar fi înceţoşat imaginea şi nu avea film de rezervă, cu viteză de expunere mai mare. Continuînd să zîmbească, luă pistolul pe care şi-l pusese peste pantalonii împăturiţi cu grijă. Şi i-l arătă.

– Acum, aş vrea să nu te mişti. Vreau să stai nemişcată, complet nemişcată, şi să faci tot ce-ţi spun. Ultimul lucru pe care-l doresc e să-l folosesc pe ăsta.

Înţelegi, da?

Ochii începură să-i înoate în lacrimi, care i se prelinseră pe obraji. Dar dădu din cap. Teroarea îi clocotea în creier şi, cu toate că încercă să rămînă nemişcată, începură s-o zguduie fiorii.

– Am să te fotografiez. Avem o sesiune fotografică. Doar nu te temi să fii fotografiată, o femeie drăguţă ca tine.

Înlocui pistolul cu aparatul, zîmbind triumfal.

– Ascultă ce vreau să faci. Îndoaie genunchii. Haide, aşa, şi întoarce-i spre stînga. Ei un trup fermecător. De ce nu l-am reprezenta cît mai avantajos?

Femeia se supuse, cu ochii rostogolindu-i-se în orbite pentru a privi spre pistol. Cromul lucea şi sclipea mat. Nu dorea decît nişte fotografii, îşi spuse ea, în timp ce respiraţia i se întretăia tremurător. Apoi, urma s-o lase în pace. Să plece. N-avea să-i facă nici un rău.

Groaza îi bulbuca ochii, îi albea pielea ca laptele şi-l făcea să palpite dureros. Mîinile începură să-i tremure, semnalîndu-i că nu mai putea aştepta etapa următoare.

Cu inima bubuindu-i în ţeastă, puse încet camera jos, pe cămaşă. Foarte blînd, îi puse o mînă pe gît, privind-o în adîncul ochilor.

– Eşti frumoasă, murmură el. Şi neajutorată. Ştii, nu? Nu poţi face nimic. Eu sînt stăpînul. Eu am toată puterea. Nu-i aşa?

Femeia smuci din cap în sus şi-n jos, cu mici suspine înăbuşite de mătase. Cînd mîna lui i se lăsă peste sîn, strîngînd, gemu rugător, dînd nebuneşte din cap. Călcîiele i se înfipseră în nisip, încercînd să scape.

O încălecă.

– Nu-ţi va folosi la nimic.

Se cutremură, cînd femeia se arcui, zbătîndu-se sub el.

– Cu cît te zvîrcoleşti, cu atît îmi place mai mult. Ia încearcă să urli.

Îi strînse iarăşi sînii, apoi se aplecă să-i muşte.

– Urlă, fir-ai a dracului. Urlă.

Un scîncet răguşit i se smulse din piept, arzîndu-i gîtlejul. Disperată, se zbătu sub căluş, încercînd să-l tragă în lături cu dinţii, cu limba, cu buzele.

Îi despărţi coapsele, vătămîndu-i intenţionat pielea. Şi, în timp ce o viola, se gîndi la Jo. Se gîndi la picioarele lungi ale lui Jo. La gura senzuală a lui Jo Ellen. La ochii albaştri şi cu pleoape grele ai lui Jo Ellen, în timp ce se înfunda cu violenţă năduşită în înlocuitoarea ei.

Orgasmul fu cutremurător, aducîndu-i în ochi lacrimi de surpriză şi triumf. Cu mult mai reuşit decît ultimul, îşi dădu seama, coborînd absent o mînă peste gîtul femeii şi începînd s-o apese, pînă încetă să se mai zbată.

Alesese bine momentul, îşi spuse, pe cînd extazul se risipea într-o relaxare dulceagă. Îşi găsise îngerul de antrenament. Briza îi răcori pielea umedă, cînd se ridică să ia aparatul.

Îşi aminti cum fusese conturat procesul în jurnalul lui şi-şi impuse să nu se mulţumească doar cu o reproducere, ci să progreseze.

– Poate că te voi viola din nou, poate că nu.

Zîmbi, cu mici riduri formîndu-i-se în jurul ochilor şi al gurii.

– Poate că te voi lovi, poate că nu. Totul depinde de cum te porţi. Stai cuminte, îngeraşule, şi gîndeşte-te la ce ţi-am spus.

Mulţumit că pentru un timp avea să stea liniştită, schimbă obiectivele. Pupilele ei erau două luni enorme, negre, înconjurate doar de două subţiri cercuri căprui, şi respira sacadat, subţire. Fluierînd vesel, încărcă un nou film în aparat. Fotografie pînă îl termină, apoi o violă a doua oară.

Şi se hotărîse s-o lovească. În fond, variantele, dispoziţia, puterea se aflau complet în mîinile lui.

Susan nu se mai împotrivi. Din toate punctele de vedere, în afara celui fizic, încetase să mai fie acolo. Trupul îi era amorţit, îi aparţinea altcuiva. În mintea ei,

era în siguranţă, cu Tom, aşezaţi amîndoi în curtea casei lor noi şi frumoase de pe Aleea Florilor de Piersic.

Abia simţi cînd îi scoase căluşul. Reuşi să suspine slab, făcînd un efort jalnic de a trage în piept suficient aer pentru a urla.

– Ştii bine că e prea tîrziu pentru aşa ceva, spuse el cu blîndeţe, aproape drăgăstos, în timp ce-i lega eşarfa împrejurul gîtului. Acum vei fi îngerul meu.

Strînse eşarfa, încet, dornic să prelungească momentul. Îi privi gura deschizîndu-se, chinuindu-se să absoarbă aer. Călcîiele ei tropăiră pe nisip, trupul începu să zvîcnească. Respiraţia lui devenea chinuită, puterea îl inunda, îi urla în cap, îi gonea prin sînge. Nici nu mai numără de cîte ori se oprise, lăsînd-o să-şi recapete cunoştinţa, înainte de a o duce din nou la limită. Se ridica de fiecare dată, luînd-o iarăşi în obiectiv. Nu doar un singur moment decisiv. Cît mai multe. Frica de moarte, acceptarea, licărul de speranţă cînd revenea spre viaţă. Capitularea, cînd se îndepărta din nou.

O, cît de mult regreta lipsa trepiedului şi a declanşatorului de la distanţă.

În sfîrşit, organismul i se rostogoli dincolo de stăpînirea de sine şi termină.

Gîfîind, murmură vorbe de alint, sărutînd-o cu recunoştinţă. Îi arătase un nou nivel, acest neaşteptat înger pe care soarta i-l aruncase la picioare. Aşa fusese sortit să fie, fireşte. Acum înţelegea. Mai avea multe de învăţat pînă să-şi împlinească destinul alături de Jo. Atît de multe de învăţat.

Scoase eşarfa, o împături şi o puse reverenţios peste pistol. O poziţionă fără grabă, potrivindu-i mîinile, după ce le eliberă. Umflăturile de pe încheieturi îl cam tulburau, aşa că îi ascunse mîinile sub cap, în chip de pernă.

Se gîndea să intituleze fotografia „Darul unui înger".

Se îmbrăcă, apoi îi strînse hainele într-o boccea. Mlaştina se afla prea departe. Ceea ce mai lăsaseră din

Ginny aligatorii şi celelalte animale era îngropat acolo, adînc. Nu avea timp să facă atîta drum, nici energie pentru efortul necesar.

Rîul, însă, avea destule locuri potrivit de adînci şi avea să-i satisfacă destul de bine scopul. Urma s-o ducă la locul de odihnă veşnică, legîndu-i o greutate de trup pentru a rămîne pe fundul alunecos al apei.

Şi atunci, hotărî el, căscînd larg, putea spune că avusese o noapte reuşită.

Capitolul 22

Cînd Giff se strecură afară din camera lui Lexy, coborînd scara din spate, cerul era perlat de lumina zorilor. Intenţionase să iasă din casă şi să pornească la drum înainte de răsăritul soarelui. Dar, în fond, îşi spuse el zîmbind alene, Lexy avea un mod al ei de a convinge un bărbat să mai rămînă.

Avusese nevoie de el. Mai întîi ca să-şi potolească furia împotriva lui Brian, apoi pentru a-i vorbi despre necazurile surorii ei. Puteau vorbi despre asemenea lucruri, şi despre multe altele, cuibăriţi în camera ei, şuşotindu-şi secrete.

Uşurinţa de a sta de vorbă, meditä Giff, nu era decît unul din avantajele de a fi îndrăgostit de o persoană pe care o cunoşteai din copilărie.

Apoi, mai era şi şocul electric, sfîrîitul neaşteptat al surprizei, cînd ajungeai să cunoşti acea persoană pe alte niveluri, mai intime. Giff expiră zgomotos, întinzînd mîna spre uşă. Cu siguranţă, nu-i era deloc greu s-o studieze pe Lexy Hathaway la acele alte niveluri. Felul cum arătase în cămăşuţa de noapte din mătase pe care şi-o cumpărase din Savannah fusese suficient pentru a-l face pe oricare bărbat în putere să îngenuncheze, mulţumindu-i lui Dumnezeu că avusese strălucita idee de a

o crea pe Eva.

Şi nu fusese o muncă prea problematică nici aceea de a o scoate din drăcovenia aia mică şi subţire. Ba chiar, conchise el, cînd o ducea la Savannah, duminică, avea să-i mai cumpere una, numai pentru a putea să...

Imaginea lui Lexy în mătase de culoarea laptelui bătut i se risipi din minte, cînd se pomeni faţă în faţă cu tatăl ei. Ar fi trebuit să tragă la sorţi ca să decidă care dintre ei era mai descumpănit. Amantul lui Lexy, cu părul încă răvăşit de sex şi somn, sau tatăl ei, cu un castron de cornflakes în mînă.

Amîndoi îşi dreseră glasurile.

– Domnule Hathaway.

– Giff.

– Eu... eu tocmai...

– Iar a avut nevoie de reparaţii instalaţia aia de sus?

Era o mînă întinsă, oferită cu atîta disperare, încît Giff aproape o primi. Dar tînărul îşi îndreptă umerii, spunîndu-şi să nu fie laş, şi-l privi pe Sam direct în ochi.

– Nu, domnule.

Jalnic de stingherit, Sam puse vasul jos şi turnă lapte peste fulgii de porumb.

– Bine, fu singurul răspuns care-i trecu prin minte.

– Domnule Hathaway, nu vreau să credeţi că ies pe furiş din casa dumneavoastră.

Ceea ce, recunoscu Giff, era exact lucrul pe care-l făcea.

– Alergi liber prin Sanctuar de cînd ai învăţat să umbli.

„Las-o baltă, băiete," se rugă Sam. „Las-o încurcată şi du-te."

– Eşti binevenit să vii şi să pleci cum pofteşti, ca întotdeauna.

– Am învăţat să umblu de mulţi ani, domnule Hathaway. Şi, aproape tot de-atîta timp, am... Presupun că ştiţi ce simt pentru Lexy. Ce am simţit dintotdeauna.

Blestemaţii ăia de fulgi aveau să se fleşcăie complet, îşi spuse Sam cu părere de rău.

– Cred că n-ai lăsat-o în urmă, aşa cum credeam cei mai mulţi dintre noi.

– Nu, domnule. Aş spune chiar că mai degrabă mi-a luat-o înainte. O iubesc, domnule Hathaway. Sentimentele mele pentru ea sînt stabile şi de durată. M-aţi cunoscut, pe mine şi familia mea, toată viaţa. Nu sînt nici necugetat, nici prost. Am pus ceva bani deoparte. Îmi pot cîştiga decent existenţa cu mîinile astea două şi spinarea.

– Nu mă îndoiesc.

Dar Sam se încrunta. N-o fi trecut mult de cînd băuse prima cafea a zilei, însă avea mintea destul de limpede pentru a pricepe aluziile.

– Giff, dacă îmi ceri permisiunea să... îi faci curte fiicei mele, pare-mi-se că uşa asta anume ai deschis-o deja, ai intrat şi te-ai simţit ca acasă.

Giff roşi, sperînd să nu i se audă înghiţitul în sec.

– Da, domnule, nu pot nega acest adevăr. Dar nu de acea uşă anume vorbesc, domnule Hathaway.

– Aha...

Sam deschise sertarul să ia o lingură, sperînd ca Giff să înţeleagă şi s-o şteargă înainte ca treaba să se încurce şi mai rău. Apoi lăsă lingura jos, cu un zăngănit, şi îl privi lung.

– Sfinte Iisuse, băiete, doar nu te gîndeşti la însurătoare?

Giff strînse fălcile, cu o lucire în ochi.

– O voi lua de soţie, domnule Hathaway. Aş dori să am binecuvîntarea dumneavoastră dar, oricum, mă voi însura cu Lexy.

Sam clătină din cap, ştergîndu-se la ochi. Viaţa refuza să fie simplă, scurt, reflectă el. Trăia omul, îşi vedea de treburile lui, nu voia nimic mai mult decît ca şi ceilalţi să-şi vadă de ale lor în schimb, dar viaţa continua să-i arunce pioneze sub tălpile goale.

– Băiete, dacă vrei s-o iei, nu-ţi voi sta în cale. Oricum n-aş putea, chiar dacă mi-aş zidi cizmele în ciment. Voi doi sînteţi majori şi ar trebui să aveţi destulă minte

pentru a şti ce vreţi.

Îşi coborî mîinile.

– Dar trebuie să-ţi spun, Giff, întrucît am ţinut la tine întotdeauna, că după părerea mea îţi iei o mare belea pe cap. Vei avea noroc să ai parte de un singur moment de linişte, de cînd vei rosti cuvîntul „da" şi pînă-ţi vei da ultima suflare.

– Nu liniştea pe pe primul plan pentru mine.

– Îţi va toca pînă la ultimul bănuţ toate economiile şi nu vei avea habar pe ce i-a cheltuit.

– Nu e atît de nesocotită pe cît credeţi. Şi pot cîştiga oricînd mai mulţi bani.

– N-am să-mi pierd vremea vorbindu-ţi despre un lucru asupra căruia te-ai hotărît deja.

– Sînt un bărbat pe măsura ei.

– Nu mă îndoiesc. De fapt, s-ar putea să fii singurul.

Resemnat, Sam îi întinse mîna:

– Îţi doresc noroc.

Îl privi pe Giff plecînd, cu pasul mai vioi. Nu se îndoia că băiatul era îndrăgostit şi, dacă-şi îngăduia, şi-ar fi putut aminti cum era să simtă acea uşurare a capului, acea crispare în pîntec. Acea fierbinţeală din sînge.

Sam se aşeză în alcovul pentru micul dejun, cu a doua ceaşcă de cafea şi fulgii înecaţi în lapte, privind cum cerul se lumina spre un albastru viu de vară. Şi el fusese la fel de ameţit şi de orbit de Annabelle cum era acum Giff cu Lexy. Nu fusese nevoie decît s-o privească o singură dată, pentru ca inima să-i sară din piept, căzînd la picioarele ei.

Christoase, tineri mai fuseseră! El avea abia optsprezece ani în vara aceea, cînd venise pe insulă să lucreze pe pescuitorul de creveţi al unchiului său. Aruncînd năvoade şi transpirînd sub soarele necruţător pînă cînd mîinile îi ajungeau carne vie şi spinarea o nenorocire.

Îi plăcuse fiecare clipă.

Se îndrăgostise de insulă de la prima vedere. Zonele verzi ceţoase, enclavele de singurătate, surprizele de la

fiecare cotitură a rîului sau a drumului.

Apoi o văzuse pe Belle Pendleton mergînd pe plajă, adunînd scoici, la apusul soarelui. Picioare lungi, aurii, trup mlădios, cascada generoasă a părului auriu ondulat. Ochii limpezi ca apa şi albaştri ca vara.

Imaginea ei îi împăienjenise vederea şi-i comprimase gîtlejul.

Sam mirosea a creveţi, a sudoare şi a ulei de motor. Dorea să înoate cu iuţeală prin valuri, pentru a-şi destinde muşchii îndureraţi după o zi de muncă. Dar ea îi zîmbise şi, ţinînd în mînă o cochilie cu interiorul trandafiriu, începuse să-i vorbească.

Rămăsese înfricoşat, cu limba ferecată. Întotdeauna îl intimdaseră femeile, dar acea viziune care deja îi cucerise inima cu un singur surîs îl făcea să răspundă cu mormăieli de maimuţă prost-crescută. Niciodată n-avea să ştie cum reuşise să bîlbîie o invitaţie la plimbare, pentru următoarea seară.

Şi, peste ani şi ani, cînd o întrebase de ce acceptase, ea nu făcuse decît să rîdă.

Erai atît de chipeş, Sam. Atît de serios, de grav şi de dulce. Şi erai primul băiat – şi ultimul bărbat – care-mi făcuse inima să se oprească un moment în loc.

Vorbise serios. Atunci, îşi zise Sam. După ce muncise destul, economisind destui bani ca să-i ajungă, se dusese la tatăl ei să-i ceară mîna. Fusese o întîlnire mult mai solemnă, reflectă el, sorbindu-şi cafeaua, decît cea de adineaori, cu Giff. Şi nu existaseră nici ieşiri pe furiş din dormitorul lui Annabelle, în zorii zilei. Deşi avuseseră după-amiezi furate, în pădure.

Chiar şi cînd sîngele unui bărbat se răcise de ani de zile, îşi amintea cum era să-i alerge fierbinte prin vene. În primii cîţiva ani de după plecarea lui Annabelle, i se mai aprinsese sîngele din cînd în cînd. Rezolvase problema în Savannah.

Nu-i fusese ruşine să plătească pentru sex. Profesionistele nu aveau nevoie nici de conversaţii, nici de a li se face curte. Nu făceau decît să-şi vîndă serviciile.

Trecuse ceva timp de cînd nu mai avusese nevoie de acel serviciu anume, însă. Şi de cînd începuseră să-l sperie SIDA şi celelalte posibile orori ale sexului impersonal, Sam era uşurat că renunţase şi la acesta.

Tot ceea ce-i trebuia lui se găsea pe insulă. Găsise liniştea pe care tînărul Giff susţinea că n-o voia.

Se rezemă de spătar, pentru a-şi savura în linişte restul de cafea. Fu nevoit să se lupte cu un junghi puternic de iritare, cînd uşa se deschise şi intră Jo. Faptul că ezită la vederea lui, cu o uşoară undă de nemulţumire pe faţă, îl făcu să fie atît ruşinat, cît şi amuzat.

Boabe într-o păstaie, fără prea mult chef s-o împartă între ele, conchise Sam.

– Bună dimineaţa.

La naiba, nu dorise decît o duşcă rapidă de cafea, înainte de a ieşi la lucru. Nu doar să hoinărească melancolică, ci să lucreze. Pentru prima oară după atîtea săptămîni, se trezise înviorată şi cu mintea limpede şi nu voia să piardă ocazia.

– E senin, spuse Sam. Totuşi, spre seară va bate vîntul şi va fi furtună.

– Probabil, deschise Jo un dulap.

Se lăsă tăcerea, prelungă şi totală. Clipocitul cafelei turnate de Jo din vas în ceaşcă răsună puternic ca o cascadă. Sam se foi în loc, cu pantalonii kaki foşnindu-i pe lemnul lustruit al banchetei.

– Kate mi-a spus... mi-a spus.

– Mă aşteptam.

– Hm. Acum te simţi puţin mai bine.

– Mă simt mult mai bine.

– Iar poliţia face tot ce poate.

– Da, tot ce poate.

– Mă gîndeam şi eu. Am impresia că ar trebuit să mai stai aici un timp. Pînă se lămureşte totul, n-ar trebui să te întorci la Charlotte şi să faci călătorii, cum obişnuiai.

– Oricum plănuisem să mai rămîn, să lucrez aici,

cîteva săptămîni.

– Ar trebui să stai aici, Jo Ellen, pînă se clarifică totul definitiv.

Surprinsă de tonul lui ferm, poruncitor cum şi-l amintea din copilăre, Jo se întoarse, cu sprîncenele ridicate:

– Eu nu locuiesc aici. Locuiesc la Charlotte.

– N-ai să mai locuieşti la Charlotte, răspunse încet Sam, pînă nu se rezolvă toată problema.

Spatele ei se îndreptă, într-o reacţie instinctivă.

– Nu las pe nimeni să-mi dicteze cum să-mi trăiesc viaţa. Cînd voi fi gata să merg înapoi, am să plec.

– Nu pleci de la Sanctuar pînă nu-ţi dau eu voie.

La asta, Jo rămase cu gura căscată.

– Poftim?

– M-ai auzit foarte bine, Jo Ellen. Întotdeauna ai avut auzul fin şi mintea ascuţită. Vei rămîne aici pînă te vei fi însănătoşit destul şi vei putea pleca în siguranţă, ca să-ţi vezi de ale tale.

– Dacă eu vreau să plec mîine...

– Nu pleci, o întrerupse Sam. Am hotărît.

– Ai hotărît? se apropie ea de masă, uimită, încruntîndu-se la el. Crezi că poţi hotărî asupra unui lucru care are de-a face cu mine, după atîta timp, iar eu să tac şi să mă supun?

– Nu. Socot că va trebui să fii pusă în rînd şi ţinută acolo, ca întotdeauna. Asta-i tot ce am avut de spus.

Voia să scape, voia linişte, dar cînd începu să se tragă pe banchetă pentru a se ridica, Jo trînti o palmă pe masă, tăindu-i calea.

– Nu e tot ce am avut eu de spus. Se pare că ai cam pierdut noţiunea timpului, pe-aici. Am douăzeci şi şapte de ani.

– Vei avea douăzeci şi opt în noiembrie, completă el moale. Cunosc vîrstele copiilor mei.

– Şi asta te facă un exemplu de tată desăvîrşit?

– Nu, rămase el cu ochii într-ai ei. Dar nu schimbă faptul că sînt totuşi tatăl tău. Te-ai descurcat destul de bine, de una singură, pînă acum. Dar situaţia a luat o

întorsătură neașteptată. Deci, vei rămîne aici, unde sînt oameni care-ți pot purta de grijă, încă un timp.

– Zău? se îngustară ochii ei ca două fante. Ei bine, dă-mi voie să-ți spun doar că voi continua să mă descurc de una singură...

– Bună dimineața, apăru Kate, numai zîmbete.

De două minute stătea cu urechea lipită de ușă, calculînd momentul în care să-și facă intrarea. Îi plăcea să intre într-o încăpere a casei fără a găsi apatie sau înverșunare. Starea de spirit, cel puțin, era curată.

– Cafeaua miroase delicios. Mor să beau puțină.

Cu o mișcare calculată, aduse la masă cafetiera și o ceașcă, așezîndu-se lîngă Sam înainte ca acesta să se poată feri.

– Dă-mi voi să-ți torn și ție, Sam. Jo, adu-ți și tu ceașca aici. Jur că nu mai știu cînd am stat ultima oară în liniște la o cafea, dimineața. Dumnezeu mi-e martor cîtă nevoie avem de așa ceva, după haosul de aseară, din sala de mese.

– Eu tocmai plecam, răspunse Jo înțepată.

– Ei haide, iubito, stai jos și termină-ți cafeaua mai întîi. Va veni Brian destul de curînd ca să ne spună tuturor s-o întindem de-aici. Se pare că ai dormit bine azi-noapte, zîmbi ea veselă. Tatăl tău și cu mine eram îngrijorați că vei fi agitată.

– N-aveți nici un motiv de îngrijorare. Jo își luă cafeaua, fără chef, și veni la masă. Tot ce se poate face, s-a făcut. De fapt, mă simt mult mai liniștită și mă gîndesc să mă întorc la Charlotte.

Îi aruncă lui Sam o privire provocatoare:

– Curînd.

– Perfect, Jo, dacă vrei să ne bagi pe toți prematur în mormînt, de teamă, replică blajină Kate, în timp ce-și punea zahăr în cafea.

– Nu înțeleg...

– Ba cum să nu înțelegi, i-o reteză Kate. Ești doar furioasă și ai tot dreptul să fii. Dar nu ai dreptul să-ți descarci furia pe cei care te iubesc. E firesc s-o faci,

adăugă ea, cu un zîmbet, dar nu e just.

– Nu asta fac.

– Bine, o bătu Kate pe dosul mîinii, ca și cum s-ar fi înțeles. Azi plănuiești să faci niște fotografii, după cum văd, aruncă ea o privire spre tocul aparatului, pus de Jo pe masă. Am albumul acela despre insulă pe care l-a publicat tatăl lui Nathan. L-am pus în salonul public, după ce l-am mai răsfoit iarăși. Doamne, ce fotografii frumoase sînt acolo!

– A lucrat bine, murmură Jo, străduindu-se să nu se îmbufneze.

– Sigur că da. Am găsit înăuntru și una cu Nathan, Brian și, cred, fratele mai mic al lui Nathan. Ce băieței frumoși! Țineau în undițe doi păstrăvi și zîmbeau cu gura pînă la urechi. Ar trebui să arunci și tu o privire.

– Am să mă uit, se pomeni Jo zîmbind, cu gîndul la Nathan, în vîrstă de zece ani, cu un păstrăv în cîrlig.

– Și-ai putea să te gîndești și tu să faci un album fotografic despre insulă, urmă Kate. Ar fi minunat pentru reclamă. Sam, s-o duci pe Jo la mlaștină, în locul unde a înflorit levănțica de mare. A, și dacă mergeți amîndoi prin pădure, pe marginea de sud-vest, poteca de-acolo de plină cu zorele. Ar ieși o poză atît de frumoasă, Jo Ellen. Cărăruia aceea îngustă și liniștită, presărată cu boboci scuturați.

Și continuă tot așa, sporovăind cu propuneri, fără a le lăsa tatălui sau fiicei un moment ca s-o întrerupă. Cînd Brian năvăli pe ușa din dos și căscă ochii uimit la vederea tabloului de familie, Kate îi zîmbi radioasă:

– Plecăm de-aici cît ai bate din palme, scumpule. Jo și Sam tocmai discutau pe ce drum s-o ia azi prin insulă, pentru fotografiile lui Jo. Ar fi timpul să porniți.

Și se ridică repede, luînd tocul aparatului.

– Știu ce nervoasă ești cu lumina și altele asemenea. Spune-i doar tatălui tău cînd ți se pare potrivită. De-abia aștept să văd ce fel ce poze scoți. Și-acum, grăbiți-vă, pînă nu începe Brian să se enerveze. Sam, dacă apuci, du-o pe Jo acolo unde au ieșit nu demult

din ouă puii de rîndunică-de-mare. Dumnezeule, ia uite cît e ceasul! Haideţi, fuga-marş!

Aproape că-l ridică pe Sam în picioare cu forţa, continuînd să-l îmboldească şi să turuie pînă îi împinse pe amîndoi pe uşă afară.

– Ce naiba a fost asta, Kate? o întrebă Brian.

– Asta, cu un dram de noroc, a fost începutul a ceva.

– Au s-o ia fiecare pe drumul lui de cum au ajuns la cinci paşi de casă.

– Ba n-au s-o ia, îl contrazise Kate, pornind spre telefonul de pe perete, care suna. Bună dimineaţa, zise ea în receptor. Hanul Sanctuarului.

Zîmbetul i se şterse de pe buze.

– Mă scuzaţi, cum aţi spus? Da, da, desigur.

Automat, luă un creion şi începu să noteze pe carnetul de lîngă telefon.

– Sigur, dau imediat cîteva telefoane. Nu vă faceţi griji. E o insulă foarte mică. Vă vom ajuta în toate felurile posibile, domnule Peters. Vin personal la vilă, chiar acum. Nu, e perfect. Ajung imediat.

– Iar au intrat ţînţarii prin plasă? întrebă Brian, deşi ştia că era mai mult de-atît, mult mai mult.

– Soţii Peters au luat vila din Golful Calului Sălbatic, cu nişte prieteni, pentru o săptămînă. În dimineaţa asta, se pare că domnul Peters nu-şi mai găseşte soţia.

Brian simţi un junghi scurt de teamă la baza şirei spinării. Nu putea să nu-l ia în seamă, dar îşi spuse că nu era decît o reacţie exagerată.

– Kate, încă nu-i nici şapte dimineaţa. S-o fi sculat mai devreme şi a ieşit la o plimbare.

– O caută de aproape o oră. I-a găsit pantofii lîngă apă.

Distrasă, îşi trecu o mînă prin păr.

– Ei, probabil o fi aşa cum spui tu, dar e îngrozitor de îngrijorat. Trag o fugă pîn-acolo să-l liniştesc şi să-l ajut s-o caute pînă vine ea singură acasă.

Reuşi să surîdă vag:

– Regret, scumpule, dar asta înseamnă că trebuie s-o scol pe Lexy ca să-mi ia locul la micul dejun. E foarte posibil să-i vină dracii din pricina asta.

– Nu de Lexy îmi fac griji. Kate, adăugă Brian, în timp ce se îndrepta spre uşă, dă-mi un telefon, bine, cînd vine acasă doamna Peters?

– Sigur că da, iubitule. Nu mă îndoiesc că va apărea încă înainte ca eu să ajung acolo.

Dar n-a fost aşa. La amiază, Tom Peters nu mai era singurul om îngrijorat de pe Desire. Localnicii şi locatarii altor vile se alăturaseră căutării, iar Nathan era printre ei. Îi văzuse pe Tom şi pe Susan Peters o dată sau de două ori în timpul şederii şi îşi amintea vag o brunetă drăguţă de înălţime şi constituţie medie.

Îi lăsă pe ceilalţi să scotocească plaja şi golful, în timp ce el se concentra asupra fişiei de teren dintre casa lui şi Golful Calului Sălbatic. Între ele erau abia două sute de metri. Apoi, partea împădurită dinspre el se sfîrşea, lăsînd loc dunelor şi bălţilor.

Parcurgînd încet teritoriul, cînd ajunse la întinderea de nisip văzu urmele încrucişate ale celorlalţi care căutaseră pe-acolo.

Deşi ştia că n-avea nici un rost, trecu peste dune. Golful din spatele lor era izolat, dar oricine s-ar fi aflat acolo ar fi fost văzut de zece ori, ce către ceilalţi căutători.

Acum nu mai văzu decît un singur om, un bărbat care mergea încoace şi-ncolo.

– Nathan?

Se întoarse şi, cînd o văzu pe Jo urcînd panta dintre dune, îi întinse o mînă s-o ajute.

– Am trecut pe la tine, începu ea. Văd că ai aflat.

– Ăla de-acolo trebuie să fie soţul. L-am mai văzut de vreo două ori pînă acum.

– Tom Peters. Am umblat prin toată insula. Azi dimineaţă am lucrat, începînd de pe la şapte. Unul dintre copiii familiei Pendleton ne-a dat de urmă acum vreo

oră şi ne-a spus. A spus că pantofii ei erau aici, lîngă apă.

– Aşa am auzit şi eu.

– Oamenii se gîndesc că poate s-a dus să înoate şi... Curentul e destul de slab pe-aici, dar dacă a avut un cîrcel sau s-a îndepărtat prea mult...

Era un scenariu macabru, care-i trecuse deja lui Nathan prin minte.

– Dacă asta s-a întîmplat, n-ar fi trebuit ca pînă acum s-o aducă fluxul?

– Încă s-ar mai putea. Dacă a dus-o un timp curentul, s-ar putea s-o găsească în josul insulei, la următoarea maree. Aşa s-a înecat şi Barry Fitzsimmons. Avea vreo şaisprezece ani. Era un înotător puternic, dar a plecat singur într-o noapte, în timpul unei petreceri pe plajă. Băuse. L-au găsit doua zi dimineaţă la reflux, cu o jumătate de milă mai jos.

Nathan întoarse capul spre sud, unde valurile erau mai puţin liniştite. Se gîndea la Kyle, scufundîndu-se în apele albastre ale Mediteranei.

– Atunci, unde-i sînt hainele?

– Cum?

– Aş zice că, dacă se hotăra să facă o baie, s-ar fi dezbrăcat.

– Cred că ai dreptate. Dar e posibil să fi ieşit direct în costum de baie.

– Fără prosop?

Nu se prea potrivea, conchise el.

– Mă întreb dacă pe soţul ei l-a întrebat cineva cu ce era îmbrăcată cînd a ieşit din casă. Cobor să vorbesc cu el.

– Cred că n-ar trebui să-l deranjăm.

– E singur şi e îngrijorat, porni Nathan în jos, continuînd s-o ţină de mînă. Sau s-a certat cu nevastă-sa, a omorît-o şi s-a debarasat de cadavru.

– Este oribil şi ridicol ce spui. Este un om absolut normal şi civilizat.

– Uneori, oamenii absolut normali şi civilizaţi fac

lucruri de neconceput.

În timp ce se apropiau, Nathan îl studie pe Tom Peters. Spre treizeci de ani, calculă el, înalt cam de un metru şaptezeci. Părea în formă, îmbrăcat cu un şort şifonat de camping şi un tricou alb simplu. Probabil că lucra în sala de gimnastică de trei, patru ori pe săptămînă. Îşi începuse bine bronzul de vacanţă şi, cu toate că bărbia nerasă îi dădea o înfăţişare neglijentă, avea părul blond-închis tuns recent şi cu grijă.

Cînd îşi înălţă capul, Nathan îi văzu în ochi numai o spaimă bolnăvicioasă.

– Domnule Peters. Tom.

– Nu ştiu unde s-o mai caut. Nu ştiu ce să fac.

Faptul de a fi rostit cu glas tare acele cuvinte îi umplu ochii de lacrimi. Şi le înghiţi, clipind şi respirînd cu repeziciune.

– Prietenii mei s-au dus s-o caute în cealaltă parte a insulei. Eu a trebuit să mă întorc aici. Să fiu aici, pentru orice eventualitate.

– Trebuie să staţi jos, îl luă Jo de braţ, cu blîndeţe. Ce-ar fi să mergem înapoi la vilă, ca să vă odihniţi puţin? Vă fac o cafea.

– Nu, nu pot pleca de-aici. Aici a venit. A coborît azi-noapte. Ne certaserăm. Ne certaserăm, o, Doamne, ce prostie! De ce ne-am certat?

Îşi acoperi faţa cu mîinile, apăsîndu-şi degetele peste ochii înfierbîntaţi.

– Vrea să ne cumpărăm o casă. Încă nu ne-o putem permite. Am încercat să-i explic, am încercat să-i demonstrez cît de nepractic ar fi, dar nu voia să mă asculte. Cînd a ieşit ca o furtună pe uşă, am fost uşurat. Am fost efectiv uşurat şi mi-am spus: ei, acum măcar pot să dorm şi eu puţin, pînă se plimbă ea pe-afară bosumflată.

– Poate a făcut o baie, ca să se răcorească, sugeră Nathan.

– Susan? rîse scurt Tom. Să facă baie singură în mare, noaptea? Nici o şansă. Oricum n-ar fi intrat în apă

pînă mai sus de genunchi. Nu-i place să înoate în ocean. Zice mereu că aude muzică de violoncel în clipa cînd apa îi ajunge la genunchi. Ţineţi minte, adăugă el, cu un uşor surîs, ca în *Fălci.*

Apoi se întoarse, privind spre apă.

– Ştiu că oamenii cred că s-o fi dus să înoate, că poate s-a înecat. Pur şi simplu nu e posibil. Îi place să se aşeze şi să privească oceanul. Îi place să-l asculte, să-i simtă mirosul, dar nu intră. Unde dracu' e? La naiba, Susan, al dracului stil ai de a mă speria, ca să-ţi cumpăr o casă. Trebuie să mă duc undeva, să caut. Nu pot sta aşa aici.

Şi o luă la fugă spre dune, declanşînd o avalanşă de nisip, în timp ce urca grăbit şi trecea peste culme.

– Crezi că asta a vrut, Nathan? Să-l sperie fiindcă s-a supărat pe el?

– Putem spera. Haide, o luă el cu un braţ de talie. Mergem pe ocolite pînă acasă, umblînd cu ochii-n patru. Apoi, putem lăsa totul în urmă.

– Mi-a prinde bine. Chiar totul să las în urmă.

Vîntul se înteţea, cînd ajunseră în vîlceaua dintre dunele joase dinspre plajă şi cele mai înalte, unde socii şi dafinii stabilizau pămîntul. Nisipul era brăzdat de paşi, dîre ale crabilor, urme cu trei degete ale curcanilor sălbatici, locuri în care se abătuseră cerbii ca să mănînce seminţe şi fructe.

Urmele omeneşti răscoliseră şi ele nisipul, iar vîntul avea să le şteargă pe toate.

În ciuda păscutului, mii de flori albe şi roz îşi răspîndeau culorile pretutindeni.

Oare ar fi trecut pe-acolo, singură, noaptea? se întrebă Jo. Fusese o seară senină, cu lună, iar plăjile pustii atrăgeau inimile tulburate, la fel ca şi pe cele mulţumite. Vîntul va fi bătut vioi şi răcoros. Şi chiar şi după ce fluxul se retrăgea, lăsînd în urma lui nisipul ud, vîntul continua să-l spulbere în vîrtejuri care zgîriau gleznele.

– Putea să-şi fi lăsat pantofii acolo, cugetă Jo. Dacă

voia să se plimbe. Era furioasă, tulburată, dorea să fie singură. Era o noapte caldă. Poate s-o fi luat pe mal, urmărind marginea apei. Aşa e cel mai probabil.

Se întoarse, privind spre mare peste movilele scunde. Vîntul ridica nisipul şi spuma sărată, unduind spicele de ovăz, cernînd un strat proaspăt peste lujerii încurcaţi de buricul-apei.

– Poate au găsit-o de-atunci, îi puse Nathan o mînă pe umăr. Dăm telefon ca să ne interesăm, cînd ajungem acasă.

– Unde să se fi dus? se întoarse Jo să privească spre interiorul insulei, unde dunele se înălţau încet şi necontenit spre copaci, cu curbele lor netede. Ar fi fost o prostie să intre în pădure. Nu mai avea lumina lunii – şi ar fi avut nevoie de pantofi. Să se fi supărat atît de tare pe soţul ei încît să lipsească pînă acum, să-l sperie aşa numai pentru o casă?

– Nu ştiu. Oamenii îşi fac lucruri inexplicabile unii altora, cînd sînt căsătoriţi. Lucruri care celor din afară li se par crude, indiferente sau necugetate.

– Aşa ai făcut şi tu? îşi întoarse ea capul să-i studieze faţa. Ai fost crud, indiferent şi necugetat în timpul căsniciei?

– Probabil, îi potrivi Nathan după ureche părul care-i flutura peste faţă. Sînt convins că fosta mea soţie a adunat o listă întreagă.

– De cele mai multe ori, căsătoria e o greşeală. Cînd depinzi de cineva, inevitabil te bazezi prea mult pe el sau îl iei drept garantat sau îl găseşti iritant fiindcă e mereu în apropierea ta.

– Eşti remarcabil de cinică, pentru o femeie care n-a fost măritată în viaţa ei.

– Am observat căsniciile. Munca mea constă în observaţie.

– Fiindcă e mai puţin riscantă decît participarea.

Jo întoarse capul înapoi.

– Fiindcă asta fac. Dacă ea e pe-acolo pe undeva, plimbîndu-se, evitînd să se întoarcă, lăsîndu-şi soţul să

sufere aşa, cum ar mai putea-o ierta vreodată?

Dintr-o dată, simţi o furie profundă, amarnică.

– Dar o va ierta, nu? întrebă, răsucindu-se iarăşi spre Nathan. O va ierta, îi va cădea la picioare suspinînd uşurat şi-i va cumpăra împutita aia de casă pe care şi-o doreşte. Tot ce-a avut de făcut, ca să-şi atingă scopul, a fost să-l oblige să trăiască vreo cîteva ore de iad.

Nathan îi studie ochii sclipitori, roşeaţa pe care enervarea i-o adusese în obraji.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse el moale, fascinat că putea trece de la îngrijorare la condamnare cît ai clipi din ochi. Dar atribui multă vinovăţie şi premeditare unei femei pe care nici măcar n-o cunoşti.

– Am cunoscut altele ca ea. Mama mea, Ginny, persoane care fac exact ce le taie capul, fără să le pese de consecinţe sau de efectele asupra altora. M-am săturat pîn-aici de oameni. De programele lor egoiste, de neînduplecata lor preocupare numai faţă de ei înşişi.

Vocea îi era plină de durere. Ecoul acesteia se rostogoli prin Nathan, lăsîndu-i pîntecul sfîşiat şi sensibil. Trebuia să-i spună, îşi zise el. Nu mai putea s-o refuze, s-o împingă mereu în lături, oricît de tare se străduise să se convingă că era cel mai bine pentru amîndoi.

Poate că dispariţia lui Susan Peters era un semn, o prevestire. Dacă o fi crezut în aşa ceva. Indiferent ce credea şi ce voia, în cele din urmă trebuia să-i spună ceea ce ştia.

Era destul de puternică pentru a-i face faţă? Sau avea s-o doboare?

– Jo Ellen, hai să mergem în casă.

– Mda, îşi încrucişă Jo braţele pe piept, în timp ce norii acopereau soarele şi vîntul începea să urle. De ce naiba ne-nvîrtim pe-aici, făcîndu-ne griji pentru o străină care e atît de ticăloasă încît să-şi pună soţul şi prietenii să treacă prin aşa ceva?

– Fiindcă e pierdută, Jo. Într-un fel sau altul.

– Cine nu e? murmură ea.

Avea să aştepte o altă zi, îşi spuse Nathan. Avea să aştepte pînă era găsită Susan Peters. Dacă sfida zeii amînînd cu încă o zi, furînd alte cîteva ore înainte de a distruge vieţile amîndurora, atunci avea să plătească preţul.

Cu cît putea fi mai scump decît cel pe care-l plătise deja?

Cînd avea să fie sigur că-şi regăsise puterile, că putea să suporte, avea să-i spună hidosul secret pe care-l ştia numai el.

Annabelle nu plecase de pe Desire. Fusese asasinată în pădure, la vest de Sanctuar, într-o noapte din toiul verii, sub lună plină. David Delaney, tatăl pe care crescuse iubindu-l, admirîndu-l şi respectîndu-l, fusese ucigaşul ei.

Jo văzu fulgerele şi perdelele scînteietoare ale ploii, în largul oceanului.

– Vine furtuna, spuse ea.

– Ştiu.

Capitolul 23

Primele picături loviră pămîntul cu plesnete grase, iar Kirby grăbi pasul. Grupul de căutători căruia i se alăturase se despărţise în două la bifurcaţia cărării. Ea alesese drumul spre Sanctuar, iar acum cam tremura, în timp ce ploaia cădea printre ramurile şi viţele de deasupra, udîndu-i cămaşa. Cînd ajunse la marginea pădurii, ploua torenţial, cu rafale de vînt şi un frig surprinzător. Îl văzu pe Brian, cu capul gol şi adus de umeri, alergînd pe drumul din dreapta ei.

Se întîlniră la marginea terasei dinspre apus. Fără o vorbă, Brian o luă de mînă şi o trase pe veranda cu geamlîc. Un moment, nu făcură decît să stea pe loc uzi leoarcă, în timp ce fulgerele brăzdau cerul ca nişte furci şi tunetele le răspundeau cu bubuituri.

– Nici o veste? îşi mută Kirby trusa medicală dintr-o mînă în cealaltă.

– Nimic. Chiar acum vin dinspre vest. Giff e cu un grup care a luat-o spre nord.

Obosit, Brian îşi frecă faţa cu mîinile.

– Ăsta o s-ajungă un obicei.

– Sînt peste douăsprezece ore de cînd a fost văzută ultima oară, privi Kirby afară, în aversă. E prea mult timp. Va trebui să întrerupă căutarea pînă trece furtuna. Dumnezeule, Brian, după asta, o vom găsi adusă de curent. E singura explicaţie care-a mai rămas. Sărmanul om!

– Acum nu mai avem ce face decît să aşteptăm. Ai nevoie de o cămaşă uscată şi o cafea.

– Mda, îşi împinse ea părul ud din faţă. Am. Dacă tot sîntem aici, o să-i arunc o privire şi mîinii tale şi-ţi schimb pansamentul.

– N-are nimic.

– Asta eu hotărăsc, răspunse Kirby, urmîndu-l înăuntru, după ce o văd.

– N-ai decît. Du-te sus şi ia ceva din debaraua lui Jo.

Casa părea atît de liniştită, izolată în ploaia violentă.

– E aici?

– Din cîte ştiu, a ieşit şi ea.

Brian se duse la congelator şi scoase o supă de fasole pestriţă pe care o făcuse cu cîteva săptămîni în urmă.

– S-o fi adăpostit undeva, ca toată lumea.

Peste cincisprezece minute, cînd Kirby reveni la parter, bucătăria mirosea a cafea şi a supă fierbînd la foc scăzut. Căldura îi risipi ultimele resturi ale tensiunii din umeri. Rezemîndu-se un moment de tocul uşii, îşi permise plăcerea de a-l privi lucrînd.

În pofida mîinii bandajate, Brian tăia cu grijă felii groase dintr-o pîine neagră pe care o copsese fără îndoială el însuşi. Cămaşa udă i se lipea de trup, lăsînd să se vadă contururile atrăgătoare ale muşchilor şi coastelor. Cînd îşi întoarse capul spre ea, ochii îi erau

de un albastru rece, ceţos, care-i făcu stomacul să palpite plăcut.

– Miroase minunat.

– Bănuiam că n-ai mîncat.

– Nu, n-am pus nimic în gură – decît o gogoaşă veche, azi dimineaţă.

Îi întinse o cămaşă pe care o luase din debaraua lui.

– Poftim, pune-ţi-o pe asta. Nu trebuie să stai cu hainele ude pe tine.

– Mulţumesc.

Brian observă că îmbrăcase un trening gri de-al lui Jo. Îi stătea larg pe trup, făcînd-o să pară şi mai delicată.

– Te pierzi în hainele alea.

– Ei, Jo e mai înaltă cu un cap decît mine.

Arcui o sprînceană, în timp ce Brian îşi scotea cămaşa udă peste cap. Avea pielea bronzată, netedă şi umedă.

– Doamne, atractiv mai eşti, Brian!

Kirby rîse cînd îl văzu încruntîndu-se cu o stinghereală vizibil derutată.

– Ajung să-ţi apreciez superba constituţie pe două niveluri, ca medic şi ca femeie. Mai bine ia cămaşa aia pe tine, sau s-ar putea să-mi pierd controlul – pe ambele niveluri.

– Cred că ar fi interesant, făcu el un pas spre ea, cu cămaşa agăţată în vîrfurile degetelor. Care să fie primul?

– Nu las niciodată tendinţele personale să mi se amestece cu obligaţiile profesionale, îşi plimbă Kirby un deget pe braţul lui, coborînd apoi pînă la încheietură. Motiv pentru care voi examina mai întîi rana.

– Şi pe urmă?

Înainte de a apuca să-i răspundă, o apucă de sub coate cu mîinile, ridicînd-o. Cînd gurile le ajunseră la acelaşi nivel, se aplecă să se joace cu buzele ei.

– Excelentă forţă în jumătatea superioară a trupului, comentă Kirby cu vocea o idee cam sufocată, în timp ce-l cuprindea cu picioarele pe după talie. Pulsul, puţin

accelerat, murmură, luîndu-i-l cu gura în vena de la gît. Doar puţin.

– Am o problemă cu tine, Doc Kirby, se întoarse Brian cu faţa în părul ei; mirosea a ploaie şi a lămîi. Şi se pare că nu-mi mai trece. De fapt, încep să cred că e incurabilă.

Cînd Kirby rămase absolut nemişcată, o potrivi astfel încît să-i vadă ochii.

– Ce vrei de la mine, Kirby?

– Credeam că ştiam, răspunse ea, mîngîindu-i faţa cu degetele străbătute de furnicături. Acum, nu mai sînt sigură. Poate că boala ta e contagioasă. Te doare în jurul inimii?

– Mă cam strînge.

– Şi ai o senzaţie de cădere, de gol în stomac?

– În ultima vreme, tot timpul. Deci, ce-i cu noi, domnişoară doctor?

– Nu sînt sigură, dar...

Se întrerupse, cînd uşa cu plasă se trînti. Glasuri ridicate invadară bucătăria. Oftînd, Kirby îşi rezemă fruntea de a lui Brian pînă cînd acesta îi desprinse şoldurile de el, lăsînd-o jos.

– Se pare că s-au întors Lexy şi Giff.

Rămase cu ochii spre ea.

– S-ar zice că sînt şi alţii cu ei şi toţi vor o mîncare caldă.

– Atunci, te-ajut să pui supa în farfurii.

– Ţi-aş fi recunoscător.

Luă capacul de pe oală, lăsînd să se reverse aburii şi mirosul.

– Va trebui să terminăm conversaţia asta, la un moment dat.

– Aşa e, deschise ea un dulap ca să scoată farfuriile. La un moment dat.

De pe veranda lui Nathan, Jo privea ploaia, fumînd încontinuu. Cînd intraseră, Nathan deschisese televizorul, sperînd să prindă un buletin meteorologic. Cablul

ieşise deja din funcţiune, aşa că se mulţumiseră cu radioul. Auziseră paraziţi, acompaniind vocea crainicului care înşira sfaturi meşteşugăreşti şi avertismente contra inundaţiilor.

Dacă o mai ţineau mult aşa, aveau să rămînă fără curent electric, îşi spuse Jo. Iar rîurile şi iazurile, cu siguranţă, urmau să se reverse. Vedea deja formîndu-se băltoace tot mai adînci.

– Încă nici o veste, i se alătură Nathan pe verandă. Cîţiva dintre căutători s-au adăpostit la Sanctuar pînă trece ploaia.

Îi puse un prosop pe umeri.

– Tremuri. De ce nu vii înăuntru?

– Îmi place să mă uit.

Un fulger spintecă bolta, iar stomacul ei îi răspunse cu un junghi.

– Furtunile astea neaşteptate sînt un iad cînd te afli în mijlocul lor, dar sînt interesante să le observi din afară.

Trase adînc aer în piept, cînd cerul se albi, incandescent. Mirosul înţepător al ozonului rămase dăinuind prin aer.

– Unde ţi-e aparatul? Pe-al meu l-am dus acasă.

– În dormitor. Merg să ţi-l aduc.

Nerăbdătoare, Jo stinse ţigara într-o scoică spartă. Prea multă energie, îşi spuse. Pompa prin toată fiinţa ei, lovind-o cu pumnii. Aproape smulse camera, cînd Nathan i-o aduse.

– Ce film ai înăuntru?

– De patru sute, răspunse el calm, privind-o în timp ce examina rapid aparatul.

– Perfect. E rapid. Aveam nevoie de unul rapid.

Îl ridică, vizînd spre copacii biciuiţi de ploaie şi muşchiul care se legăna.

– Haide, haide, mormăi ea, după care declanşă, la următoarea explozie de lumină. Încă unul, mai vreau o dată.

Tunetul zgudui văzduhul, în timp ce Kirby schimba

unghiurile, cu degetul nervos ca pe trăgaciul unei arme.

– Trebuie să cobor, ca să iau copacul ăla în *raccourci*.

– Nu, se aplecă Nathan să ia prosopul care-i căzuse de pe umeri.

Copertina oferea foarte puţină protecţie. Amîndoi se udau rapid.

– N-ai să ieşi acolo. Nu ştii unde şi cînd poate lovi un trăsnet.

– Asta-i jumătate din tot hazul, nu? Să nu ştii. Să nu-ţi pese.

Îşi azvîrli capul pe spate. Nepăsarea o străbătea toată, lucindu-i primejdios în ochi.

– Nu ştiu ce fac cu tine, nici cînd aş putea fi lovită cu proxima ocazie. Se pare că nu-mi pasă. Cît de mult ai să mă faci să sufăr, Nathan, şi cît timp îmi va trebui ca să-mi revin? Şi cît e pînă cînd unul dintre noi va face ceva crud, indiferent sau necugetat?

Înainte ca el să-i poată răspunde, Jo îl apucă de păr şi-i trase gura spre a ei.

– Nu-mi pasă.

Îşi înfipse dinţii în buza lui.

– Trebuie să-ţi pese.

Înfuriat pe soartă, Nathan îi prinse faţa între mîini, împingînd- o înapoi. Avea ochii tenebroşi şi violenţi, la fel ca furtuna care răscolea văzduhul.

– Vreau să înţelegi că, atunci cînd te voi face să suferi, nu voi avea încotro.

– Nu-mi pasă, repetă Jo, trăgîndu-i din nou gura spre a ei. Nu vreau decît momentul de-acum. Clipa asta. Pe tine te vreau. Nu vreau să gîndesc, nu vreau să gîndească nici unul dintre noi. Nu vreau decît să simt.

Mintea lui se înceţoşase deja, cînd intrară împleticiţi pe uşă. Jo balansă aparatul din mînă, rîzînd şi gemînd, în timp ce Nathan o trăgea de cămaşă.

– Mai repede, reuşi ea să-i spună. Şi vreau cît mai repede.

Se rostogliră amîndoi pe podea, iar aparatul căzu

uşor pe covor, în timp ce-şi smulgeau de pe ei hainele şi încălţămintea. Jo încă mai avea mîinile încurcate în bluză, cînd Nathan se repezi în ea. Se chinui să şi le elibereze, cu fiorul momentan de a fi imobilizată şi neputincioasă adăugînd încă un strat de excitaţie. Apoi fu liberă şi degetele i se înfipseră în şoldurile lui pentru a-l trage şi mai adînc, şi mai cu putere.

Nu se mai putea opri şi lăsă iuţeala, căldura, furia împreunării să-i stăpînească pe amîndoi. Dacă dorinţa ei era frenetică, a lui era disperată. S-o aibă, s-o posede, s-o păstreze. Încă o zi, încă o oră. O duzină de vieţi.

Dacă pedeapsa pentru păcatul tatălui său consta în a se îndrăgosti, în a se îndrăgosti atît de cumplit şi apoi a pierde, avea să fure fiecare moment posibil, înainte de sosirea scadenţei.

Jo ţipă cu uşurare şi recunoştinţă, cînd orgasmul îi străpunse toată făptura. Trupul lui se afundă violent, apoi rămase nemişcat. Cu respiraţia întretăiată, se ridică pentru a o privi.

– Asta ai vrut?

– Da.

– Repede şi fără suflet.

– Da.

Pumnul i se strînse. Exact acel lucru i-l dăruise.

– Crezi că ne vom mulţumi cu atît?

Jo închise un moment ochii, după care îşi impuse să-i deschidă iar.

– Nu.

– Bine.

Îşi destinse mîna, mîngîindu-i cu ea obrazul. Încă un moment furat, îşi spuse, cînd ochii ei se deschiseră, întîlnindu-i pe-ai lui.

– Detest să te contrazic cînd încă te mai doresc. Mai dă-mi, Jo Ellen.

Îşi coborî gura pentru a i-o sîcîi pe a ei.

– De data asta, nu mă mai lăsa pe mine să iau.

Braţele ei se ridicară, cuprinzîndu-l.

– Ce frică mi-e de tine!

– Ştiu. Mai dă-mi oricum. Profită de ocazie.

Gura îi rămase blîndă, aşteptînd-o pe-a ei să-i răspundă, apoi să ceară. Voia mai mult, mult mai mult, decît acea eliberare aspră şi tăioasă pe care şi-o oferiseră unul altuia. Mai mult decît spasmul animalic al sîngelui încins în vene. Cînd Jo îi oftă numele, ştiu că tocmai începea.

Gura ei deveni mai flămîndă, mîinile începură să-l cutreiere. O nouă poftă crescu rapid, ca şi cum nici un moment n-ar fi fost satisfăcută. Rîvnea la gustul pielii lui şi porni cu gura într-o călătorie peste faţa şi gîtul său. Cu un murmur aprobator, se rostogoli odată cu el, pînă ajunse întinsă deasupra, liberă să facă tot ce voia.

Vîntul lovea uşa cu plasă, zguduind-o în balamale. Casa se cutremura sub ei. Prin contrast, Jo şi Nathan se mişcau încet, aproape languros. Atingere şi gust, oftat şi murmur. Se pierdu în uşoara legănare, în lunecarea şi balansul trupurilor, în ritmurile stabilite şi preluate.

I se părea că ar fi putut pluti pe deasupra ei, pas cu pas, şi se mira cum făcea să vibreze fiecare muşchi în parte.

Nathan o împinse înapoi, ridicîndu-se în şezut pentru a şi-o potrivi în poală. Acum avea nevoie de tandreţe, pentru amîndoi, ca să aline durerea deja suferită. Şi durerea care încă mai urma să vină.

Ochii li se susţinură, în timp ce el îşi cobora gura spre a ei, adîncind sărutul treptat, treptat, astfel ca fierbinţeala s-o inunde toată. Intimitatea gestului o făcea să trepideze. S-ar fi putut împotrivi, ridică o mînă pe pieptul lui ca pentru a o face. Dar membrele i se înmuiară şi se pierdu complet.

Şi-i dărui mai mult.

Dorea abandonul, pentru amîndoi. Al lui şi al ei. O cedare. Sărutări uşoare, lichide, îi umplură, împingîndu-i încet spre excitaţie. Cînd o cuprinse cu palma, geamătul ei scăzut se transformă într-un mic icnet de volup-

tate. O posedă lent, astfel ca orgasmul să fie prelung şi curgător.

Tremurau amîndoi şi, cînd întinse mîna spre el, înfiorată de a-l găsi dur şi pregătit, buzele i se arcuiră peste ale lui.

– Încă o dată, murmură ea. Exact aşa. Încă o dată.

Plăcerea se rostogoli prin ea, strat cu strat, pentru a i se învolbura în cap ca vinul. Încă palpitînd de pe urma ei, se mută cu trupul peste al lui şi cu bătăile dense ale inimii sale sub gură.

– Iubesc ceea ce-mi poţi face, lunecă ea în jos, presărîndu-i sărutări uşoare, cu gura deschisă, în josul adomenului. Vreau să ştiu că pot şi eu.

Pielea lui Nathan se înfioră cînd Jo îşi închise împrejurul lui gura aceea fierbinte şi generoasă. O plăcere întunecată îi împăienjeni vederea, iar vuietul din capul lui înecă zgomotul polii. Îl purtă pînă pe margine, unde el se mai putu agăţa de normalitate, control şi plăcere numai cu vîrfurile alunecoase ale degetelor.

Se ridică pe deasupra lui, cu trupul sclipindu-i în penumbră. Coborî spre el, îl absorbi înăuntru-i, se arcui pe spate, îl trase şi mai adînc. Braţele i se ridicară, împreunîndu-i-se înapoia capului într-un gest ca de triumf. Ochii ei îi întîlniră pe ai lui, privind intens în cenuşiul acela ca fumul, cînd începu să se mişte.

Încet, torturant. Iar trupul îi tremură cînd mîinile lui i se închiseră apăsat şi posesiv peste sîni. Lin, mătăsos. Respiraţia lui Nathan se întrerupse, sugrumată, cînd Jo îşi rezemă propriile mîini pe pieptul lui.

Capul îi căzu pe spate, cu trupul încordîndu-i-se ca un arc şi muşchii cuprinzîndu-i strîns în timp ce urca spre pisc. Totuşi, chiar în clipa cînd inima i se împiedică şi creierul i se răsturnă, sistemul se activă lacom să capete şi mai mult. Nu mai suporta, şi nu se mai putea opri. Trupul îi se mişca înainte, înapoi, alergînd spre noi plăceri.

Pielea îi era îmbrobonată de sudoare. Cînd Nathan se ridică să-i cuprindă sfîrcul cu gura, simţi gust de sare

şi fierbinţeală. Jo juisă din nou, ţipînd sub imperiul şocului, aproape în panică. Ţinînd-o strîns, îşi dădu şi el drumul, pornind amîndoi în zbor.

Pe Jo o ardeau plămînii, gîtlejul ei era uscat ca nisipul. Încercă să înghită, apoi renunţă şi-şi lăsă capul să cadă pe umărul lui. Cînd urechile încetară să-i mai ţiuie, auzi tăcerea.

– Ploaia s-a oprit.

– Mmm-hmm.

Cu un mic hohot de rîs, aproape reuşi să respire complet.

– Vom avea mult de furcă pentru a explica arsurile astea de pe covor.

Delectîndu-se cu senzaţia, îşi plimbă mîinile peste spatele lui umed.

– Am nevoie cam de-un galon de apă.

– Îţi aduc.

– Bine, aştept aici.

– Deşi mă doare s-o recunosc, cred că sînt încă prea slab ca să te duc pe sus pînă la chiuvetă.

Îi mută greutatea şi zîmbi, cînd Jo se rostogoli moleşită pe covor.

Nathan se ridică să umple un pahar, apoi se opri; privind-o. Pielea i se înroşise peste tot, iar părul i se răsfira în jurul feţei ca un halou încîlcit. Gura-i era încă umflată şi uşor arcuită de mulţumire. Pradă unui impuls, puse paharul jos şi luă aparatul.

Ochii ei se deschiseră brusc cînd auzi ţăcănitul obturatorului. Ţipă, încrucişîndu-şi instinctiv braţele peste sîni.

– Ce naiba faci?

„Fur momente", răspunse Nathan în gînd. Urma să aibă nevoie de ele.

– Christoase, ce superb arăţi, se ghemui el, făcînd încă o fotografie, în timp ce ochii ei se dilatau.

– Termină. Ai înnebunit? Sînt goală.

– Arăţi incredibil. Toată şifonată, înroşită şi fututăproaspăt. Nu te acoperi. Ai nişte sîni splendizi.

– Nathan, nu făcu ea decît să-şi strîngă braţele şi mai protector. Lasă aparatul jos.

– De ce?

Coborî aparatul, dar continuă să zîmbească.

– Le poţi developa singură. Cine-o să le vadă? Nimic nu e mai artistic şi mai şocant vizual decît un studiu de nud.

– Perfect.

Păstrîndu-şi un braţ îndoit în mod strategic, Jo întinse cealaltă mînă.

– Dă-mi-l să te fotografiez şi eu pe tine.

– Sigur, îi oferi el aparatul, amuzat să vadă cum se încrunta surprinsă.

– Nu te jenezi deloc.

– Nu.

Jo înclină capul spre camera din mîna lui.

– Vreau rolfilmul ăla.

– Ei, nu plănuiam să-l duc la Fotomat, iubito, îşi coborî el privirea, verificînd numărul de cadre rămase. Doar una mai am. Lasă-mă s-o fac. Numai faţa.

– Numai faţa, acceptă ea, relaxîndu-se atît cît să-i zîmbească. Gata. Acum vreau filmul.

– O.K.

Cînd Jo coborî braţul de pe sîni, Nathan se mişcă fulgerător, făcînd ultima fotografie.

– La naiba, ai spus că se terminase.

– Am minţit.

Rîzînd în hohote, Nathan se ridică şi puse aparatul pe masă.

– Dar acum s-a terminat într-adevăr. Vreau să văd ştraifurile, ca să aleg pozitivele pe care le doresc.

– Dacă-ţi închipui că am să developez filmul ăsta, te înşeli, se ridică ea, înhăţînd aparatul.

– Fotografiile pe care le-ai făcut cu furtuna sînt acolo, îi aminti Nathan cu un zîmbet care se întinse şi mai mult cînd o văzu ezitînd între imboldul de a voala filmul, distrugîndu-l, şi nevoia de a-şi păstra propriile fotografii.

– Foarte urît din partea ta, Nathan.

– Aşa ziceam şi eu. N-o lua pe aia, spuse, cînd Jo se aplecă să- şi ridice bluza. E umedă. Îţi aduc una uscată.

– Mulţumesc.

Îl privi cum mergea spre dormitor, ţuguindu-şi buzele în timp ce-i studia fesele tari şi musculoase. Data viitoare, hotărî ea trăgîndu-şi pantalonii, avea să se asigure că avea propriul aparat la îndemînă.

Şi, cu acest gînd în minte, scoase filmul şi-l vîrî în buzunarul de la spate.

Cînd reveni, Nathan îi aruncă un tricou, apoi îşi încheie blugii uscaţi pe care îi îmbrăcase.

– Te conduc pînă la Sanctuar. Vom vedea cum se mai prezintă situaţia.

– În regulă. Probabil că grupurile de căutare au să pornească din nou.

Îşi trecu degetele prin păr pentru a şi-l descîlci.

– Mare mizerie trebuie să fie afară, de pe urma furtunii. Eu să fiu în locul tău, mi-aş lua nişte cizme.

Nathan îi privi tenişii verzi-oliv.

– Tu n-ai.

– Aş avea, dacă mi-erau la îndemînă.

– Atunci, ne murdărim amîndoi.

O luă de mînă şi îi văzu ochii licărind de surprindere, cînd i-o ridică să-i sărute nodurile degetelor.

– Iar diseară, te scot la cină.

– Mă scoţi la cină?

– Bine, atunci te bag la cină. Ne aşezăm în sala de mese, consultăm listele de bucate, comandăm vin. Am auzit că oamenii fac asta tot timpul.

– Ce aiureală! Acolo locuiesc eu.

– Eu nu. Şi vreau să iau cina cu tine. O seară de genul celor cînd stăm faţă-n faţă la masă, cu lumînări între noi, cu conversaţie. Cînd ceilalţi se prefac că nu ne privesc şi-şi spun ce pereche reuşită sîntem.

Luă o şapcă de baseball de pe măsuţa de cafea şi i-o potrivi pe cap.

– Iar eu voi putea să te privesc tot timpul mesei şi să mă gîndesc cum voi face din nou dragoste cu tine. Se numeşte romantism.

– Nu mă pricep la romantisme.

– Şi despre sex ai spus la fel. Şi te-ai înşelat.

O luă de mînă, pornind spre uşă.

– Hai să vedem ce iese. Poate ne coace Brian nişte tarte cu brînză.

Jo fu nevoită să rîdă.

– Oamenilor li se va părea cam ciudat să stau la masă în han.

– Le vom da un subiect de discuţie.

Picioarele le clefăiră în pămîntul ud, cînd ajunseră la baza treptelor.

Căldura revenea, făcînd să se înalţe aburi, îndesind aerul. Pădurea arăta fertilă, coaptă, de un verde închis. Apa şiroia şi picura de pe copaci, declanşînd noi averse peste capetele lor cînd cotiră spre rîu.

– Toate s-au învolburat, comentă Jo. Curge repede şi cu forţă. S-ar putea să se reverse peste maluri, dar mă îndoiesc că va provoca vreo pagubă.

Ocoli să se uite mai de aproape, acceptîndu-şi filosofică pantofii ruinaţi, cînd se scufundă pînă peste glezne în noroi.

– Tata va vrea să arunce o privire, cred, dar nu se poate face mare lucru. Mai îngrijorător trebuie să fie la camping. Totuşi, pe plajă cred că e în regulă. Vîntul n-a suflat atît de puternic încît să dărîme dunele. Ne vom alege cu o recoltă frumoasă de scoici aduse de valuri.

– Se vede că eşti fiica lui taică-tău.

Distrasă, Jo privi peste umăr:

– Ba nu. Rareori învrednicesc cu un gînd ceea ce se întîmplă pe- aici. În anotimpul uraganelor, pot fi eventual mai atentă la buletinele meteo din zona asta, dar nu ne-au lovit rău de ani de zile.

– Jo Ellen, tu iubeşti locul ăsta. N-ar trebui să te temi să-o recunoşti.

– Nu e centrul vieţii mele.

– Nu, dar e important pentru tine, se apropie Nathan. Multe lucruri, mulţi oameni pot fi importante fără a dobîndi întîietate pe lîngă viaţa ta. Pentru mine, tu eşti importantă.

În inimă îi sună un semnal de alarmă şi făcu un pas grăbit înapoi.

– Nathan...

Fu cît pe-aci să cadă, cînd mîlul îi absorbi picioarele.

– Vei ajunge iarăşi în rîu, o apucă el strîns de braţe. Şi pe urmă, ai să mă acuzi din nou că eu te-am împins. Nu asta fac, Jo Ellen. Nu te împing. Dar n-o să-mi pară rău dacă aluneci.

– Îmi place să stau pe picioarele mele şi să ştiu unde cedează solul, înainte de a păşi deasupra.

– Uneori, trebuie să încerci noi teritorii. Ăsta e şi pentru mine un teren neexplorat.

– Nu-i adevărat. Tu ai fost căsătorit, ai...

– Nu cu tine, răspunse el încet, făcînd-o să încremenească în braţele lui. Niciodată n-am simţit pentru ea ceea ce simt pentru tine, în clipa asta. Niciodată nu m-a privit aşa cum mă priveşti tu. Şi niciodată n-am dorit-o atît de mult cît te doresc pe tine. Asta a fost problema, tot timpul. Nu ştiam nu înţelegeam cît de vinovat eram, pînă nu te-am revăzut.

– Mergi prea repede pentru mine.

– Atunci, ţine pasul. Şi, ce naiba, Jo Ellen, continuă el cu un oftat nerăbdător, în timp ce-i înclina capul pe spate. Mai cedează şi tu un pic.

Cînd gurile li se întîlniră, Jo simţi gustul nervozităţii şi al unei dorinţe mult mai profunde decît îşi permisese să observe. Flacăra iute a panicii din ea se ciocni cu un fior de plăcere. Iar torentul cald care i se revărsă prin sînge semăna cu speranţa.

– Poate că nu mă împingi, spuse ea, fără să se opună cînd Nathan o strînse mai tare la piept. Dar am senzaţia că mă scufund.

Îşi rezemă capul de umărul lui, impunîndu-şi să-şi limpezească gîndurile.

– O parte din mine nu vrea decît să se lase la voia întîmplării, iar o alta tot dă din picioare pentru a reveni la suprafaţă. Nu ştiu ce este mai bine, pentru mine sau pentru tine.

Nathan avea nevoie de acel licăr de speranţă, de şoapta din inimă care-i făgăduia că dacă Jo îl iubea îndeajuns, dacă se iubeau destul unul pe celălalt, puteau trece peste cele întîmplate. Şi cele care urmau.

– De ce nu te gîndeşti la ceea ce te-ar face mai fericită, în loc să te întrebi ce-ar fi mai bine?

Suna atît de simplu, încît începu să zîmbească. Privi cum curgea rîul, întrebîndu-se dacă nu cumva sosise vremea să se arunce în el şi să vadă încotro o purta. Aproape că se văzu pe ea însăşi dusă de curent. Se văzu gonind odată cu el.

Prinsă sub suprafaţă, privind în sus. Imobilizată departe de aer şi lumină.

Urletul i se smulse din gît, făcînd-o să cadă în genunchi înainte ca Nathan s-o poată prinde.

– Jo, pentru Dumnezeu!

– În apă. În apă.

Îşi trînti o mînă peste gură, pentru a-şi opri clocotul isteriei.

– E mama? Mama e acolo în apă?

– Încetează, îngenunche el alături, întorcînd-o de umeri pînă ajunse cu faţa lîngă a lui. Uită-te la mine. Vreau să termini în clipa asta. Nu te las să te prăbuşeşti. N-o las să se întîmple, aşa că uită-te la mine şi revino-ţi.

– Am văzut...

Fu nevoită să tragă o gură de aer.

– În apă, am văzut... îmi pierd minţile, Nathan. Nu mi le mai pot ţine întregi.

– Ba poţi.

Disperat, o strînse la piept.

– Te poţi ţine de mine. Ţine-te doar de mine.

În timp ce Jo tremura lipită de el, privi sumbru în jos, spre suprafaţa apei.

Şi văzu fantoma palidă care se holba la el.

– Iisuse Dumnezeule!

Braţele i se strînseră convulsiv în jurul lui Jo. Apoi o împinse înapoi, lăsîndu-se să alunece pe negîndite în rîul umflat.

– E aici, strigă, agăţîndu-se de o creangă scufundată pentru a nu fi luat de curent. Dă-mi o mînă de ajutor.

– Ce?

– Nu-ţi pierzi minţile.

Gîfîind de efort, Nathan întinse celălalt braţ şi apucă o mînă de păr.

– E cineva în apă! Ajută-mă s-o scot.

– O, Doamne.

Fără să mai ezite, Jo se tîrî pe burtă spre margine, chinuindu-se să-şi fixeze vîrfurile picioarelor în malul alunecos.

– Întinde mîna, Nathan. Încearcă s-o ţii, iar eu te trag în sus. E vie? Mai respiră?

Nathan apucase să vadă mai bine, mai clar. Iar stomacul i se încleştă de oroare şi milă. Rîul n-o cruţase.

– Nu, răspunse el simplu, schimbîndu-şi poziţia mîinii pe creangă; ridică privirea spre Jo. Nu, nu e vie. Rămîn aici, ţinînd-o să n-o ducă rîul în aval. Fugi la Sanctuar după ajutor.

Acum Jo era calmă, calmă şi rece.

– O scoatem împreună, spuse ea, întinzînd mîna.

Capitolul 24

A fost o sarcină hidoasă şi sinistră. Nathan a scăpat din mîna creanga de două ori, încercînd să desprindă părul lui Susan Peters din rădăcinile unde i se agăţase trupul. S-a scufundat cu capul sub apă, făcînd un efort feroce să-şi golească mintea de orice gînd, cînd braţele ei îl loviră în burtă. O auzea pe Jo strigîndu-l, concentrîndu-se asupra calmului disperat din vocea ei, în timp

ce încercau împreună să scoată din rîu ceea ce mai rămăsese din Susan Peters.

Ignorîndu-şi spasmele din stomac, Jo lunecă şi mai mult pe mal, cu apa stropindu-o şi curgîndu-i peste bărbie, pentru a cuprinde cu braţele trupul neînsufleţit. Respiraţia i se întretăie, sacadată, în momentul sfîşietor cînd ajunse faţă în faţă cu moartea.

Ştia că obturatorul din minte se declanşase, imortalizînd imaginea, conservînd-o. Făcînd-o parte din veşnicie.

Apoi trase, icnind, înfigîndu-şi genunchii şi labele picioarelor în pămîntul ud. Lăsă cadavrul să se rostogolească, neputînd suporta nici măcar să-l vadă. Îşi repezi mîinile înainte, le simţi pe ale lui Nathan apucîndu-le, alunecînd, prinzînd din nou. Cînd acesta ieşi din apă pînă la piept, zbătîndu-se să iasă din rîu, Jo se rostogoli într-o parte şi vomă.

– Întoarce-te la vilă, tuşi el violent, scuipînd din gură gustul rîului şi al morţii.

– Îmi revin imediat.

Jo se legănă înapoi, rezemată pe călcîie, în timp ce primele lacrimi fierbinţi i se prelingeau pe obrajii reci ca gheaţa.

– Doar un minut. Am să-mi revin.

Nu avea în obraji mai mult culoare decît ceea ce scoseseră din rîu şi tremura atît de tare încît se miră că nu-şi auzea oasele clănţănind.

– Du-te acasă. Ai nevoie de haine uscate, o prinse el de o mînă. Trebuie să telefonezi la Sanctuar după ajutor. N-o putem lăsa aşa, Jo.

– Da. Da, ai dreptate.

Cu un efort, întoarse capul. Cadavrul era cenuşiu-păstos şi umflat, cu părul brunet încurcat şi plin de resturi. Cîndva, însă, fusese o femeie.

– Aduc ceva s-o acoperim. Am să iau o pătură.

– Te descurci singură?

Jo dădu din cap şi, cu toate că îşi simţea trupul golit pe dinăuntru şi înspăimîntător de sfărîmicios, se ridică

în picioare. Îl privi. Chipul îi era palid şi murdar, cu ochii înroşiţi de apă. Se gîndi cum intrase în rîul tumultuos, fără ezitare, fără a se gîndi la altceva decît ceea ce era de făcut.

– Nathan.

Nathan îşi şterse cu podul palmei noroiul de pe bărbie, cu un gest violent.

– Ce?

– Nimic, murmură ea. Mai tîrziu.

Aşteptă să-i audă paşii îndepărtîndu-se, aşteptă pînă nu mai auzi decît mugetul rîului şi bubuiturile propriei inimi trudite. Apoi se apropie de cadavru, silindu-se să-l întoarcă, să-l privească. Fusese drăguţă cîndva – o ştia. Niciodată n-avea să mai fie. Scrîşnind din dinţi, o atinse, întorcîndu-i capul într-o parte, pînă putu vedea, pînă putu să fie sigur.

Avea gîtul înconjurat de vînătăi livide, roşiatice. Îşi smulse mîna, îndoindu-şi genunchii şi apăsîndu-şi faţa în docul murdar al blugilor.

Sfinte Iisuse, sfinte Iisuse! Ce se întîmpla acolo?

Frica era şi mai cumplită decît durerea, mai acută decît vinovăţia. Şi, cînd se contopeau unele cu altele, îi frîngeau sufletul.

Totuşi, încă se mai stăpînea cînd reveni Jo. Nu-şi schimbase hainele, dar Nathan nu spuse nimic, ajutînd-o doar să întindă pătura galbenă subţire peste cadavru.

– Sosesc, anunţă ea, frecîndu-şi gura cu degetele. Brian şi Kirby. L-am prins pe Bri la telefon şi i-am spus... i-am spus. A zis c-o s-o aducă pe ea, ca medic, dar nu va spune altcuiva pînă...

Lăsă fraza neterminată, privind neajutorată printre copaci.

– De ce-o fi venit aici, Nathan? De ce, pentru Dumnezeu, să fi intrat în rîu? Poate a căzut, pe întuneric, lovindu-se la cap. E oribil. Mă aşteptam s-o găsim înecată, adusă de valuri pe plajă. Într-un fel, aşa ceva e şi mai rău.

La doar cîţiva paşi de uşa lui, fu singurul lucru la care se putea gîndi Nathan. La cîţiva metri de locul unde făcuse dragoste cu Jo. Unde sfidase zeii, îşi zise el, cu un fior puternic.

Oare cadavrul venise adus de rîu, sau fusese aruncat acolo, atît de aproape încît l-ar fi putut vedea de la fereastra bucătăriei, într-o după-amiază însorită?

Jo îşi strecură mîna într-a lui, preocupată că încă mai era la fel de îngheţată şi neînsufleţită ca a femeii ce zăcea pe pămînt.

– Eşti ud leoarcă şi tremuri. Du-te să te schimbi. Eu îi aştept.

– Nu plec. Nu te las singură. Nici pe ea.

Cu gîndul la căldură şi la confort, Jo îl cuprinse în braţe.

– A fost cea mai generoasă şi mai curajoasă faptă pe care am văzut-o din partea cuiva.

Îşi lipi buzele de gîtul lui, dornică să-l simtă cedînd, răspunzînd.

– Ai intrat în apă pentru ea. Puteai s-o laşi acolo, dar te-ai dus. Pentru alţii, nici n-ar fi contat dacă o scoteau afară sau nu.

– A contat.

– Pentru tine. Eşti un om bun, Nathan. Nu voi uita niciodată ce- ai făcut.

Nathan închise strîns ochii, apoi se retrase fără s-o atingă.

– Sosesc, spuse el sec.

În timp ce se întorcea, Brian şi Kirby apărură grăbiţi pe cărare.

Kirby aruncă o privire grăbită spre amîndoi.

– Mergeţi în casă şi faceţi un duş fierbinte. Vă examinez imediat.

Şi trecu pe lîngă ei, îngenunchind în dreptul păturii.

Jo rămase pe loc.

– Nu poate fi decît doamna Peters. Se agăţase în creanga aia. Probabil a căzut azi-noapte, la un moment dat, iar furtuna a adus-o în aval.

Îşi adună forţele, ţinîndu-se din nou de mîna lui Nathan, în timp ce lîngă Kirby îngenunchea şi Brian. Acesta dădu din cap cu amărăciune, cînd doctoriţa dădu pătura la o parte.

– Ea e. Au venit de vreo două ori la masă. Fir-ar să fie.

Se aşeză pe călcîie, frecîndu-şi faţa cu mîinile.

– Merg să-l caut pe soţul ei. Trebuie s-o ducem undeva – într-un loc mai potrivit decît ăsta.

– Nu, nu poate fi mutată din loc, se strădui Kirby să vorbească peste bătăile puternice ale inimii. Trebuie să telefonaţi la poliţie şi să le spuneţi să vină imediat aici. Nu cred că s-a înecat.

Ridică uşor bărbia moartei, dezvăluindu-i vînătăile.

– Pare să fi fost strangulată. A fost ucisă.

– Cum e posibil? Cum s-a putut întîmpla una ca asta?

Lexy sătea ghemuită strîns în colţul canapelei din salonul de familie. Îşi încleşta mîinile ca să nu-şi muşte unghiile.

– Pe Desire nu sînt asasinaţi oameni. Pur şi simplu nu se întîmplă aşa ceva. Kirby trebuie să se înşeală.

– Vom afla destul de curînd, porni Kate ventilatorul din tavan, încercînd să mai răcorească aerul dens. Poliţiştii ne vor spune. Oricum, biata femeie a murit, iar soţul ei... Jo Ellen, nu te mai învîrti ca un leu în cuşcă, stai jos şi bea-ţi brandy-ul ăla. Ai să răceşti îngrozitor.

– Nu pot să stau jos.

Jo continuă să se plimbe de la o fereastră la alta, deşi n-ar fi putut spune ce căuta.

– Şi eu aş vrea să stai jos, interveni Lexy cu voce plîngăreaţă. Mi se zăpăcesc cumplit minţile cînd te văd. Aş vrea ca Giff să fie aici. Nu înţeleg de ce trebuie să rămînă acolo, cu ceilalţi, în loc să stea cu mine.

– Of, termină cu smiorcăiala, măcar cinci minute, se răsti Jo. Fă şi tu o excepţie şi mai stai şi pe propriile tale picioare.

– Ia, ia. Să nu-ncepeţi! îşi azvîrli Kate mîinile în sus. Nu suport aşa ceva, tocmai acum.

– Iar eu nu suport aşteptarea asta. Mă duc afară, porni Jo spre uşă. Trebuie să aflu ce se întîmplă. Trebuie să fac ceva.

– Jo! Nu ieşi singură, îşi duse Kate o mînă la cap. Deja mi s-a făcut rău de îngrijorare. Te rog, nu te du singură acolo.

Văzîndu-şi verişoara dintr-o dată zguduită şi îmbătrînită, Jo se răzgîndi.

– Ai dreptate. Nici una dintre noi n-ar trebui să iasă. Stai jos, Kate. Haide, gata.

O luă de braţ şi o conduse spre canapea, lîngă Lexy.

– Stai aici şi bea un brandy. Eşti doborîtă.

– Aduc eu brandy-ul, se oferi Lexy.

– Dă-i-l pe-al meu, îi spuse Jo surorii sale, în timp ce aceasta se ridica. Nu-l vreau.

– Dacă foiala asta peste mine vă opreşte să vă răstiţi una la alta, atunci foiţi-vă în altă parte, luă Kate brandy-ul pe care i-l oferea Lexy, cu un surîs vag. Ar trebui să facem cafea, pentru cînd se întorc ceilalţi. Nu ştiu cînd a făcut-o Brian pe ultima.

– Mă ocup eu, se aplecă Lexy s-o sărute pe obraz. Nu-ţi face griji.

Dar, cînd se ridică, îl văzu în uşă pe Giff.

– Sosesc. Vor să discute cu Jo.

– În regulă, strînse Jo cu recunoştinţă mîna cu care Lexy îi atinsese braţul. Sînt gata.

– Cît au s-o mai bată la cap?

Brian stătea pe veranda din faţă, ascultînd sunetele de junglă ale păsărilor şi ale greierilor care umpleau văzduhul.

– Nu mai poate dura mult, răspunse calmă Kirby. O ţin acolo de aproape o oră. Pe Nathan nu l-au reţinut mai mult de-atît.

– N-ar fi trebuit să treacă prin toate astea. E destul

de rău că a găsit ea cadavru, că a ajutat să fie scos din apă, fără a mai fi nevoie să retrăiască totul iar şi iar.

– Sînt convinsă că o menajează cît pot.

Kirby nu făcu decît să ofteze, cînd Brian se răsuci spre ea, sfredelind-o cu o privire arzătoare.

– Brian, altceva nu e nimic de făcut, nu există nici o altă soluţie. A fost asasinată o femeie. Trebuie să se pună anumite întrebări.

– Mai mult ca sigur, nu Jo a omorît-o, se aruncă el în balansoar. Ţie ţi-e uşor. Doctoriţă de la oraş. Ai văzut de toate, ai făcut de toate.

– Poate că aşa e, vorbi ea calmă, pentru a-şi ascunde suferinţa. Dar uşurinţa sau greutatea nu schimbă cu nimic faptele. Cineva a hotărît să n-o lase pe Susan Peters să mai trăiască. A strîns-o de gît cu propriile sale mîini şi i-a luat viaţa. Acum, trebuie să se pună întrebări.

Brian rămase cu privirea în întuneric, melancolic.

– Acum îşi vor îndrepta atenţia spre soţ.

– Nu ştiu.

– Ba da. E pasul logic. Cînd i se întîmplă ceva soţiei, imediat iei soţul în colimator. Există posibilitatea ca el s-o fi făcut. Cînd a plecat mama, l-au suspectat pe tatăl meu. Pînă s-au convins că doar... plecase. Au să-l ducă pe bietul nenorocit într-o cămăruţă. Şi-l vor lua la întrebări. Cine ştie, poate el e cel ce s-a hotărît să n-o mai lase pe Susan Peters să trăiască.

Îşi îndreptă privirea spre Kirby. Stătea foarte dreaptă, foarte stăpînită, în lumina galbenă a becului de pe verandă. Mai avea pe ea treningul larg al lui Jo. Dar o văzuse în prezenţa poliţiei, o privise cum dădea informaţii, cum rostogolea termeni clinici de pe limbă, înainte de a se înghesui lîngă cadavrul cu echipa de la morgă.

Nu avea nimic delicat.

– Ar trebui să te duci acasă, Kirby. Nu mai ai nimic de făcut.

Lui Kirby îi venea să plîngă. Îi venea să urle. Îi venea să bată cu pumnii în zidul subţire şi transparent pe care

Brian îl înălţase dintr-o dată între ei.

– De ce mă alungi, Brian?

– Fiindcă nu ştiu ce să fac cu tine. Şi niciodată n-am vrut să te primesc în viaţa mea, de la bun început.

– Dar ai făcut-o.

– Oare, Kirby? Sau ai forţat doar tu uşa?

Umbra lui Jo se aşternu între ei, înainte de a ieşi din casă.

– Aici au terminat. Poliţiştii.

– Te simţi bine? se apropie Kirby de ea. Probabil eşti extenuată. Acum du-te sus şi culcă-te. Îţi pot da ceva ca să adormi mai uşor.

– Nu, n-am nimic. Serios.

Strînse scurt mîna lui Kirby.

– De fapt, mă simt mai bine după ce am revăzut totul pas cu pas. Sînt doar întristată şi-mi pare rău şi sînt recunoscătoare că am rămas întreagă. Nathan s-a întors?

– L-a convins Kate să urce la etaj, se ridică Brian, apropiindu- se s-o observe mai bine; părea mai stăpînă pe ea decît se aşteptase. Nu cred că ar fi prea greu să-l convingem să stea aici în noaptea asta. S-ar putea ca poliţiştii să se mai agite pe lîngă rîu ore întregi.

– Atunci îl vom convinge. Şi ar trebui să rămîi şi tu, îi spuse Jo lui Kirby.

– Nu, mă simt mai bine acasă, răspunse ea, privindu-l pe Brian. Aici nu mai e nevoie de mine. Sînt sigură că mă va conduce unul dintre detectivi. Merg doar să-mi iau geanta.

– Eşti binevenită să stai, îi spuse Brian, dar Kirby nu-i răspunse decît cu o privire rece şi stăpînită, peste umăr.

– Mi-e mai bine acasă, repetă ea, lăsînd uşa cu plasă să se trîntească în urma ei.

– De ce-o laşi să plece? întrebă încet Jo.

– Poate am nevoie să văd dacă pot. S-ar putea să fie mai bine aşa.

Jo se gîndi la ceea ce spusese Nathan înainte ca

lumea să-şi iasă iarăşi din minţi.

– Poate ar trebui să-ncepem cu toţii să ne gîndim la ce ne face fericiţi, în loc de ceea ce-ar fi mai bine. Ştiu că eu voi încerca, fiindcă după un timp încep să ţi se termine şansele. Trebuie să-ţi spun ceva ce-am avut nenumărate ocazii să-ţi spun, şi le-am lăsat să treacă.

Brian ridică din umeri şi-şi îndesă mîinile în buzunare, luînd poziţia pe care Jo o considera atitudinea mohorîtă a unui Hathaway.

– Atunci, zi.

– Te iubesc, Brian.

Căldura cuvintelor ei fu aproape acoperită de plăcerea pură, cînd îi văzu uimirea pe faţă.

Brian presupuse că era un truc, o fentă pentru a-i distrage atenţia înainte de a ataca.

– Şi?

– Şi aş vrea să ţi-o fi spus mai devreme şi mai des.

Se ridică pe vîrfuri, pentru a-i depune un sărut scurt şi apăsat pe gura strînsă bănuitor.

– Desigur, dacă o făceam, acum n-aş fi avut satisfacţia de a te vedea holbînd ochii ca un păstrăv în undiţă. Mă duc s-o trimit pe Kate la culcare, ca să se poată preface că nu ştie că-n noaptea asta Nathan va dormi în camera mea.

– Jo Ellen.

Pînă ajunse ea la uşă, Brian îşi regăsise graiul, dar şi-l pierdu cînd Jo îşi întoarse capul spre el.

– Haide, zîmbi ea larg. Zi odată. E mult mai uşor decît crezi.

– Şi eu te iubesc.

– Ştiu. Ai inima cea mai bună dintre noi toţi, Bri. Asta te nelinişteşte.

Şi închise încet uşa, mergînd la etaj, spre restul familiei.

Visă că mergea prin grădinile Sanctuarului. Mirosurile din toiul verii, aerul de miez de vară. Pe cer, luna se desena limpede ca decupată de un copil. Alb pe negru.

Stelele erau o mare de lumină scînteietoare.

Aconiţii şi clopoţeii de Canterbury se legănau uşor în adiere, cu bobocii albi strălucitori. O, cît de mult îi plăceau florile albe pure, strălucirea lor în întuneric. Zîne-flori, îşi zise ea, care dansează în timp ce muritorii dorm.

Ea însăşi se simţea nemuritoare – atît de puternică, de vie. Ridicînd sus braţele, se întrebă de ce nu se ridica pur şi simplu de la pămînt, luîndu-şi zborul. Noaptea era şi vremea ei. Singurul ei răgaz. Putea pluti peste cărările grădinii ca o fantomă, iar sunetul clopotelor de vînt era muzica pe care să danseze.

Apoi, dintre copaci ieşi o umbră. Iar umbra deveni om. Nemuritoare, curioasă numai, păşi spre el.

Acum alerga, alerga prin pădure în bezna desăvîrşită, biciuită sălbatic de ploaie peste obraji. Noaptea era altfel, şi ea se schimbase. Era speriată, urmărită. Vînată. Vîntul urla ca o mie de lupi cu colţii dezgoliţi şi însîngeraţi, iar stropii de ploaie păreau mici săgeţi cu vîrfuri luminoase, ţintind să sfîşie carnea. Crengile o loveau nemilos. Copacii răsăreau din pămînt pentru a-i tăia drumul.

Devenise jalnic de muritoare, înfricoşător de muritoare. Respiraţia i se întretăie într-un mic suspin, cînd auzi urmăritorul strigînd-o pe nume. Dar numele era Annabelle.

Jo smulse cearceafurile care i se încurcaseră în jurul picioarelor şi se ridică în capul oaselor, ţeapănă ca un vătrai. În timp ce vederea i se limpezea, Nathan îi puse o mînă pe umăr. Nu era culcat alături, ci stătea în picioare, cu chipul ascuns în întuneric.

– Nu-i nimic. Doar un vis. Un vis urît.

Neîncrezîndu-se în propria-i voce, Jo dădu din cap. Mîna de pe umăr o mîngîie o dată, absent, apoi căzu. Gestul îi aduse o consolare distantă.

– Vrei ceva?

– Nu.

Frica se risipea deja.

– N-am nimic. M-am obişnuit.

– Mare minune ar fi să n-ai coşmaruri, după o zi ca asta.

Se îndepărtă de ea, spre fereastră, întors cu spatele. Jo văzu că îşi luase blugii şi, cînd dădu cu mîna peste cearceaf, alături, simţi că era rece. Nu dormise lîngă ea. Nu dorise, înţelese Jo. Rămăsese la Sanctuar numai fiindcă îi fusese imposibil s-o refuze pe Kate. Şi acceptase să împartă acelaşi pat cu ea fiindcă altfel ar fi fost penibil.

Dar n-o atinsese, nu se apropiase de ea.

– N-ai dormit, nu-i aşa?

– Nu.

Nici măcar nu era sigur că avea să mai închidă vreodată ochii în linişte.

Jo se uită la ceas. 03:05. Avusese şi ea parte de doza ei de nelinişte.

– Poate ar fi mai bine să iei un somnifer.

– Nu.

– Ştiu că a fost un iad pentru tine, Nathan. Nimeni nu poate spune sau face nimic ca să fie mai uşor.

– Nimic nu va face ca lui Tom Peters să-i fie mai uşor.

– E posibil s-o fi omorît chiar el.

Nathan spera să fie adevărat – o spera din toată inima. Şi, din această cauză, se simţea întinat.

– S-au certat, continuă Jo, cu încăpăţînare. A ieşit din casă. Poate a urmărit-o pînă în golf. S-au certat mai departe, iar el şi-a pierdut calmul. N-ar fi fost necesar decît un minut, un singur minut de furie. Apoi, a intrat în panică şi a dus-o de-acolo. Avea nevoie să ia distanţă, aşa că a aruncat-o în rîu.

– Oamenii nu omoară întotdeauna doar din cauza furiei sau a panicii, spuse el încet; amărăciunea i se ridica în gît, ameninţînd să-l înece. N-am ce căuta în casa asta. Lîngă tine. Ce-oi fi avut în cap? Să mă întorc. Ce să îndrept? Ce naiba am crezut că puteam face?

– Despre ce vorbeşti?

Jo îşi detestă tremurul din voce. Dar sunetul glasului lui, atît de aspru şi rece, o îngheţa.

Nathan se întoarse s-o privească. Stătea aşezată în patul mare, feminin, cu genunchii strînşi defensiv şi faţa ca o umbră palidă. Făcuse greşeli tot timpul, îşi dădu el seama. Greşeli egoiste şi naive. Dar cea mai mare greşeală fusese aceea de a se fi îndrăgostit de ea şi a o îmboldi să se îndrăgostească şi ea de el. Avea să-l urască, încă înainte de a se termina totul. Aşa avea să fie.

– Nu acum. Pentru moment, ne-a fost de-ajuns la amîndoi.

Să se apropie de ea, îşi spuse, era la fel de greu ca şi să se îndepărteze. Se aşeză pe marginea patului, trecîndu-şi mîinile peste braţele ei.

– Ai nevoie să dormi.

– Şi tu. Nathan, sîntem vii, îl luă ea de mînă, apăsîndu-i-o pe inimă. Să răzbaţi prin toate şi să mergi mai departe – asta e important. Este o lecţie pe care am învăţat-o pe pielea mea.

Aplecîndu-se înainte, îi atinse buzele cu ale ei.

– În clipa asta, hai doar să ne ajutăm unul pe altul să răzbim pînă dimineaţă.

Avea ochii întunecaţi şi rămase cu ei spre ai lui, în timp ce-şi înclina capul să încălzească sărutarea.

– Fă dragoste cu mine. Simt nevoia să te ţin în braţe.

O lăsă să-l tragă în jos, se lăsă să se scufunde. Avea să-l urască, înainte de a se sfîrşi, dar pentru moment dragostea era de ajuns.

Dimineaţă, plecase – din patul ei, din Sanctuar şi de pe Desire.

– A plecat cu bacul de dimineaţă? se holbă Jo la Brian, întrebîndu-se cum putea prăji ouă cînd lumea tocmai se întorsese iarăşi cu susul în jos.

– M-am întîlnit cu el în zori, cînd se înapoia spre casă.

Brian îşi consultă foaia cu comenzi şi presără caşcaval ras. Crizele veneau şi treceau, dar oamenii reuşeau întotdeauna să mănînce.

– A spus că avea de rezolvat nişte treburi pe continent. Va lipsi vreo două zile.

– Vreo două zile. Înţeleg.

Nici o vorbă de rămas-bun, nici un „pe curînd". Nimic.

– Arăta cam răvăşit. Şi tu la fel.

– Ultimele douăzeci şi patru de ore n-au fost uşoare pentru nimeni.

– Nu, dar eu mai am totuşi un han de ţinut. Dacă vrei să fii de folos cu ceva, ai putea să mături pe terase şi prin grădini, şi să pui pernele la loc pe mobilă.

– Viaţa merge înainte, aşa-i?

– N-avem încotro.

Culese atent ochiurile, cu gălbenuşurile lucitoare tremurînd.

– Faci ceea ce trebuie să se facă în continuare.

O privi cînd scoase mătura din debara şi porni spre uşă. Şi se întrebă ce naiba ar fi trebuit să facă în continuare.

– Mă mir că oamenii pot mînca, că le pot funcţiona gurile în ritmul ăsta, intră vioaie Lexy, schimbînd o cafetieră goală cu una plină, după care trînti pe masă cîteva comenzi noi. Dacă mă mai întreabă un singur om despre femeia aia nefericită, am să urlu.

– E firesc să se comenteze, e firesc să se pună întrebări.

– Tu nu eşti obligat să asculţi.

Îşi acordă o scurtă pauză, rezemîndu-se cu şoldul de tejghea.

– Cred că n-am dormit mai mult de zece minute, toată noaptea. Probabil că e valabil pentru toţi. Jo s-a trezit?

– E afară, face curat pe terase.

– Bine. Să aibă o ocupaţie. E cel mai bine pentru ea.

Pufni zgomotos, cînd Brian îi aruncă o privire speculativă.

– Nu-s lipsită de creier, Bri. Ei trebuie să-i fie mai greu decît nouă, celorlalţi. Mult mai greu, după toate prin cîte-a trecut. Tot ceea ce-i abate gîndurile dintr-acolo, măcar pentru cinci minute la rînd, este o binecuvîntare.

– Nu te-am considerat niciodată lipsită de minte, Lex. Oricît de tare ai încercat tu să te prefaci.

– În dimineaţa asta n-o să-mi bat capul cu insultele tale, Brian. Dar sînt îngrijorată pentru Jo.

Se întoarse să se uite pe fereastră şi avu satisfacţia de a-şi vedea sora măturînd cu înverşunare.

– Munca fizică sănătoasă ar trebui să-i fie de folos. Şi slavă Domnului pentru Nathan. E exact ceea ce-i trebuie ei acum.

– Nu-i aici.

Lexy se răsuci atît de repede, încît cafeaua făcu valuri pînă la buza carafei.

– Cum adică, nu-i aici?

– S-a dus pe continent pentru cîteva ziule.

– Bine, şi pentru ce mama dracului? Ar fi trebuit să rămînă aici, cu Jo Ellen.

– Avea de rezolvat nişte treburi.

– Treburi? îşi dădu Lexy ochii peste cap, înhăţînd tava cu mîncăruri. Ei nu că asta-i tipic pentru un bărbat! Toţi sînteţi la fel, buni de nimic ca un taur cu trei ugere, pînă la ultimul.

Şi ieşi ca o furtună, legănîndu-şi şoldurile. Din cine ştie ce motiv, Brian constată că era mult mai bine dispus. Femeile, îşi spuse el. Nu poţi trăi fără ele, dar nu poţi nici să le arunci într-o prăpastie.

Peste o oră, Lexy ieşi din casă. O găsi pe Jo deschizînd ultima umbrelă de la mesele din curte.

– Aici totul e în ordine şi curăţenie, după cum văd. Lins-prelins. Du-te sus şi ia-ţi un costum de baie. Mergem la plajă.

– De ce?

– Fiindcă-i acolo. Mergi şi te schimbă. Am adus deja cortul şi cearceafurile.

– Nu vreau să stau la plajă.

– Cred că nu te-am întrebat ce vrei şi ce nu. Ai nevoie de soare. Şi dacă nu vii cu mine pentru o oră, Brian sau Kate îţi vor găsi altceva de măturat sau frecat.

Jo privi cu dezgust mătura.

– Asta e. Bine. De ce nu? E cald. Mi-ar prinde bine o baie în mare.

– Atunci mişcă-te, pînă nu ne prinde cineva şi ne pune la muncă.

Jo tăie valurile care se spărgeau, pluti peste următoarele, apoi începu să înoate cu curentul. Uitase cît de mult îi plăcea să se scalde în ocean – să se lupte cu el, să se lase purtată de apele lui. Auzi chiotul unei fete în depărtare, unde o pereche se zbenguia rîzînd în valuri. Mai încolo, un băiat, înroşit de soare ca o fragă, se chinuia să prindă un val şi să plutească pe salteaua pneumatică pînă la mal.

Cînd braţele îi obosiră, se întoarse pe spate. Soarele ardea din cerul pîclos, înţepîndu-i ochii. Îi era uşor să-i închidă, să plutească. Cînd mintea i se abătu spre Nathan, izgoni gîndul. Avea o viaţă a lui proprie, şi ea la fel. Poate începuse să se apropie prea mult de el. Era bine că se retrăsese atît de brusc, obligînd-o să-şi regăsească echilibrul.

Cînd se întorcea – dacă se mai întorcea – avea s-o găsească mai stabilă.

Cu un geamăt dezgustat, se răsuci iarăşi, lăsîndu-şi faţa să se scufunde în apă.

La naiba, era îndrăgostită de el. Iar dacă ăsta nu era cel mai prostesc lucru pe care-l făcuse vreodată, nu ştia care altul ar fi fost mai presus. Povestea asta nu avea nici un viitor, şi de ce să se gîndească, măcar, la viitoruri? Întoarse capul, trase aer în piept şi începu din nou să înoate.

Se întîlniseră întîmplător, prin forţa hazardului, şi nu

făcuseră decît să profite. Dacă se apropiau mai mult decît intenţionaseră, şi asta ţinea tot de împrejurări. Iar împrejurările se schimbau. Şi ea se schimbase.

Dacă revenirea la Sanctuar îi redeşteptase unele dureri şi nefericiri, îi readusese totodată o putere şi o clarviziune care îi lipsiseră mult prea multă vreme.

Îşi lăsă picioarele pe fundul apei, lăsînd nisipul să alunece sub tălpi în timp ce mergea prin valuri spre plajă.

Lexy stătea pe un cearceaf, întinsă pentru a-şi arăta formele generoase. Se rezema leneşă într-un cot, întorcînd paginile unui roman gros în ediţie de buzunar. Pe copertă se vedea un bărbat cu pieptul gol, afişînd nişte pectorali uimitori şi neverosimili, plete negre care i se revărsau peste umerii lucitori şi un zîmbet arogant pe buzele pline.

Lexy oftă încet şi dădu pagina. Părul îi flutura în vînt. Curbele sînilor ei senzuali se ridicau netede, în culoarea piersicii, din minusculul sutien bikini pe care se războiau culori verzi şi roz în nuanţe de neon. Avea picioarele lungi unse cu loţiune, iar unghiile îi sclipeau în ton de coral.

Jo trase concluzia că arăta ca reclama unei staţiuni la modă.

Trîntindu-se lîngă ea, luă un prosop şi se şterse pe cap.

– O faci anume, sau doar din instinct?

– Ce anume? îşi coborî Lexy ochelarii de soare cu lentile trandafirii, privind peste rame.

– Te aranjezi aşa încît fiecare mascul pe-o rază de-o sută de iarzi să lungească gîtul pentru a-ţi arunca o privire.

– A, asta, îşi împinse Lexy ochelarii la loc, cu buzele arcuite. Nimic mai mult decît instinct, scumpo. Şi noroc. Ai putea face şi tu la fel, dar trebuie să-ţi pui mintea la contribuţie. Ţi-ai refăcut silueta, de cînd te-ai întors acasă. Iar costumul ăsta negru întreg nu-i deloc rău ales. Arată atletic şi lucios. Unora le place.

Îşi trase iarăşi ochelarii în jos.

– Se pare că şi lui Nathan.

– Nathan nu m-a văzut în costumul ăsta.

– Atunci, îl aşteaptă o surpriză.

– Dacă se mai întoarce.

– Sigur c-o să se-ntoarcă. Dacă ai minte, ai să-l faci să plătească puţintel pentru c-a şters-o.

Jo luă o mînă de nisip, lăsîndu-l să i se cearnă printre degete.

– Sînt îndrăgostită de el.

– Bineînţeles. De ce n-ai fi?

– Îndrăgostită de el, Lexy, se încruntă Jo spre firele sclipitoare de nisip care-i rămăseseră prinse de mînă.

– Aha, se ridică Lexy în capul oaselor, încrucişîndu-şi picioarele frumoase, cu un zîmbet. Ce frumos! Cu siguranţă, nu te-ai grăbit, dar ai ales un loz cîştigător.

– Nu suport, mai luă Jo un pumn de nisip, strîngîndu-l între degete. Nu suport să mă simt aşa, să fiu aşa. Mi se înnoadă stomacul ghem.

– Aşa şi trebuie. Al meu s-a înnodat de zeci de ori. Întotdeauna era foarte uşor să mi-l destind la loc.

Buzele i se bosumflară, privind spre mare.

– Pînă acum. Am de furcă la problema asta, cu Giff.

– Te iubeşte. Dintotdeauna te-a iubit. Cu tine e altfel.

– Cu toată lumea e altfel. Toţi sîntem construiţi altfel pe dinăuntru. Asta face să fie atît de interesant.

Jo îşi înclină capul:

– Ştii, Lex, uneori eşti de-a dreptul înţeleaptă. Niciodată nu mă aştept, şi cînd colo, poftim. Cred că trebuie să-ţi spun ceea ce i-am spus şi lui Brian aseară.

– Ce anume?

– Te iubesc, Lexy, se aplecă ea, atingînd cu buzele obrazul surorii ei. Foarte mult.

– Ştiu, Jo. Eşti tu scorţoasă, dar întotdeauna ne-ai iubit.

Expiră prelung, hotărîndu-se să-şi facă şi ea mărturisirea.

– Cred că de-asta m-am înfuriat aşa pe tine cînd ai

plecat. Şi am fost invidioasă.

– Tu? Pe mine?

– Fiindcă nu te-ai temut să pleci.

– Ba m-am temut, îşi rezemă Jo bărbia pe genunchi, privind valurile care se rostogoleau pe plajă. Am fost îngrozită. Uneori, încă mă mai tem să fiu acolo, să nu pot face ceea ce am nevoie. Sau s-o fac, dar dînd greş.

– Ei bine, eu am dat greş, şi pot să-ţi spun că pute.

– N-ai dat greş, Lexy. Pur şi simplu n-ai terminat.

Întoarse capul.

– Ai să pleci înapoi?

– Nu ştiu. Eram sigură că da.

Ochii i se înnourară, înceţoşaţi între cenuşiu şi verde.

– Problema e că îmi devine tot mai uşor să stau aici, să las timpul să treacă. Apoi, voi îmbătrîni şi voi ajunge grasă şi zbîrcită. Of, de ce vorbim despre asta?

Nemulţumită de ea însăşi, Lexy clătină din cap, luînd o cutie de Pepsi din micul răcitor de alături.

– Ar trebui să vorbim despre ceva interesant. Ca de pildă, mă întrebam...

Scoase capacul, luînd o sorbitură prelungă, răcoritoare. Îşi trecu alene limba peste buza de sus.

– Cam cum e amorul cu Nathan?

Jo pufni în rîs.

– Nu, răspunse ea categorică, răsucindu-se pe burtă.

– Dă-i o notă, de la unu pînă la zece, o împunse Lexy în umăr. Sau, dacă ar trebui să alegi un adjectiv ca să-l descrii.

– Nu, repetă Jo.

– Doar un mic atribut picant. Vreau să zic, o fi oare „incredibil"? întrebă ea, aplecîndu-se mai aproape de urechea lui Jo. Sau o fi „fabulos"? Poate „memorabil"?

Jo oftă uşor.

– Stupefiant, spuse ea, fără să deschidă ochii. E stupefiant.

– Aha, stupefiant, îşi agită Lexy o mînă prin dreptul

feţei. Îmi place. Stupefiant. Ţine ochii deschişi sau închişi cînd te sărută?

– Depinde.

– Le face pe amîndouă? Îmi dai fiori. Nu ştii niciodată cum va fi. Mor după aşa ceva. Şi, cum e cînd...

– Lexy.

Deşi îi scăpă un chicotit, Jo rămase cu ochii închişi strîns.

– N-am să-ţi descriu tehnicile amoroase ale lui Nathan. Acum trag un pui de somn. Să mă trezeşti curînd.

Şi, spre surprinderea ei, adormi buştean într-o clipă.

Capitolul 25

Nathan se plimba încoace şi-ncolo pe covorul turcesc vechi din spaţioasa bibliotecă pe două niveluri a locuinţei doctorului Johan Kauffman. Afară, cu două duzini de etaje mai jos, oraşul New York se cocea sub un masiv val de căldură. Aici, în mansarda elegantă, totul era răcoros şi lustruit, la lumi întregi distanţă de forfota şi zarva străzilor.

Pe tărîmul lui Kauffman nu se simţea niciodată prezenţa New York-ului. Ori de cîte ori intra în holul mare, cu lemnăria sa aurită şi culorile discrete, Nathan se gîndea la nobili englezi şi reşedinţe de la ţară.

Una dintre primele lucrări ale lui Nathan constase în a proiecta biblioteca, mutînd pereţii şi tavanul pentru a face loc enormei colecţii de cărţi ale lui Kirby, în stilul tradiţional şi desconsiderat care i se potrivea unuia dintre neurologii de frunte ai ţării. Lemnul de nuc, cald, mulajele late cu modele complicate, înălţimea ferestrelor triple cuprinse într-un alcov comod, toate fuseseră ideile lui Nathan. Kauffman le lăsase în seama lui, chicotind de fiecare dată cînd Nathan îi cerea cîte o opinie.

În cazul ăsta, tu eşti doctorul, Nathan. Nu-mi cere să colaborez la alegerea grinzilor de structură şi nu te voi

chema nici eu să mă asişti la o operaţie pe creier.

Nathan făcu un efort să-şi recapete calmul, în timp ce aştepta. De astă dată, Kauffman era doctorul, iar prezentul lui Nathan, viitorul lui, toate hotărîrile, mari şi mici, pe care avea să le mai ia vreodată, se aflau în mîinile abile ale lui Kauffman.

Trecuseră şase zile de cînd plecase de pe Desire. Şase zile disperat de lungi.

Kauffman intră cu paşi mari, închizînd în urma lui uşile groase, glisante.

– Scuză-mă că te-am lăsat să aştepţi, Nathan. Trebuia să te serveşti cu un brandy. Dar nu e preferinţa ta, aşa-i? Ei bine, eu îmi voi turna unul şi-ţi poţi închipui că bem împreună.

– Vă mulţumesc că m-aţi primit aici, domnule doctor. Şi că faceţi singur toate... toate acestea.

– Ei, haide, eşti un membru al familiei, ridică medicul o carafă de *Baccarat* de pe un gheridon, pentru a turna în două pahare.

Era înalt de aproape un metru nouăzeci, impunător, încă drept şi svelt, după şaptezeci de ani de viaţă. Părul îi rămăsese des şi-şi permitea vanitatea de a-l purta pieptănat pe spate, ca o coamă albă unduitoare. Avea o barbă şi o mustaţă îngrijite care-i înconjurau gura cu buze cam subţiri. Prefera croiala sobră a costumelor englezeşti, eleganţa pantofilor italieneşti şi apărea întotdeauna aranjat la patru ace.

Însă ochii erau cei care atrăgeau mai întîi atenţia privitorului şi, de cele mai multe ori, o reţineau. Erau negri şi pătrunzători, sub pleoapele grele şi sprîncenele negre arcuite. Ochii aceia se încălziră, cînd îi oferi lui Nathan un pahar.

– Ia loc, Nathan, şi relaxează-te. Nu va fi necesar să-ţi sfredelim creierul în viitorul previzibil.

Stomacul lui Nathan execută o întorsătură prelungă şi înceată.

– Testele?

– Toate, aşa cum ai cerut – sau, mai degrabă, cum

ai insistat – o întreagă baterie de teste, sînt negative. Am revăzut personal rezultatele, conform rugăminţii tale. Nu ai tumori, nici pete, nici un fel de anomalii. Ceea ce ai, Nathan, este un creier şi un sistem nervos perfect sănătoase. Şi-acum, stai jos.

– De acord.

Picioarele îl ascultară destul de uşor, cînd se lăsă pe un fotoliu spaţios, cu spătar arcuit, din piele moale.

– Vă mulţumesc pentru tot timpul şi efortul, dar mă întreb dacă n-ar trebui să cer şi opinia altcuiva.

Kauffman îşi înălţă impresionantele sprîncene negre. Cînd se aşează în faţa lui Nathan, ridică automat dungile pantalonilor, ca să cadă corect.

– M-am consultat cu un asociat de-al meu în privinţa testelor tale. Opinia lui corespunde cu a mea. Poţi oricînd, desigur, să te adresezi şi în altă parte.

– Nu.

Deşi nu-i plăcea brandy-ul, Nathan luă o înghiţitură rapidă, lăsîndu-l să i se prelingă prin organism.

– Sînt convins că n-aţi omis nimic.

– Mai mult de-atît. Sondajele C.T. şi M.R.I. au ieşit ambele perfect normale. Examenul fizic, analizele sîngelui şi celelalte n-au servit decît pentru a dovedi că eşti un bărbat de treizeci de ani într-o stare fizică şi de sănătate excelentă.

Îşi învîrti paharul, ridicîndu-l apoi la buze.

– Iar acum, e timpul să-mi spui de ce ai considerat necesar să te supui unor teste atît de intensive.

– Am vrut să mă asigur că nu am nici o dereglare fizică. Mă gîndeam că este posibil să am perioade de uitare.

– Ţi s-a întîmplat să pierzi noţiunea timpului?

– Nu. Sau, mă rog, de unde să ştiu? Există posibilitatea să mi se fi rupt filmul, să fi făcut... ceva în timpul unei – cum să-i zicem – al unei stări de fugă.

Kauffman îşi ţuguie buzele. Îl cunoştea pe Nathan de prea multă vreme ca să-l considere alarmist.

– Ai vreo dovadă? Te pomeneşti în unele locuri fără a-ţi aminti cum ai ajuns acolo?

– Nu. Nu, nu mi s-a întîmplat.

Nathan îşi îngădui ca uşurarea să-l infiltreze la loc, încet.

– Deci, sînt sănătos, pe plan fizic.

– Eşti într-o condiţie fizică excelentă, de indiviat chiar. Starea ta emoţională este cu totul altceva. Ai avut un an hidos, Nathan. E firesc ca pierderea familiei să-şi fi cerut tributul. Şi un divorţ, nu cu mult timp înainte. Atîtea pierderi, atîtea schimbări. Şi mie mi-e foarte dor de David şi de Beth. Mi-au fost atît de dragi.

– Ştiu.

Nathan privi lung în ochii aceia negri, convingători. „Ai ştiut?" se întrebă el. „Ai bănuit?" Dar nu vedea pe chipul lui Kauffman decît compătimire şi regret.

– Ştiu că ţineaţi la ei.

– Şi la Kyle, oftă adînc Kauffman. Atît de tînăr şi ă moară aşa de inutil.

– Am avut timp să privesc lucrurile în faţă, să accept ideea că părinţii mei nu mai sînt.

„Şi chiar şi să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta," continuă el în sinea lui.

– Cît despre Kyle, de mult timp nu mai eram apropiaţi. Moartea lor n-a schimbat acest lucru.

– Şi te simţi vinovat că nu suferi după el la fel de mult ca pentru ei.

– Poate, puse Nathan paharul deoparte, frecîndu-şi obrajii cu mîinile. Nici nu mai sînt sigur unde e înrădăcinată vinovăţia. Domnule doctor Kauffman, aţi fost prieten cu tatăl meu de treizeci de ani, l-aţi cunoscut dinainte de a mă fi născut eu.

– Şi cu mama ta, zîmbi Kauffman. Ca om care a avut trei soţii, le admiram devotamentul reciproc şi faţă de căsnicie. Şi faţă de fiii lor. Aţi fost o familie admirabilă. Sper să-ţi poţi găsi mîngîierea în amintirea acestui lucru.

Iar ăsta, îşi spuse Nathan cu inima frîntă, era nodul problemei. Nu-şi mai putea găsi nici o consolare în amintiri, nici acum, nici altcîndva – niciodată.

– Ce anume ar putea determina un om, un om aparent normal, care duce o viaţă perfect normală, să premediteze şi să comită un act obscen? Un act despre care nici nu se poate vorbi?

Apăsarea din piept îi silea inima lui Nathan să bată prea tare. Luă din nou paharul, dar fără dorinţa de a bea.

– Ar însemna că e nebun, că e bolnav? Ar exista vreo cauză fizică?

– Nu pot spune, Nathan, pe baza unor speculaţii atît de generale. Crezi că tatăl tău a comis o faptă despre care nu se poate vorbi?

– Ştiu că a făcut-o.

Înainte ca medicul să poată răspunde, Nathan clătină din cap, ridicîndu-se pentru a reîncepe să se plimbe.

– Nu pot... nu am libertatea să vă explic. Mai întîi, trebuie să vorbesc cu alte persoane.

– Nathan, David Delaney a fost un prieten fidel, un soţ iubitor şi un tată devotat. Îţi poţi împăca sufletul cu asta.

– Nu-mi mai pot împăca sufletul din luna de după moartea lui.

Emoţiile i se învolburau în ochii, tulburîndu-i ca fumul.

– L-am înmormîntat, domnule doctor Kauffman, pe el şi pe mama mea. Şi sînt foarte tentat să îngrop şi restul. Dacă aş putea fi sigur, adăugă el încet, că nu se va mai repeta.

Kauffman se aplecă înainte. Trata condiţia umană de o jumătate de secol şi ştia că nu putea exista nici o vindecare a trupului sau a creierului, fără însănătoşirea sufletului.

– Indiferent ce crezi că a făcut, nu poţi purta tu pe conştiinţă povara faptei.

– Şi-atunci, cine poate? Cine o va face? Numai eu am mai rămas.

– Nathan, oftă uşor Kauffman. Ai fost un copil deştept şi interesant şi ai devenit un tînăr talentat şi inteligent. De prea multe ori, cînd erai în creştere, te-am văzut asumîndu-ţi responsabilităţile altora. Le-ai preluat pe ale fratelui tău, mult prea des ca să-ţi fie ţie bine, sau lui Kyle. Nu face acum greşeala de a prelua ceva ce nu poţi nici să schimbi, nici să îndrepţi.

– Îmi spun acelaşi lucru de două luni încoace. „Las-o baltă, trăieşte-ţi viaţa." M-am hotărît să nu scormonesc trecutul, să încerc să mă concentrez asupra prezentului şi să-mi făuresc viitorul. E o femeie la mijloc.

– Aha, se retrase Kauffman, relaxat.

– Sînt îndrăgostit de ea.

– Mă bucur să aud şi mi-ar face mare plăcere s-o cunosc. Îşi făcea vacanţa pe insula acea unde te-ai dus?

– Nu tocmai. Familia ei locuieşte acolo. A venit şi ea, pentru un timp. Avusese... unele dificultăţi proprii. De fapt, am cunoscut- o în copilărie. Cînd am revăzut-o... În fine, ca să simplific, una a dus la alta. N-am putut-o împiedica.

Se apropie de fereastra cu vedere spre Central Park, înverzit şi dens, în plină vară.

– Poate că ar fi fost mai bine.

– De ce să-ţi fi refuzat fericirea?

– Ştiu un lucru care o afectează. Dacă i-l spun, mă va dispreţui. Mai mult, nu ştiu ce efect va avea asupra ei pe plan emoţional.

Întrucît parcul îl ducea cu gîndul la pădurea de pe Desire, se întoarse de la fereastră.

– Ar fi mai bine să creadă în continuare un lucru care o face să sufere, dar nu e adevărat, sau să ştie adevărul şi să fie nevoită să trăiască mai departe cu o durere pe care s-ar putea să n-o suporte? Dacă-i spun, o voi pierde, iar dacă nu-i spun, mă tem că nu voi mai fi în stare să trăiesc.

– Ea te iubeşte?

– Începe. Dacă las lucrurile aşa cum sînt, mă va iubi.

În jurul gurii îi tresări umbra unui zîmbet.

– Ar detesta să mă audă vorbind astfel, ca şi cum ar

fi ceva inevitabil. Ca şi cum ea n-ar avea nici o putere.

Kauffman auzi căldura revenind în glasul lui Nathan. Băiatul acela fusese întotdeauna favoritul lui, recunoscu el în sinea sa. Chiar şi printre propriii săi nepoţi.

– Aha, o femeie independentă. Cu atît mai interesant – şi mai dificil.

– E fascinantă şi, cu siguranţă, nu e comodă. E puternică, chiar şi cînd este rănită, şi a fost rănită destul. Şi-a construit în jur o carapace şi, de cînd am revăzut-o, observ cum se fisurează încontinuu, o urmăresc cum se deschide. Poate chiar am contribuit şi eu la asta. Iar pe dinăuntru e gingaşă şi docilă.

– N-ai spus nici un moment cum arată.

Kauffman găsea acest amănunt grăitor. Atracţia fizică îl dusese la trei căsătorii fierbinţi, urmate de trei divorţuri îngheţate. Era nevoie de mai mult, pentru o relaţie de durată, adeseori cu efort.

– E frumoasă, răspunse simplu Nathan. Ar prefera să fie banală, dar aşa ceva e imposibil. Jo nu are încredere în frumuseţe. Are încredere în competenţă. Şi în cinste, încheie el, privind în brandy-ul de care abia se atinsese. Nu ştiu ce să fac.

– Adevărul este admirabil, dar nu reprezintă întotdeauna soluţia. Nu-ţi pot spune ce hotărîre să iei, însă am crezut toată viaţa că iubirea, cînd e autentică, rezistă. Poate ar trebui să te întrebi ce anume ar dovedi mai multă iubire, să-i spui adevărul sau să rămîi tăcut.

– Iar dacă rămîn tăcut, temelia pe care am clădit va avea din capul locului o fisură. Sînt, totuşi, singurul om în viaţă care-i poate spune, domnule doctor Kauffman, îşi ridică Nathan privirea, cu ochii furtunoşi de emoţie. Sînt singurul care a mai rămas.

Nathan nu s-a întors pe insulă a doua zi, nici în următoarea. Prin cea de-a treia zi, Jo se convinsese că nu mai conta. Aproape că nu mai stătea deloc aşteptîndu-l, să treacă strîmtoarea şi s-o răpească precum un pirat capturîndu-şi prada.

În cea de-a patra, plîngea şi se dispreţuia pentru că mergea la debarcader de două ori pe zi, sperînd să-l zărească venind.

Spre sfîrşitul săptămînii, era furioasă şi îşi petrecea o mare parte din timp răstindu-se la oricine risca să-i vorbească. În interesul restabilirii păcii, Kate apucă taurul de coarne, intrînd în camera lui Jo, unde aceasta se retrăsese să stea îmbufnată după un meci de răsteli cu Lexy.

– De ce Dumnezeu stai închisă-n cuşcă într-o dimineaţă atît de frumoasă? dădu la o parte Kate cu mişcări sprintene draperiile pe care Jo le trăsese peste fereastră, lăsînd să între razele soarelui.

– Îmi savurez intimitatea. Dacă ai venit pentru a încerca să mă convingi să-i cer scuze lui Lexy, îţi pierzi timpul.

– Din partea mea, Lexy şi cu tine n-aveţi decît să vă purtaţi luptele voastre, ca întotdeauna, îşi propti Kate mîinile în şolduri. Dar ai grijă pe ce ton vorbeşti cu mine, domnişorico.

– Îmi cer scuze, spuse Jo rece, dar asta e camera mea.

– Puţin mi-ar păsa şi dac-ai sta în vîrful muntelui tău, cu mine n-ai să-ţi scoţi ghearele. Am fost răbdătoare aşa cum numai eu ştiu să fiu, în ultimele cîteva zile, dar ajunge cît ai mîrîit şi-ai făcut mutre acre pe-aici,

– Atunci, poate-ar fi timpul să plec acasă.

– Asta tu hotărăşti. Of, trezeşte-te odată, Jo Ellen, îi ordonă răstit Kate. Omul ăsta nu-i plecat decît de-o săptămînă şi, cu siguranţă, se va întoarce.

Jo strînse fălcile.

– Nu ştiu la ce, sau la cine, te referi.

Înainte de a se putea abţine, Kate pufni:

– Pe mine să nu crezi că mă poţi duce cu zăhărelul. Trăiesc pe lumea asta de mai mulţi ani decît tine.

Se aşeză pe pat, unde Jo stătea tolănită sub pretextul de a alege ultimele pozitive pentru album.

– Pînă şi-un orb pe-un cal în galop ar putea să vadă

că ţi s-au aprins călcîiele după Nathan Delaney. Şi s-ar putea să fie cel mai bun lucru care ţi s-a întîmplat de ani de zile.

– Nu mi s-au aprins călcîiele nicicum, nicicînd şi pentru nimeni.

– Eşti pe jumătate îndrăgostită de el şi nu m-aş mira deloc să fi plecat aşa tocmai ca să te înghiontească pînă la capăt.

Întrucît ideea nu-i trecuse prin minte, Jo simţi că începea să-i fiarbă sîngele în vene.

– Atunci, a făcut o amarnică greşeală de calcul. Plecînd fără o vorbă, nu prea are şanse să-mi cîştige afecţiunea.

– Şi-atunci vrei să ştie că te-ai fiţiit pe-aici amărîtă în tot timpul cît a lipsit? înălţă Kate dintr-o sprînceană, văzînd obrajii înroşiţi ei furie ai lui Jo. Se găsesc destui care-ar fi încîntaţi să i-o spună, dacă o mai ţii mult aşa. Aş fi dezolată să-i dai o asemenea satisfacţie.

– Nu intenţionez să-i dăruiesc nici măcar un minut, dacă îi vine ideea să se întoarcă.

Kate o bătu pe genunchi:

– Nici nu te-aş putea aproba mai mult.

Mirosind o capcană, Jo îşi îngustă ochii:

– Credeam că-l placi.

– Aşa e. Îl plac foarte mult, dar asta nu înseamnă că nu găsesc că merită un şut zdravăn în dos pentru că te-a făcut să fii nefericită. Şi aş fi foarte dezamăgită dacă i-ai da ocazia să se fudulească. Aşa că, sus cu tine, ordonă ea, ridicîndu-se. Vezi-ţi de treburi. Ia-ţi aparatul de fotografiat şi du-te. Iar cînd se întoarce, nu va vedea decît să viaţa ta a mers mai departe şi fără el.

– Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Le voi telefona editorilor şi le transmit acordul definitiv pentru ultimele pozitive. Apoi am să ies să mai fac cîteva fotografii noi. Mi-a venit ideea unui album nou.

Kate zîmbi, cînd Jo se ridică şi începu să se încalţe.

– Minunat. Deci, vei publica fotografii de-ale insulei.

– Pe toate. Şi oameni, de data asta. Feţe. Nimeni nu

mă va mai acuza că sînt singuratică, sau că mă ascund înapoia obiectivului. Am mai multe faţete personale.

– Sigur că da, dulceaţă mică. Nu-ţi mai stau în drum, ca să poţi lucra.

Vibrînd toată de plăcerea subiectului, Kate ieşi. Poate că acum, îşi spuse ea, urmau să aibă puţină linişte.

Adrenalina o purtă pe Jo de-a lungul acelei zile, pînă în următoarea. Acea nouă ambiţie o energiza. Pentru prima oară în cariera ei, căuta feţele cu entuziasm, începînd să le studieze şi să le disece. Se înfioră la vederea modului cum licăreau ochii lui Giff sub cozorocul şepcii, cum mîna lui strîngea coada ciocanului.

Îl vînă pe Brian în bucătărie, folosindu-şi farmecele cînd putea, ameninţările cînd nu mergea cu farmecele, pentru a obţine expresia cea mai potrivită, pentru a-i determina limbajul corporal dorit.

Cu Lexy era uşor. Poza la nesfîrşit. Dar imaginea favorită a lui Jo era una cu Lexy şi Giff, prinzîndu-le expresiile nătîng-fericite de pe chipuri, cînd Giff o învîrtea în braţe la marginea grădinii.

Alergă chiar şi după tatăl ei, recurgînd la tăcere pentru a-l ademeni să se relaxeze, pentru ca apoi să-i captureze îngîndurarea calmă a feţei în timp ce privea peste bălţile sărate.

– E timpul să laşi în pace chestia aia, se încruntă Sam iritat şi jenat, cînd Jo îl luă iarăşi în obiectiv. Fugi şi te joacă în altă parte.

– A încetat să mai fie o joacă de cînd au început să mă plătească. Întoarce-te doar puţin la dreapta şi uită-te spre apă.

Sam nu-şi clinti nici un muşchi.

– Nu-mi amintesc ca înainte să fi fost o asemenea pacoste pe capul omului.

– Aş dori să te anunţ că sînt o fotografă absolut celebră. Mii de oameni izbucnesc în urale cînd îmi îndrept aparatul spre ei.

Şi ţăcăni rapid, cînd pe buze îi apăru un uşor surîs.

– Eşti atît de chipeş, tată. Şi arăţi ca un stăpîn, aici.

– Dacă eşti aşa de-a dracului de celebră, n-ar trebui să măguleşti oamenii ca să-i fotografiezi.

Jo rîse, coborînd aparatul.

– Asta cam aşa este. Dar eşti într-adevăr frumos. Făceam nişte fotografii la Elsie Pendleton. Văduva Pendleton, adăugă ea, mişcînd din sprîncene. A ţinut neapărat să te întreb dacă eşti dispus. De mai multe ori.

– Elsie Pendleton caută un bărbat în locul celui pe care l-a îngropat, de cînd a aruncat prima mînă de pămînt peste sicriu. Nici în ruptul capului n-oi fi eu acela.

– Un bun simţ pentru care familia îţi mulţumeşte.

Sam constată că iarăşi îi tremurau buzele şi clătină din cap, atît ca reacţie cît şi drept cauză.

– Azi eşti îngrozitor de gureşă.

– O schimbare drăguţă, nu crezi? M-am săturat de mine însămi, se ghemui ea să schimbe obiectivele. Şi mi-a trecut prin minte că era nevoie să depăşesc o etapă. Poate că sosirea mea aici a fost începutul.

Tăcu un moment, doar pentru a privi peste mlaştina sclipitoare.

– Ca să privesc cîteva lucruri în faţă, inclusiv pe mine însămi. Şi să-mi dau seama că, dacă nu m-am simţit iubită, poate a fost fiindcă n-am lăsat pe nimeni să mă iubească.

Ridicîndu-şi privirea, văzu că se uita la ea, cercetîndu-i faţa.

– N-o căuta în mine, tati, închise Jo ochii, cu un junghi de durere. N-o mai căuta în felul cum arăt. Mă doare cînd faci asta.

– Jo Ellen...

– Toată viaţa am încercat să nu mai semăn cu ea. În colegiu, cînd celelalte fete se găteau şi se fandoseau, eu mă abţineam. Dacă m-aş fi aranjat, ar fi trebuit să mă uit în oglindă. Şi aş fi văzut-o pe ea, la fel ca tine, cînd mă priveşti.

Cu ochii înotîndu-i în lacrimi, se ridică.

– Ce trebuie să fac, tati, ca să mă vezi aşa cum sînt?

– Te văd. Nu pot să n-o văd şi pe ea, dar te văd clar, Jo Ellen. Şi să nu-mi dai apă la şoareci. Nu mă pricep la figurile astea muiereşti.

Îşi îndesă mîinile în buzunare, întorcîndu-se.

– Acum, adună-te. Lexy e cea care începe să bîzîie la semnal, nu tu. Fata aia afurisită îşi dă drumul şi dacă te uiţi cruciş la ea, iar cînd nu plînge, se burzuluieşte. Dacă nu-şi bagă minţile-n cap şi nu se mărită mai repede cu Giff ăla, am să înnebunesc.

Jo chicoti tremurător.

– Dar, tati, nu ştiam că o iubeşti atît de mult încît s-o laşi să te scoată din minţi.

– Sigur c-o iubesc. E a mea, nu? replică Sam arţăgos, impunîndu-şi să se întoarcă spre Jo. Şi tu la fel.

– Da, zîmbi ea, lăsînd durerea să treacă. Şi eu.

Cînd lumina n-o mai mulţumi, Jo se încuie în camera obscură. Şi acolo avea parte de emoţii. De la film la negative, de la negative la ştraifuri. Pe acestea din urmă începu să le studieze, examinînd prin lupă detaliile, defectele, umbrele.

Dintr-o duzină, putea alege una care să-i satisfacă toate exigenţele. Totuşi, sfoara de uscat i se umplu repede cu pozitive pe care le considera demne de atenţie. Cînd ajunse la un rolfilm fără însemne, ţistui din limbă, nemulţumită.

Propria ei neglijenţă, îşi spuse. Potrivi ceasul, stinse luminile şi începu procesul de developare. Întunericul o liniştea. Se putea mişca perfect, mecanic chiar, numai pe pipăite. Nervii îi vibrau de nerăbdare. Ce avea să vadă acolo, ce-avea să găsească? Ce moment imortalizat avea să fie conservat pentru eternitate, numai fiindcă îl alesese ea?

Aprinse becul roşu, scăldînd camera în acea ireală lumină de lucru. Şi scoase un ţipăt înăbuşit, parte şocat, parte rîzînd, cînd îşi privi propria ei imagine negativă,

nudă, tolănită pe covorul lui Nathan.

– Iisuse, asta să-mi fie de învăţătură de mine să mai las filmele fără însemne.

Ridică pelicula, studiind celelalte negative. Cele pe care le făcuse în furtună arătau promiţătoare. Iar gura i se ţuguie cînd le cercetă pe primele, probabil făcute de Nathan pe drum.

Văzu una cu dune, peste pajiştea unde se desfăceau florile, iar marea se rostogolea dincolo de ea, cu creste înalte, înspumate.

Compoziţie onorabilă, meditä ea. Pentru un amator. Desigur, dacă se ostenea s-o ducă pînă în faza de ştraif, avea să găsească fără-ndoială cîteva defecte majore.

Ochii îi fură atraşi din nou spre capătul filmului. Propria ei faţă, propriul ei trup. Chiar în timp ce întindea mîna spre foarfece pentru a distruge negativele, se opri. Avea să fie atît de pudibondă, de îndărătnică şi să nu-şi satisfacă propria curiozitate?

În fond, ea era singura care trebuia să le vadă.

Pradă unui impuls, se reapucă de lucru. Nu-i făcea nici un rău dacă trăgea un set de ştraifuri de pe film. Pe cele ale ei înseşi le putea distruge mai tîrziu. După ce se uita bine la ele.

Acum, în timp ce lucra, nu mai fredona în ton cu radioul. Era prea stînjenită şi prea surescitată ca să mai audă muzica din difuzor.

Hîrtia fotografică abia se uscase, cînd o trînti pe planşetă şi se repezi la ea cu lupa. Îşi ţinu respiraţia, văzînd imaginile mărite devenind clare.

Arăta atît de... desfrînată, bănuia că ar fi fost cuvîntul cel mai potrivit. Cu ochii întredeschişi şi buzele uşor arcuite, într-o vizibilă satisfacţie sexuală. Trupul ei părea aproape copt. Se părea că-şi recăpătase silueta, chiar fără să observe. Cu siguranţă, avea curbe.

În următoarea, avea ochii complet deschişi, rotunjiţi de uimire. Mîinile i se ridicaseră pe jumătate spre sîni,

cu mişcarea încremenită de expunerea rapidă. Nu încăpea vorbă că arăta – cum să spună? Şifonată şi sexy?

O, Doamne, niciodată nu-şi mai îngăduise să se expună astfel în faţa cuiva. O lăsase să se întîmple şi, preţ de-un moment doar, putu recunoaşte că dorea să se mai întîmple şi altă dată.

Voia să-l lase s-o atingă, s-o facă să se simtă dorită şi nepăsătoare. Avea în josul pîntecului o adîncă jinduire de a fi din nou acea femeie, femeia pe care el o văzuse şi o imortalizase pe peliculă. De a-l lăsa s-o ia iarăşi în stăpînire şi de a şti că avea puterea să-l ia şi ea în stăpînire pe el.

Îi dăruise acest lucru şi, imortalizînd momentul, o făcuse să-l privească drept în faţă şi să vadă ce putea avea alături de el. Şi ce putea pierde fără el.

– Eşti un ticălos, Nathan. Şi te urăsc pentru asta.

Se ridică repede şi ascunse foaia cu ştraifuri în fundul unui sertar. Nu, n-avea s-o distrugă. Avea s-o păstreze, ca amintire. Ori de cîte ori se simţea tentată să mai aibă încredere într-un bărbat, să-i dăruiască atît de mult unui bărbat, avea s-o scoată şi s-o contempleze.

Şi să-şi aducă aminte cît de uşor se despărţiseră.

– Jo Ellen, se auzi vocea lui Lexy prin uşă, în timp ce bătea tare şi cu forţă.

– Lucrez.

– Da, ştiam. Dar cred c-ar fi cazul să termini curînd, repede şi în mare grabă. Ghici cine-a venit cu bacul de seară?

– Brad Pitt.

– Aş vrea eu. Dar s-ar putea să-ţi placă şi mai mult. Nathan Delaney tocmai a intrat în bucătărie, în mărime naturală şi de două ori mai sexy. Şi te caută.

Jo ridică o mînă la inimă şi şi-o împinse ferm la locul ei.

– Spune-i că-s ocupată.

– L-am şi tratat cu refuz din partea ta, scumpete.

I-am zis că nu văd de ai lăsa baltă ceea ce faci, ca să vii în fuga mare, numai fiindcă a apărut el pe Desire ca un vînt de ghinion.

Jo îşi simţi buzele arcuindu-se admirativ. Putea să-şi imagineze uşor scena, cu Lexy jucînd impecabil rolul frumoasei sudiste reci ca un gheţar.

– Îţi mulţumesc.

– Dar trebuie să-ţi spun... of, deschide uşa asta, Jo. M-am săturat să tot vorbesc prin prin ea.

Întrucît Lexy tocmai ajunsese în capul listei cu clauzele persoanelor celor mai favorizate ale lui Jo, îi făcu hatîrul, trăgînd zăvorul şi deschizînd uşa atît cît să se poată rezema de tocul acesteia.

– Ţi-aş fi recunoscătoare dacă i-ai spune că nu mă interesează să-mi schimb programul după toate toanele lui.

– Îi spun. Drăguţ zis. Dar, Jo, arată atît de bătut de vînturi şi sexy şi gata-gata de nu ştiu ce.

Îşi dădu ochii peste cap, într-o expresie de apreciere feminină pură.

– Mi-a tresărit frumuşel inima, numai privindu-l.

– Ei bine, poţi s-o laşi mai moale cu tresăririle. Tu de partea cui eşti?

– De partea ta, mieluşico, absolut sută la sută, o sărută ea pe obraz ca să i-o dovedească. Trebuie să fie pedepsit, nu încape nici o îndoială. Şi dacă ai nevoie de vreun sfat în sensul ăsta, sînt mai mult decît încîntată să-ţi dau cîteva idei.

– Am destule idei proprii, mulţumesc.

Însă îşi rulă umerii pentru a-şi alunga tensiunea.

– Spune-i că n-am chef să-l văd nici să vorbesc cu el şi că mă aştept să fiu ocupată cu probleme mult mai importante decît el, pentru o bună bucată de timp.

– Aş prefera să i-o spui tu însăţi, exact cu cuvintele astea. Cred că ai un mare talent la aşa ceva, se lărgi pînă la urechi zîmbetul lui Lexy, în timp ce-şi răsucea pe deget o şuviţă de păr. Cobor să-i spun şi pe urmă

mă-ntorc aici ca să-ţi raportez ce-a avut el de spus la chestia asta.

– Nu sîntem în liceu.

– Nu, e şi mai interesant şi amuzant. A, ştiu că eşti opărită bine de tot, Jo, îşi bătu ea uşor sora pe obraz. Şi eu aş scuipa la fel de furie, ca o mîţă călcată pe coadă. Dar ia gîndeşte-te ce satisfacţie vei simţi cînd o să ţi se tîrască la picioare. Să nu-l primeşti înapoi pînă n-o face. Şi să vină cu cel puţin două buchete mari de flori şi un cadou frumos şi scump. Cel mai bine ar fi să fie bijuterii.

Starea de spirit a lui Jo execută o întoarcere rapidă.

– Lexy, eşti o femeie manipulativă şi materialistă.

– Şi mă mîndresc cu asta, iubito. Ascult-o tu pe surioara ta şi- ai să ajungi *stăpînă* pe omul ăsta. Acum, cred că-i acolo jos, aşteptînd şi transpirînd exact atît cît trebuie pentru lovitura următoare, îşi frecă ea palmele. O să te reprezint bine, nici o grijă.

Jo rămase rezemată de tocul uşii, în timp ce Lexy pleca ţopăind.

– Te cred, murmură ea. Şi-ţi rămîn îndatorată.

Satisfăcută, Jo se întoarse în camera obscură. Îşi făcu ordine pe bancul de lucru, aranjă sticlele cu chimicale, apoi le puse în poziţiile dinainte. Îşi examină unghiile, întrebîndu-se dacă s-o lase totuşi pe Lexy să-i facă manichiura.

Cînd auzi paşii, se întoarse spre uşă, pregătită să audă raportul lui Lexy. Iar cînd silueta lui Nathan umplu tot cadrul uşii, nervozitatea lui se ciocni de a ei violent.

– Trebuie să vii cu mine.

Vorbea răspicat şi numai pe ton de scuză nu.

– Cred că ai fost informat că sînt ocupată. Şi nu te-a invitat nimeni în camera asta.

– Scuteşte-mă, Scarlett, o apucă el de mînă, trăgînd-o din loc; cînd mîna cealaltă a lui Jo îşi luă avînt, zvîcni înainte şi-l pocni din răsputeri peste faţă, îşi îngustă ochii, dînd din cap. Bine, atunci, cu forţa.

Camera se întoarse cu capu-n jos atît de repede, încît Jo nici nu apucă să scoată blestemul care-i ardea pe limbă. Ieşise pe jumătate din încăpere, cu ea aruncată pe-un umăr, cînd îşi reveni din şoc suficient pentru a începe să se zbată.

– Ia-ţi de pe mine labele-astea-mpuţite de nenorocit tîrîtor de yankeu! începu ea să-i dea cu pumnii în spate, furioasă că nu-şi putea lua complet avînt.

– Crezi că poţi s-o trimiţi pe soră-ta să mă expedieze? Mîine dimineaţă pe vremea asta.

Împinse uşa şi porni în jos pe scara îngustă.

– Am călătorit toată ziua asta blestemată ca s-ajung aici, şi vei avea bunul simţ de a asculta ceea ce am de spus.

– Bun simţ? Bun simţ? Ce ştie un nesimţit de newyorkez în călduri despre bun simţ?

În spaţiul restrîns al scării, zvîrcolelile ei nu reuşiră decît să facă să se lovească de pereţi cu capul.

– Te urăsc!

Urechile îi răsunau, atît de pe urma loviturii, cît şi de umilinţă.

– M-am pregătit pentru asta.

Sumbru şi hotărît, o cără în bucătărie. Lexy şi Brian încremeniră, cu gurile căscate.

– Mă scuzaţi, spuse scurt Nathan, ieşind cu Jo, care lăsă în urma lor un şirag de ameninţări şi blesteme.

– Oh, oftă Lexy prelung şi adînc, ducîndu-şi o mînă la inimă. N-a fost cea mai romantică scenă pe care ai văzut-o în viaţa ta?

– Căcat, puse Brian pe masă plăcinta pe care tocmai o scosese din cuptor. O să-şi sfîşie mutra-n bucăţi imediat ce are ocazia.

– Mult te mai pricepi tu la romantism, se rezemă Lexy de bufet. Pariez pe douăzeci de dolari că o s-o aibă în pat, complet dispusă, în cel mult o oră.

Brian o auzi pe Jo zbierînd ceva despre castrarea unui anumit ticălos yankeu şi dădu din cap.

– Primesc pariul, iubito.

Capitolul 26

Jo stătea tăcută, fierbînd pe dinăuntru, în timp ce jeepul lui Nathan străbătea scrîşnind Drumul Scoicilor. N-avea să-i dea satisfacţia de a sări dintr-un vehicul în mişcare, nici de a o lua la fugă după ce se oprea. Pur şi simplu avea să-i sfîşie pielea în zdrenţe însîngerate, imediat ce nu mai erau în pericol să iasă de pe drum.

– Nu aşa voiam să se întîmple, mormăi Nathan. Am să-ţi vorbesc. E ceva important. Grozav moment ai mai ales ca să-ţi faci numărul de femelă cu nasul pe sus.

Neluîndu-i în seamă torsul scăzut de avertizare, continuă să-şi sape şi mai adînc groapa.

– Nu mă deranjează o încăierare. În orice situaţie rezonabilă, n-am nimic împotriva unei bătăiţe bune la fund. Înseninează atmosfera. Dar asta nu-i o situaţie rezonabilă, iar faptul că tu ţi-ai ieşit din ţîţîni nu face decît să complice o încurcătură deja dureroasă.

– Deci, eu sînt de vină, trase ea aer printre dinţi, cînd jeepul frînă cu o smucitură în faţa vilei. E vina mea?

– Nu e vorba de vina nimănui, Jo. Asta-i toată...

Se întrerupse brusc, prea ocupat să se apere pentru a mai pierde vremea cu vorbele.

Nu se repezi la el cu dinţii, unghiile şi acuzaţii înfierbîntate. Îl luă la pocealâ cu pumnii, iar primii cîţiva zburară drept pe lîngă garda lui.

– Iisuse! Iisuse Christoase!

Îşi dorea să fi putut rîde de amîndoi. Îşi dorea pe toţi sfinţii să poată doar s-o tragă spre el, să-i ţintuiască braţele alea cu un uluitor tonus muscular şi să urle în hohote.

Simţi în gură gustul sîngelui, nefiind tocmai sigur că n-avea să-şi descopere falca ruptă, şi în cele din urmă

reuşi s-o imobilizeze pe scaun, în timp ce amîndoi gîfîiau sufocaţi.

– Ai de gînd să încetezi? Ai de gînd să-ţi aduni măcar o brumă de stăpînire şi să nu mai încerci să-mi faci creierii – care presupun că-s în perfectă stare de funcţionare – chisăliţă?

O strînse mai tare, ferindu-se repede cînd Jo încercă să-şi repeadă genunchiul în sus, pentru a-l scoate din luptă.

– Nu vreau să te lovesc.

– Ei, mare păcat, pentru că eu vreau să te lovesc. Vreau să te expediez de-aici şonticăind, fiindcă m-ai tratat aşa.

– Iartă-mă, îşi coborî el fruntea spre a ei, încercînd să-şi tragă respiraţia. Îmi pare rău, Jo.

Jo refuză să se îmblînzească, refuză să-şi recunoască mica tresărire a inimii cînd îi auzi deznădejdea absolută din glas.

– Nici măcar nu ştii pentru ce-ţi pare rău.

– Pentru mai multe decît ai tu habar.

Se retrase, privind-o în ochi.

– Te rog, vino în casă. Am multe să-ţi spun. Lucruri pe care n-aş fi vrut să fiu obligat să ţi le dezvălui. După aceea, mă vei putea învineţi în bătaie şi nu voi ridica un deget ca să mă apăr. Jur.

Ceva era în neregulă, îngrozitor de în neregulă. Furia i se transformă în frică. Îşi păstră vocea calmă, înainte ca imaginaţia să i-o ia razna.

– Ne-am înţeles. Intru şi poţi spune tot ce ai de spus. Iar apoi, am terminat, Nathan.

Îl împinse şi deschise portiera.

– Fiindcă pe mine nimeni nu mă lasă cu ochii-n soare, continuă ea, cu o voce scăzută şi vibrantă. Nimeni, niciodată.

Lui Nathan i se frînse inima, dar o conduse înăuntru şi aprinse luminile.

– Aş vrea să iei loc.

– N-am nevoie să iau loc şi ce-ai vrea tu nu mă

interesează. Cum ai putut să pleci aşa?

Chiar în timp ce se răsucea spre el, îşi cuprinse trupul cu braţele, într-un gest de apărare.

– Cum ai putut să ieşi din patul meu şi să pleci, fără o vorbă? Şi să rămîi plecat, cînd ştiai ce simţeam. Dacă te plictisiseşi de mine, puteai măcar să te porţi drăguţ.

– Să mă fi plictisit de tine? Doamne fereşte, Jo, n-a existat un minut, în ultimele opt zile, în care să nu mă fi gîndit la tine, să nu te fi dorit.

– Mă crezi aşa de proastă sau de nesătulă încît să cred o minciună ca asta? Dacă te-ai gîndit la mine, dacă m-ai dorit, n-ai fi putut să-mi întorci spatele ca şi cum nimic n-ar fi avut vreo importanţă. Ca şi cum n-ar fi contat niciodată.

– Dacă nu conta, dacă nu conta mai mult decît orice altceva în viaţa mea, aş fi putut să rămîn. Şi-acum n-am mai fi avut conversaţia asta.

– M-ai făcut să sufăr, m-ai umilit, m-ai...

– Te iubesc.

Jo se smuci ca pentru a evita o lovitură.

– Şi ce, acum te-aştepţi să mi se înmoaie genunchii? Crezi că-mi poţi spune asta, şi imediat mă reped în braţele tale?

– Nu. Nu te-aş iubi, dacă n-ai putea să stai aici şi să mă scuipi după ce ţi-am spus-o.

Se apropie de ea, cedînd nevoii de a o atinge. Doar o uşoară mîngîiere cu vîrfurile degetelor peste umeri.

– Şi te iubesc într-adevăr, Jo Ellen. Poate că dintotdeauna te-am iubit. Poate că fetiţa aia de şapte ani m-a distrus pentru oricare altă femeie. Nu ştiu. Dar am nevoie să mă crezi. Am nevoie s-o spun şi trebuie să mă crezi, înainte de a începe şi restul.

Îl privi în ochi, iar acum genunchii începură într-adevăr să-i tremure.

– Vorbeşti serios.

– Destul de serios ca să-mi pun trecutul, prezentul şi viitorul în mîinile tale.

I le luă într-ale lui un moment, le studie, le memoră,

apoi le dădu drumul.

– M-am dus înapoi la New York. Am acolo un prieten de familie, un medic. Neurolog. Voiam să-mi facă nişte teste.

– Teste? îşi împinse Jo părul pe spate, nedumerită. Ce fel de... O, Doamne Dumnezeule!

O izbi ca un pumn, drept în inimă.

– Eşti bolnav. Neurolog? Ce este? Tumoră.

Sîngele îi îngheţă în vene.

– Dar te poţi trata. Poţi să...

– Nu sînt bolnav, Jo. Nu am nici o tumoră, nimic în neregulă. Dar a trebuit să mă asigur.

– Nu e nimic în neregulă? îşi încrucişă ea din nou braţele, cuprinzîndu-şi trupul. Nu înţeleg. Te-ai întors la New York ca să-ţi faci teste ale creierului cînd nu e nimic în neregulă cu tine?

– Am spus că trebuia să fiu sigur. Fiindcă m-am gîndit că s-ar putea să am pierderi ale luciditătii, crize de somnambulism sau amnezie. Şi, poate, că eu am omorît-o pe Susan Peters.

Jo se aşeză încet pe braţul fotoliului, rezemîndu-se cu o mînă de spătar. Nu-şi desprinse nici un moment ochii dinspre el.

– De ce să crezi o nebunie ca asta?

– Fiindcă a fost sugrumată aici, pe insulă. Fiindcă i-a fost ascuns cadavrul. Fiindcă soţul ei, familia, prietenii, ar fi putut trăi toată viaţa fără a şti ce se întîmplase.

– Încetează.

Nu mai putea respira şi trebui să-şi învingă pornirea de a-şi acoperi urechile. Inima îi bătea prea repede, făcîndu-i capul să se învîrtească, umezindu-i pielea. Cunoştea semnele, panica aşteptînd vicleană să se repeadă.

– Nu vreau să mai aud.

– Nici eu nu vreau să-ţi mai spun. Dar nici unul dintre noi nu are de ales.

Se încordă, ca să privească în faţă nu numai adevărul, ci şi pe ea.

– Tatăl meu ţi-a omorît mama.

– E o nebunie, Nathan.

Îşi impuse să se ridice şi să fugă, dar nu se putea mişca.

– Şi e o cruzime.

– E şi una şi alta. Dar mai este şi adevărul. Acum douăzeci de ani, tatăl meu i-a luat mamei tale viaţa.

– Nu. Tatăl tău... domnul David... era bun, ne era prieten. Vorbeşti fără minte. Mama mea a plecat.

Vocea îi tremura, frîngîndu-se, apoi se ridică.

– A plecat şi atît.

– N-a plecat niciodată de pe Desire. I-a... i-a aruncat cadavrul în mlaştină. A îngropat-o în balta sărată.

– De ce spui asta? De ce-mi faci toate astea?

– Fiindcă e adevărul şi deja l-am ocolit prea mult timp.

Făcu un efort să spună şi restul, să termine, în timp ce Jo închidea ochii, scuturînd cu tărie din cap.

– A plănuit totul din clipa cînd a văzut-o, cînd am sosit, în vara aia.

– Nu. Nu, opreşte-te.

– Nu pot opri ceea ce s-a întîmplat deja. Ţinea un jurnal şi... probe, într-un seif de depozit. Am găsit totul, după ce el şi mama au murit.

– Ai găsit?

Lacrimile i se prelinseră printre gene, în timp ce îşi cuprindea strîns trupul cu braţele, începînd să se legene.

– Te-ai întors aici.

– M-am întors aici ca să privesc adevărul în faţă, să-ncerc să-mi amintesc cum a fost vara aceea. Cum fusese el... atunci. Şi să încerc să mă hotărăsc dacă să las totul îngropat sau să spun familiei tale ce-a făcut familia mea.

Cunoscutul val de panică maladivă năvăli prin ea, vuindu-i în cap, gonindu-i prin sînge.

– Ai ştiut. Ai ştiut tot timpul, şi te-ai întors aici. Te-ai culcat cu mine, ştiind.

Greaţa îi dădu ameţeli, cînd sări în picioare.

– Ai intrat în mine.

Turbarea o sfîşie cu o clipă înainte ca mîna ei să-l plesnească pe obraz.

– Te-am lăsat în mine.

Îl lovi din nou, cu sălbăticie. Nathan nici nu se apăra, nici nu evita loviturile.

– Ştii cum mă face asta să mă simt?

Ştiuse că avea să se uite la el exact în felul acela, cu ură şi dezgust, chiar şi cu teamă. Nu avea încotro, decît să accepte.

– N-am suportat adevărul. Tatăl meu... era tatăl meu.

– A omorît-o, ne-a răpit-o. Şi atîţia ani...

– Jo, n-am ştiut decît după moartea lui. Luni de zile am încercat să înţeleg. Ştiu prin ce treci acum...

– N-ai cum să ştii, azvîrli ea cuvintele; voia să-l lovească, să-i lase urme, să-l facă să sufere.

– Nu mai pot rămîne aici. Nu te mai pot privi! Nu! se smuci ea, ridicînd pumnii, cînd Nathan se apropie. Să nu pui mîinile pe mine. Aş putea să te omor dacă mă mai atingi vreodată. Ticălosule, nu te mai apropia de mine şi de familia mea.

Cînd o luă la fugă, Nathan nu încercă s-o oprească. Nu-ar fi putut. Însă îi urmări goana haotică, nescăpînd-o din ochi. Dacă altceva nu putea face, avea să se asigure că ajungea nevătămată la Sanctuar.

Dar Jo nu spre Sanctuar fugi.

Nu se putea duce acasă. Nu suporta. Nu-şi mai putea recăpăta respiraţia, nu putea să-şi limpezească vederea. O parte din ea nu voia decît să cadă la pămînt, să se ghemuiască şi să urle pînă cînd mintea şi trupul i se goleau de toată suferinţa. Dar era îngrozită că n-avea să-şi mai găsească niciodată puterea de a se ridica din nou în picioare.

Aşa că alerga, fără nici o destinaţie în gînd, printre copaci, prin întuneric, cu felurite imagini fulgerîndu-i hi-

dos prin cap.

Fotografia mamei sale, revenind la viaţă. Ochii deschizîndu-se. Derută, teamă, durere. Gura căscîndu-se larg să urle.

Durerea o înjunghie în coastă ca un cuţit. Îşi apucă locul chinuit, scîncind, şi continuă să alerge.

Ajunsese pe nisip, lîngă valurile care se spărgeau. Aerul i se zbuciuma greu în plămîni. Căzu, lovindu-şi cu putere mîinile şi genunchii, numai pentru a se aduna pe picioare şi a-şi relua fuga, împleticită. Nu ştia decît că trebuia să scape, să fugă de suferinţă şi de acea oribilă, sfîşietoare tristeţe.

Auzi o voce strigînd-o pe nume şi tropăit de picioare pe nisip în spatele ei. Aproape că se împiedică din nou, îşi reveni şi se întoarse să riposteze.

– Jo, iubito, ce e?

Îmbrăcată numai într-un halat, cu părul ud de sub duş, Kirby venea în grabă spre ea.

– Eram pe terasă şi te-am văzut...

– Nu m-atinge!

– Bine.

Instinctiv, Kirby îşi coborî vocea, vorbind cu blîndeţe.

– Ce-ar fi să vii în casă? Te-ai lovit. Îţi sîngerează mîinile.

– Am...

Zăpăcită, Jo îşi coborî privirea, pentru a vedea zgîrieturile şi sîngele care i se prelingea din podurile palmelor.

– Am căzut.

– Ştiu. Te-am văzut. Vino sus. Ţi le spăl.

– N-am nevoie... n-am nimic.

Nici nu şi le mai simţea. Apoi picioarele începură să-i tremure şi capul porni iarăşi să i se învîrtească.

– A omorît-o pe mama mea. Kirby, mi-a omorît mama. E moartă.

Prudentă, Kirby se apropie, pînă reuşi s-o cuprindă cu un braţ pe după mijloc, sprijinind-o.

– Vino cu mine. Acum hai acasă, cu mine.

Cînd Jo se lăsă moale, începu s-o conducă peste nisip. Aruncînd o privire în urmă, îl văzu pe Nathan stînd la cîţiva paşi distanţă. Ochii li se întîlniră un moment în lumina lunii. Apoi Nathan se întoarse şi se pierdu în întuneric.

– Mi-e rău, murmură Jo.

Senzaţiile îi reveneau, mici înţepături de ac pe toată suprafaţa pielii şi, odată cu ele, clocotul închegat din stomac.

– Nu-i nimic. Trebuie să te culci puţin. Reazemă-te de mine şi intrăm în casă.

– A omorît-o. Nathan ştia. Mi-a spus.

Acum avea impresia că plutea, în sus pe trepte, pe uşa casei.

– Mama mea e moartă.

Fără o vorbă, Kirby o ajută să se întindă pe pat, acoperind-o cu o pătură subţire. Începea să temure, şocată.

– Respiră rar, îi ordonă Kirby. Concentrează-te pe respiraţie. Mă duc un moment dincolo. Aduc ceva care o să-ţi ajute.

– N-am nevoie de nimic.

Un nou val de panică o cuprinse şi se agăţă cu putere de mîna lui Kirby.

– Fără sedative. Pot s-o scot la capăt. Pot. Trebuie.

– Sigur că poţi, se aşeză Kirby pe pat, apucînd-o de mînă pentru a-i lua pulsul. Eşti gata să-mi povesteşti?

– Trebuie să-i spun cuiva. Familiei încă nu-i pot spune. Încă nu pot suporta aşa ceva. Nu ştiu ce să fac. Nici măcar ce să simt nu ştiu.

Pulsul încetinea, iar pupilele îi reveneau la normal.

– Ce ţi-a spus Nathan, Jo?

Jo privi în tavan, concentrîndu-şi vederea asupra acestuia, agăţîndu-se de centrul lui.

– Mi-a spus că tatăl lui a omorît-o pe mama.

– Doamne sfinte, îi ridică Kirby mîna la obraz, în-

grozită. Cum s-a întîmplat?

– Nu ştiu. Nu ştiu. N-am putut asculta. N-am vrut să ascult. A spus că tatăl lui a omorît-o, că ţinea un jurnal. Nathan l-a găsit şi s-a întors aici. M-am culcat cu el.

Lacrimile începură să-i curgă din ochi, prelingîndu-i-se pe tîmple.

– M-am culcat cu fiul ucigaşului mamei mele.

Kirby ştia că era nevoie de calm. Şi de logică rece. Un singur cuvînt neinspirat, tonul nepotrivit, şi se temea că Jo avea să i se sfărîme în mîini.

– Jo, te-ai culcat cu Nathan. Ai ţinut la Nathan, şi el la tine.

– Ştia. A venit aici ştiind ce făcuse tatăl lui.

– Şi trebuie să fi fost îngrozitor de greu pentru el.

– Cum poţi spune asta? se ridică Jo în coate, furioasă. Lui i-a fost greu?

– Şi un mare curaj din partea lui, continuă încet Kirby. Jo, cîţi ani să fi avut el cînd a murit mama ta?

– Ce contează?

– Nouă sau zece, cred. Doar un băieţel. Îl vei acuza pe băieţelul acela?

– Nu. Nu. Dar acum nu mai e un copil, iar tatăl lui...

– Tatăl lui Nathan. Nu Nathan.

Din piept i se smulse un suspin, apoi încă unul.

– Mi-a luat-o.

– Ştiu. Îmi pare atît de rău, o strînse Kirby la piept. Îngrozitor de rău îmi pare.

Pe cînd Jo plîngea în braţele ei, Kirby ştiu că acea furtună nu era decît începutul.

Avu nevoie de o oră pînă să poată gîndi din nou. Sorbi din ceaiul fierbinte şi dulce pe care i-l făcuse Kirby. Panica greţoasă se risipise într-un val de tristeţe. Acum, pentru cîteva momente, tristeţea era aproape la fel de calmantă ca şi ceaiul.

– Ştiam că era moartă. O parte din mine a ştiut-o întotdeauna, încă de pe vremea cînd s-a întîmplat. O

visam. Pe măsură ce creşteam, am început să alung visele, dar reveneau încontinuu. Şi erau din ce în ce mai puternice.

– Ai iubit-o. Iar acum, oricît de groaznică e situaţia, ştii că nu te-a părăsit.

– Încă nu pot găsi nici o mîngîiere în asta. Am vrut să-l lovesc pe Nathan. Fizic, emoţional, în toate modurile posibile de a-i provoca durere. Şi am reuşit.

– Crezi că este o reacţie anormală? Jo, mai potoleşte-te.

– Încerc. Aproape am clacat din nou. Aş fi făcut-o, dacă nu veneai tu.

– Dar am venit, o strînse Kirby de mînă. Şi eşti mai puternică decît crezi. Destul de puternică pentru a o scoate la capăt.

– Sînt datoare să fiu, mai bău ea puţin ceai, apoi lăsă ceaşca jos. Trebuie să mă întorc la Nathan.

– În noaptea asta nu trebuie să faci altceva decît să te odihneşti.

– Nu, n-am întrebat nici un moment de ce sau cum sau...

Închise ochii.

– Trebuie să aflu răspunsurile. Nu cred că mai pot trăi în starea asta pînă nu aflu răspunsurile. Cînd mă duc la ai mei, va trebui să ştiu totul.

– Te-ai putea duce acum la ei şi voi veni şi eu cu tine. Putem pune întrebările împreună.

– Singură, trebuie s-o fac singură. Eu sînt în centrul situaţiei ăsteia, Kirby.

Capul o durera sîcîitor. Cînd deschise ochii, Kirby i-i văzu brutal de întunecoşi, pe faţa lipsită de culoare.

– Sînt îndrăgostită de omul al cărui tată mi-a asasinat mama.

Cînd Kirby o lăsă în faţa casei lui Nathan, Jo îi văzu silueta prin plasa uşii. Se întrebă dacă vreunul din ei avea să mai aibă vreodată în viaţa lui de făcut un lucru

mai greu decît să-l privească în faţă pe celălalt, şi trecutul.

Nathan nu spuse nimic în timp ce Jo urca treptele, dar deschise uşa şi îi făcu loc să intre. Crezuse că n-avea s-o mai vadă niciodată şi nu era sigur ce i-ar fi fost mai greu, să trăiască fără ea, sau s-o vadă astfel – palidă şi cu faţa descompusă.

– Trebuie să te întreb... trebuie să ştiu.

– Îşi voi spune tot ce pot.

Jo îşi frecă mîinile, pentru ca uşoara durere din palmele zgîriate să-i păstreze judecata limpede.

– Au... au avut o relaţie?

– Nu.

Ar fi vrut să se întoarcă, dar se sili să-i înfrunte suferinţa din ochi.

– N-a fost nimic de genul ăsta între ei. Şi în jurnal, scria că era devotată familiei. Copiilor, soţului ei. Jo...

– Dar ar fi vrut să existe. O dorea.

Desfăcu palmele:

– S-au certat? A avut loc un accident.

Cu respiraţia tremurătoare, insistă rugător:

– A fost un accident.

– Nu, Doamne.

Era tot mai rău, îşi spuse el, cu fiecare secundă ce trecea devenea din ce în ce mai rău.

– Îi cunoştea obiceiurile. I le studiase. Ea obişnuia să se plimbe, noaptea, prin grădini.

– Îi... îi plăceau florile noaptea.

Visul pe care îl avusese în noaptea cînd o găsiseră pe Susan Peters îi reveni în minte.

– Mai ales cele albe îi plăceau. Îndrăgea mirosurile, liniştea. O numea perioada ei de singurătate.

– A ales noaptea, continuă Nathan. I-a pus mamei mele un somnifer în vin, ca să... să nu ştie că plecase. Tot ce făcea, consemna pas cu pas în jurnal. A scris că a aşteptat-o pe Annabelle la marginea pădurii din vestul casei.

Îl omora pas cu pas s-o spună, s-o privească pe Jo în faţă şi să i-o spună.

– A ameţit-o cu o lovitură şi a dus-o în pădure. Pregătise totul. Îşi instalase deja luminile, trepiedul. N-a fost un accident. A fost plănuit. A fost premeditat. A fost deliberat.

– Dar de ce?

Fu nevoită să se aşeze. Cu picioarele ţepene şi fragile ca două crenguţe, se poticni spre un scaun.

– Mi-l amintesc. Era bun cu mine. Şi răbdător. Tata mergea cu el la pescuit. Iar mama îi făcea din cînd în cînd plăcintă cu pecan, fiindcă îi plăcea foarte mult.

Scoase un sunet de neputinţă, apoi îşi apăsă degetele peste buze ca să şi-l reţină.

– O, Doamne, vrei să cred că a omorît-o fără nici un rost?

– Avea un scop.

Nathan se întoarse şi merse în bucătărie să scoată o sticlă de scotch dintr-un dulap.

– Nu l-ai putea numi niciodată „rost".

Turnă băutura într-un pahar, îl bău dintr-o suflare şi şuieră, cu gîtlejul ars de tăria alcoolului. Rezemîndu-şi palmele de bufet, aşteptă ca sîngele să i se liniştească.

– L-am iubit, Jo. M-a învăţat să merg pe bicicletă, să parez o minge razantă. Era atent cu mine. Oriunde călătorea, telefona acasă ca să vorbească nu doar cu mama, ci cu toţi trei. Şi asculta – nu se prefăcea numai, ca unii adulţi care cred despre copii că nu observă. Ţinea la noi.

Reveni spre ea, cu ochii plini de elocvenţă.

– Îi aducea mamei mele flori fără nici un motiv anume. Stăteam noaptea în pat, treaz, şi-i auzeam rîzînd împreună. Eram fericiţi, iar el era centrul fericirii noastre. Iar acum, trebuie să accept faptul că acest centru nu a existat, că a fost capabil de o monstruozitate.

– Mă simt golită pe dinăuntru, îngăimă Jo; capul părea să-i plutească undeva deasupra umerilor. Atîţia ani.

Închise un moment ochii, strîns.

– Şi vieţile voastre au mers pur şi simplu mai departe?

– Era singurul care ştia şi avea foarte multă grijă. Am trăit mai departe ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Pînă cînd totul s-a sfîrşit, iar eu i-am parcurs hîrtiile personale şi am găsit jurnalul şi fotografiile.

– Fotografiile?

Senzaţia de plutire se sfîrşi cu o smucitură.

– Fotografii ale mamei mele. După ce murise.

Trebuia să spună totul, oricît de cumplit îi sfîşia simplul gînd creierul.

– „Momentul decisiv", îl numea el.

– O, Doamne!

Conferinţe auzite, conferinţe ţinute începură să i se învîrtească în cap. *A captura momentul decisiv, a anticipa clipa cînd dinamica unei situaţii va atinge punctul culminant, a şti cînd să declanşezi obturatorul pentru a conserva acea imagine de maximă putere.*

– A fost un studiu, o lucrare profesională.

– Era scopul lui. Să manipuleze, să cauzeze, să controleze şi să captureze moartea.

Greaţa se răzvrăti cu violenţă. Mai bău scotch, înecînd greaţa în alcool.

– N-a fost numai atît, nu se poate să fi fost. Era ceva sucit în el. Ceva ce noi n-am văzut niciodată. Ceva ce nimeni n-a văzut, nici n-a bănuit. Avea prieteni, o carieră de succes. Îi plăcea să vadă meciuri de baseball la televizor şi să citească romane poliţiste. Îi plăceau fripturile în aer liber şi-şi dorea nepoţi.

Îl sfîşiau, fiecare cuvînt, fiecare amintire.

– Nu există nici o apărare, încheie el. Nici o absolvire.

Jo făcu un pas. Toate emoţiile dinlăuntrul ei se coagulaseră concentrate asupra unui singur punct.

– I-a făcut fotografii. Faţa. Ochii. Trupul. Nuduri. O potrivea cu atenţie. Capul înclinat spre umărul stîng, braţul drept căzut peste mijloc.

– De unde...

– Am văzut.

Închise ochii, întorcîndu-se. Uşurarea era rece, dureros de rece. Un strat îngheţat peste tristeţea arzătoare.

– Nu sînt nebună. Niciodată n-am fost nebună. N-am avut halucinaţii. A fost real. Totul.

– Despre ce vorbeşti?

Nervoasă, îşi scoase ţigările din buzunarul de la spate. Dar, cînd scăpără chibritul, nu făcu decît să privească fix flacăra.

– Nu-mi tremură mîna, murmură ea. E perfect stabilă. N-am să cedez. Pot merge pînă la capăt. Niciodată n-am să mai cedez.

Alarmat să n-o fi împins peste vreo limită, porni spre ea.

– Jo Ellen.

– Nu sînt nebună.

Capul i se repezi în sus. Calmă, atinse cu flacăra vîrful ţigării.

– N-am să mă mai prăbuşesc şi să mă sfărîm din nou. Cel mai rău nu e decît următorul lucru pentru care trebuie să găseşti loc în viaţa ta şi să-l accepţi.

Suflă fumul, îl privi cum se risipea într-o ceaţă subţire, pentru a se mistui apoi.

– Cineva mi-a trimis o fotografie a mamei mele. Una dintre fotografiile făcute de tatăl tău.

Lui Nathan îi îngheţă sîngele în vene.

– Imposibil.

– Am văzut-o. Am avut-o în mîini. Asta m-a doborît, ăsteia nu i- am putut găsi locul. Atunci.

– Mi-ai spus că cineva îţi trimitea fotografii de-ale tale.

– Într-adevăr. Şi era printre ele, în ultimul pachet pe care l-am primit la Charlotte. Iar după aceea, cînd mi-am mai revenit cît de cît, n-am mai găsit-o. Cel care mi-o trimisese a pătruns în apartamentul meu şi a luat-o înapoi. Am crezut că avusesem halucinaţii. Dar era reală.

Existase. Se întîmplase.

– Numai eu ţi-aş fi putut-o trimite. N-am făcut-o.

– Unde sînt fotografiile? Negativele?

– Nu mai există.

– Nu mai există? De ce?

– Kyle a vrut să le distrugă, cu jurnal cu tot. Eu am refuzat. Aveam nevoie de timp ca să hotărăsc ce era de făcut. Ne-am certat. Argumentul lui era că trecuseră douăzeci de ani. La ce bun să mai dezgropăm totul? Ne putea distruge pe amîndoi. Era furios că m-aş fi gîndit, măcar, să mă duc la poliţie, sau la familia ta. A doua zi dimineaţa, plecase. Luase cu el jurnalul şi fotografiile. N-am ştiut unde să-l mai găsesc. Apoi, am auzit că se înecase. Trebuie să presupun că n-a putut trăi cu acel gînd. Că a distrus totul, chiar şi pe el însuşi.

– Fotografiile n-au fost distruse.

Mintea lui Jo era cît se poate de limpede şi de lucidă.

– Există, la fel cum există şi cele cu mine. Semăn cu mama mea. Nu e un salt prea mare, de la o obsesie faţă de ea la una faţă de mine.

– Crezi că nu m-am gîndit la asta, că n-am fost îngrozit? Cînd am găsit-o pe Susan Peters, şi mi-am dat seama cum murise, m-am gîndit... că sînt singurul care a mai rămas. L-am îngropat pe tatăl meu.

– Dar ţi-ai îngropat şi fratele?

Nathan o privi lung, clătinînd încet din cap.

– Kyle a murit.

– De unde ştii? Fiindcă s-a spus că s-a îmbătat şi a căzut de pe un iaht? Şi dacă n-a fost aşa, Nathan? Avea fotografiile, negativele, jurnalul.

– Dar s-a înecat. Era beat, beat mort, deprimat, mohorît, după cum spun toţi cei care au fost cu el pe vas. Nu şi-au dat seama că dispăruse decît a doua zi dimineaţă, tîrziu. Toate hainele lui, toate echipamentele, rămăseseră la bord.

Cînd Jo nu spuse nimic, Nathan se răsuci, începînd

să se plimbe.

– Trebuie să accept ceea ce a făcut tatăl meu, ceea ce a fost. Acum, vrei să cred că fratele meu trăieşte şi că e capabil de toate astea. Să te pîndească, să te hărţuiască pînă te prăbuşeşti. Să te urmărească pînă aici şi...

În momentul cînd ultimul argument îşi făcu efectul, se răsuci spre ea.

– Şi s-o omoare pe Susan Peters.

– Mama mea a fost strangulată, nu-i aşa, Nathan?

– Da. Christoase!

Era datoare să-şi păstreze calmul, se avertiză Jo, şi să facă pasul următor.

– Susan Peters a fost violată.

Înţelegînd încotro bătea, Nathan închise ochii.

– Da.

– Dacă n-a fost soţul ei...

– Poliţia n-a găsit nici o dovadă ca să-l acuze. M-am interesat înainte de a reveni aici, Jo Ellen.

I se frîngea inima să i-o spună.

– Acum, vor cerceta mai atenţi dispariţia lui Ginny.

– Ginny?

Odată cu înţelegerea, sosi şi groaza. Gheaţa care o protejase se topi într-o clipă.

– O, nu!

N-o putea atinge, nu-i putea oferi nici o mîngiere. O lăsă în casă şi ieşi pe verandă. Îşi propti mîinile pe balustradă, aplecîndu-se în afară, avînd o nevoie disperată de aer. Cînd uşa cu plasă scîrţîi, făcu un efort să se îndrepte.

– Ce scop urmărea tatăl tău, Nathan? Ce rezolva cu fotografiile, dacă nu le putea arăta nimănui?

– Perfecţiunea. Puterea. Nu numai de a observa, şi de a conserva, ci şi de a face parte din imagine. De a o crea. Femeia perfectă, crima perfectă, imaginea perfectă. O considera frumoasă, inteligentă, graţioasă. Valoroasă.

Privi licuricii luminînd aerul cu licăriri iuţi, cochete.

– Ar fi trebuit să-ţi spun, să vă spun tuturor, de cum am ajuns aici. Mi-am zis că doream – că-mi trebuia – timp pentru a încerca să înţeleg. Am justificat păstrarea secretului prin faptul că acceptaserăţi cu toţii o minciună, iar adevărul era şi mai rău. Apoi, am ţinut secretul fiindcă te doream. Mi-a devenit mai uşor să justific totul. Sufereai, erai rănită. Puteam aştepta pînă aveai încredere în mine. Puteam aştepta pînă mă iubeai.

Degetele i se flexară, eliberînd balustrada, în timp ce Jo stătea tăcută lîngă el.

– De obicei, justificările servesc numai interesele proprii. Ale mele, în orice caz. După moartea lui Susan Peters, n-am mai putut ignora adevărul, nici dreptul tău de a-l cunoaşte. Nu puteam face nimic ca să-l schimb, să ispăşesc faptele tatălui meu. Nimic din ce-aş spune nu poate vindeca răul pe care vi l-a făcut ţie şi familiei tale.

– Aşa e, nu poţi face nimic, nu poţi spune nimic. A luat-o pe mama mea şi ne-a lăsat pe toţi cu convingerea că ne abandonase. Acest unic act egoist ne-a distrus vieţile, a lăsat în familia noastră o falie pe care niciodată n-am mai putut-o vindeca. Fără îndoială că a lovit-o.

Vocea lui Jo începu să tremure, aşa că-şi muşcă buza cu putere pentru a şi-o stăpîni.

– Trebuie să fi fost atît de speriată, de nedumerită. Nu făcuse nimic ca s-o merite, nimic în afară de faptul că era aceea care era.

Trase prelung aer în piept, simţind gustul mării, apoi expiră.

– Voiam să te acuz pe tine pentru asta, Nathan, fiindcă erai aici. Fiindcă tu ai avut-o pe mama ta toată viaţa. Fiindcă m-ai atins şi m-ai făcut să simt lucruri pe care niciodată nu le mai simţisem. Aveam nevoie să te acuz pentru toate astea. Şi am făcut-o.

– Mă aşteptasem.

– Nici nu era nevoie să-mi spui. Ai fi putut să îngropi totul, să uiţi. N-aş fi ştiut niciodată.

– Aş fi ştiut eu şi fiecare zi trăită alături de tine ar fi fost o trădare.

Se întoarse spre ea.

– Aş vrea să fi putut trăi cu asta, să te cruţ şi să mă salvez şi pe mine. Dar n-am putut.

– Şi acum? ridică ea faţa spre cer, cercetîndu-şi sufletul. Urmează să te pun să plăteşti ceea ce nu se poate plăti, să te pedepsesc pe tine pentru o faptă care ni s-a făcut amîndurora cînd eram copii?

– De ce n-ai face-o?

Cu beregata înfundată de un gust amar, privi spre copaci, pe unde rîul curgea într-o tăcere tainică.

– Cum ai putea să te uiţi la mine şi să nu-l vezi pe el, şi ceea ce a făcut? Şi să mă urăşti pentru asta.

Exact asta făcuse, îşi spuse Jo. Îl privise, îl văzuse pe tatăl lui şi-l urîse. Iar el suportase totul, loviturile fizice şi verbale, fără o vorbă în apărarea lui.

Curajos, îl numise Kirby. Şi avusese dreptate.

Cît de puternic fusese lovit, îşi dădu seama Jo. Se întrebă de ce îi trebuise atîta timp ca să înţeleagă că oricît de mult rău i se făcuse ei, tot atîta suferise şi el.

– Nu-mi acorzi mult credit pentru inteligenţă sau compasiune. E clar că ai o părere foarte proastă despre mine.

Nu ştia că-i mai rămăsese putere să fie surprins. O privi nevenindu-i să creadă.

– Nu te înţeleg.

– Nu, fără-ndoială că nu mă înţelegi, dacă-ţi închipui că după ce am avut timp să accept şi să sufăr te-aş acuza pe tine, sau te-aş face răspunzător.

– Era tatăl meu.

– Iar dacă ar fi viu, l-aş omorî cu mîinile mele pentru ceea ce i-a făcut, pentru ce ne-a făcut tuturor. Şi ţie. L-aş urî pe tot restul vieţii. Niciodată nu voi avea un strop de iertare pentru el. Poţi face loc în viaţa ta pentru

asta, Nathan, sau vei merge doar mai departe? Am să-ţi spun ce voi face.

Înainte ca el să poată răspunde, continuă, vorbind grăbită şi cu aprindere:

– Nu mă voi lăsa înşelată. Nu voi lăsa să-mi fie furată şansa fericirii adevărate. Dar dacă mergi mai departe, voi învăţa să te urăsc. O pot face, dacă n-am încotro. Şi nimeni nu te va urî vreodată mai mult ca mine.

Intră în casă, ca o furtună, trîntind uşa în urma ei.

Nathan rămase un moment pe loc, chinuindu-se să asimileze şocul, recunoştinţa. Dar nu era posibil. Reveni înăuntru, vorbind încet:

– Jo Ellen, vrei să rămîn?

– Nu asta am spus adineaori?

Scoase încă o ţigară apoi, furioasă, o azvîrli.

– De ce-ar trebui să pierd încă o dată? De ce-a trebui să rămîn din nou singură? Cum ai putut să vii aici şi să mă faci să mă îndrăgostesc de tine, iar apoi să te smulgi din viaţa mea, crezînd că pentru mine era mai bine aşa? Fiindcă ai impresia că e cel mai onorabil lucru. Ei bine, la dracu' cu onoarea ta, Nathan, s-o ia dracu' dacă mă lasă fără lucrul de care am nevoie. Am mai fost înşelată, am pierdut şi-nainte ceea ce-mi trebuia cu atîta disperare, şi n-am putut face nimic ca să mă opun. Acum nu mai sînt neputincioasă.

Trepida de furie, cu ochii învăpăiaţi şi obrajii arzînd fierbinte. Nathan nu văzuse niciodată nimic şi pe nimeni mai magnific.

– Printre toate lucrurile pe care mi-am imaginat că aveai să mi le spui în noaptea asta, numai ăsta nu era. Mă pregătisem să te pierd. Nu eram pregătit să te păstrez.

– Să ştii că nu-s un nenorocit de buton de manşetă, Nathan.

Rîsul îl surprinse chiar şi pe el, scrîşnindu-i răguşit în gît.

– Nici nu mă pot hotărî ce să-ţi spun. Nu mă pot

gîndi decît să te iubesc.

– S-ar putea să fie de ajuns, dacă m-ai ţine în braţe cînd o spui.

Ochii îi rămaseră aţintiţi spre ai ei, în timp ce se apropia. La început, braţele îi fură nesigure, apoi se încordară, pînă îşi îngropă faţa în părul ei.

– Te iubesc.

Emoţiile îl potopiră, în timp ce-i absorbea mirosul, gustul pielii pe buzele lui.

– Te iubesc, Jo Ellen. Fiecare parte din tine.

– Atunci, vom face să fie de ajuns. Nu vom lăsa să ne fie luată şi asta.

Vocea ei era scăzută şi aprigă.

– Nu vom lăsa.

Zăcea complet nemişcat, sperînd că Jo dormea.

Femeia de lîngă el, femeia pe care o iubea, era în pericol, un pericol a cărui sursă îi repugna prea tare pentru a-i spune măcar pe nume. Avea s-o apere, cu viaţa, dacă altfel nu se putea. Avea să ucidă ca s-o ţină în siguranţă, indiferent de preţ.

Şi spera ca tot ceea ce aveau împreună să supravieţuiască.

Nu avea cum s-o evite. Furaseră un moment, luaseră ceva pentru ei înşişi. Dar ceea ce-i bîntuia, din urmă cu douăzeci de ani şi din prezent, trebuia înfruntat.

– Nathan, trebuie să-i spun familiei mele.

În întuneric, întinse mîna spre a lui.

– Am nevoie să găsesc momentul şi modul cel mai potrivit. Vreau să laşi asta în seama mea.

– Trebuie să mă laşi să fiu de faţă, Jo. Poţi s-o faci în felul tău, dar nu singură.

– Bine. Dar mai sînt de rezolvat, de făcut, şi alte lucruri.

– Ai nevoie de protecţie.

– Nu încerca s-o faci pe cavalerul alb cu mine,

Nathan. Mă enervează.

Comentariul ei leneş se sfîrşi într-o exclamaţie, cînd o săltă în genunchi.

– N-o să ţi se întîmple nimic, luciră primejdios ochii lui în întuneric. Oricare ar fi preţul, voi avea eu grijă de asta.

– Mai bine începe prin a te calma, replică ea calmă. Sînt hotărîtă să nu ni se întîmple nimic, nici unuia dintre noi. Deci, trebuie să-ncepem să gîndim, şi să începem să acţionăm.

– Vor exista anumite reguli, Jo. Prima e că nu mergi nicăieri singură. Nici un pas de pe veranda casei nu faci, neînsoţită, pînă nu se termină totul.

– Nu sînt maică-mea, nu sînt Ginny, nu sînt Susan Peters. Nu sînt lipsită de apărare, nici proastă şi nici naivă. Nu mă voi lăsa vînată pentru distracţia nimănui.

Întrucît o demonstraţie de temperament n-ar fi făcut decît s-o rănească în amorul propriu şi s-o înfurie, Nathan alese calmul.

– Dacă e cazul, te duc pe sus de pe insulă, la fel cum te-am adus aici astă seară. Te voi duce într-un loc sigur şi-am să te încui înăuntru. Pentru a evita un asemenea eveniment neplăcut, nu trebuie decît să-mi promiţi că nu te duci nicăieri singură.

– Ai o imagine cam exagerată a propriilor tale capacităţi.

– Ba în cazul ăsta n-o am deloc, îi apucă el bărbia în mînă. Uită-te la mine, Jo. Uită-te. Tu eşti totul pentru mine. Primesc orice altceva, înfrunt orice, dar nu accept să te pierd. Nu mai accept.

Tremură o dată, nu de furie sau de teamă, ci datorită fiorului rapid şi puternic de emoţie.

– Nimeni nu m-a iubit vreodată atît de mult. Nu mă pot obişnui.

– Practică – şi promite.

– Nu merg nicăieri de una singură, oftă ea. Povestea asta cu relaţiile nu e decît un labirint de concesii şi

compromisuri. Probabil că de-asta am reuşit s-o evit atîta vreme.

Se aşează pe călcîie.

– Nu vom sta cu mîinile-n sîn, aşteptînd lucrurile să se întîmple de la sine. Nu sînt eu singura femeie de pe insulă.

Tremură din nou.

– Nu sînt singura fiică a lui Annabelle.

– Nu, nu vom sta pasivi, în aşteptare. Voi da cîteva telefoane, voi afla informaţii despre accidentul lui Kyle pe care poate că le-am omis. N-am fost meticulos. Trecusem printr-o perioadă grea şi e posibil să fi lăsat cîte ceva să-mi scape.

– Ce ştii despre prietenii, despre finanţele lui?

– Nu prea mult, nici despre unii, nici despre altele. În ultimii ani n-am mai fost atît de apropiaţi ca în trecut.

Se ridică să deschidă ferestrele, lăsînd aerul să intre.

– Ne-am îndreptat spre zone diferite, am devenit alţi oameni.

– El ce fel de om a devenit?

– Era... Cred că l-ai putea numi genul concentrat asupra prezentului. Îl interesa momentul actual – să-l prindă şi să-l stoarcă la maximum. Nu-şi făcea griji pentru mai tîrziu, pentru consecinţe şi plată. Niciodată n-a făcut nimănui vreun rău, doar lui însuşi.

Era de o importanţă vitală ca Jo să înţeleagă acest lucru. La fel de important, îşi dădu seama Nathan, ca şi a-l înţelege el însuşi.

– Kyle prefera întotdeauna calea cea mai uşoară, iar dacă asta însemna o scurtătură, cu atît mai bine. Avea mult farmec, şi talent. Tata spunea întotdeauna că, dacă ar fi făcut la fel de mult efort cu munca pe cît făcea cu distracţia, ar fi ajuns unul dintre cei mai mari fotografi ai lumii. Kyle se plîngea că tata era prea critic faţă de lucrările lui, niciodată mulţumit, invidios fiindcă avea toată viaţa şi cariera înainte.

Se opri, ascultînd cuvintele reluîndu-i-se în cap. Şi suportîndu-le implicaţiile. Era oare o competiţie? O nevoie aberantă a fiului de a-şi întrece tatăl? Capul începu să-i vîjîie din nou, cu plusaţii puternice la tîmple.

– Voi da telefoanele, spuse el sec. Dacă putem elimina posibilitatea asta, ne vom concentra asupra altora. Poate Kyle s-a îmbătat şi i-a arătat fotografiile vreunui prieten, unui asociat.

– Poate.

Era o zonă pe care deocamdată Jo nu voia s-o sondeze.

– Autorul are cunoştinţe solide de artă şi tehnică fotografică şi nu puţin talent. E inconsecvent, uneori leneş, dar este talent.

Nathan se rezumă să dea din cap. Tocmai îl descrisese perfect pe fratele lui.

– Ar fi trebuit să-şi developeze singur materialele, continuă ea, uşurată că se putea concentra asupra aspectelor practice. Ceea ce înseamnă acces la o cameră obscură. Probabil că avea una în Charlotte, iar apoi, cînd a venit aici, a fost necesar să-şi mai găsească una. Pachetul pe care l-am primit fusese expediat din Savannah.

– Se pot închiria camere obscure cu ora.

– Mda, şi s-ar putea ca asta să fi făcut. Sau a închiriat un apartament, o casă, şi şi-a adus propriile echipamente. Ori a cumpărat altele noi. Ar avea mai multă putere, nu, lucrînd în spaţiul lui, cu echipamentele lui? Îl privi ea pe Nathan în ochi. Asta-l animă. Puterea. Poate face naveta între continent şi insulă. Şi deţine puterea.

Puterea de a controla momentul, de a manipula starea, subiectul deznodămîntul. Aceasta este adevărata putere a artei. Cuvintele tatălui său, îşi aminti Nathan, scrise îngrijit pe pagină.

– Da, de putere este vorba. Deci, vom verifica magazinele de materiale fotografice, vom afla dacă a comandat cineva echipamente pentru amenajarea unei

camere obscure şi dacă le-a expediat la Savannah. Nu va merge uşor, şi nici repede.

– Nu, dar e un început.

Era bine să gîndească, să aibă o sarcină talpabilă.

– Cel mai probabil, e singur. Are nevoie de libertatea de a circula aşa cum pofteşte. M-a fotografiat pe toată insula, deci umblă liber peste tot. Putem fi atenţi după un bărbat cu un aparat foto, deşi avem toate şansele să ne repezim la cine ştie ce turist inofensiv.

– Dacă ar fi Kyle, l-aş recunoaşte. Îl cunosc.

– Oare, Nathan? Şi dacă el nu vrea? Va fi ştiind că eşti aici. Şi ştie şi că am fost cu tine. Fiica lui Annabelle Hathaway cu fiul lui David Delaney. Sînt unii care ar putea considera că acum cercul se închide. Şi, dacă aşa e, cred că nu eşti mai în siguranţă decît mine.

Capitolul 27

Jo dormi pînă la amiază şi, cînd se trezi, văzu că era singură. Nu-şi amintea cînd dormise ultima oară pînă mai tîrziu de zece, nici cînd mai avusese un asemenea somn adînc şi fără vise.

Se întreba dacă ar fi trebuit să fie neliniştită, iritată sau să-i vină a plînge. Poate că o ţinuse destul de mult cu toate astea şi nu era nevoie să mai continue, acum, cînd ştia adevărul. Putea deplînge soarta mamei sale. A unei femei care, la vîrsta de acum a lui Jo, se confruntase cu cele mai cumplite orori.

Dar, mai mult, putea suferi după anii pierduţi condamnînd o mamă, o soţie, o femeie care nu comisese alt păcat decît acela de a atrage atenţia unui dement.

Iar acum, putea începe tămăduirea.

– Mă iubeşte, mama, şopti ea. Poate că ăsta e modul soartei de a ne răsplăti pentru că am fost cruzi şi fără inimă, acum douăzeci de ani. Sînt fericită. Oricît de rău a înnebunit lumea, sînt fericită cu el.

Îşi coborî picioarele peste marginea patului. Cu începere de azi, îşi făgădui ea, aveau să-şi stea alături şi să lupte.

În living, Nathan termină încă o convorbire telefonică, purtată cu consulatul american din Nisa. Nu dormise. Ochii îl usturau în orbite, sufletul îi era ars. Avea senzaţia că alerga în cerc, adunînd informaţii, căutînd orice indiciu, orice şoaptă care îi scăpase cu luni în urmă.

Şi tot timpul înfruntase neagra vinovăţie a faptului că spera în adîncul sufletului să i se confirme moartea fratelui său.

Îşi ridică privirea, cînd auzi paşi urcînd treptele. Văzîndu-l pe Giff dincolo de uşa de plasă, îşi adună un zîmbet şi-i făcu cu mîna, în timp ce încheia convorbirea.

– N-am vrut să te întrerup, spuse Giff.

– Nici o problemă. Am terminat, pentru moment.

– Mergeam să lucrez ceva la Vila Stejarul şi m-am gîndit să-ţi las planurile astea. Ai spus că nu te-ar deranja să arunci o privire la proiectele pe care le-am făcut pentru sera de la Sanctuar.

– Mi-ar face plăcere să le văd.

Mulţumit de întrerupere, Nathan se apropie să ia planurile şi să le desfăşoare pe masa din bucătărie.

– Îmi veniseră şi mie cîteva idei pe tema asta, apoi mi-a zburat gîndul.

– Ei, făcu Giff o mutră ironică, în momentul cînd Jo ieşi din dormitor. Nici nu mă mir. 'neaţa, Jo Ellen.

Jo putu doar să spere că nu se înroşise ca racul, accentuînd şi mai mult starea penibilă, în timp ce cei doi bărbaţi o priveau. Îşi luase pe ea un tricou de-al lui Nathan şi altceva nimic. Deşi poalele acestuia îi ajungeau pînă la coapse, bănuia că se observa clar că nu mai avea nimic pe dedesubt.

Avea să-i fie de învăţătură, bănuia ea, ca să se mai ţină după mirosul cafelei ca un şobolan după melodia flautului.

– Bună dimineaţa, Giff.

– Trecusem doar să-i las ceva lui Nathan.

– Da, bine, eu tocmai... voiam să beau o cafea, se hotărî ea să ia taurul de coarne, pornind spre bufet să-şi toarne o cană. O iau cu mine.

Giff n-avea încotro. Ce situaţie! Şi, întrucît era convins că Lexy avea să dorească toate detaliile, mai făcu o încercare.

– Poate vrei să arunci şi tu o privire. Lui Kate i s-a pus pata cu sera asta anexă. Întotdeauna ai avut ochi bun la amenajări.

Bune maniere sau demnitate. Era o dilemă imposibilă pentru o femeie crescută în tradiţia sudistă. Jo se străduí să le combine pe amîndouă şi se apropie să studieze schiţele. Privi nedumerită ceva asemănător cu vederea laterală a unei curbe prelungi, gradate, cu o mulţime de linii adăugate şi numere înscrise ordonat.

Nathan îşi impuse să lase în pace picioarele lui Jo, revenind cu atenţia la desen.

– Concepţia e bună. Tu faci coordonarea?

– Mda, eu şi Bill. El coordonează activităţile de pe continent, procură echipamentele.

– Ştii, dacă aici vii în unghi – trasă el o linie cu degetul pe hîrtie – în loc să mergi drept, poţi evita excavaţiile de aici şi cîştigi posibilitatea de a folosi grădinile în cadrul structurii.

– Dacă faci asta, nu tai colţul ăsta de-aici? N-ar deveni mai înghesuită şi greoaie ieşirea din casă? Pe domnişoara Kate ar apuca-o pandaliile, dacă încep să vorbesc despre mutări de uşi şi ferestre.

– Nu e nevoie să muţi nimic din construcţiile existente, îl lădu Nathan la o parte proiecţia laterală pentru a dezvălui imaginea de ansamblu. Frumoasă lucrare, murmură el. Foarte reuşită. Jo, adu-mi o foaie de hîrtie de desen de-acolo, gesticulă el absent. Am la firma mea oameni care nu se pricep să lucreze cu mîna liberă atît de bine.

– Nu pe bune? uită complet Giff de Jo, holbîndu-se spre ceafa lui Nathan.

– Dacă te hotărăşti vreodată să-ţi iei diploma aia şi vrei să-ţi faci puţină ucenicie, anunţă-mă.

Luă un creion şi începu să schiţeze pe hîrtia pusă de Jo în faţa lui.

– Vezi, dacă o agăţi pe-aici, vine nu atît în unghi, cît curgător. E o construcţie feminină, n-ai nevoie de colţuri ascuţite. O ţii în acelaşi ton cu curba acoperişului, apoi, în loc să se alinieze prin grădini, va curge prin ele.

– Mda, înţeleg.

Giff îşi dădea seama că desenele lui păreau rigide şi de amator pe lîngă ale artistului.

– Eu n-aş putea să mă gîndesc la aşa ceva, să desenez aşa, nici într-un milion de ani.

– Ba cum să nu. Deja ai făcut partea cea mai grea. E de-o mie de ori mai uşor să te uiţi la o lucrare izbutită şi detaliată şi să muţi cîteva elemente de colo-colo pentru a o îmbunătăţi, decît să elaborezi concepţia de bază.

Nathan se îndreptă, contemplîndu-şi cu ochii îngustaţi schiţa trasată rapid. O vedea deja desăvîrşită şi perfectă.

– Soluţia ta ar putea fi mai convenabilă pentru client. E mai economică şi mai tradiţională.

– A ta e mai artistică.

– Clientul nu urmăreşte întotdeauna artisticul, lăsă Nathan creionul jos. Oricum, gîndeşte-te sau arată-i proiectul lui Kate şi las-o pe ea să se gîndească. Indiferent ce hotărîre iei, putem face unele retuşuri înainte de a începe fundaţia.

– Vei lucra împreună cu mine?

– Sigur, luă Nathan pe negîndite cana de cafea a lui Jo, sorbind o înghiţitură. Mi-ar face mare plăcere.

Însufleţit, Giff îşi strînse planurile.

– Cred că fac un ocol şi i le las domnişoarei Kate chiar acum. Să-i dau puţin timp să le rumege. Îţi sînt foarte îndatorat, Nathan.

Îşi duse degetul la cozorocul şepcii:

– Pe curînd, Jo.

Jo se rezemă de bufet, privindu-l pe Nathan cum lua încă o coală de desen. Terminîndu-i cafeaua, acesta începu o nouă schiţă.

– Nici nu ştii ce-ai făcut, murmură ea.

– Hmm. Cît de departe e rondul ăsta peren cu flori înalte şi albastre, ţepoase? La ce distanţă e de colţul de-aici?

– Nnţ, îşi turnă ea încă o cană. Habar n-ai ce-ai făcut.

– Cu ce? A, privi el spre cană. Scuză-mă. Ţi-am băut cafeaua.

– Pe lîngă asta – pe care am găsit-o şi enervantă, şi înduioşătoare.

Îl cuprinse cu braţele pe după mijloc.

– Eşti un om bun, Nathan. Un om de mare suflet.

– Mulţumesc.

Normalitate, îşi promise el. Doar pentru o oră, urmau să aibă parte de normalitate.

– Fiindcă nu te-am plesnit la fund cînd ai venit aici în tricoul meu – chiar dacă aş fi vrut?

– Nu, asta-nseamnă numai că eşti deştept. Dar un deştept cumsecade. Nu i-ai văzut faţa, ridică ea mîinile la obrajii lui. Nici n-ai observat.

Încurcat, Nathan clătină din cap.

– Se pare că nu. La Giff te referi?

– Nu cunosc pe nimeni care să nu-l placă pe Giff, şi nu cunosc prea mulţi care să-l considere altceva decît un om la toate, afabil şi de nădejde. Nathan...

Îi atinse buzele cu ale ei.

– Tocmai i-ai spus că e mai mult de-atît şi că ar putea fi mult mai mult. Şi ai făcut-o atît de firesc, de natural, încît nu pot decît să te cred.

Se înălţă pe vîrfuri pentru a-şi lipi obrazul de al lui.

– Îmi placi foarte mult în clipa asta, Nathan. Zău că-mi place ce fel de om eşti.

– Şi tu îmi placi mie, o strînse el în braţe, legănînd-o. Şi zău că-ncepe să-mi placă ce fel de pereche sîntem.

Kirby îşi ţinu mîndria în frîu, cînd sosi la Sanctuar. Dacă Jo era acolo, trebuia să găsească o cale de a-i vorbi între patru ochi. Codul ei etic strict nu i-ar fi permis să-i spună cuiva din familia Hathaway ceea ce aflase în noaptea trecută. Dacă Jo venise acasă după ce vorbise din nou cu Nathan, Kirby îşi imagina că ar fi găsit toată casa vuind.

Cel puţin, putea interveni în calitate de medic al familiei.

Dar nu de-asta fusese chemată.

Îşi plănuise vizita astfel încît să-l evite pe Brian, folosindu-se de intervalul de timp dintre micul dejun şi prînz. Şi intrase pe uşa din faţă a vizitatorilor, nu prin intrarea pentru prieteni, din bucătărie.

Întrucît reuşiseră să se evite timp de o săptămînă, îşi spuse ea, o mai puteau face încă o zi. Nici n-ar fi venit, dacă nu-i lansa Kate un S.O.S. după ce un client căzuse pe scară. Chiar în timp ce cotea într-acolo, Kate coborî grăbită scara.

– Kirby, nici nu-ţi pot spune cît de recunoscătoare îţi sînt. E o luxaţie de gleznă, nimic mai mult, jur. Dar femeia asta face un asemenea tămbălău încît ai crede că şi-a rupt toate oasele din trup în cîte cel puţin şase locuri.

Dintr-o singură privire spre faţa deznădăjduită a lui Kate, Kirby ştiu că Jo încă nu le vorbise despre Annabelle.

– E-n regulă, Kate.

– Ştiu că e după-amiaza ta liberă şi sînt dezolată că a trebuit să te trambalezi pînă aici, dar nu vrea să se mai clintească din pat.

– Nici o problemă, serios, o urmă Kirby pe scară. Este mai bine să aruncăm o privire. Dacă cred că e mai mult decît o luxaţie, îi facem o radiografie şi-o expediem

pe continent.

– Şi-mi iau beleaua de pe cap, bombăni Kate; ciocăni scurt la o uşă. Doamnă Tores, a venit domnişoara doctor să vă examineze. Trece-o în contul hanului, îi adăugă ea încet lui Kirby, şi adaugă cît vrei ca taxă de deranj.

Peste treizeci de minute, doborîtă de oboseală, Kirby închise uşa dormitorului în urma ei. O durea capul de la litania de plîngeri cu care o regalase doamna Tores. În timp ce se oprea să-şi maseze tîmplele, Kate scoase capul de după colţ.

– Eşti vie?

– Am fost tentată să-i dau un sedativ, dar am rezistat. E perfect sănătoasă, Kate. Crede-mă, ştiu ce spun. A trebuit să-i fac un examen fizic complet, efectiv, pînă s-o liniştesc. Glezna abia i s-a sucit puţin, are inima rezistentă ca a unui atelaj de boi, iar plămînii şi mai puternici. De hatîrul tău, sper să plănuiască un sejur cît mai scurt.

– Pleacă poimîine, slavă Domnului. Vino jos. Să-ţi dau o limonadă bună şi o felie din plăcinta aia de cireşe pe care-a făcut-o ieri Brian.

– Trebuie să merg acasă, zău. Am maldăre de hîrtii pe care să le pun în ordine.

– Nu-ţi dau drumul să pleci pînă nu bei ceva rece. Canicula asta ar doborî şi un cal.

– Îmi place căldura, începu Kirby, după care se întrerupse brusc, cînd Brian intră pe uşa din faţă.

Avea braţele pline de flori. Ar fi rebuit să pară caraghios. În schimb, arăta şi mai masculin, şi mai atractiv, cu braţele musculoase şi bronzate strîngînd bobocii proaspăt tăiaţi.

– O, Brian, cît mă bucur că le-ai adus, se grăbi Kate, cu mintea gonindu-i cu viteza luminii. Voiam să tai chiar eu flori pentru noile aranjamente, azi dimineaţă, dar criza asta cu doamna Tores m-a scos din ritm.

Continuă să sporovăiască, în timp ce-i lua florile din braţe.

– Încep de-acum. Tu habar n-ai cum să le aranjezi. Jur, Kirby, omul ăsta nu face decît să le îndese în cîte-o vază şi crede că a terminat. Brian, du-te să-i torni lui Kirby o limonadă şi dă-i şi o felie de plăcintă. A venit atîta drum pîn-aici numai ca să-mi facă mie o favoare şi n-o las să plece pînă nu mă achit. Şi-acuma fugi, pînă le duc eu pe astea sus.

Şi porni spre scară, rugîndu-se ca Brian şi Kirby să nu se comporte ca doi neghiobi.

– N-am nevoie de nimic, spuse Kirby băţoasă. Tocmai plecam.

– Presupun că-ţi poţi sacrifica vreo cinci minute ca să bei ceva răcoritor şi să n-o jigneşti pe Kate.

– Perfect. Oricum, prin spate drumul spre casă e mai scurt.

Se întoarse, pornind pe culoar cu pas vioi. Voia să scape de el. Cînd afla despre mama lui, avea să-l ajute cu ce putea. Dar, pentru moment, avea de înfruntat propriile ei dureri.

– Cum se simte pacienta?

– Ar putea dansa ţonţoroiul, dac-ar vrea. N-are nici pe dracu'.

Ieşi pe uşă şi se opri în bucătărie, încruntată, în timp ce Brian lua o carafă cu limonadă aurie plină de mentă şi pulpă de fructe. Începu să-i lase gura apă şi înghiţi cu hotărîre.

– Ce-ţi face mîna?

– Bine. Nici n-o bag în seamă.

– Aş putea să-i arunc o privire, dacă tot sînt aici, îşi lăsă Kirby geanta jos, lîngă masa pentru micul dejun. Firele ar fi trebuit să fie scoase acum vreo două zile.

– Parcă tocmai plecai.

– Te scutesc de-un drum pînă la mine.

Brian se opri din turnatul limonăzii, privind-o. Soarele şiroia pe fereastra din spatele ei, aureolîndu-i părul. Ochii-i erau de un verde închis, furtunos, care-l înjunghie cu un fior prin şale.

– În regulă, îi aduse el paharul la masă şi se aşeză.

În pofida căldurii, mîinile lui Kirby erau reci. În ciuda furiei, erau blînde. Nu văzu umflături, nici semne de infecţie. Marginile rănii se uniseră perfect. Abia dacă avea să rămînă cu o cicatrice, conchise ea, deschizîndu-şi trusa ca să scoată foarfecele de suturi.

– Nu va dura mult.

– Numai să nu-mi mai faci vreo gaură.

Kirby tăie prima cusătură, scoţînd firul cu o pensă.

– Dacă tot locuim amîndoi pe insula asta şi avem toate şansele să ne întîlnim cu regularitate pînă la sfîrşitul vieţii, poate îmi faci favoarea să clarifici lucrurile

– Sînt destul de clare, Kirby.

– Pentru tine, probabil. Dar pentru mine, nu.

Tăie, trase.

– Vreau să ştiu de ce mi-ai întors spatele. De ce te-ai hotărît să sfîrşeşti relaţia dintre noi aşa cum ai făcut-o.

– Fiindcă ajunsese mai departe decît intenţionasem eu. Nici unul din nou nu considera că avea sorţi de izbîndă. M-am hotărît să mă retrag primul, atîta tot.

– A, înţeleg. Mi-ai dat papucii înainte să ţi-i pot da eu ţie.

– Mai mult sau mai puţin.

Şi-ar fi dorit s-o miroasă. Îşi dorea să fi avut bunul simţ de a nu-şi unge toată pielea cu loţiunea aia nenorocită cu aromă de piersici ca să-l atîţe.

– Eu o consider mai mult o formă de simplificare.

– Şi-ţi place ca toate să fie simple, nu? Îţi place să iasă cum vrei tu, cînd vrei tu şi în ritmul dorit de tine.

Vocea lui Kirby era blîndă şi, cu toate că nu era sigur dacă putea avea încredere în ea, mai ales cînd ţinea în mînă un instrument ascuţit, Brian dădu din cap.

– Destul de adevărat. Eşti aceeaşi, dar modul, momentul şi ritmul tău sînt diferite de ale mele.

– Nu te pot contrazice. Preferi o femeie maleabilă, o femeie delicată. Una care stă cu răbdare şi-ţi aşteaptă toate chefurile şi toanele. Categoric, nu e cazul meu.

– Aşa este, nu e. Şi de fapt nici un căutam o femeie

– sau o relaţie, cum preferi s-o numeşti. Tu te-ai ţinut după mine şi eşti frumoasă. M-am săturat să mă tot prefac că nu te doream.

– Corect. Iar sexul a fost plăcut pentru amîndoi, aşa că nimeni nu are de ce să se plîngă.

Îi scoase ultimul fir.

– Am terminat, declară ea, ridicîndu-şi ochii spre el. Am terminat, Brian. Cicatricea se va şterge. Nu peste mult, nici nu-ţi vei mai aminti că ai fost rănit. Iar acum, că totul e clar, am să-mi văd de drum.

Cînd Kirby se ridică, Brian rămase pe loc.

– Îţi mulţumesc.

– N-ai pentru ce, răspunse ea, cu o voce ca de trandafiri degeraţi. Nici eu n-aş avea de ce să-ţi mulţumesc.

Şi ieşi, închizînd încet şi calculat uşa cu plasă în urma ei.

N-o luă la fugă pînă nu ajunse la adăpostul copacilor.

– Mare comèdie, murmură Brian, luînd limonada neatinsă a lui Kirby şi bînd-o din cîteva înghiţituri prelungi. Îi lovi ca un acid stomacul torturat.

Făcuse ceea ce trebuia, nu? Pentru el şi, probabil, pentru ea. Împiedicase situaţia să se lungească, devenind prea profundă şi complicată. Nu făcuse decît să-i măgulească amorul propriu, din care Kirby avea cu prisosinţă. Mîndrie, clasă, creier şi un trupşor cochet, cu energie cît un focos nuclear.

Christoase, era o femeie straşnică.

Nu, procedase just, se încredinţă el, atingîndu-şi fruntea cu paharul rece, fiindcă dintr-o dată se simţea înnebunitor de fierbinte pe dinăuntru şi pe dinafară. Pînă la urmă, l-ar fi dat deoparte, lăsîndu-l cu buzele umflate şi genunchii moi.

Femeile ca şi Kirby Fitzsimmons nu rămîneau mult lîngă un bărbat. Nu s-ar fi putut spune că dorea ca vreo femeie să rămînă cu el, dar dacă începea să fantazeze,

dacă începea să creadă în căsnicie şi familie, era exact genul care să-l atragă şi apoi să-l lase învîrtindu-se ca frunza-n vînt.

Avea prea mult combustibil, prea multă ambiţie, ca să rămînă pe Desire O ofertă potrivită din partea unui spital sau institut medical onorabil şi ar fi plecat înainte ca nisipul să se aşeze la loc pe urmele paşilor ei.

Dumnezeule, niciodată nu mai văzuse ceva asemănător cu modul în care manevrase ea trupul lui Susan Peters. Cum se transformase din femeie în stîncă, dînd ordine cu vocea aceea rece şi sigură, cu ochii inexpresivi şi fără nici cel mai mic tremur al mîinilor.

Îi deschisese ochii, ba bine că nu. Nu era cine ştie ce floricică fragilă care s-ar fi mulţumit să trateze la nesfîrşit intoxicaţiile şi insolaţiile pe o fărîmă de pămînt din mijlocul oceanului. Care să se înhame lîngă un hangiu ce-şi cîştiga existenţa din soufflé-uri bătute şi pui fripţi. Nici în ruptul capului.

Deci terminase, îi pusese punct, iar viaţa lui avea să-şi revină rapid la rutina pe care o prefera.

Futu-i mama mă-sii, înjură Brian în gînd. Aproape că azvîrli paharul în chiuvetă, cînd îi zări trusa medicală pe masă. Îşi uitase geanta, constată el, deschizînd-o şi răscolind încet conţinutul.

N-avea decît să se întoarcă şi să şi-o ia singură. El avea destule treburi. Nu putea să alerge după ea numai fiindcă fusese căscată şi şi-o lăsase acolo.

Desigur, era posibil să aibă nevoie de ea. Nu puteai fi sigur cînd se ivea vreun caz de urgenţă. Va fi vina lui, nu-i aşa, dacă nu avea acele şi toate sculele alea de împuns. Putea să moară un om, nu?

Nu dorea să aibă acest lucru pe conştiinţă. Ridicînd din umeri, luă geanta, simţind că era mai grea decît se aşteptase. Se gîndea să dea o fugă pînă la ea, să i-o lase şi nimic mai mult.

Se hotărî să ia maşina, în loc de a scurta drumul prin pădure. Era prea al dracului de cald ca să meargă

pe jos. Şi, în plus, dacă Kirby nu se grăbea, i-o putea lua înainte. Putea să lase geanta înăuntru şi să se întoarcă înainte de a ajunge ea acasă.

Cînd opri maşina pe alee, convins că reuşise, se simţi dezgustat faţă de propria-i dezamăgire. Nu voia s-o mai vadă. Asta era totul.

Dar, cînd ajunse la jumătatea scării, îşi dădu seama că de fapt tot ea fusese mai rapidă. O auzi plîngînd.

La auzul acestui sunet, se opri pe loc. Suspine sfîşietoare, pătimaşe, icnete uscate. Îl zguduiau pînă-n măduva oaselor, lăsîndu-l cu gura uscată şi picioarele nesigure. Se întrebă dacă un bărbat putea avea de înfruntat ceva mai înfricoşător decît o femeie plîngînd.

Deschise încet uşa şi o închise la loc după el. Cu nervii întinşi, porni spre dormitor, mutînd geanta dintr-o mînă în cealaltă.

Stătea ghemuită pe pat, strînsă ca un bulgăre de nefericire, cu părul acoperindu-i faţa. Mai avusese de-a face cu lacrimi femeieşti dezlănţuite. N-aveai cum să eviţi aşa ceva, după o viaţă trăită alături de Lexy. Dar nu se aşteptase niciodată la un plîns atît de nestăpînit din partea lui Kirby. Nu dintr-a femeii care-l provocase să i se împotrivească, nu dintr-a femeii care se confruntase cu rezultatul unui omor fără un tremur măcar. Nu din partea femeii care tocmai ieşise din bucătăria lui cu capul sus şi ochii reci ca Atlanticul de Nord.

Cu Lexy, fie o dădea naibii afară, fie zăvora uşa, fie o îmbrăţişa şi o ţinea strîns pînă trecea furtuna. Alese ultima soluţie şi, aşezîndu-se pe marginea patului, întinse braţele s-o tragă spre el.

Kirby sări ca din arc, plesnind cu furie mîinile ce se apropiau de ea. Răbdător, Brian insistă şi se pomeni apucînd cincizeci de kilograme de furie femeiască.

– Ieşi afară de-aici! Nu m-atinge!

Umilinţa adăugată peste durere era mai mult decît putea suporta. Dădu din picioare, îl împinse, apoi se tîrî spre marginea cealaltă a patului. Ridicîndu-se în pi-

cioare, se încruntă la el cu ochii umflaţi, zguduită de noi suspine.

– Cum îndrăzneşti să intri aici? Ieşi dracului afară!

– Ţi-i uitat trusa medicală.

Simţindu-se ridicol, prăbuşit peste patul ei, se ridică, privind- o pe deasupra acestuia.

– Te-am auzit plîngînd. N-am vrut să te fac să plîngi. Nu ştiam că te pot face să plîngi.

Kirby scoase un pumn de şerveţele din cutia de pe noptieră şi-şi şterse faţa.

– Ce te face să crezi că din cauza ta plîng?

– Întrucît nu cred că în ultimele cinci minute ai dat peste cineva care să te răvăşească aşa, e o presupunere rezonabilă.

– Iar tu eşti un om rezonabil, nu-i aşa, Brian? mai smulse ea cîteva şerveţele, împrăştiindu-le peste tot patul. Îmi făceam şi eu cheful. Am dreptul. Acum, aş vrea să mă laşi în pace.

– Dacă te-am necăjit...

– *Dacă* m-ai necăjit?

Într-un acces de disperare, înhăţă cutia cu şerveţele, aruncînd-o spre el.

– Dacă m-ai necăjit, ticălosule. Ce-s eu, o minte de cauciuc, să-mi dai una şi să sar înapoi? Zici că te îndrăgosteşti de mine, apoi îmi întorci spatele şi-mi spui calm că totul s-a terminat.

– Am spus că am crezut că mă îndrăgosteam de tine.

Cu un mic freamăt de panică, Brian găsea că era vital să facă această precizare.

– M-am oprit.

– Te-ai...

Turbarea te face într-adevăr să vezi roşu, îşi dădu ea seama. Vederea îi dobîndise tonuri livide, cînd apucă obiecul cel mai apropiat şi îl ridică.

– Iisuse, femeie! tresări Brian, cînd mica vază de cristal vîjîi pe lîngă capul lui ca o ghiulea scînteietoare.

Dacă-mi spargi faţa, iarăşi va trebui să mi-o coşi.

– Ba pe dracu'! înşfăcă ea un spray de parfum favorit de pe comodă, lansîndu-l în zbor. N-ai decît să sîngerezi de moarte, şi n-am să ridic un deget. De moarte-n paştele mă-tii, nenorocitule!

Brian se feri, se aplecă şi se mişcă exact atît de rapid încît s-o placheze înainte de a-i trînti în cap o oglindă cu spate de argint.

– Te pot ţine locului cît de mult o fi nevoie, gîfîi el, în timp ce se lăsa cu toată greutatea peste ea, ţintuind-o pe somieră. Al dracului să fiu dac-am să te las să rupi vreo ciosvîrtă din mine numai fiindcă te-am rănit în amorul propriu.

– Amorul propriu? încetă ea să se mai zbată, iar ochii pînă atunci scăpărători i se umplură de lacrimi. Mi-ai zdrobit inima.

Întoarse capul, închizînd ochii şi lăsîndu-şi lacrimile să curgă libere.

– Nu mai am nici un pic de amor propriu pe care să mi-l răneşti.

Năucit, Brian se retrase. Kirby nu făcu decît să se întoarcă pe-o parte, ghemuindu-se din nou. Nu mai suspină, rămînînd doar tăcută, cu obrajii uzi de lacrimi.

– Lasă-mă-n pace, Brian.

– Crezusem că voi putea. Crezusem că nici nu vrei să fac altceva, mai devreme sau mai tîrziu. Aşa că, de ce nu mai devreme? N-ai fi rămas cu mine, spuse el calm, plimbîndu-şi un deget prin părul ei. N-ai fi rămas nici cu mine, nici aici. Şi dacă nu mă retrag acum, plecarea ta, cînd va fi, m-ar omorî.

Era prea obosită ca să mai plîngă. Îşi strecură o mînă sub obraz, căutîndu-şi alinarea, şi deschise ochii.

– De ce să nu rămîn?

– De ce-ai rămîne? Poţi merge oriunde vrei. La New York, la Chicago, la Los Angeles. Eşti tînără, frumoasă, deşteaptă. În oricare din oraşele alea, un medic cîştigă bani cu grămada, se duce la clubul country în fiecare

săptămînă, are un cabinet elegant, într-o clădire mare şi strălucitoare.

– Dacă-mi doream oricare din lucrurile astea, pînă acum le-aş fi avut deja. Dacă aş fi vrut să fiu la New York, la Chicago sau în L.A., acum eram acolo.

– Şi de ce nu eşti?

– Fiindcă îmi place aici. Dintotdeauna mi-a plăcut. Pentru că aici practic genul de medicină pe care-mi doresc să-l practic şi duc viaţa pe care mi-o doresc.

– Vii dintr-un altfel de loc, insistă el. Un alt stil de viaţă. Tatăl tău e bogat...

– Iar mama mea e frumoasă.

Kirby îşi trase nasul, fără să-i vadă tresărirea scurtă, involuntară, a gurii.

– Voiam să spun că...

– Ştiu ce voiai să spui.

Îşi simţea capul ca pe-un balon prea umflat, gata să plesnească. Într-o doară, îşi spuse să ia un medicament contra durerii. Peste un minut.

– Nu mă prea interesează cluburile country. De obicei, sînt sufocante şi încorsetate de regulamente. Ce nevoie aş avea de ele, cînd pot să stau pe terasa mea şi să văd oceanul în fiecare zi a vieţii mele? Pot să mă plimb prin pădure şi să zăresc un cerb, să contemplu ceaţa care se ridică din rîu.

Se întoarse puţin, atît cît să-i vadă faţa.

– Spune-mi, Brian, tu de ce stai aici? Te-ai putea duce în oricare din locurile pe care le-ai amintit, să lucrezi în bucătăria unui hotel de lux sau să-ţi deschizi propriul tău restaurant. De ce nu te duci?

– Nu asta îmi doresc. Ceea ce-mi doresc, am aici.

– Şi eu, reveni Kirby cu obrazul pe cuvertură. Şi acum pleacă şi lasă-mă-n pace.

Brian se ridică şi rămase în picioare, privind-o. Se simţea masiv şi stîngaci şi scos din elementul lui. Ţinîndu-şi degetele mari în buzunarele din faţă, porni să se plimbe încoace şi-ncolo, privind cînd afară pe fereastră, cînd spre ea. Kirby nu se mişca, nu scotea o vorbă.

înjură printre dinţi şi porni spre uşă. Se întoarse.

– N-am fost sincer cu tine adineaori. Nu m-am oprit, Kirby. Am vrut, dar n-am reuşit. Şi nu credeam doar că mă îndrăgostesc, ci... chiar aşa era. Aş prefera contrariul, ţi-o spun de-a dreptul. Aş prefera să nu fiu îndrăgostit, fiindcă e inevitabil să apară şi încurcături pe parcurs. Dar asta e.

Kirby îşi trecu o mînă peste obraz, ridicîndu-se. Nu, nu arăta ca un om fericit, îşi spuse ea. În ochi i se citea nemulţumirea, gura-i exprima îndărătnicie, iar poziţia era iritată.

– Ăsta-i modul tău fermecător de a-mi spune că eşti îndrăgostit de mine?

– Asta am spus. Întîmplător, nu mă simt prea fermecător în momentul de faţă.

– Mă arunci cu piciorul afară din viaţa ta, mă umileşti surprinzîndu-mă într-un moment de slăbiciune, mă insulţi contestîndu-mi sentimentele şi caracterul, şi pe urmă-mi spui că mă iubeşti, clătină ea din cap, dîndu-şi la o parte din faţă părul umezit de lacrimi. Ei, cu siguranţă, ăsta-i momentul romantic la care visează orice femeie.

– Îţi spuneam doar cum stau lucrurile, ce simt.

Kirby slobozi un oftat. Dacă, într-un ungher al inimii, se bucura, se hotărî să se stăpînească, măcar pentru cîtva timp.

– Întrucît, din nu ştiu ce motiv, se pare că şi eu sînt îndrăgostită de tine, îţi fac o propunere.

– Ascult.

– Ce-ar fi să facem o plimbare pe plajă, o plimbare lungă şi plăcută? S-ar putea ca aerul să-ţi limpezească minţile destul ca să găseşti cîţiva stropi de farmec. Atunci, poţi încerca să-mi spui din nou, cum stau lucrurile şi ce simţi.

Brian o privi lung, descoperind că mintea i se limpezea deja.

– Nu m-ar deranja o plimbare, spuse el, întinzîndu-i mîna.

Capitolul 28

Plutea ceva rău în aer. Sam simţea. Era mai mult decît arşiţa densă, mai mult decît aspectul dur al cerului. Îşi făcea unele griji în legătură cu uraganul Carla, care tocmai răvăşea oceanul în largul insulelor Bahamas. Meteorologii declarau că era pregătit să se îndepărteze dansînd pe mare, dar Sam ştia că uraganele aveau fire de femeie. Iar firea tuturor femeilor era imprevizibilă.

Existau toate şansele să-i aplice insulei Desire o scatoalcă în trecere şi să-şi dezlănţuie furia asupra Floridei. Dar nu-i plăcea senzaţia din atmosferă. Era prea al dracului de tensionată, reflectă el. Ca şi cum ar fi fost gata să ţi se stoarcă drept pe piele.

Se pregătea să intre în casă şi să consulte micul post meteorologic pe care i-l cumpărase Kate la ultimul Crăciun, să tragă o fugă pe unde scurte. Se anunţa furtună, nici pomeneală. Îşi dorea să ştie cînd avea să înceapă.

În timp ce trecea culmea, văzu perechea din capătul grădinii de la răsărit. Soarele îi lumina oblic, învăpăind părul lui Jo într-o flacără scînteietoare. Stătea cu trupul aplecat înainte, sprijinit de al bărbatului cu un soi de jinduire pe care era imposibil să n-o recunoşti.

Tînărul Delaney, îşi spuse Sam, devenit bărbat. Iar bărbatul îşi ţinea mîinile pe fundul fiicei lui Sam. Răsuflă scurt, întrebîndu-se ce-ar fi trebuit să simtă la vederea acelui tablou.

Se sorbeau din ochi şi, cu o mişcare fluidă a trupurilor, gurile li se contopiră. Era acel gen de sărut fierbinte şi intim care dădea clar de înţeles că-şi petrecuseră timpul făcînd mult mai mult unul cu celălalt.

Şi ce părere ar fi trebuit să aibă despre asta?

Pe vremuri, tinerii nu se giugiuleau aşa, în văzul lumii. Îşi amintea cînd o curtase el pe Annabelle, cum se furişaseră ca doi hoţi. Îmbrăţişările lor pe dibuite se desfăşuraseră în intimitate. Păi, dacă i-ar fi prins vreodată aşa tatăl lui Belle, ar fi plătit scump.

Merse mai departe, asigurîndu-se că era destul de zgomotos ca să trezească şi morţii din morminte. Nu avură nici măcar decenţa de a se smulge unul de lîngă altul şi a se arăta vinovaţi, îşi spuse Sam. Nu făcură decît să se îndepărteze încet, ţinîndu-se de mînă, şi se întoarseră spre el.

– Avem clienţi în casă, Jo Ellen, şi n-au plătit ca să asiste la spectacol.

Surprinsă, Jo clipi din ochi.

– Da, tati.

– Dacă vrei să-ţi dai frîu liber sentimentelor, fă-o undeva de unde să nu pună limbile în mişcare de-aici şi pînă-l Savannah.

Jo avu înţelepciunea de a-şi înghiţi chicotitul, coborîndu-şi ochii înainte ca Sam să-i observe licărirea veselă, şi dădu din cap.

– Am înţeles.

Sam se foi pe picioare, şi le înfipse bine în pămînt şi îl privi pe Nathan.

– Pare-mi-se că eşti destul de mare ca să-ţi înfrînezi glandele cînd te afli într-un loc public.

Urmînd exemplul lui Jo şi prevenit de strînsoarea scurtă a mîinii ei, Nathan răspunse pe un ton sobru şi respectuos.

– Da, domnule.

Satisfăcut, deşi deloc amăgit de răspunsurile lor, Sam se încruntă spre cer.

– Vine furtuna, murmură el. O să ne dea un brînci, orice-ar zice meteorologul.

Făcea conversaţie, îşi dădu seama Jo, alungîndu-şi starea şocată pentru a participa şi ea.

– Carla e de categoria a doua şi se îndreaptă ţintă spre Cuba. Se spune că sînt toate şansele s-o ia în larg.

– Puţin îi pasă ei ce se spune. Va face cum o taie capul.

Întoarse din nou privirea spre Nathan, măsurîndu-l lung.

– În New York City nu vă prea lovesc uraganele, cred.

O fi fost o provocare? se întrebă Nathan. O împunsătură subtilă la adresa bărbăţiei lui?

– Nu. Totuşi, am fost în Cozumel, cînd l-a răscolit Gilbert.

Fu cît pe ce să amintească de tornada pe care o văzuse măturînd cu înverşunare Oklahoma şi de avalanşa care se rostogolise bubuind pe lîngă cabana lui, cînd lucra în Elveţia.

– Ei, atunci ştii, spuse simplu Sam. Am auzit că tu şi Giff v-aţi pus în cap să construiţi sera aia pentru care se tot agită Kate.

– E proiectul lui Giff. Eu contribui doar cu cîteva idei.

– Cred că ai idei destule. Ce-ar fi, atunci, să-mi arăţi şi mie tot ce te gîndeşti să faci cu casa mea?

– Sigur, vă pot arăta schiţa generală.

– Perfect. Jo Ellen, bănuiesc că tînărul nostru se gîndeşte să ne tapeze de-o cină. Du-te să-i spui lui Brian că mai are o gură de hrănit.

Jo deschise gura, dar tatăl ei se îndepărta deja. Nu putu face mai mult decît să ridice din umeri spre Nathan şi să pornească spre casă.

Cînd intră în bucătărie, Brian era ocupat să decapiteze creveţi pe tejghea. Şi cînta, constată Jo, cu o tresărire. Fals şi înfundat, dar cînta.

– Ce se-ntîmplă aici? întrebă ea. Tata ţine conversaţii întregi şi cere să vadă planurile serei, iar tu cînţi în bucătărie.

– Nu cîntam.

– Ba cîntai. Era o interpretare foarte afonă a *I Love Rock and Roll*, care se poate descrie, cu îngăduinţă, ca muzică.

– Ei, şi? E bucătăria mea.

– Aşa mai vii de-acasă, se duse ea la frigider să scoată o bere. Vrei una din-asta?

– Cred că n-aş refuza-o. Slăbesc doar cît stau în picioare aici.

Îşi şterse cu dosul mîinii fruntea asudată şi luă sticla pe care i-o destupase Jo. Trase o duşcă prelungă, apoi îşi înfipse vîrful limbii în obraz.

– Deci, azi Nathan poate merge fără să şchioapete?

– Da, dar i-am umplut buza de sînge.

Vîrî mîna în bomboniera de ceramică albă şi scoase un fursec cu ciocolată.

– Orice frate cu o brumă de bun-simţ i-ar fi umplut-o de sînge în locul meu.

– Întotdeauna ai spus că preferi să-ţi porţi singură bătăliile. Pentru numele lui Dumnezeu, cum poţi combina fursecurile cu berea? E revoltător.

– Îmi place. Ai nevoie de ajutor?

Fu rîndul lui Brian să fie şocat.

– Defineşte „ajutorul".

– Asistenţă, se răsti ea. Să tai ceva, să amestec ceva.

Brian mai trase o înghiţitură de bere, privind-o gînditor.

– Mi-ar prinde bine nişte morcovi, curăţiţi şi raşi.

– Cîţi?

– Ca de douăzeci de dolari. Atîta m-ai costat.

– Poftim?

– Un mic pariu cu Lexy. O duzină, adăugă el, revenind la creveţi.

Jo scoase morcovii şi începu să-i cojească, încet, în fîşii regulate.

– Brian, dacă ar exista ceva în ce ai crezut toată viaţa, un lucru cu care ai învăţat să conviețuieşti, dar acel lucru nu ar fi adevărat, te-ai simţi mai bine continuînd la fel ca pînă atunci, sau ai prefera să descoperi că a fost altceva? Ceva mult mai rău?

– Poţi lăsa morţii îngropaţi, dar e greu să te odihneşti uşor. Nu se ştie niciodată cînd se trezesc şi ţi se

reped să te muşte de beregată.

Înmuie crevetele într-un amestec de apă clocotită, bere şi mirodenii.

– Dar, la o adică, dacă laşi mortul îngropat destul de mult timp, putrezeşte şi-i cad dinţii.

– Halal răspuns!

– Halal întrebare. Vezi că faci numai coji pe jos.

– Bine, am să le mătur.

Ar fi vrut să mătură şi cuvintele odată cu ele, sub primul covor găsit la îndemînă. Dar ar fi ştiut întotdeauna că erau ascunse acolo.

– Crezi că un om, un om perfect normal, cu familie, cu o slujbă şi o casă în suburbii, un om care joacă duminica după-amiaza catch cu fiul lui şi-i aduce soţiei trandafiri miercurea seara, ar putea avea şi o altă faţă? O faţă întunecată şi rece, capabilă să facă poate ceva indescriptibil, apoi să se închidă înapoi în sine pentru a putea chiui la meciul de sîmbătă şi a-şi duce apoi familia la îngheţate?

Brian scoase strecurătoarea şi o puse în chiuvetă.

– Eşti plină de întrebări stranii în seara asta, Jo Ellen. Scrii o carte, sau ce?

– Nu poţi doar să-mi spui ce gîndeşti? Nu poţi să ai o simplă opinie asupra unui lucru şi să ţi-o exprimi?

– În regulă.

Nedumerit, Brian săltă capacul oalei pentru a amesteca un moment crevetii.

– Dacă vrei să fim filosofi, tema doctorului Jekyll şi a domnului Hyde a fascinat oamenii dintotdeauna. Binele şi răul coexistînd alături în aceeaşi personalitate. Nici unul dintre noi nu e lipsit de umbre.

– Nu despre umbre vorbesc. Nu despre un om care cedează ispitei şi îşi înşeală nevasta într-o după-amiază într-un motel local, sau care trage chiulul de la muncă. Vorbesc despre răul real, genul care nu poartă cu sine nici un fior de vinovăţie sau conştiinţă. Şi totuşi, nu se arată, nici măcar în faţa celor mai apropiaţi oameni.

– Mie mi se pare că răul cel mai uşor de ascuns e

cel fără nici o conştiinţă ataşată de el. Dacă nu ai remuşcări sau simţ de răspundere, nu are în ce oglindă să se reflecte.

– O oglindă în care să se reflecte, repetă Jo. Ar fi ca o sticlă neagră, nu? Opacă.

– Mai ai şi alte remarci sau ipoteze vesele de discutat?

– Ce zici de asta: poate mărul să cadă departe de copac?

Cu un mic hohot de rîs, Brian luă oala şi turnă în strecurătoare apa fiartă, plină de crevetii.

– Aş zice că depinde întru totul de măr. Unul sănătos şi tare poate să sară de cîteva ori şi să se rostogolească. Dacă ai unul putred, rămîne fleşcăit lîngă trunchi.

Se întoarse, ştergîndu-şi din nou fruntea şi întinzînd mîna după sticla de bere, cînd îi observă expresia.

– Ce e? întrebă el, în timp ce Jo îl privea cu ochii mari şi întunecaţi, palidă la faţă.

– Exact aşa e, spuse ea încet. Ai perfectă dreptate.

– Sînt un geniu la parabole.

– Pe-asta am s-o ţin minte, Brian, reveni ea la rasul morcovilor. După cină, vom avea de vorbit. Cu toţii. Am să le spun şi celorlalţi. Vom merge în salonul de familie.

– Toţi la un loc? Pe cine vrei să pedepseşti?

– E ceva important, Brian. E important pentru toţi.

– Nu înţeleg de ce trebuie să-mi pierd vremea pe aici cînd am o întîlnire, îşi înfoie Lexy părul, privindu-se în oglinda din spatele barului. Deja e aproape unsprezece. Giff are toate şansele să nu mă mai aştepte şi să se ducă la culcare.

– Jo a spus că era important, îi aminti Kate.

Se chinuia să ţăcăne ritmic cu andrelele, în loc de a le ciocni la nimereală. De zece ani lucra la acelaşi afghan şi era hotărîtă să-l învingă înainte de împlinirea următorului deceniu.

– Atunci unde e? întrebă Lexy, răsucindu-se în loc.

Nu mai văd aici pe nimeni în afară de noi două. Probabil că Brian o fi şters-o la Kirby. Tata s-a ascuns cu aparatul lui pe unde scurte, ca să dea de urma afurisitului ăluia de uragan – care nici măcar nu vine încoace.

– Au s-apară şi ei. Ce-ar fi să ne torni tu nouă cîte un pahar bun de vin, iubito?

Era unul dintre micile visuri ale lui Kate, să aibă toată familia adunată la un loc, răcorindu-se două o zi fierbinte şi depănînd întîmplările.

– Se pare că eu servesc mereu pe cineva. Jur, ultimul lucru pe care-am să-l fac ca să nu mor de foame după ce mă întorc la New York va fi să servesc la mese.

Sam intră pe uşă, cu capul aplecat. O privi amuzat pe Kate. Lucrul ei de mînă nu părea să progreseze niciodată prea mult, dar, într-un fel sau altul, arăta de fiecare dată tot mai urît.

– Ştii ce-are în minte fata aia?

– Nu, răspunse blajină Kate. Dar stai jos. Lexy ne pune nişte vin.

– Aş prefera o bere, dacă-i e totuna.

– Păi, faceţi comenzile, replică scurt Lexy. Eu trăiesc pentru a servi.

– Mă pot servi şi singur.

– Of, stai jos, agită fata o mînă spre el. Ţi-o aduc eu.

Spăşit, Sam se aşeză pe canapea lîngă Kate, bătîndu-se cu degetele pe genunchi. Îşi ridică privirea, cînd Lexy îi aduse un ţap plin pînă la buză.

– Cred că acum vrei şi un bacşiş.

Cînd fata îşi arcui o sprînceană, Sam dădu grav din cap:

– Reciclează-te. Lumea e ograda ta.

Andrelele lui Kate încremeniră, Lexy făcu ochii mari. Sam rămase cu privirea spre bere, în timp ce pe gît i se urca roşeaţa.

– Dumnezeule, Sam, ai făcut un banc. Lexy, neapărat să-mi aminteşti s-o însemnez pe calendarul meu Anul-dintr-o-Privire.

– Principalul motiv pentru care îmi ţin gura sînt sarcasmele femeieşti, murmură Sam, iar rîsul lui Kate răsună cristalin.

Îl bătu afectuos pe genunchi, în timp ce Lexy îi privea zîmbind.

Acest tablou îl văzu Jo cînd intră. Tatăl, verişoara şi sora ei, un moment împreună, în rîsul vesel al lui Kate.

I se frînse inima. Era o imagine pe care nu se aşteptase s-o vadă niciodată, nu ştiuse că îi putea fi atît de nepreţuită. Iar acum ea, şi bărbatul care o însoţea, puteau s-o distrugă.

– Uite-o, continuă Kate să zîmbească radioasă şi, cînd îi zări pe Nathan, bănuiala privitoare la ceea ce dorea Jo să aducă la cunoştinţa familiei se îmbogăţi cu boboci de portocal şi voaluri de nuntă; cu inima bătîndu-i, îşi lăsă andrelele deoparte. Tocmai beam puţin vin. Poate ar fi mai bine să-l înlocuim cu şampanie, ca să fie mai amuzant.

– Nu, vinul merge perfect.

Cu nervii întinşi mai-mai să urle, Jo se grăbi să continue:

– Nu te deranja, Kate, îl iau eu.

– Sper că nu durează mult, Jo. Am o treabă.

– Regret, Lexy, ciocni Jo cu zgomot paharele, grăbită să termine cît mai repede.

– Stai jos, şuieră Kate, dîndu-şi ochii peste cap şi mişcînd din sprîncene spre Lexy, încercînd s-o prevină. Fă-te comod, Nathan. Sînt convinsă că vine şi Brian imediat. A, uite-l c-a apărut. Brian, dă ventilatorul puţin mai tare, vrei? Ne sufocăm în zăpuşeala asta. Probabil că la tine, lîngă rîu, e mai răcoare, Nathan.

– Puţin.

Se aşeză, ştiind că trebuia s-o lase pe Jo să dea tonul. Privi însă spre Sam. În seara aceea petrecuseră douăzeci de minune împreună, conturînd planuri, discutînd structura şi forma. Şi, tot timpul, Nathan simţise gustul amar al înşelăciunii.

Era timpul să înceapă, să expună totul şi să suporte consecinţele.

– Poftim? întrebă, dîndu-şi dintr-o dată seama că verişoara Kate continua să-i vorbească.

– Întrebam doar dacă ţi-e la fel de uşor să lucrezi aici ca la New York.

– E o schimbare plăcută.

Întîlni ochii lui Jo, în timp ce-i aducea un pahar de vin. „Începe mai repede," îi ceru el tăcut. „Să terminăm odată."

– Nu iei loc, Brian? murmură Jo.

– Hmm.

Îi întrerupsese visul cu ochii deschişi despre o plimbare pînă la Kirby, pentru a o trezi din somn într-un mod foarte concret şi interesant.

– Sigur.

Se instală într-un fotoliu, trăgînd concluzia că niciodată în viaţa lui nu fusese mai relaxat sau mai mulţumit. Ba chiar îi făcu lui Lexy scurt cu ochiul, cînd aceasta se aşeză alături, pe braţul fotoliului.

– Nu ştiu cum să încep, cum să vă spun, trase Jo aer în piept, pentru a-şi face curaj. Aş dori să pot risca şi să nu dezgrop morţii.

Întîlni privirea lui Brian şi-i văzu licărul de nedumerire din ochi.

– Dar nu pot. Indiferent dacă e bine sau nu, trebuie să cred că procedez just. Tată, se apropie ea de Sam, aşezîndu-se pe măsuţa joasă pentru a ajunge cu ochii la aceeaşi înălţime cu ai lui. E în legătură cu mama.

Îi văzu gura înăsprindu-se şi, cu toate că nu se mişcă, îl simţi retrăgîndu-se.

– N-are nici un rost să răscolim trecutul, Jo Ellen. Mama ta a plecat de suficient timp ca să te mai ocupi de plecarea ei.

– A murit, tati. E moartă de douăzeci de ani.

Ca pentru a se ancora amîndoi, îi prinse strîns mîna.

– Nu te-a părăsit, nici pe tine şi nici pe noi. N-a plecat de la Sanctuar. A fost asasinată.

– Cum poţi spune una ca asta? sări Lexy în picioare. Cum poţi spune aşa ceva, Jo?

– Alexa, o opri Sam, fără să-şi ia ochii de la Jo. Linişte.

Avu nevoie de un moment pentru a asimila lovitura pe care i-o aplicase. Ar fi vrut s-o respingă, se se strecoare pe deasupra sau pe dedesubtul ei. Dar nu avea cum să evite acea expresie fermă şi tristă din ochii ei.

– Ai un motiv ca să spui asta. Ca s-o crezi.

– Da.

Îi explică limpede şi calm despre fotografia care-i fusese trimisă. Şocul recunoaşterii, incontestabila certitudine că o reprezenta pe Annabelle.

– Am căutat în minte o sută de soluţii diferite, continuă ea. Că fusese făcută peste ani de zile, că nu era decît un trucaj, doar o glumă oribilă. Că fusese o halucinaţie. Dar nimic din toate astea nu era adevărat, tati. Era mama şi fusese fotografiată chiar aici, pe insulă, în noaptea cînd am crezut că plecase.

– Unde-i fotografia? întrebă el răstit. Unde e?

– A dispărut. Cel care mi-o trimisese s-a întors şi a luat-o în timp ce eu eram în spital. Dar a fost acolo, jur. Era mama.

– De unde ştii? Cum poţi fi atît de sigură?

Deschise gura, dar Nathan făcu un pas înainte.

– Fiindcă am văzut şi eu fotografia. Fiindcă tatăl meu a făcut-o, după ce o omorîse.

Cu o adevărată furtună vîjîindu-i în ţeastă, Sam se ridică încet în picioare.

– Vrei să vii în faţa mea şi să-mi spui că tatăl tău a omorît-o pe Belle. Că a omorît o femeie care nu-i făcuse nici un rău şi că pe urmă a fotografiat-o. Că după ce a terminat cu ea i-a făcut fotografii şi ţi le-a arătat ţie.

– Nathan nu ştia, tată, se agăţă Jo de braţul lui Sam. Era doar un copil. N-a ştiut.

– Acum nu mai văd un copil în faţa mea.

– Am găsit fotografiile şi un jurnal, după ce tatăl meu a murit. Tot ceea ce v-a spus Jo e adevărat. Tatăl meu v-a omorît soţia. A scris totul şi a încuiat jurnalul şi fotografiile, pozitivele şi negativele, într-un seif de

bancă. Le-am găsit după de au murit el şi mama mea.

Nu se mai auzea nici un sunet, numai foşnetul palelor de la ventilatorul din tavan, plînsul lui Lexy şi gîfîielile aspre ale lui Sam.

Acum putea s-o vadă, unduindu-i-se în planul întîi al minţii, soţia pe care o iubise, femeia pe care o blestemase. Toate luminile şi umbrele ei se contopeau pentru a alcătui furia. A alcătui jalea.

– Douăzeci de ani a păstrat secretul, strînse Sam pumnii, deşi nu avea în cine sau în ce să lovească. Iar tu afli şi te-ntorci aici şi-ţi pui mîinile pe fata mea. Iar tu îl laşi, o pîrjoli el pe Jo cu o privire. Ştii, şi îl laşi.

– La fel am simţit şi eu cînd mi-a spus. Exact la fel. Dar, după ce am avut timp să mă gîndesc pe îndelete, să înţeleg... Nathan nu e vinovat.

– Sîngele lui a fost.

– Aveţi dreptate, se mută Nathan din loc astfel ca Jo să nu mai stea între el şi Sam. Am venit aici pentru a încerca să găsesc o cale de ieşire, sau de ocolire, sau doar să îngrop totul. Şi m-am îndrăgostit de cine nu aveam dreptul.

Brian o dădu pe Lexy la o parte, ca să plîngă în mîini, nu pe umărul lui.

– De ce? întrebă el cu o voce la fel de rănită pe cît îi era sufletul. De ce-a făcut-o?

– Nu există nici un motiv care s-o justifice, răspunse obosit Nathan. Ea nu-i făcuse nimic. O... selecţionase. Pentru el, era un proiect, un studiu. N-a acţionat din cauza furiei, nici măcar dintr-a pasiunii. Nici eu însumi nu-mi pot explica.

– Acum ar fi mai bine să pleci, Nathan, spuse încet Kate, ridicîndu-se. Lasă-ne un timp singuri cu problema noastră.

– Nu pot, pînă nu spun tot ce e de spus.

– Nu te vreau în casa mea, mîrîi Sam, periculos de scăzut. Nu te vreau pe pămîntul meu.

– Nu plec, pînă cînd Jo nu va fi în siguranţă. Fiindcă asasinul lui Susan Peters şi al lui Ginny Pendleton o

doreşte şi pe ea.

– Ginny, se agăţă Kate de braţul lui Sam, ca să nu cadă de pe picioare.

– N-am nici o dovadă în legătură cu Ginny, dar ştiu. Dacă ascultaţi totul, pînă la capăt, voi pleca.

– Lasă-l să termine, îşi înghiţi Lexy lacrimile, vorbind cu o voce surprinzător de puternică. Ginny n-a fugit. Tot timpul am ştiut asta, în inima mea. S-a întîmplat la fel ca şi cu mama, nu- i aşa, Nathan? Şi cu acea Peters.

Împreunîndu-şi mîinile în poală, ca să se stăpînească, se întoarse spre Jo:

– Ţi s-au trimis fotografii aici, pe adresa casei, fotografii făcute pe insulă. Totul se repetă ca la început.

– Te pricepi să umbli cu aparatul, Nathan.

Ochii lui Brian sclipeau ca două mici fante albastre, arzătoare.

Era o lovitură dureroasă, din partea unui om care-i fusese prieten şi în trecut, şi în prezent.

– N-ai nici un motiv să ai încredere în mine, dar ai toate motivele să asculţi.

– Lasă-mă să-ncerc eu să explic, Nathan, interveni Jo, luînd paharul cu vin pentru a-şi răcori gîtlejul înfierbîntat.

Nu omise nimic, croindu-şi drum de la un detaliu la altul, întrebare cu întrebare, pentru a ajunge pînă la măsurile pe care ea şi Nathan conveniseră să le ia pentru a afla răspunsurile.

– Deci, tatăl lui e vinovat de moartea mamei noastre, interveni înverşunat Brian. Iar acum, fratele mort e răspunzător de celelalte. Foarte comod.

– Nu ştim cine e răspunzător de celelalte. Dar, dacă este fratele lui Nathan, asta nu-l face pe Nathan vinovat, păşi Jo spre Brian. Există o parabolă despre merele căzute din pom, pe care mi-a spus-o cineva foarte recent. Şi cum unele sînt destul de sănătoase ca să se rostogolească departe de trunchi şi să rămînă întregi, iar altele nu.

– Nu-mi arunca în faţă propriile mele cuvinte! replică

el furios. Tatăl lui ne-a omorît mama, ne-a distrus viețile. Iar acum a murit încă o femeie, poate chiar două. Și te-aștepți să-l bătem pe umăr și să spunem că totul e iertat? Ei bine, pe dracu'. Și duceți-vă la dracu' toți!

Și ieși cu pași mari, lăsînd aerul să vibreze în urma lui.

– Merg după el, o luă Lexy din loc, oprindu-se o clipă în fața lui Nathan, pentru a-l studia cu ochi înroșiți. E cel mai mare dintre noi și poate că a iubit-o cel mai mult, așa cum își iubesc băieții mamele. Dar greșește, Nathan. Nu avem pentru ce să te iertăm. Și tu ești o victimă, la fel ca noi.

După ce ieși și Lexy, Kate spuse cu surprindere și admirație:

– Nici nu te-ai aștepta ca ea să fie cea mai înțeleaptă.

Apoi oftă.

– Avem nevoie de cîtva timp, Nathan. Unele răni trebuie să fie oblojite în singurătate.

– Vin și eu cu tine, începu Jo, dar Nathan clătină din cap:

– Nu, rămîi cu familia ta. Toți avem nevoie de timp.

Se întoarse spre Sam.

– Dacă mai aveți ceva să-mi spuneți...

– Știu unde să te găsesc.

Dînd din cap, Nathan îi lăsă singuri.

– Tată...

– Ție n-am ce să-ți spun acum, Jo Ellen. Ești o femeie matură, dar pentru moment locuiești sub acoperișul meu. Îți cer ca acum să te duci în camera ta și să mă lași singur.

– Bine. Știu ce simți și cît de mult te doare. Ai nevoie de timp ca să te liniștești.

Îl privi drept în ochi.

– Dar, după ce vei fi avut acel timp, dacă mai păstrezi atitudinea asta de-acum, mă vei face să-mi fie rușine. Rușine că poți acuza fiul pentru fapta tatălui său.

Fără o vorbă, Sam trecu pe lîngă ea.

– Du-te în camera ta, Jo, îi puse Kate o mînă pe umărul încordat. Lasă-mă pe mine să văd ce pot face.

– Îl învinuiești și tu, Kate? Și tu?

– Nu-mi pot limpezi deloc mintea ca să știu ce gîndesc sau ce simt. Știu că băiatul suferă, Jo, dar la fel suferă și Sam. În primul rînd îi sînt lui loială. Acum du-te și nu mă mai bate la cap după răspunsuri, pînă nu-mi fac ordine în gînduri.

Kate îl găsi pe Sam pe veranda din față, stînd lîngă balustradă, cu privirea în noapte. Se adunaseră norii, acoperind luna și stelele. Lăsă lumina de pe verandă stinsă și veni încet lîngă el.

– Iarăși trebuie să jelesc, își mișcă el mîinile încoace și-ncolo pe balustradă. Nu e drept să trebuiască s-o jelesc din nou.

– Ai dreptate, nu e drept.

– Oare mă mîngîie cu ceva gîndul că n-a vrut nici un moment să ne părăsească, pe mine și copiii? Că n-a fugit, dîndu-ne uitării? Și cum îmi voi lua înapoi toate gîndurile negre pe care le-am avut pentru ea de-a lungul anilor, toate nopțile în care am blestemat-o pentru că ar fi fost egoistă, nepăsătoare și lipsită de inimă?

– Nu poți fi învinuit pentru gîndurile aspre, Sam. Ai crezut ceea ce ți se pusese înainte. Faptul că ai crezut o minciună nu te învinovățește cu nimic. Vina îi aparține minciunii.

Sam se încordă.

– Dacă ai venit aici ca să-i iei apărarea băiatului ăluia în fața mea, poți să faci calea-ntoarsă și să te duci înapoi în casă.

– Nu de-asta am ieșit, dar adevărul e că nici tu n-ai fost mai vinovat de a fi crezut ceea ce ai crezut despre Belle, decît Nathan pentru că a crezut în tatăl lui. Acum, amîndoi ați descoperit că greșiserăți în credințele voastre, dar el e acela care trebuie să accepte că tatăl lui a fost cel egoist și fără inimă.

– Am spus că te poți întoarce în casă.

– Bine, atunci, catîr încăpățînat și scorțos ce ești.

Stai aici singur şi bălăceşte-te în nefericirea ta şi-n gîndurile tale negre.

Se răsuci pe călcîie, fiind şocată cînd mîna lui se repezi să i-o apuce pe a ei.

– Nu.

Cuvintele îi ardeau gîtlejul ca nişte lacrimi.

– Nu pleca.

– Am plecat eu vreodată? oftă Kate. Sam, nu ştiu ce să fac pentru tine, pentru oricare dintre voi. Nu suport să văd oamenii pe care-i iubesc loviţi în felul ăsta, fără a şti cum să le aduc alinare.

– N-o pot plînge aşa cum ar trebui, Kate. Douăzeci de ani înseamnă foarte mult. Nu mai sînt acelaşi ca atunci cînd am pierdut-o.

– Ai iubit-o.

– Întotdeauna am iubit-o, chiar şi cînd am crezut despre ea tot ce poate fi mai rău. Îţi aminteşti cum era, Kate, atît de veselă.

– Întotdeauna am invidiat-o pentru cum aducea lumină oriunde şi oricui din jurul ei.

– O lumină blîndă are şi ea o atracţie a ei proprie.

Coborî privirea spre mîinile lor împreunate, neobservînd şocul care fulgeră în ochii ei.

– Tu ai păstrat mereu lumina asta aprinsă, continuă Sam cu grijă. Ţi-ar fi fost recunoscătoare prentru cum te-ai purtat cu copiii, ca o mamă, cum ai avut grijă de toate. Ar fi trebuit să-ţi spun încă dinainte cît sînt de recunoscător.

– Am început pentru ca să fiu în locul ei, şi am rămas pentru mine însămi. Şi, Sam, nu cred că Belle ar vrea s-o iei de la început cu jelitul. N-am ştiut-o niciodată să zgîndăre o rană sau să ţină ranchiună pentru ceva. Ea n-ar fi acuzat un băiat de zece ani pentru ceea ce a fost fatăl lui.

– Sînt împărţit în două, Kate. Îmi amintesc că, atunci cînd a dispărut Belle, David Delaney a participat la căutarea ei.

Fu nevoit să închidă ochii, cînd furia neagră îl cuprinse din nou.

– Ticălosul a bătut toată insula alături de mine. Şi, tot timpul, ştia ce-i făcuse. Soţia lui a venit şi a luat copiii, i-a dus cu ea să-i supravegheze, toată ziua. I-am fost recunoscător, Dumnezeu să mă ierte pentru asta. I-am fost recunoscător.

– Te-a înşelat, spuse încet Kate. Şi-a înşelat propria familie.

– Niciodată nu i-a scăpat nici un pas. Nu mă pot întoarce în ziua aia, ştiind ceea ce ştiu acum, ca să-l fac să plătească.

– L-ai face pe fiul lui să plătească în schimb?

– Nu ştiu.

– Sam, dacă au avut dreptate? Dacă cineva vrea să-i facă lui Jo ceea ce i s-a făcut lui Annabelle? Trebuie să apărăm ceea ce ne-a mai rămas, să folosim tot ce avem pentru a ocroti ce ne-a rămas. Dacă judecata mea are vreo valoare, Nathan Delaney ar fi gata să păşească în faţa unui tren în viteză, ca s-o protejeze.

– Pot avea grijă singur, de data asta. De data asta, sînt pregătit.

Marginea pădurii, într-o noapte fără lună, era un punct de observaţie excelent. Dar nu se putuse abţine să nu se furişeze puţin mai aproape, mişcîndu-se la adăpostul întunericului.

Era extrem de captivant să se afle aşa de aproape de casă, să audă atît de clar cuvintele bătrînului. Acum se dezvăluise totul, ceea ce nu făcea decît să-l excite şi mai mult. Credeau că ştiau totul, că înţelegeau totul. Probabil se credeau în siguranţă, cu aceste cunoştinţe.

Şi nici că s-ar fi putut înşela mai amarnic.

Se bătu cu mîna peste pistolul pe care şi-l vîrîse în cizmă, stil comando. L-ar fi putut folosi, dacă voia, doborîndu-i pe amîndoi. Ca şi cum ar fi tras în raţe pe eleşteu. Astfel, ar fi rămas cu celelalte două femei singure în casă, de vreme ce Brian plecase cu maşina, într-o criză de nervi.

Le putea avea pe ambele fiice ale lui Annabelle, una după alta, amîndouă odată. Un delicios *ménage à trois.*

Totuşi, aşa ceva ar fi fost o abatere de la planul principal. Iar planul îl servea atît de bine. Respectîndu-l, îşi dovedea disciplina, abilitatea de a concepe şi a executa. Iar dacă voia să reproducă experienţa cu Annabelle, trebuia să mai aibă doar puţină răbdare.

Însă asta nu însemna că, între timp, nu mai putea aţîţa puţin lucrurile. Iepurii speriaţi, reflectă el, erau mult mai uşor de prins.

Se topi înapoi între copaci şi petrecu o oră plăcută contemplînd lumina de la fereastra lui Jo.

Capitolul 29

Kirby făcea jogging pe plajă, îmbrăţişîndu-şi singurătatea. La est, cerul era de un roşu năprasnic, glorios, aprins violent de răsăritul soarelui. Bănuia că, dacă vechiul adagiu era adevărat, marinarii ar fi făcut bine să ia seama, dar nu se putea gîndi decît la frumuseţea aurorei, cu cerul ei furios şi vînturile intense.

Poate că la urma urmei îi aştepta totuşi un dos de palmă de la Carla, îşi spuse ea, în timp ce tropăia cu picioarele pe nisipul bătătorit. Putea fi interesant şi avea să-i mai abată pentru scurt timp lui Brian gîndul de la necazurile sale.

Îşi dorea să fi ştiut cum să-l ajute, ce să-i spună. Tot ce putuse face cînd năvălise în casa ei, cu-o seară în urmă, fusese să-l asculte, la fel cum o ascultase şi pe Jo. Dar, cînd încercase să-l mîngîie, aşa cum o consolase pe Jo, Brian nu de cuvintele ei blînde şi liniştitoare avusese nevoie. Aşa că îi dăruise în schimb pasiunea şi se ţinuse de el pe viaţă şi pe moarte, pe cînd îşi descărca nefericirea prin sex.

Nu-l putuse convinge să rămînă la ea şi să doarmă pînă după ivirea zorilor. Plecase încă dinainte ca soarele să fi apărut la orizont. Dar, cel puţin, o îmbrăţiase, cel puţin o trăsese spre el. Şi ştia că îl întărise pentru întoarcerea la Sanctuar.

Acum voia să-şi limpezească minţile. Dacă bărbatul pe care-l iubea avea probleme, dacă era deznădăjduit, la fel era şi Kirby. Avea să-i stea alături, să-l ajute s-o scoată la capăt şi, spera, să-l călăuzească spre o oarecare pace.

Apoi îl văzu pe Nathan stînd lîngă zona unde brizanţii bubuitori loveau plaja. Loialitatea se luă la luptă cu raţiunea, în timp ce Kirby încetinea pasul. În cele din urmă, însă, nevoia ei de a ajuta, de a vindeca, le învinse pe toate celelalte. Pur şi simplu nu-i putea întoarce spatele.

– Ce mai dimineaţă, fu ea nevoită să ridice vocea, peste vuietul apei şi al vîntului; gîfîind puţin, se opri lîngă el. Deci, vacanţa se ridică la înălţimea aşteptărilor?

Nathan rîse. N-avea încotro.

– A, mda. E o viligiatură fără pereche-n lume.

– Ai nevoie de o cafea. Ca medic, ar trebui să-ţi spun că nu-ţi face bine cafeina, dar întîmplător ştiu că adeseori dă efectele dorite.

– Faci cinste?

– Da.

– Îţi mulţumesc, Kirby, dar ştim amîndoi că sînt persoana nongrata. Brian n-ar fi încîntat că-ţi bei cafeaua de dimineaţă cu mine. Şi nu-l pot acuza pentru asta.

– Gîndesc cu capul meu, îmi formez singură opiniile. De-asta e nebun după mine.

Îi puse o mînă pe braţ. Nu, nu putea întoarce spatele suferinţei. Pînă şi aerul din jurul lui Nathan emana durere.

– Vino la mine. Consideră-mă buna doctoriţă de pe insulă. Descarcă-ţi sufletul, îi zîmbi ea. Dacă vrei, îţi fac şi nota de plată pentru consultaţie.

– Grozavă tîrguială, trase Nathan adînc aer în piept. Christoase, bună ar mai fi o ceaşcă de cafea. Şi o ureche mi-ar prinde bine.

– Iar eu am şi una, şi alta. Haide.

Îl luă de braţ şi porni în direcţia opusă ţărmului.

– Deci, Hathawayii ţi-au dat de furcă.

– Ei, nu ştiu, una peste alta au fost destul de eleganţi. Vestita ospitalitate sudistă. Tatăl meu v-a violat şi v-a asasinat mama, le-am spus. Şi, ce să vezi, nimeni n-a încercat, măcar, să mă linşeze.

– Nathan, se opri ea la baza scării. E o încurcătură îngrozitoare şi o tragedie cumplită pentru toată lumea. Dar nimeni nu te va condamna, după ce vor apuca să gîndească pe îndelete.

– Jo nu mă condamnă. Dintre toţi, ea e cea mai vulnerabilă în privinţa asta, dar nu mă acuză.

– Te iubeşte.

– Ar putea totuşi să treacă peste asta. Nici Lexy n-a făcut-o, murmură el. M-a privit drept în ochi, cu obrajii încă uzi de plîns, şi mi-a spus că nimic n-a fost din vina mea.

– Lexy aplică prefăcătorii, măşti şi naivităţi, şi le foloseşte cu multă artă. Poate privi prin ele, ajungînd la esenţă mai repede decît majoritatea oamenilor.

Deschise uşa, întorcîndu-se apoi spre el:

– Şi, Nathan, nimic nu este şi nici n-a fost responsabilitatea ta.

– O ştiu, pe plan mental, şi aproape m-am convins şi la nivel emoţional – am dorit-o, fiindcă o doream pe Jo. Dar nu e gata, Kirby. Nu s-a terminat. Acum a mai murit încă o femeie, cel puţin, aşa că nu s-a terminat.

Kirby dădu din cap, deschizîndu-i uşa.

– Vom vorbi şi despre asta.

Carla a mîngîiat coasta de sud-est a Floridei, dăruindu-i localităţii Key Biscayne un sărut scurt şi violent, înainte de a se abate spre nord. În drumul ei capricios, execută un tango cu Fort Lauderdale, împrăştie rulote şi turişti şi răpi cîteva vieţi. Dar nu părea înclinată să rămînă.

Avea ochiul rece şi larg deschis, respiraţia rapidă,

dornică. Devenise mai puternică şi mai sălbatică, de cînd se născuse, în apele calde ale Indiilor de Vest.

Ca o tîrfă răzbunătoare, se răsuci înapoi spre mare, călcînd cu tocurile ei ascuţite bariera îngustă de insule din cale.

Lexy intră grăbită în camera de oaspeţi, unde Jo netezea cuvertura de pe patul de nuc. Soarele strălucitor şi fierbinte intra prin uşile deschise ale balconului, accentuînd cearcănele de sub ochii lui Jo, care indicau o noapte nedormită.

– Carla tocmai a ajuns în St. Simons, anunţă Lexy, cu sufletul la gură, după ce urcase în goană două tronsoane de scări.

– St. Simons? Credeam c-o luase spre vest.

– S-a răzgîndit. Acum vine spre nord, Jo. Ultimul buletin spunea că, dacă-şi păstrează direcţia şi velocitatea, frontul ei de atac va ajunge aici înainte de căderea nopţii.

– Cît de rea e?

– Şi-a scos ghearele pînă la categoria trei.

– Vînturi de peste o sută de mile pe oră. Va trebui să tragem obloanele.

– Vom evacua turiştii înainte ca marea să devină prea furtunoasă pentru traversarea cu bacul. Kate vrea s-o ajuţi la recepţie. Eu mă duc cu Giff. Începem să batem scîndurile.

– Bine, cobor imediat. Să sperăm c-o ia spre larg şi ne dă cu pasul.

– Tata ascultă buletinele meteo la radio. Brian s-a dus să ia măsuri ca vasul să fie alimentat cu combustibil şi provizii, în caz că va trebui să plecăm.

– Tata nu va pleca. O s-o înfrunte chiar şi dacă va trebui să se lege de-un copac.

– Dar tu, da, se apropie Lexy. Am trecut adineaori prin camera ta şi ţi-am văzut valizele deschise, cu aproape toate lucrurile împachetate.

– Am mai multe motive să plec decît să rămîn.

– Te înşeli, Jo. Mai multe ai ca să rămîi, cel puţin pînă găsim o cale de a rezolva problema pentru toată lumea. Şi trebuie s-o înmormîntăm pe mama.

– O, Doamne, Lexy, îşi acoperi Jo faţa, rămînînd astfel, cu degetele apăsate peste ochi.

– Nu trupul ei. Dar trebuie să punem o piatră funerară în cimitir şi să ne luăm rămas bun. Ne-a iubit. Toată viaţa am crezut că nu ne iubise şi că poate din vina mea.

Cînd lui Lexy i se frînse vocea, o coborî mîinile:

– De ce să crezi una ca asta?

– Eu eram cea mai mică. Am crezut că nu-şi dorise încă un copil, că nu mă dorise pe mine. Aşa că mi-am trăit aproape toată viaţa străduindu-mă din răsputeri să-i fac pe oameni să mă iubească, să mă dorească. Mă aflam oriunde credeam că le-ar plăcea cel mai mult. Făceam pe deşteapta sau pe proasta. Eram neputincioasă sau pricepută. Şi mă asiguram întotdeauna să plec eu prima.

Se apropie de uşile balconului şi le închise cu grijă.

– Am făcut multe lucruri detestabile, continuă ea. Şi sînt toate şansele să mai fac destule. Dar faptul de a fi aflat adevărul a schimbat ceva înlăuntrul meu. Trebuie să-mi iau rămas bun de la ea. Cu toţii trebuie.

– Mi-e ruşine că nu m-am gîndit la asta, murmură Jo. Dacă plec înainte de a se putea organiza totul, am să mă întorc. Promit.

Se aplecă să strîngă cearceafurile pe care le scosese de pe pat.

– În pofida tuturor, de data asta mă bucur că am venit. Mă bucur că s-a schimbat situaţia dintre noi.

– Şi eu, îi zîmbi pieziş Lexy. Deci, acum poate c-au să-ţi placă unele dintre fotografiile pe care le-ai făcut cu mine şi mai faci cîteva. Mi le-aş putea include în portofoliu. Regizorii de distribuţie vor fi destul de impresionaţi de nişte fotografii calitatea întîi, făcute de una dintre cele mai bune fotografe ale ţării.

– Dacă scăpăm de Carla, facem amîndouă o sesiune foto care îi va lăsa-n cur pe toţi distribuitorii din New York.

– Serios? Excelent.

Privi încruntată spre cer.

– Uraganu' dracu'. Mereu se întîmplă cîte ceva care să amîne tot ce-i bun. Poate le facem în Savannah. Ştii, să închiriem un studio adevărat pentru două zile şi...

– Lexy.

– Of, bine, dădu Lexy din mîini. Dar e mult mai distractiv să mă gîndesc la asta decît la scîndurile pe care le vom bătea în cuie. Sigur, poate Giff mă va găsi complet nepricepută şi atunci voi putea s-o şterg în casă şi să-mi caut prin garderobă costumele cele mai potrivite. Vreau poze sexy, sexy şi pe stare. Am putea face rost de o maşinuţă de vînt pentru...

– Lexy, repetă Jo, cu un rîs exasperat.

– Mă duc, mă duc. Am o rochie de seară senzaţională pe care am luat-o de la angrosistul de îmbrăcăminte.

Porni spre uşă.

– Acum, dac-aş putea-o convinge pe Kate să mă lase să iau cu împrumut perlele bunicii Pendleton.

Jo rîse din nou, în timp ce vocea lui Lexy se îndepărta în hol. N-ar fi trebuit ca lucrurile să se schimbe prea repede, hotărî ea, sau prea mult. Legînd mai strîns cearceafurile, le duse la toboganul de rufe. Printr-o uşă deschisă, văzu o pereche, care venise de la Toronto pentru o săptămînă, făcîndu-şi bagajele, în mare grabă. Bănuia că şi majoritatea celorlalţi clienţi făceau acelaşi lucru.

Scoaterea din cazere, un proces de obicei lejer şi relaxat, avea să se desfăşoare frenetic.

În momentul cînd ajunse jos, văzu că nu exagerase. Lîngă uşa din faţă erau deja îngrămădite mai multe bagaje. În salon, vreo şase vizitatori se învîrteau în loc sau stăteau lîngă ferestre privind spre cer ca şi cum s-ar fi

aşteptat să se crape în orice moment.

Kate se afla la birou, înconjurată de o mare de hîrtii şi cereri urgente. Zîmbetul ei ospitalier era cam strepezit, cînd îşi ridică privirea şi o zări pe Jo.

– Nu-ţi face griji. Toată lumea va ajunge în siguranţă la ferry. Avem două care circulă toată ziua, plecînd cîte unul din oră-n oră.

În faţa torentului de glasuri, întrebări şi rugăminţi, ridică mîna:

– Cobor chiar acum cu primul grup. Nepoata mea va prelua recepţia.

Îi adresă lui Jo o privire de scuză, puţin cam deznădăjduită.

– Domnule şi doamnă Littleton, dacă aţi dori să mergeţi cu familia la debarcader. Domnule şi doamnă Parker. Domnişoară Houston. Vin şi eu imediat. Acum, pe ceilalţi vă rog să aveţi răbdare, se ocupă de dumneavoastră nepoata mea.

Neavînd încotro, se îmbulzi printre trupuri şi glasuri şi o apucă pe Jo de braţ.

– Ies pentru un minut. Jur, ai crede că se apropie un atac nuclear.

– Probabil că majoritatea n-au mai avut niciodată de-a face cu un uragan.

– Motiv pentru care mă bucur să-i expediez. Pentru numele lui Dumnezeu, insula asta cu tot ce-are pe ea au mai înfruntat uragane şi o vor mai face.

Întrucît era nevoie să vorbească între patru ochi, Kate o duse pe Jo în singurul loc discret, toaleta doamnelor, aflată lîngă antreu. Cu un mic mormăit de satisfacţie, trase zăvorul.

– Aşa. Asta ar trebui să-i ţină naibii pe loc două minute. Îmi pare rău că te las cu toată liota asta.

– Nu-i nimic. Pot duce următorul grup cu jeepul.

– Nu, replică tăios Kate după care, suflînd scurt, se întoarse spre lavabou să se stropească pe faţă cu apă rece. Nu ieşi din casa asta, Jo Ellen, dacă nu e şi unul

dintre noi cu tine. N-am nevoie de încă o grijă pe cap.

– Pentru Dumnezeu! Pot încuia portierele jeepului.

– Nu, şi n-am să stau la discuţii cu tine. Pur şi simplu nu am luxul de a-mi acorda timp pentru asta. De cel mai mare folos aici vei fi, ajutînd oamenii să-şi păstreze calmul. Eu trebuie să trec şi să-i iau pe cei de la vile. Brian s-a dus la camping. Nu peste mult ne mai vine un val.

– Bine, Kate. Cum vrei.

– Tatăl tău a adus radioul în bucătărie, o luă ea pe Jo de braţe. Se prezintă bine, de la o distanţă prudentă. Să nu rişti, înţelegi ce-ţi spun?

– Nici n-am de gînd. Trebuie să-i telefonez lui Nathan.

– L-am sunat eu. Nu răspundea. Trec pe la el înainte de a aduce grupul următor. M-aş simţi mai bine dacă ar fi şi el aici.

– Mulţumesc.

– Nu-mi mulţumi, dulceaţă mică. Sînt pe punctul să te las cu cea mai mare bătaie de cap din lume.

Kate trase aer în piept, îşi încordă umerii şi deschise uşa.

Jo se strîmbă la auzul tărăboiului din salon.

– Să vii repede, mai spuse ea, forţîndu-şi un zîmbet jalnic în timp ce intra drept în linia de foc.

Afară, Giff trase o planşetă de placaj peste primul ochi al bovindoului larg din sala de mese. Lexy stătea ghemuită la picioarele lui, bătînd un cui în colţul de jos, cu viteză şi dibăcie. Vorbea întruna, dar Giff nu auzea decît un cuvînt din trei. Vîntul se oprise, iar lumina începuse să dobîndească o nuanţă gălbuie sumbră.

Se apropia, îşi spuse el, şi încă mai repede decît prevăzuseră. Familia lui asigurase casa şi probabil avea să vină spre han. Îşi delegase un văr şi doi prieteni să înceapă aplicarea paravanelor pe vile, începînd din sud-est şi mergînd spre nord.

Aveau nevoie de mai mulţi lucrători.

– L-a anunţat cineva pe Nathan?

– Nu ştiu, scoase Lexy încă un cui din pungă. Tata oricum nu l-ar lăsa să ne-ajute.

– Domnul Hathawaye un om raţional, Lexy. Vrea ca tot ce-i al lui să fie asigurat. Şi a avut o noapte întreagă de gîndire.

– E încăpăţînat cît şase catîri constipaţi, iar el şi Brian la un loc fac şi mai mult de-atît. E ca şi cum i-ar acuza pe strănepoţii ticălosului ăluia de Sherman că a dat foc Atlantei.

– Unii o şi fac, cred, comentă Giff, luînd încă o planşă.

– Ăia care n-au creier nici de cinci cenţi, cred.

Cu dinţii strînşi, Lexy dădu cu ciocanul în floarea cuiului.

– Şi va fi groaznic de înjositor pentru mine dacă va trebui să recunosc că propriul meu tată şi frate au fost înşelaţi la cîntar în raionul de creiere. Şi că-s orbi ca nişte cîrtiţe. Păi, pînă şi-o bunicuţă de optzeci de ani fără ochelari ar vedea cît de mult o iubeşte omul ăsta pe Jo Ellen. E de-a dreptul un păcat să-i faci pe amîndoi să se simtă vinovaţi pentru ce s-a întîmplat.

Se ridică, suflîndu-şi părul din ochi. Apoi se încruntă la Giff:

– De ce te hlizeşti aşa la mine? Deja am transpirat şi m-am umplut de praf pe faţă?

– Eşti cea mai frumoasă fiinţă pe care am văzut-o în viaţa mea, Alexa Hathaway. Şi mă surprinzi întotdeauna. Chiar şi cunoscîndu-te pe dinăuntru şi pe dinafară, tot mă surprinzi.

– Ei, iubitule... îşi înclină ea capul, bătînd din gene. Asta şi vreau.

Giff îşi strecură mîna în buzunar, atingînd cutiuţa pe care o ascunsese acolo.

– Aveam alte planuri pentru momentul ăsta. Dar cred că niciodată nu te-am iubit mai mult decît în secunda de faţă.

Scoase cutia din buzunar, privindu-i ochii cum se dilatau enormi cînd deschise capacul cu degetul mare. Micul diamant din mijlocul inelului subţire de aur sclipi ca focul în soare.

– Mărită-te cu mine, Alexa.

Inima lui Lexy se umflă în piept, lovindu-se de coaste. Ochii i se împăienjeniră, astfel că lumina răspîndită de diamant, refractîndu-se în lacrimi, o orbi. Îşi apăsă peste gură o mînă tremurătoare.

– O, cum ai putut? Cum ai putut strica totul aşa?

Şi, răsucindu-se, dădu cu ciocanul în placa de lemn.

– Cum spuneam, murmură el, întotdeauna rămîi o surpriză pentru mine. Vrei să-l pun la loc pînă vom avea lumînări şi raze de lună?

– Nu, nu, nu.

Cu un uşor suspin, lovi iarăşi cu ciocanul în lemn.

– Pune-l la loc. Ia-l înapoi. Ştii că nu mă pot mărita cu tine.

Giff se foi pe picioare, apoi şi le înfipse bine în pămînt.

– Habar n-am de una ca asta. Ce-ar fi să-mi explici?

Furioasă şi îndurerată, Lexy reveni spre el.

– Ştii bine c-am s-o facă, dacă mi-o tot ceri. Ştii că voi ceda, fiindcă te iubesc atît de mult. Şi atunci, voi renunţa la orice altceva. Voi rămîne pe insula asta ne-norocită şi n-am să mă mai duc la New York şi nu voi mai încerca să mă realizez în teatru. Şi atunci voi începe să te urăsc, pe măsură ce voi trece ani şi mă voi gîndi – dacă; dar dacă... Mă voi ofili aici, întrebîndu-mă dacă aş fi putut ajunge cineva.

– Ce te face să crezi că aş vrea să renunţi la New York şi la teatru, că ţi-aş pretinde să renunţi la tot ceea ce-ţi doreşti? Nu suport să mă gîndesc că te-ai mărita cu un bărbat care să vrea pentru tine mai puţin decît ţi doreşti tu însăţi. Tot ceea ce doreşti tu pentru Lexy, eu doresc de două ori mai mult.

Lexy îşi şterse obrajii cu o mînă.

– Nu te înţeleg. Nu ştiu ce vrei să spui.

– Spun că am şi eu planurile mele, dorinţele mele. Nu urmăresc să dau cu ciocanul pe Desire toată viaţa.

Cam iritat, îşi scoase şapca pentru a se şterge pe frunte de sudoare, apoi şi-o puse la loc pe cap.

– Şi în New York sînt lucruri de construit, nu? Lucruri care au nevoie de reparaţii, ca în oricare alt loc.

Lexy îşi coborî încet mîinile, privindu-l în ochi, dorindu-şi să-i fi putut citi gîndurile.

– Vrei să spui că ai veni la New York. Că te-ai muta la New York? Pentru mine?

– Nu, nu asta vreau să spun, trînti el capacul, nervos, îndesînd cutiuţa la loc în buzunar. Dacă ar fi să fac asta, n-aş ajunge decît să te duşmănesc, şi am ajunge iarăşi de unde am plecat. Vreau să spun că aş veni pentru amîndoi. Şi că, fie şi cu banii pe care i-am economisit, am trăi destul de strîmtoraţi o vreme. Probabil ar trebui să urmez nişte cursuri, dacă vreau ca Nathan să-mi ofere şansa unui post în firma lui.

– Un post la Nathan? Vrei să lucrezi în New York?

– De mult mă bate gîndul să-l văd. Şi să te văd pe tine, pe scenă, în lumina reflectoarelor.

– S-ar putea nici să nu ajung acolo.

– N-ai s-ajungi pe dracu'.

Gropiţele îi clipiră în obraji, iar ochii îi deveniră, din căprui-mohorîţi, aurii.

– Niciodată n-am văzut pe cineva care să poată juca mai multe roluri. Vei reuşi, Lexy. Eu cred în tine.

Lacrimile începură să-i şiroiască în aceeaşi clipă în care izbucni în rîs, repezindu-se la el:

– O, Giff, cum ai reuşit să fii atît de perfect? Cum poţi fi atît de ideal?

Se lăsă pe spate, cuprinzîndu-i faţa între mîini.

– Atît de absolut potrivit pentru mine.

– Am studiat pentru asta aproape toată viaţa.

– Vom trece prin vremuri grele, ştiu. Şi voi servi la toate afurisitele de mese, pînă-ţi termini tu cursurile sau mă lansez eu. Orice va fi nevoie. O, grăbeşte-te, grăbeşte-te şi pune-mi-l, sări ea jos, întinzînd mîna. Abia aştept.

– Am să-ţi cumpăr unul mai mare, într-o bună zi.

– Ba n-ai să-mi cumperi.

Simţi un fior, cînd Giff îi puse inelul pe deget şi, aplecîndu-se, o sărută.

– Poţi să-mi cumperi cîte flecuşteţe strălucitoare şi cu sclipiciuri vrei, cînd vom fi bogaţi. Fiindcă vreau să fim realizaţi şi bogaţi, Giff, şi nu mi-e ruşine s-o spun. Dar ăsta...

Ridică mîna, răsucind-o astfel ca mica piatră preţioasă să scînteieze jucăuş în lumină.

– Ăsta e de-a dreptul perfect.

Peste două ore, capul lui Jo plesnea de durere şi aproape că se uita cruciş. Kate venise şi plecase de două ori, ducînd clienţii încoace şi-ncolo, trecînd pe la diverse căsuţe. Brian transportase o duzină de vizitatori de la camping, apoi plecase înapoi să mai tragă un rond, în caz că rămăseseră vreunii în urmă. Singura veste de la Nathan era că ajuta să se bată în scînduri casele din lungul plăjii.

Cu excepţia bubuitului monoton al ciocanelor, în han se lăsase în sfîrşit liniştea. Jo bănuia că în curînd avea să vină Kate cu ultimii ocupanţi ai vilelor. Ferestrele dinspre sud şi est erau acoperite, cufundînd casa în întuneric.

Cînd deschise uşa din faţă, vîntul năvăli înăuntru. Plesnetul său rece îi produse un şoc după căldura densă din interiorul închis. Spre sud, cerul era vînăt-închis. Văzu fulgerele, dar nu auzi nici un tunet.

Încă era destul de departe, calculă ea. Avea să verifice curînd ce traiectorie se prevedea pentru Carla. Şi, ca măsură de prevedere, urma să-şi scoată negativele şi pozitivele din camera obscură şi să le ducă în seiful din biroul lui Kate.

Întrucît dorea să-l mai evite un timp pe tatăl ei, urcă pe scara principală, controlînd maşinal camerele ca să

vadă dacă nici un client grăbit nu uitase ceva. Aprinse luminile, mergînd cu pas vioi spre aripa familiei. Zgomotul ciocanelor se auzea mai tare, iar Jo îl găsea liniştitor. „Ne închid la adăpost," îşi spuse ea. Dacă uraganul se năpustea asupra Sanctuarului, hanul avea să reziste, cum mai făcuse şi alte dăţi.

Trecînd prin dreptul cabinetului lui Kate, auzi voci. Placajul fu aplicat peste fereastră, întunecînd-o în timp ce Jo trecea prin dreptul uşii. Fie se întorsese Brian, fie tatăl ei se dusese să-l ajute pe Giff, presupuse ea.

Aprinse lumina în camera obscură şi deschise radioul.

„Uraganul Carla a crescut la categoria trei şi este de aşteptat să ajungă la insula de barieră Little Desire, în largul coastelor Georgiei, pe la orele şapte p.m. Turiştii de pe această insulă în proprietate privată din lanţul Sea Islands au fost evacuaţi, iar localnicilor li se recomandă să plece cît de curînd posibil. Se aşteaptă vînturi cu viteze de pînă la o sută douăzeci de mile pe oră, cu frontul de atac lovind insula îngustă în apropierea momentului de flux."

Cu încrederea dinainte zguduită, Jo îşi împinse mîinile prin păr. Ştia că n-avea să fie mult mai rău decît atît. Căsuţele urmau să se piardă, luate de vînt sau de apă. Locuinţele aveau să fie dărîmate, plaja bătută de valuri, pădurea sfîrtecată în bucăţi.

Iar plasa lor de siguranţă se restrîngea, îşi spuse ea, aruncînd o privire la ceas. Urma să meargă să-i ia pe Nathan şi pe Kirby, iar dacă era nevoită să-l doboare pe tatăl ei la pămînt, avea să-l ia şi pe el, cu toată familia, de pe insulă.

Deschise smucit un sertar. Putea lăsa pe loc pozitivele, dar a dracului să fie dacă risca să-şi piardă toate filmele. Însă, cînd începu să le caute, mîna îi încremeni.

Deasupra fişierelor organizate în ordine stătea un teanc de fotografii. Capul începu să i se învîrtească, pielea îi fu scăldată într-o sudoare rece, cînd privi faţa

mamei sale. Mai văzuse imaginea aceea, într-o altă cameră obscură, într-o vreme care i se părea a aparţine unei alte vieţi. Peste vîjîitul capului, îşi auzi geamătul scăzut cînd întinse mîna spre ea.

Era reală. Simţi între degete suprafaţa lucioasă a hîrtiei fotografice. Cu respiraţia subţiată, o întoarse şi citi titlul scris cu grijă. *Moartea unui înger.*

Îşi înăbuşi un scîncet şi se sili să privească imaginea următoare. O înecă durerea, înţepînd-o ca un roi de viespi. Poziţia era aproape identică, de parcă fotograful ar fi încercat să le reproducă una după cealaltă. Dar aceasta o reprezenta pe Ginny, cu faţa ei cîndva vie şi prietenoasă acum inertă, ştearsă, cu ochii goi.

– Iartă-mă, şopti Jo, apăsînd fotografia la piept. Iartă-mă. Iartă-mă.

În cea de-a treia fotografie era, cu siguranţă, Susan Peters.

Jo închise ochii, făcu un efort să-şi alunge greaţa şi puse uşor a treia imagine deoparte. Iar genunchii i se lichefiară.

Ultima fotografie o reprezenta pe ea însăşi. Avea ochii închişi cu seninătate, trupul palid şi gol. Din gît îi ieşiră sunete sugrumate, cînd o scăpă din mînă, retrăgîndu-se.

Dibui în spatele ei după uşă, cu adrenalina pompînd prin vene, energizînd-o s-o ia la goană. Se ciocni dureros de masă, răsturnînd radioul într-o parte. Muzica răsună strident, făcînd-o să-i vină să urle.

– Nu, strînse ea pumnii, înfigîndu-şi unghiile în palme pînă cînd durerea îi străpunse starea de şoc. N-o voi lăsa să se întîmple. N-am s-o cred. Nu-i voi permite să se adeverească.

Începu să se legene, numărîndu-şi respiraţiile pînă cînd ameţeala îi trecu, după care, înverşunată şi hotărîtă, luă din nou fotografia.

Faţa era a ei, da. A ei era. Fotografiată înainte ca Lexy s-o fi tuns pentru focul de tabără. Deci, cu cîteva

săptămîni în urmă. Focul avusese loc chiar la începutul verii. Duse imaginea mai aproape de lumină, impunîndu-şi să o studieze cu un ochi obiectiv şi profesionist.

Avu nevoie doar de cîteva secunde pentru a-şi da seama că, deşi faţa era a ei, trupul nu era. Avea sînii prea plini, şoldurile prea rotunjite. Puse alături fotografia lui Annabelle.

Era oare şi mai înfricoşător, se întrebă ea amorţită, să-şi dea seama că propria ei faţă fusese suprapusă peste trupul mamei sale? Contopindu-le într-una singură.

Asta dorise tot timpul.

Brian înscrise jeepul pe drumul de serviciu al campingului. Cîteva locuri fuseseră lăsate în dezordine. După cît de năvalnic se apropia furtuna, presupuse că n-avea să conteze prea mult. Vîntul sfîşia deja ca un vîrtej de brice vegetaţia dintre copaci. O rafală zgudui jeepul cu el, făcîndu-l să se ţină şi mai strîns de volan. Calculă că mai aveau vreo oră ca să termine pregătirile.

Trebuia să facă eforturi pentru a nu-şi grăbi rondul de control. Dorea să ajungă la Kirby, s-o închidă la adăpost, în Sanctuar. Ar fi preferat s-o expedieze pe continent, dar ştia că n-avea rost să-şi piardă timpul şi energia certîndu-se cu ea. Dacă un singur locatar rămînea să înfrunte uraganul, avea să rămînă şi ea, pentru a-i trata rănile.

Sanctuarul rezistase mai mult de o sută de ani, îşi spuse Brian. Avea să reziste şi de data asta.

Avea zeci de alte griji pe cap. Fără îndoială, urmau să piardă legătura cu continentul. Radioul le era de ajutor dar, odată ce-i lovea furtuna, aveau să rămînă fără telefon, curent electric şi mijloace de transport. Alimentase generatorul pentru a avea energie de rezervă şi ştia că verişoara Kate păstra provizii îndestulătoare de apă îmbuteliată.

Şi aveau alimente, adăpost, cîteva spinări puternice. Iar după ce Carla îşi făcea mendrele, spinările puternice

urmau să fie o mare necesitate.

Continuă să enumere în minte sarcinile şi posibilităţile, devenind tot mai calm pe măsură ce se asigura că în zona campingului nu mai rămăseseră oameni răzleţi. Spera doar că nu se ascundă vreun idiot în copaci, sau să aştepte pe lîngă plajă, crezînd că un uragan era o aventură de vacanţă.

Înjură şi călcă pe frînă, cînd pe drum apăru o siluetă, în faţa jeepului.

– Iisuse Christoase, cretinule, coborî Brian din maşină, dezgustat. Era să te calc. N-ai minte, de stai în mijlocul drumului, necum în calea unui uragan care vine?

– Am auzit, rînji larg individul. A ales uimitor momentul.

– Mda, uimitor, exact.

Înfuriat pentru fiecare secundă irosită, Brian îi arătă cu degetul mare jeepul.

– Urcă, poate reuşesc să te duc la ultimul ferry, deşi nu mai prea e timp.

– A, nu ştiu ce să zic, ridică individul mîna pe care o ţinea la spate, continuînd să zîmbească, şi trase.

Brian zvîcni înapoi, cînd în piept îi explodă durerea. Se clătină, chinuindu-se să-şi păstreze luciditatea. Şi, cînd căzu, văzu ochii unui prieten din copilărie rîzînd.

– Unul mai puţin, întoarse omul trupul inert al lui Brian, cu gheata. Îţi mulţumesc că mi-ai dat posibilitatea să echilibrez balanţa, amice. Şi pentru împrumutul jeepului.

În timp ce sărea la volan, îi aruncă lui Brian o ultimă privire.

– Nici o grijă. Te asigur c-o să ajungă înapoi la Sanctuar. Pînă la urmă.

Ploaia începea să biciuiască ferestrele, în timp ce Kirby aduna materialele medicale. Era complet calmă, încercînd să prevadă toate necesităţile posibile. Dacă era nevoită să lucreze în regim de urgenţă, cel mai bine

s-ar fi descurcat la Sanctuar. Se confruntase deja cu posibilitatea foarte reală ca vila ei să nu supravieţuiască pînă dimineaţă.

Înţelesese că majoritatea insularilor erau prea încăpăţînaţi ca să plece de-acasă.

Pînă a doua zi, puteau apărea fracturi, comoţii, plăgi deschise. Casa se zgudui sub o rafală năprasnică, iar Kirby strînse din dinţi. Avea să fie gata pentru a îngriji orice vătămări.

Tocmai ridica o cutie, pornind cu ea spre maşină, cînd uşa din faţă se dădu de perete. Avu nevoie de un moment pentru a-l recunoaşte, sub mantaua galbenă cu glugă, pe Giff.

– Poftim, îi împinse ea cutia în braţe. Du-o afară, eu o aduc pe următoarea.

– Mă gîndeam eu că te pregăteşti. Grăbeşte-te. Vine, nenorocita.

– Am împachetat aproape tot, îşi trase şi ea pelerina pe umeri. Unde-i Brian?

– Controla campingul. Încă nu s-a întors.

– Ei, ar fi cazul să vină, se răsti Kirby.

Alergă după restul de lucruri, cu îngrijorarea pe urme. Vîntul o împinse înapoi, cînd încercă să iasă pe verandă. Îi şuieră pe la urechi, în timp ce se apleca, înaintînd cu chiu cu vai spre maşină.

– Ai asigurat totul aici? strigă Giff peste tunetele valurilor, înhăţîndu-i cutia din mîini pentru a o pune în jeep.

– Atîta cît am putut. M-a ajutat şi Nathan, azi-dimineaţă. E acasă?

– Nu. Nici pe el nu l-am văzut.

– Pentru numele lui Dumnezeu, îşi dădu Kirby la o parte din faţă părul deja ud. Ce naiba or fi făcînd? Trecem pe la camping, Giff.

– Nu ne-a rămas prea mult timp, Kirby.

– Trecem. S-ar putea ca Brian să aibă probleme. Vîntul ăsta poate să fi doborît copaci. Dacă nu era la Sanctuar cînd ai plecat tu, şi nu v-aţi întîlnit pe drum

încoace, ar putea încă să mai fie acolo. Nu intru în casă pînă nu mă asigur.

Giff deschise portiera jeepului şi o înghesui înăuntru.

– Tu eşti doctoriţa, strigă el.

– Ticăloasa dracului! bătu Nathan în volan cu podul palmei. Îşi încărcase cele mai preţioase lucrări şi echipamente în jeep, iar acum nu voia să pornească. Nici măcar nu avea bunul simţi de a tuşi şi bolborosi.

Furios, coborî, şuierînd cînd vîntul îl plesni puternic peste faţă cu stropi de ploaie înţepători. Săltă capota, înjurînd din nou. Nu avea timp să-şi închipuie că repara stricăciunile.

Trebuia să ajungă la Jo, şi repede. Făcuse tot ce putea.

Trînti capota la loc şi, abandonîndu-şi materialele, porni cu pas trudit spre rîu. Avea de parcurs patru sute de metri în amonte înainte de a-l putea traversa, iar drumul prin pădure pînă la Sanctuar promitea să fie mizerabil.

Auzea trosnetele ameninţătoare ale copacilor îmbrînciţi şi torturaţi de vînt, simţea mîinile aspre ale acestuia împingîndu-l înapoi în timp ce se opintea să meargă. Deasupra explodă un fulger, scăldînd cerul într-o văpaie portocalie lugubră.

Vîntul îi înţepa ochii, împăienjenindu-i vederea. Nu văzu umbra care ieşi de după un copac pînă nu ajunseră aproape piept în piept.

– Christoase, ce naiba faci aici?

Îi trebuiră aproape zece secunde de derută pentru a observa schimbările şi a recunoaşte chipul.

– Kyle!

Oroarea se prăvăli peste starea de şoc.

– Dumnezeule, ce-ai făcut?

– Salut, frate, îi întinse Kyle mîna, ca şi cum s-ar fi întîlnit pe o stradă însorită.

Şi, cînd Nathan aplecă un moment capul ca s-o privească, îi trînti în tîmplă patul pistolului.

– Doi mai puţin.

De astă dată, îşi aruncă pe spate capul, hohotind. Furtuna îl energiza. Violenţa ei îl excita.

– Nu-mi prea convenea să-mi împuşc propriul frate, oricît e de enervant, ticălosul, cu sînge rece, cum ar spune unii.

Se lăsă pe vine, şoptind ca şi cum Nathan l-ar fi putut auzi:

– O să se umfle rîul, înţelegi, se vor prăbuşi copaci. Orice s-o- ntîmpla, frate, vom zice că n-a fost decît mîna soartei.

Se ridică şi, lăsîndu-şi fratele zăcînd la pămînt, ud de ploaie şi sînge, porni s-o revendice pe femeia despre care hotărîse că-i aparţinea.

Capitolul 30

Ploaia şiroia peste parbrizul jeepului, mai rapidă decît ştergătoarele. Drumul se transforma în mîl sub roţi, astfel că Giff trebuia să se lupte pentru fiecare metru străbătut.

– Ne întoarcem, îi spuse el lui Kirby. Brian are atîta minte ca să nu stea afară pe vremea asta, şi eu la fel.

– Ia-o prin spate.

Kate se ruga ca furtuna să fie cauza bătăilor ei de inimă şi a fiorilor din măduva oaselor.

– Pe la sud e mai scurt.

– Te rog.

Abandonînd logica, Giff trase de volan spre stînga.

– Dacă ajungem întregi, o să mă jupoaie de viu pentru că te-am ţinut aici cu cinci minute mai mult decît era necesar.

– Nici nu va fi mai mult, doar cinci minute.

Se aplecă înainte, chinuindu-se să vadă prin cascada care şiroia pe parbriz.

– Ce-i acolo? Zace ceva pe marginea drumului, mai în faţă.

– Or fi căzut nişte echipamente din sacul de camping al cuiva. Oamenii au luat-o la picior de-aici încă înainte ca...

– Stai! strigă Kirby, apucînd cu mîna ei volanul şi făcînd maşina să derapeze.

– Iisuse Christoase, ai de gînd să ne bagi în şanţ? Ascultă...

Deşi întinse mîna s-o oprească, nu reuşi s-o prină decît de poala mantalei, cînd Kirby se repezi afară, în torentele ploii.

– Femeile dracu', împinse el portiera. Kirby, treci înapoi aici, că te suflă vîntul tocmai pîn-la Savannah!

– Ajută-mă, Giff, pentru Dumnezeu! E Brian!

Mîinile ei îngheţate îi smulgeau deja cămaşa plină de sînge.

– A fost împuşcat.

– Unde-ar putea să fie?

În timp ce vîntul lovea pereţii, Lexy se învîrtea prin salonul mare.

– Unde pot fi? Giff a plecat de aproape o oră, iar Brian de încă o dată pe-atîta timp.

– Poate s-or fi adăpostit undeva, făcu Kate un efort să nu intre în panică, stînd adunată într-un fotoliu. Poate s-au hotărît să nu încerce să mai ajungă înapoi şi s-au oprit în alt loc.

– Giff a spus că se va întoarce. Mi-a promis.

– Atunci, o să se întoarcă, îşi împreună Kate mîinile, ca să nu şi le mai frămînte. Vor fi aici imediat. Şi au să fie obosiţi, uzi şi înfrigurați. Lexy, hai să punem cafeaua în termosuri pînă nu rămînem fără curent.

– Cum te poţi gîndi la cafea, cînd...

Se întrerupse, închizînd strîns ochii.

– În regulă. E mai bine decît să stăm aici degeaba. Cu toate ferestrele oblonite, nici măcar să ne uităm

afară după ei nu putem.

– Le vom pregăti mîncare caldă, cafea fierbinte, haine uscate, înşiră Kate considerentele practice, luînd o lanternă, ca măsură de prevedere, în timp ce ieşea pe uşă, urmată de Lexy.

După ce plecară, Jo se ridică. Tatăl ei stătea în cealaltă parte a camerei, întors cu spatele spre ea, privind fereastra bătută în scînduri ca şi cum printr-un simplu efort de voinţă ar fi putut vedea prin lemn.

– Tată, a fost în casă.

– Ce?

– A fost în casă.

Continuă, cu voce calmă, în timp ce Sam se întorcea:

– Încă n-am vrut să le spun nimic lui Lexy şi Kate. Amîndouă sînt destul de speriate. Sperasem să ajungă la ultimul ferry, dar cum Brian încă nu s-a întors...

Pe Sam începu să-l ardă stomacul.

– Eşti sigură de asta?

– Da. A lăsat... a fost în camera mea obscură, la un moment dat, în ultimele două zile. Nu pot şti precis cînd.

– Nathan Delaney a fost în casa asta.

– Nu e Nathan.

Sam îşi menţinu privirea dură şi fixă.

– Nu sînt dispus să-mi asum nici un risc. Du-te în bucătărie cu Kate şi Lexy şi rămîi cu ele. Eu caut prin toată casa.

– Vin şi eu cu tine.

– Vei asculta ce-ţi spun şi te duci în bucătărie. Nici una dintre voi nu face un pas fără celelalte două.

– Pe mine mă vrea. Dacă sînt şi ele cu mine, vor fi într-un pericol cu atît mai mare.

– Nimeni nu se va atinge de nimic din ce-i al meu, în casa asta.

O luă de braţ, pregătindu-se s-o tîrască în bucătărie cu forţa, la nevoie. Uşa din faţă se deschise brusc,

lăsînd să intre vîntul sălbatic şi ploaia torenţială.

– Sus, Giff, să-l ducem sus.

Cu respiraţia accelerată, Kirby păşi într-o parte pentru a continua să apese cu putere pieptul lui Brian, în timp ce Giff se clătina sub greutatea lui.

– Am nevoie de materialele mele din jeep. Imediat, ordonă ea, cînd Sam şi Jo se repeziră spre ei. Îmi trebuie pînză, prosoape, lumină. Repede. A pierdut mult sînge.

Kate năvăli din hol:

– Doamne, Dumnezeule mare, ce s-a întîmplat?

– L-a împuşcat, îşi continuă Kirby drumul în pas cu Giff, fără a-şi lua un moment ochii de la faţa lui Brian. Vorbiţi prin radio pe continent, întrebaţi cît va dura ca să trimită un elicopter. Trebuie să-l ducem la spital şi avem nevoie de poliţie. Grăbiţi-vă cu materialele. Am pierdut deja prea mult timp.

Fără a mai pierde vremea cu mantaua de ploaie, Sam ieşi în furtună. Încă înainte de a ajunge la jeep, fu orbit, asurzit, auzind doar vuietul sîngelui în cap şi urletele vîntului. Scoase prima cutie, după care o găsi pe Jo înghesuindu-se pe lîngă el s- o ia pe următoarea.

Cu poverile pe umeri, reveniră împreună în casă.

– L-a dus în apartamentul dinspre grădină. E cel mai apropiat pat, spuse Lexy, rezemîndu-se cu spatele de uşă şi reuşind s-o închidă în urma lor. Nu vrea să spună cît de grav e. Nu spune nimic. Kate e la staţia radio.

Jo strînse cutia de i se albiră degetele, în timp ce urcau grăbiţi scara.

Kirby îşi scosese mantaua mînjită de sînge, aruncînd-o în lături. Nu auzea răpăitul ploii, nici mugetul vîntului. Acum nu mai avea decît un singur ţel: să-l ţină pe Brian în viaţă.

– Mai am nevoie de perne. Trebuie să-i ţinem trunchiul şi picioarele mai sus decît capul, iar locul hemoragiei să fie ridicat. E în stare de şoc. Îi mai trebuie pături. L-a străbătut dintr-o parte în alta. Am găsit rana

de ieşire.

Îi apăsă un tampon în partea din spate a umărului drept. Mîna neînmănuşată îi era plină de sînge.

– Nu-mi dau seama ce leziuni interne are. Dar pierderea de sînge e principala grijă. Are tensiunea foarte slabă şi pulsul abia se simte. Ce grupă are?

– A negativ, răspunse Sam. La fel ca mine.

– Atunci, îi transfuzăm de-al tău. Îmi trebuie cineva care să-l extragă, am să te instruiesc, dar n-am destule ajutoare.

– O fac eu, intră grăbită Kate. Nu ne pot trimite elicopterul. Pînă nu termină Carla cu noi, nimic nu mai poate să ajungă sau să plece de pe insulă. Totul e consemnat la sol.

O, Doamne! Nu era medic chirurg. Pentru prima oară în viaţa ei, Kirby se blestemă că nu urmase dorinţa tatălui său. Rana de intrare era mică, uşor de pansat, dar cea de ieşire îi sfîşiase lui Brian în spate o gaură mare aproape cît pumnul. Simţi panica zgîriind-o pe nervi şi închise ochii.

– O.K., e-n regulă. Trebuie să-i stabilizăm starea. Giff, ţine apăsat aici, exact în locul ăsta, şi nu slăbi. Dacă se infiltrează sîngele, nu lua tamponul. Mai adaugă: Cu cealaltă mînă, ţii punctul ăsta de presiune arterială. Ţine degetele întinse şi tari. Kate, adu-mi trusa. Vei vedea furtunul de cauciuc. Facem un garou.

În timp ce-şi pregătea seringa, vocea îi devenea tot mai calmă. Alesese meseria de vindecătoare şi, pe toţi sfinţii, avea să-l vindece. Privi lung chipul ca de ceară al lui Brian.

– Te ţin cu mine, auzi ce-ţi spun?

În timp ce-i introducea acul sub piele, în casă se făcu întuneric.

Nathan se chinuia să urce spre suprafaţa unei ceţi roşii, lunecînd mereu înapoi. I se părea un lucru de o importanţă vitală să răzbată, deşi îl fulgera o durere

monstruoasă ori de cîte ori se apropia de pojghiţa subţire şi unduitoare. Era înfrigurat pînă-n măduva oaselor şi avea senzaţia că era aspirat într-un puţ cu apă rece ca gheaţa. Se agăţă din nou de margine, simţind ceţurile strîngîndu-se şi îndesindu-se în jur, şi, cu un salt furios, reuşi să iasă.

Se pomeni în plin coşmar, întunecos şi violent. Vîntul urla ca o mie de demoni dezlănţuiţi, iar apa şiroia peste el, înecîndu-l cînd încercă să respire. Cu capul învîrtindu-i-se, se rostogoli, ajungînd în patru labe. Rîul umflat de lîngă el îi ajungea pînă la încheieturile mîinilor. Încercă să se ridice în picioare, lunecînd înapoi spre leşin. Plesnetul rece al apei, cînd se lovi cu faţa de pămînt, îl dezmetici din nou.

Kyle. Fusese Kyle. Revenit din morţi. Acest Kyle avea păr blond lung, nu şaten, şi era bronzat aproape brutal, în locul albeţii lui de orăşean. Iar ochii îi sclipeau dementi.

– Jo Ellen.

Murmură înecat numele, în timp ce începea să se tîrască dinspre apa rîului care-l absorbea. Îl rosti ca pe o rugăciune, în timp ce-şi înfigea degetele în scoarţa udă a unui copac pentru a se ridica în picioare. Şi, pe cînd pornea împleticit, într-o fugă bătută de vînt, spre Sanctuar, îl urlă.

– N-am să-l pierd, spuse cu falsă indiferenţă Kirby, lucrînd la lumina felinarului; mintea îi era de un calm rigid, alungîndu-i spaimele şi îndoielile. Rămîi cu mine, Brian.

– Ai nevoie de mai multă lumină, îi mîngîie Giff părul cu o mînă. Dacă te poţi lipsi de mine un moment, cobor să pornesc generatorul.

– Cel care-a făcut asta... îl apucă strîns Lexy de mînă. Poate fi oriunde.

– Stai aici, îi ridică el mîna s-o sărute. Kirby poate avea nevoie de ajutor.

Se apropie de pat, aplecîndu-se ca pentru a-l studia pe Brian, şi-l întrebă încet pe Sam:

– Ai un pistol în casă?

Sam continuă să privească tuburile prin care sîngele lui era transferat în trupul fiului său.

– În camera mea, în sertarul de sus al scrinului. Într-o cutie metalică. Am un treişopt, şi muniţie.

Întoarse un moment capul, măsurîndu-l pe Giff.

– Am încredere că-l vei folosi, dacă e nevoie.

Giff dădu din cap, răsucindu-se să-i zîmbească scurt lui Lexy.

– Vin imediat.

– Mai e vreun felinar, lumînări? întrebă Kirby, ridicîndu-i lui Brian o pleoapă; avea pupilele complet dilatate de şoc. Dacă nu închid plaga asta de ieşire, va pierde mai mult sînge decît pot să-i bag înapoi.

Kate veni în fugă cu o lanternă, îndreptînd fasciculul spre carnea sfîşiată.

– Nu-l lăsa să se ducă, se chinui ea să-şi înghită lacrimile. Nu- l lăsa pe băiatul meu să se piardă.

– Îl ţinem aici.

– Nu-l vom pierde, Kate, întinse Sam mîna, pentru a-i lua pumnul strîns lîngă trup.

– S-ar putea ca Giff să aibă greutăţi cu dinamul, spuse încet Jo, punîndu-i lui Lexy o mînă pe umăr. Cobor să mai aduc lumînări.

– Vin şi eu cu tine.

– Nu, rămîi aici. Kirby s-ar putea să mai aibă nevoie de-o mînă de ajutor. Tata, nu ne poate ajuta, iar Kate n-o să mai reziste mult. Mă întorc repede.

O strînse uşor de umăr.

Luînd o lanternă, ieşi fără zgomot. Trebuia să facă orice, ca să-şi înfrîneze teama pentru Brian, pentru Nathan. Pentru toţi.

Dacă şi Nathan era împuşcat, dacă zăcea undeva afară, murind? Nu putea face nimic ca să-l salveze. Şi cum ar mai fi putut trăi, dacă stătea pasivă?

„S-a adăpostit," îşi repetă ea cu convingere, coborînd grăbită scara. Se adăpostise undeva şi, după ce trecea partea cea mai rea a furtunii, avea să-l găsească. Aveau să-l ducă pe Brian pe continent, la spital.

Tresări la auzul trosnetului puternic, cu zgomot de sticlă spartă. Mintea îi încremeni, imaginînd încă un glonţ, carne sfîrtecată de oţel. Apoi văzu placajul rupt din fereastra salonului, torentul ploii care şiroia înăuntru prin locul pe unde creanga unui copac spărsese fereastra.

Luă un felinar, aprinzîndu-l şi ridicîndu-l cît mai sus. Trebuia să-l găsească pe Giff. De cum îi ducea lumina lui Kirby, aveau să mai ia placaj şi să astupe spărtura înainte de a deveni ireparabilă.

Cînd se răsuci în loc, îl văzu.

– Ce drăguţ, făcu Kyle un pas, la lumină. Tocmai veneam să te iau. Nu, nu ţipa. Ridică pistolul, ca să-l vadă clar. Voi omorî pe oricine vine să vadă ce s-a întîmplat.

Zîmbi cu gura pînă la urechi:

– Deci, cum se mai simte fratele tău?

– Rezistă.

Coborî lanterna, pentru ca întunericul să devină mai dens. Lîngă ea, furtuna se zbuciuma prin lemnul spart, iar ploaia o stropea în faţă.

– Nu ne-am văzut de mult, Kyle.

– Nu chiar de-atît de mult, în marea schemă a lucrurilor. Şi am păstrat legătura cu tine, ca să zic aşa, luni de zile. Cum ţi-au plăcut lucrările mele?

– Sînt... competente.

– Căţea!

Rostise cuvîntul scurt şi veninos, după care ridică din umeri.

– Haide, fii sinceră, ultima fotografie. Trebuie să recunoşti creativitatea imaginii, contopirea dintre vechi şi nou. E unul dintre studiile mele favorite.

– Plagiat, în cel mai bun caz. Unde-i Nathan, Kyle?

– A, presupun că e tot unde l-am lăsat.

Îşi repezi o mînă, iute ca un şarpe, înşfăcînd-o de păr.

– Pentru prima oară, nu mai trebuie să mă amărăsc că mă aleg cu resturile de la frate-meu mai mare. După cum văd eu lucrurile, n-a făcut decît să te... fezandeze. Sînt mult mai talentat ca el, la toate. Dintotdeauna am fost.

– Unde e?

– Poate am să-ţi arăt. Mergem la o plimbare.

– Pe vremea asta? se prefăcu Jo că se împotrivea, cînd o trase spre uşă; voia să-l scoată din casă, să-l atragă cît mai departe de Sanctuar, cu orice preţ. Trebuie să fii nebun ca să ieşi într-un uragan de categoria trei.

– Eu, draga mea, draga mea Jo, sînt puternic, îi mîngîie el tîmpla cu buzele. Puternic. Nu-ţi face griji. Nu voi lăsa să ţi se întîmple nimic, pînă cînd nu va fi totul perfect. Am planificat tot. Deschide uşa.

Luminile se aprinseră un moment. Folosind diversiunea de-o clipă, Jo lovi cu lanterna, ţintindu-l între picioare dar nimerind cu putere în coapsă. Totuşi, Kyle gemu cu mirare şi durere, slăbind strînsoarea. Smulgîndu-se din mîna lui, Jo deschise uşa din faţă şi năvăli drept în gura furtunii.

– Dacă mă vrei, ticălosule, vino să mă iei.

În clipa cînd Kyle se repezi pe uşă afară, Jo îşi adună forţele împotriva vîntului, străduindu-se să-l îndepărteze de Sanctuar.

Întunericul biciuit de ploaie îi înghiţi.

Nu trecuse nici un minut, cînd Giff urcă scara din pivniţă. Simţi valul de vînt rece în clipa cînd coti în hol. Uşa din faţă era larg deschisă spre ploaia torenţială. Cu sîngele îngheţat în vene, scoase pistolul pe care-l vîrîse în cureaua pantalonilor, îl dezasigură şi porni înainte. Cu degetul încîrligat pe trăgaci, fu gata să apese pînă la capăt, cînd Nathan se prăvăli pe uşă.

– Jo Ellen. Unde e?

– Ce-ai păţit?

Urîndu-se pentru asta, dar nedispus să rişte, Giff ţinu pistolul spre el, în timp ce înainta.

– Veneam încoace, şi fratele meu...

Se clătină pe picioare, trecîndu-şi o mînă peste rana deschisă din tîmplă, cu vederea tulbure.

– Era fratele meu.

– Parcă spuseseşi că a murit.

– N-a murit.

Scuturîndu-şi capul ca să şi-l limpezească, Nathan văzu pistolul.

– N-a murit, repetă el. Unde-i Jo?

– E bine şi în siguranţă şi aşa o să rămînă. Brian a fost împuşcat.

– Dumnezeule! O, Doamne! A murit?

– Kirby se ocupă de el. Îndepărtează-te de uşă, Nathan. Închide-o după tine. Ţine-ţi mîinile la vedere.

– Fir-ar să fie.

Îşi înghiţi cuvintele, cînd auzi ţipătul. Sîngele care i se urcase la cap, orbindu-l, fugi în picioare.

– Asta-i Jo. E afară.

– Dacă te mişti, va trebui să trag.

– O s-o omoare. Nu-i dau voie să facă asta. N-o s-o mai facă niciodată. Pentru numele lui Dumnezeu, Giff, ajută-mă s-o găsesc înaintea lui.

Avea de ales între instinct şi precauţie. Giff se rugă să fi ales bine, cînd îi întinse pistolul, cu patul înainte.

– O vom găsi. E fratele tău. Fă ce ştii că trebuie să faci.

Jo îşi mai stăpîni un urlet, cînd o creangă groasă cît un piept de bărbat se prăbuşi la cîţiva centimetri de picioarele ei. Era întuneric beznă, numai muget de vînt care sfîşia totul. Bucăţi de muşchi zdrenţuite îi zburau prin dreptul feţei. Frunzele de palmieri pitici clănţăneau ca nişte săbii. Împleticindu-se, mai înaintă cu o palmă,

cu un pas, în timp ce vîntul o zgîlţîia în toate părţile.

În sfîrşit, căzu în genunchi, cuprinzînd cu braţele rădăcina unui copac, temîndu-se să nu fie pur şi simplu sfîşiată în bucăţi.

Îl îndepărtase, se rugă să-l fi îndepărtat, dar acum se rătăcise şi ea. Pădurea se zguduia cu o violenţă hămesită. Ploaia o lovea ca mii de cuţite, împungîndu-i carnea. Nu-şi mai auzea nici propria respiraţie, deşi ştia că gîfîia răguşit şi rapid, căci plămînii îi ardeau ca focul.

Trebuia să se întoarcă, trebuia să ajungă acasă înainte ca el să abandoneze căutarea. Dacă sosea acolo înaintea ei, avea să-i omoare pe toţi. Cum, cu siguranţă, îl ucisese pe Nathan. Suspinînd, începu să se tîrască, înfigîndu-şi mîinile în noroi pentru a se tîrî centimetru cu centimetru.

În casă, Kirby prinse într-o clemă tubul prin care sîngele lui Sam îi era transfuzat lui Brian. Nu putea risca să-i ia mai mult, pînă nu se odihnea.

– Sam are nevoie de lichide şi de nişte proteine. Transfuzia i-a secătuit puterile. Suc, începu ea, întinzîndu-şi obosită spatele înainte de a-i lua pulsul lui Brian. Cînd degetele lui se loviră de ale ei, îi privi imediat chipul. Zări o mică tresărire a genelor.

– Îşi revine. Brian, deschide ochii, Brian! Acum vino înapoi. Concentrează-te să deschizi ochii.

– E bine? O să se facă bine? se îmbulzi Lexy alături, ciocnindu-se cu umărul de Kirby.

– Are pulsul puţin mai puternic. Adu-mi manşonul pentru tensiune. Brian, acum deschide ochii. Aşa...

Simţi o arsură în gît, cînd îi văzu ochii deschizîndu-se, încercînd să privească.

– Nu te grăbi, ia-o încet. Nu trebuie să te mişti. Încearcă doar să-mi vezi clar faţa. Mă vezi?

– Mda.

Durerea era insuportabilă, un adevărat infern în pieptul lui. Ca de departe, i se păru că auzea pe cineva

plîngînd, dar ochii lui Kirby erau uscaţi şi limpezi.

– În regulă.

Mîna ei tremura puţin, dar şi-o stăpîni, pentru a-i lumina ochiul cu lanterna.

– Stai nemişcat şi lasă-mă să te examinez.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Ai fost rănit, îi luă Kate mîna şi-şi coborî obrazul peste ea, plîngînd neajutorată. Kirby te tratează.

– ...ceaţă, îngăimă el, întorcîndu-şi neliniştit capul; văzu chipul palid şi epuizat al tatălui său, apoi furtunul care-i unea unul cu altul. Doare îngrozitor.

Apoi privi cu uimire cum Sam îşi acoperea faţa cu mîinile, zguduindu-se de suspine.

– Ce naiba se-ntîmplă... Ce? se lăsă el pe spate, vlăguit ca un copil, sub mîinile puternice ale lui Kirby.

– Am spus să nu te mişti. N-am chef să-mi strici tot ce-am făcut aici. Îţi dau ceva şi contra durerilor, într-o clipă. Tensiunea sîngelui revine. Se stabilizează.

– Nu pot să beau apă sau ceva? Am impresia c-am fost...

Lăsă fraza neterminată, cînd totul îi reveni în minte. Silueta de pe drum, luciul mat al pistolului, explozia din piept.

– ...Împuşcat. A tras în mine.

– Kirby şi Giff te-au găsit, îi spuse Lexy, chinuindu-se să se întindă pentru a-i lua cealaltă mînă. Te-au adus acasă. Ţi-a salvat viaţa.

– Era Kyle. Kyle Delaney.

Durerea îi venea în valuri, scurtîndu-i respiraţia.

– L-am recunoscut. Ochii. Înainte, purtase ochelari de soare. A fost... în ziua cînd m-am tăiat la mînă. Kyle a fost acolo, la tine. A fost cu tine.

– Pictorul? coborî Kirby seringa pe care o pregătise. Amatorul de plajă?

– Era Kyle Delaney. Tot timpul a fost aici.

– Stai la un loc. Ţine-l locului, Lexy. Fir-ar să fie, Brian.

Speriată de eforturile lui de a se ridica, îi înfipse acul cu mai multă grabă decît finețe.

– La naiba, vei începe iar să sîngerezi. Ajută-mă, Kate, o să se agraveze iar, înainte ca medicamentul să-şi facă efectul.

Kate îşi rezemă mîna pe umărul lui Brian, privind cu ochi speriaţi prin cameră:

– Unde-i Jo? Unde e Jo Ellen?

Pierdută, pierdută în frig şi beznă. Se întreba dacă vîntul slăbea, sau doar se obişnuise ea atît de mult cu rafalele lui violente încît nu mai simţea că încerca s-o omoare. Încercă să-şi imagineze cum ar fi sărit în picioare, luînd-o la fugă, vru să-şi impună să încerce, dar era prea slăbită, prea frîntă ca să poată face mai mult decît să se tîrască pe jos.

Îşi pierduse complet simţul direcţiei şi se temea să nu se tîrască orbeşte pînă-n rîu, înecîndu-se. Dar n-avea să se oprească, nu se putea opri, atîta vreme cît mai avea o şansă să ajungă acasă.

Iar dacă se pierdea, era posibil să se fi pierdut şi el. Încă un copac se prăbuşi undeva în spatele ei, căzînd cu o forţă care zgudui pămîntul. I se păru că auzi pe cineva strigînd-o pe nume, dar vîntul risipi sunetul. Ar fi chemat-o, îşi spuse, începînd să clănţăne din dinţi. Ar fi strigat-o, sperînd că avea să se dea de gol, ca s-o poată omorî la fel ca pe celelalte. La fel cum tatăl lui îi ucisese mama.

Era aproape destul de obosită ca să-l lase. Dar mai mult dorea să-l ştie mort.

Pentru mama ei, îşi spuse Jo, trăgîndu-se încă un pas. Pentru Ginny, pentru Susan Peters. Scrîşni din dinţi, tîrîndu-se mai departe. Şi pentru Nathan.

Văzu lumina, doar o rază îngustă, şi se strînse ghem lîngă un copac. Dar lumina nu se clinti, nu pendulă, cum ar fi făcut lanterna sau felinarul din mîna unui om.

Sanctuarul, îşi dădu Jo seama, apăsîndu-şi peste

gură mîinile pline de noroi pentru a-şi înăbuşi un suspin. Fasciculul acela îngust de lumină, din salon, răzbătînd prin fereastra spartă, Adunîndu-şi puterile, se sili să se ridice în picioare. Trebui să-şi rezeme o mînă de trunchiul copacului, pînă cînd capul încetă să i se mai învîrtească. Dar se concentră asupra luminii, punînd un picior înaintea celuilalt.

Cînd ajunse la liziera pădurii, o luă la fugă.

– Ştiam că ai să te-ntorci, apăru Kyle în calea ei, înfigîndu-i în beregată ţeava pistolului. Te studiez de destulă vreme ca să ştiu cum gîndeşti.

De astă dată, Jo nu-şi mai putu stăpîni lacrimile.

– De ce faci asta? N-a fost de-ajuns ce-a făcut tatăl tău?

– Ştii, niciodată nu m-a considerat destul de bun. Nu la fel de bun ca el şi, cu siguranţă, nici cît Băiatul Minune. Nu-mi trebuia decît sursa potrivită de inspiraţie, zîmbi el, în timp ce ploaia îi şiroia peste faţă şi părul îi flutura nebuneşte în vînt. Va trebui să te spălăm puţin. Nici o problemă. Am materiale destule la camping. Duşurile bărbaţilor, le mai ţii minte?

– Da, ţin minte.

– Mor după farsele practice. Toată viaţa i le-am făcut lui Nathan. N-a ştiut niciodată. A, a fugit Domnul Motănel? Vai de mine, dar Domnul Motănel s-a dus să facă o băiţă în rîu. Într-o pungă de plastic. Măi măi, Nathan, cum ai putut tu să fii atît de neatent şi să acoperi toate găurile din capacul borcanului cu licurici, cu romanul tău clasic pentru băieţi?

Scutură din cap, cu un hohot de rîs.

– Îl scoteam din minţi cu fentele astea – făcîndu-l să se întrebe cum naiba se întîmplaseră.

Gesticulă cu pistolul:

– Jeepul e în capătul drumului. Ce-a mai rămas din drum. Pînă acolo, trebuie să mergem pe jos.

– Îl urai.

– A, categoric, răspunse Kyle, cu un ghiont jucăuş,

pentru a o face să pornească. Tatăl meu l-a favorizat întotdeauna. Dar, în fond, tatăl meu nu era omul care crezuserăm că era. Asta mi-a deschis ochii. Micul secret al lui David Delaney. Era talentat, dar eu sînt şi mai şi. Iar tu eşti capodopera mea, Jo Ellen, la fel cum Annabelle a fost a lui. Şi-l vor acuza pe Nathan şi pentru asta. Minunat de satisfăcător. Dacă scapă cu viaţă, au să-l bage la zdup.

Jo se împiedică, apoi îşi reveni.

– E viu?

– Posibil. Va începe să urle despre fratele lui mort. Apoi, mai devreme sau mai tîrziu, au să se uite în cabana lui. Mi-am sacrificat timpul ca să las pe-acolo nişte fotografii. Din toate unghiurile. Mare păcat că nu voi putea să strecor şi una cu tine alături de ele.

S-ar putea să trăiască, îşi spuse Jo. Şi avea să lupte şi ea ca să rămînă în viaţă. Răsucindu-se, îşi împinse înapoi părul ud. Avusese dreptate, observă ea, partea cea mai rea a furtunii trecuse. Putea să reziste vîntului. Şi lui Kyle.

– Toată problema, Kyle, e că tatăl tău era un fotograf de prima mînă. Avea, poate, un stil cam conservator şi, în unele cazuri, prozaic. Dar tu eşti în cel mai un caz de categoria a treia. Compoziţiile ţi-s proaste, disciplina inegală. Şi n-ai deloc simţul luminii.

Cînd mîinile lui se repeziră, era pregătită. Se feri pe dedesubt şi, repezindu-se cu capul înainte, îl lovi în plin. Picioarele lui Kyle îi fugiră de sub trup, făcîndu-l să alunece în genunchi, spre înapoi. Jo îl apucă de încheietură, apropriindu-şi mîna de pistol, dar Kyle reuşi s-o cosească pe sub picioare cu celălalt braţ, doborîndo.

– Căţea! Crezi c-am să-ţi înghit insultele? Crezi că te las să strici totul, după cîtă osteneală mi-am dat?

Dădu s-o înhaţe de păr, dar mîna i se încleştă în gol, cînd Jo se răsuci, trîntindu-l înapoi cu o lovitură din picioare. Scoicile i se înfipseră în palme, cînd începu să se tîrască de-a-ndăratelea, chinuindu-se să se agaţe

de ceva.

Îl văzu ridicînd pistolul.

– Kyle.

Atenţia i se abătu fulgerător spre dreapta, împreună cu arma.

– Nathan.

Rînji larg, cu buza spartă de Jo Ellen sîngerîndu-i pe bărbie.

– Ei, ce interesant! N-ai să-l foloseşti pe-ăla, arătă cu capul spre pistolul pe care Nathan îl ţintea îndreptat către el. N-ai tu curaj să omori. Niciodată n-ai avut.

– Lasă pistolul jos, Kyle. S-a terminat.

– Iarăşi greşeşti. Tatăl nostru a început-o, dar eu am s-o termin.

Se ridică încet în picioare.

– O termin eu, Nathan, în moduri pe care el n-ar fi putut nici măcar să şi le imagineze. Momentul meu decisiv, triumful meu. El n-a făcut decît să planteze seminţele. Eu culeg roadele.

Făcu un pas atent înainte, fără ca rînjetul să-i şovăie.

– Le culeg, Nathan. Mi le însuşesc. Gîndeşte-te cît de mîndru ar fi de ceea ce am realizat, nu doar călcînd pe urmele lui. Ci mărindu-le.

– Mhm...

În ciuda frigului de afară, în pîntecul lui Nathan clocotea o fierbinţeală greţoasă.

– L-ai întrecut, Kyle.

– Era şi timpul s-o recunoşti, îşi înclină Kyle capul. Asta se numeşte o remiză mexicană. Tragi tu în mine, sau eu în tine?

Rîse cu un sunet scurt, sacadat, care-i zgîrie lui Nathan creierul.

– Din moment ce tot ştiu că n-ai pic de bărbăţie, cunosc deja răspunsul. Ce-ai zice să schimb jocul, să adaptez regulile, cum făceam cînd eram mici? Şi s-o împuşc pe ea mai întîi.

În momentul cînd pistolul se întoarse spre Jo, Nat-

han apăsă pe trăgaci. Kyle se smuci înapoi, cu gura căscîndu-i-se larg, în timp ce-şi apăsa o mînă pe piept şi şi-o vedea înroşită de sînge.

– M-ai omorît. M-ai omorît pentru o femeie.

Nathan coborî pistolul, în timp ce Kyle se năruia la pămînt.

– Erai mort deja, murmură el.

Merse spre Jo, privind-o cum se ridica în picioare. Apoi o cuprinse cu braţele.

– Era deja mort.

– Acum sîntem bine, îşi îndesă ea faţa în umărul lui, ţinîndu-se strîns. Acum ne-am revenit cu toţii.

Giff veni în fugă, alunecînd, pe drumul desfundat. Ochii i se înăspriră cînd văzu forma prăbuşită pe jos. Îşi ridică privirea spre Nathan.

– Du-o-n casă. Trebui s-o duci în casă imediat.

Nathan o trase pe Jo lîngă el şi porni prin furtuna care slăbea, spre Sanctuar.

EPILOG

– Elicopterele vin încoace. Unul aduce şi poliţia. Au să te transporte pe continent.

– Nu vreau să merg la spital.

Kirby se apropie de pat, ridicînd mîna lui Brian pentru a-i mai lua o dată pulsul.

– Mare păcat! Nu eşti în situaţia de a-ţi contrazice medicul.

– Ce-au să-mi facă acolo, fără ca tu să-mi fi făcut deja?

– Mult mai mult decît peticeala mea de urgenţă.

Îi controlă bandajele, mulţumită că nu mai sîngera.

– Vei avea două surori drăgălaşe, nişte medicamente zeiss şi, peste cîteva zile, ai să fii din nou pe picioare şi te-ntorci acasă.

Brian stătu pe gînduri.

– Cît de drăgălaşe sînt surorile alea?

– Sînt convinsă că-s...

Voca i se frînse şi, deşi se întoarse repede, Brian văzu lacrimile ivindu-i-se în ochi.

– Ei, glumeam doar, îi căută el mîna. Nici n-am să mă uit la ele.

– Iartă-mă. Credeam că mă pot stăpîni.

Reveni spre el, lăsîndu-se în genunchi pentru a-şi rezema capul pe marginea patului.

– Mi-a fost atît de frică. Atît de frică. Sîngerai îngrozitor. Pulsul tău îmi scăpa printre degete.

– Dar nu l-ai lăsat să se piardă, îi mîngîie el părul.

M-ai adus înapoi, ai stat cu mine. Şi, uită-te la tine, o înghionti, pînă ea îşi ridică faţa. N-ai dormit deloc.

– Dorm mai încolo, îşi apăsă Kirby buzele pe mîna lui, iar şi iar. Am să dorm zile-n şir.

– Ai putea trage nişte sfori, ca să stai cu mine în salonul de spital.

– Eventual.

– Apoi te-ai întoarce aici, ca să stăm în aceeaşi cameră, cît timp mă însănătoşesc.

– Cred că s-ar putea.

– Şi după ce-mi revin, poţi rămîne în ea pe tot restul vieţii.

Kirby îşi şterse o lacrimă, cu pumnul.

– Dacă asta-i o cerere în căsătorie, tu ar trebui să stai în genunchi, nu eu.

– Dar eşti o femeie atît de agresivă.

– Ai dreptate.

Îşi întoarse obrazul în mîna lui.

– Şi, dacă tot mă simt măcar întrucîtva răspunzătoare că ai parte de tot restul ăla al vieţii, mi se pare normal să-l împărţim împreună.

– Grădinile sînt făcute praf, privi Jo spre florile îmbibate în apă şi strivite, care se înecau în noroi. Vor trece săptămîni întregi ca să le curăţim, să salvăm ce se mai poate salva şi s-o luăm de la început.

– Asta vrei să faci? o întrebă Nathan. Să salvezi ce se mai poate salva şi s-o iei de la-nceput?

Îi aruncă o privire. Pansamentul pe care i-l aplicase Kirby pe tîmplă se contura şocant de alb pe pielea bronzată. Avea ochii încercănaţi, grei de oboseală.

Jo îşi cuprinse trupul cu braţele, răsucindu-se încet în loc. Soarele strălucea, aerul era surprinzător de proaspăt. Vedea distrugerile – copaci doborîţi, vasele sparte ale fostei fîntîni, afumătoarea rămasă fără acoperiş. Curtea era plină de crengi, frunze şi cioburi.

Deasupra lor, Giff şi Lexy lucrau la scosul panourilor de protecţie şi deschideau ferestrele să intre lumina. Îşi

zări tatăl şi pe Kate la marginea pădurii, după care, cu uimire şi bucurie, îl văzu cuprinzînd-o cu un braţ pe după umeri.

– Da, mi-ar plăcea. Aş vrea să mai stau un timp, să-i ajut să facă ordine. Nu va mai fi exact cum a fost. Dar s-ar putea să fie mai bine.

Îşi puse mîna streaşină la ochi, ca să-l vadă clar pe Nathan.

– Brian a cerut să vii la el.

– M-am dus să-l văd înainte de a ieşi. Ne-am împăcat. S-ar putea să nu mai fie cum a fost... zîmbi el puţin. Dar cred că va fi mai bine.

– Şi ai vorbit cu tatăl meu.

– Mda. E foarte bucuros că toţi copiii lui sînt în siguranţă.

Îşi vîrî mîinile în buzunare. N-o mai atinsese din noaptea trecută, cînd Kate o expediase la o baie fierbinte, un ceai cu whisky cît cuprinde şi la culcare.

– Consideră că am avut nevoie de curaj ca să-mi omor fratele.

– Ai avut nevoie de curaj ca să-mi salvezi viaţa.

– N-a avut nici o legătură cu curajul, se îndepărtă el, pe cărarea noroioasă. N-am simţit nimic cînd am apăsat pe trăgaci. Pentru mine, era mort deja. N-a fost decît o uşurare să sfîrşesc totul.

– Să nu-mi spui că n-a fost nevoie de curaj. Ai fost lovit, în toate modurile în care poate fi lovit un om. Şi ai luptat ca s-o scoţi la capăt, ai trecut prin furtună pentru mine. Ai privit în faţă ceva ce nimeni n-ar trebui să aibă de privit şi ai făcut ceea ce nici un om n-ar trebui să facă. Cînd vor ajunge aici poliţiştii, am să le spun că ai fost un erou.

Îi puse o mînă pe braţ:

– Îţi datorez viaţa, vieţile alor mei şi memoria mamei.

– Era totuşi tatăl meu. Era totuşi fratele meu.

Ochii i se întunecaseră de adevărul acestor cuvinte, în timp ce o privea.

– Nu pot schimba asta.

– Nu, nu poţi. Iar acum, s-au dus.

Jo îşi ridică privirea, auzind murmurul îndepărtat al elicopterului. Voia să se clarifice totul înainte de a reveni hidoşenia. Înainte ca poliţia să ajungă acolo, cu întrebările şi investigaţiile.

– Ai spus că mă iubeşti.

– Te iubesc, mai presus de orice pe lume.

– Şi n-ai numi asta o fundaţie? Aş crede că un om cu talentele tale s-ar pricepe să vadă ce trebuie săpat, ce trebuie reconstruit, ce trebuie întărit ca să reziste. Vrei să salvăm ce se mai poate salva, Nathan, şi s-o luăm de la început?

– Vreau, zise Nathan, făcînd un pas spre ea. Mai mult decît orice.

Jo îl privi şi-i întinse mîna.

– Atunci, de ce n-am începe cu restul vieţilor noastre?

Sfîrşit